

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PUCK
AROUND
and
FIND
OUT

SARAH BLUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DISKI DOLAŐTIRIN VE ÖĞRENİN

PUCKED OMEGAVERSE KİTAP 3

SARAH MAVİSİ

Copyright © 2024 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kapak - Maldo Designs

Düzenleme - Foxtale Editing

İÇİNDEKİLER

[Spotify Çalma Listesi](#)

[Önsözü](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Sarah Blue Yazar](#)

[Hakkında](#)

SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ

Just A Girl - No Doubt
Good Looking - Suki Waterhouse
My Love Mine All Mine - Mitski
Make You Mine - Madison Beer
Out of My League - Fitz and The Tantrums I
Want You - Kings of Leon
Good For You - Selena Gomez, A\$AP Rocky 1
Adım İleri, 3 Adım Geri - Olivia Rodrigo Paper
Rings - Taylor Swift
Cilt - Rihanna
Bay Loverman - Ricky Montgomery
Tilki - Yivis
Down Bad - Taylor Swift
Love On The Brain - Rihanna
Sweet Disposition - The Temper Trap Often
- The Weeknd
Something Just Like This - The Chainsmokers, Coldplay Favorite
- Isabel LaRosa

ÖNSÖZ

Bu kitap Pucked Up Omegaverse'in üçüncü kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir.

Lütfen bu kitapta hamilelik, evlatlık deneyimi, travmatik çocukluk anıları ve ölüm tartışmaları olduğunu unutmayın. Bu kitaptaki tüm içeriğin tam listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin.

[İçerik Sayfası](#)

İçerik sayfasına QR kodu

Asla yerleşmemeye.

BÖLÜM 1

B Ailemin evinde kahvaltı her zamanki gibi gergin geçiyor. Nedenini biliyorum ama kabullenmeyi reddediyorum.

Foxes için yeni bir sezon ve Alfa babam, baş antrenör Kristoff Applegate, takımına geri dönmemi istemiyor.

Çok kötü çünkü muhtemelen nefret edeceği nedenlerden dolayı geri dönüyorum. İşimi korumak için pazarlık yapmaya hazırım ama ilk çatlaman ben olmayacağım. Takımın sosyal medya yönetimine yardım etmek için geri dönmemi istemiyorsa, beni kovmak zorunda kalacak ve bunu yapacak cesareti olmadığını biliyorum.

Kendi babamı manipüle edebileceğimi bilmem muhtemelen korkunç bir şey ama bu tamamen çok kolay. Ben küçükken ebeveynim yokmuş gibi hissettiği için duyduğu suçluluk çok aşık. Onu suçlamıyorum, onun tarafından terk edilmiş de hissetmiyorum ama yine de böyle hissediyor. Geçen sezon Foxes için çalışmama izin vermesinin sebebi de bu. Benimle daha fazla zaman geçirmek ve suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek istedi.

İşimi kaybetmemek için bu suçluluğu kullanmam gerekiyorsa, kullanırım.

Özellikle takımın sosyal medya işlerini yapmaktan hoşlandığımdan bile değil. Bir planım var ve bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Art niyetimi bilseydi çok kızardı ve belki de neyin peşinde olduğuma dair bir ipucu vardır, ancak gerçekleştiğinde sonuçlarıyla başa çıkmaya hazırım.

Sessizliği bozan annem Rosemary oldu. Bu bir sürpriz değil; o, gerektiğinde Alfa atamasını zorlamaktan çekinmeyen, saçma sapan bir avukat.

"Peki tüm kahvaltı boyunca sessiz mi kalacağız, yoksa önce biri mi konuşacak?" diye soruyor.

Beta babam Henderson, annem Willow'a "Kahvaltı çok lezzetli tatlım," diyor.

"Teşekkürler bebeğim," diyor ona ve o da sırtlıyor.

Aile dinamiğimiz temelde betona damgalanmıştır. Çocukluğumdan beri pek değişmedi. Alfa ebeveynlerim daha katı ve ciddi olanlardır, Beta babam ve Omega annem ise bu konuda daha rahat olma eğilimindedir. Bazen kaotik olabiliyor. Ama bunu sevdiğimi inkar edemem - tam da kendim için istediğim şey bu. Herkesin herkesi sevdiği ve benim büyüdüğüm gibi dev bir sevgi festivali olan bir sürü istiyorum.

Foxes için çalışmak da bunun bir parçası.

"Sloane, tatlım-" diye söze başlıyor babam ve ben onun sözünü kesiyorum.

"Hayır, Tilkiler için çalışmaya geri dönüyorum. Liz yardım etmemi bekliyor. Bütün gün dairemde tıklıp kalmak istemiyorum ve ekiple çalışmayı seviyorum... ve seninle," diyorum çabucak.

Yorgun babam kocaman avucunu yüzüne sürüyor. Ebeveyn grubumdaki en büyük kişi ama aynı zamanda en yumuşak başlı kişi.

"Dinle, etrafımda olmanı seviyorum, inan bana. Ama sanırım..." diye devam eder.

"Kristoff Applegate, eğer Omega kızımıza rahatsız edici derssen, bir dahaki sefere yemeğini zehirlerim," diye annem benim için öne çıktı.

Willow Applegate müthiş bir güç ve ben nasıl Omega olunacağını ondan öğrendim.

Omega'nın sloganı, saçmalamayın ya da esir almayın. İstediklerini böyle elde edersin. Bana unvanımı sevmeyi ve onu kendi yararına kullanmayı öğretti ki eminim babam şu anda bundan nefret ediyordur.

"Dikkat dağıtmak için değil, sadece bazı çocuklar siz etraftayken odaklanmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Geçen yıl kupayı kazandık ve takımda birçok yeni üye var. Omuzlarımda çok fazla baskı var ve arkamı kollamak konusunda endişelenmek istemiyorum. Özellikle de lanet olası stadyumumda bir değil, iki Omega'ya uyuşturucu verilmişken" diyor.

Tamam, düşündüğümde daha fazla pazarlık yapmam gerekecek.

"Bastırıcı kullanacağım ve koku giderici kullanacağım," diye tükürüyorum. Annem sanki cinayet işleyeceğimi söylemişim gibi nefesini tutuyor ve göğsünü sıkıyor.

"Etrafınızdakileri rahat ettirmek için uyum sağlamak ya da vücudunuza kimyasal maddeler koymak zorunda olmamalısınız" diye soluk soluğa konuşuyor.

"Foxes'ta olmak için bu gerekiyorsa, yaparım. En azından doğum gününe kadar kalmama izin verin," diye yalvarıyorum ona.

İhtiyacım olanı 14 Şubat'a kadar alabilirim. Kızıl saçlı ve kesinlikle, umutsuzca romantik bir kalbe sahip bir Valen- tine bebeği olmak klişe ama elimde değil. Ben buyum işte.

Annem Rosemary, "Çöpçatanla görüşmeyi daha fazla düşündün mü?" diye soruyor.

Ailemden hiçbiri annemin önünde bir arkadaşlık sitesinden ya da beni sürü hayatına itme arzusundan bahsedecek kadar aptal değil. Omega'ların dost canlısı Alfalar tarafından mutlu bir şekilde hizmet görebileceğine ve hiçbir Omega'nın, en azından kendilerini gerçekten tanımadan önce, erken bağ kurmaya ve toplanmaya zorlanmaması gerektiğine inanıyor. Bu konuda bir kitap bile yazdı.

Tanıdığım en uyumlu Omega olabilirim ve bunun nedeni de o.

"Düşündüm," diye yalan söyledim.

Aslında aylardır hayalimdeki paketi planlıyorum, sadece sezonun başlamasını bekliyorum, ancak bu hafif psikotik davranışı kendime saklıyorum. Ne istediğini bilmek ve bunun peşinden gitmek yanlış bir şey değil. Olsa olsa, bana gelmiş geçmiş en iyi ev hayatını sunan ve bunu kendim için taklit etmek isteyen ailemin hatasıdır.

"Bastırıcılar, koku gidericiler ve çöpçatanla buluşmayı kabul ediyor musun? O zaman tamam, işine devam edebilirsin," diyor babam, kabul etmezse mecazi olarak köpek kulübesinde, fiziksel olarak da kanepede kalacağını biliyor.

"Teşekkürler baba," diyorum kollarımı hayattan daha büyük olan adama dolayarak.

"Ciddiyim. Sen anlaşmana sadık kalmazsan, ben de kendiminkine sadık kalmam."

"Evet Koç," diyorum alaycı bir tavırla, masanın etrafında dönüp annemle babamı kucakladıktan sonra hazırlanmak için evime gidiyorum.

Mutfağın köşesini dönüyorum ve ayrılmadan önce konuşmalarını dinliyorum, sanırım alışkanlık. Büyürken sürü hayatına hayranlık duydum ve kendimi ailemin neler yaptığını bilmek isterken buldum.

"Bütün oyuncularla flört ediyor. Bu denizde hayatta kalamayacağım. Zaten saçlarım ağarmaya başladı, Rosemary," diye yakınıyor babam,

Gülmemek için elimle ağzımı kapatıyorum. "O bizim kızımız," diye cevap veriyor annem.

"Ayrıca, istediği kişiyle flört edebilir. Eminim çocuklar buna bayılıyordur. Hatta Sloane onları daha iyi oynamaları için motive edebilir. Kim koçun Omega kızını etkilemek istemez ki?" Annem araya giriyor ve ben başımı sallıyorum.

Tanrım, o kadını seviyorum.

"Ona bu işi verdiğin için sadece kendini suçluyorsun," diyor babam, ona bu saçmalığını yüzüne vurarak.

"Henderson, şanslısın ki işe gitmem gerekiyor, yoksa ben..."

Evet, bu benim buradan defolup gitmem için bir işaret. Köşeyi dönüp arka kapıdan çıkıyorum. "Dairem" ailemin kullanmadığı müstakil garajın üstünde ama kendi alanım olduğu için minnettarım. On sekiz yaşına girer girmez ailemden biraz ayrılmaya ihtiyacım oldu. Onları çok sevmediğimden değil, ama çok fazla şey gördüm ve duydum, ayrıca kendi özel alanıma ihtiyacım vardı.

Dairemdeki her şey düzgün bir şekilde bir araya getirilmiş ve temizdir. Özel alanım söz konusu olduğunda biraz titizimdir. Bu bir yalan. Hayatımdaki neredeyse her konuda oldukça titizimdir. Her şeyin düzenli olmasını ve belli bir şekilde görünmesini severim, dağınıklıktan hoşlanmam ve belli bir ölçüde kontrol sahibi olmayı severim.

Sanırım bu yüzden Omega doğama bu kadar çok yaslanıyorum. Kontrol edebildiğim şeyleri kontrol ediyorum, edemediklerimi de bırakıyorum. Bir sürüye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunun için organize olup çalışıyorum. Yıl içinde kızgınlık dönemine gireceğimi biliyorum ve bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair birden fazla senaryom var.

İhtiyaçlarım var ve onları en kısa sürede karşılamak için bir planım var. Bunlardan biri de aylardır aklımdan ç ı k m a y a n çok huysuz bir defans oyuncusu. Sonunda onu tekrar koklayabildiğimde nasıl olacağını merak ediyorum, muhtemelen harika olacak. Radarın altında uçan ve dikkatimi çeken bir Beta da olabilir.

O gün için kıyafetlerimi seçerken içimden çıkan nefes beni tüketiyor. İç çamaşırlarım ve çoraplarım hariç tüm kıyafetlerimi asıyorum çünkü çekmecede durduktan sonra kırışmasına ya da kokmasına dayanamıyorum.

İşim için son derece güzel giyinmek zorunda değilim, ancak her zaman biraz çaba sarf ediyorum, çünkü etkilemem gereken bir savunma oyuncum var.

En sevdiğim renk yeşildir ve zümrüt yeşili midi elbiseyi kapıyorum. Mütevazı, yakası köprücük kemiğimi örtüyor ve kolları dirseklerime kadar iniyor. Bir çift diz üstü çizme ile eşleştiriyorum ve siyah bir blazer ceket ve altın aksesuarlarla tamamlıyorum.

Belki de Foxes'un renklerini giymeliydim?

Hayır, yeşil kesinlikle benim rengim ve evrak çantamı toplarken bu renkten vazgeçmiyorum. Dizüstü bilgisayarım hazır, şarj edilmiş ve çok sayıda lamine dosya hazır. Profesyonel olabilmek için tüm yeni oyuncularını, numaralarını ve görünüşlerini ezberledim.

Ekibin pazarlama müdürü Liz çok etkilenecek. Yaptığı işte harika, ancak sosyal medya trendlerinin çoğunu tam olarak anlamıyor ve ortaya çıkan her yeni uygulamada ona bu konuda yardımcı oluyorum.

Ayrıca takımla çok fazla yüz yüze zaman geçiriyorum. Kuşkusuz hokey oyuncularına karşı bir ilgim olduğunu inkâr etmek zor. Hokey etrafında büyüdüm. Babam oynarken o n u n takım arkadaşlarına küçük çapta aşıkım, sonra koçluk yapmaya başladığında da oyuncularına aşık oldum. Olmaması zor; çok iri ve sertler ama aynı zamanda çok da yumuşaklar.

Babam yarattığı canavarın farkında ve başka bir iş bulmamı istemesinin bir başka nedeni de bu. Aslında, bence seçme şansı olsaydı, hiç çalışmamamı tercih ederdi. Açıkçası ben de hiç çalışmamayı tercih ederdim. Ama bu iş beni bulabileceğim en uygun sürü üyelerine yakınlaştırıyor ve bu fırsatın kaçmasına izin vermeyeceğim.

Çöpçatanı siktir et. Kendi kaderimi kendim çiziyorum.

Takım antrenmanlarını yeni bitirmiş ve toplantı odasına geçmişti. Hayal edebileceğim en lezzetli erkek genelevi gibi kokuyor, ama yüzümü eğitiyorum ve Alfa feromonlarının dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. Yani, elimden geldiğince. Söz verdiğim gibi koku giderici kullandım ve biraz fazla tahrik olursam diye külotlarım ultra emici. Bastırıcılar... o kadar değil.

Bu pozisyonu istemek için her ne kadar art niyetli olsam da, yine de iyi bir iş yapmam gerekiyor.

"Hoş geldiniz, takım. Bir kupa galibiyetinin ardından geliyoruz, bu da bu yıl herkesin gözünün üzerimizde olacağı anlamına geliyor. Bu ivmeyi devam ettirmek istiyorum. Kadromuzda bazı önemli değişiklikler olduğunu biliyorum ama Connery ve Bandnin'in koç olarak aramıza katılmasından dolayı şanslıyız. İç saha maçları ve antrenmanlar için burada olacaklar," diyor babam.

Alfa ve Omega ikilisi başlarıyla onaylıyor ve ben de onlara gülümsemekten kendimi alamıyorum. Son aylarda Piper'la daha da yakınlaştım ve biliyorum ki onlar en mutlu küçük aile. Bunu kendim için istiyorum. Eğer Owen bunu Stanley kupasını kazanırken yapabildiyse, ben de kesinlikle kenardan yapabilirim.

"Bu sezon aramıza geri dönen başka yüzler de var." Benim hatam sahipler, antrenör kadrosu, eğitim kadrosu, ekipman müdürü, pazarlama ve en sonunda bana kadar uzanıyor.

"Çoğunuz kızım Sloane'u tanıyorsunuz," dedi beni göstererek. "Hiçbir saygısızlığa ya da centilmenlik dışı davranışa müsamaha göstermeyeceğim. Ona kendi kızınızmış gibi davranın. Bu stadyumda Omegalar'a karşı şiddet ya da kötü muameleye kesinlikle tolerans gösterilmeyecek, anladınız mı?"

Yanaklarım ısındı ve burnum kıvrıldı. Kesinlikle onun kızından başka kimsenin kızı gibi muamele görmek istemiyorum. Ama şimdilik bunu bırakıyorum ve bir adamın babamın dikkatini çekmek için elini kaldırdığı sol tarafıma bakıyorum. Siyah, dağınık saçları, yumuşak yeşil gözleri ve saat beş yönündeki gölgesiyle yakışıklı ve zayıf olmasına rağmen her zaman kalabalığın içinde kaybolur.

Onu görebilmek için ara sıra çalıştığı lokantaya uğruyor olabilirim ya da olmayabilirim. İçine kapanık biri ve neden kendini daha fazla ortaya koymadığını merak ediyorum. Ama bu çekici Beta'da kesinlikle özel bir şeyler var. Maskenin altında neler olduğunu öğrenmek istememe neden oluyor.

"Ve bu da maskotumuz Finnegan," diyor babam.

"Ethan, efendim," diye yanıtlıyor Beta.

"Tamam. Giyin ve şu lanet buzun üzerine çıkalım," diyor babam, Ethan'ı tamamen göz ardı ederek.

Sanki buna alışkınmış gibi sinirli görünmüyor. Ekip ve personel odadan çıkarken o geride kaldı. O kadar doluydu ki Bram'i göremedim bile. Hayal kırıklığıyla iç çektim.

Ethan bir şişe su alıyor ve biraz üzgün ve dışlanmış görünüyor, bu yüzden kendimi ona yaklaşıırken bulduğumda kendimi tutamıyorum.

Bir süredir onu daha yakından tanımak istiyordum, sadece daha çok bir arkadaş mı yoksa potansiyel olarak daha fazlası mı olacağını bilmiyordum. Sürü hayatıyla hiçbir ilgisi olmayan Beta'lar var, ki bu benim için uygun değil. Sürü hayatı benim için her şey demek.

"Babam bir pislikse özür dilerim," diyorum.

"Buna alışkınım," diyor ve sonra yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor. "Babanın bir pislik olduğunu söylemiyorum. Sadece kimsenin maskotu umursamadığını söylüyorum."

"Biliyorsun, takımın sosyal medya işlerinin çoğuyla ben ilgileniyorum," diyorum.

"Evet, tabii ki biliyorum," diyor, ağzının köşesinde küçük bir gamze beliriyor; bu çok değerli. Duvara yaslanıp kollarını kavuştururken değerli olmaktan da öte. Hokey oyuncularını gibi iri yarı değil ama belirgin kasları ve kollarını saran siyah ve gri dövmelemleri var.

Çok seksi ve ne kadar muhteşem olduğunu gerçekten biliyor mu emin değilim. "Belki daha fazla fark edilmene yardımcı olabilirim," diyorum flörtöz bir ifadeyle.

Gülümse.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve panomu göğsüme yakın tutuyorum. "Herkes mazlumları sever."

Toplantı odasından bu sözlerle ayrılıyorum ve içimde bir şey Beta'nın başarılı olduğunu görmek istiyor.

Ve büyük olasılıkla, daha da fazlası.

BÖLÜM 2

S bütün toplantı boyunca bana bakmadı ve ben buzun üzerindeyken bu konuda surat asıyor olabilirim.

"Senin derdin ne, Nilsen?" Mikael Martel yanımdan patenle geçerken soruyor.

İkimiz birlikte en güçlü savunma hattımız ve bu yıl kaleyi devralan vasatın altındaki Connery ile buna ihtiyacımız olacağını biliyorum. Alexi'nin Omega'sının neden artık profesyonelce oynayamadığını anlıyorum ama gerçekten onun yerine sik kafalı kardeşini koymak zorunda mıydılar?

"Siktir git," diye homurdanıyorum Martel'e.

"Tanrım, senin nasıl bir güneş ışığı olduğunu unutmuşum," diyor. "Sanki sen daha iyisin de."

Yeni hücum hattı koçu ve eski kaptanımız kayarak yanımızdan geçiyor. Alexi, Martel'i buzda iterek, "Charlotte'a bağlandıktan sonra daha iyi oldu ve sağdan soldan bebekler çıkarmaya başladı," diyor.

"Senden gerçekten kurtulamadık mı? Senin hattında bile değiliz. Git başkasını rahatsız et," diye yakınıyor Martel, kayarak uzaklaşırken.

"Neşelen Nilsen. Artık ben takımda olmadığımı göre En yakışıklısı," diyor Alexi ve bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Hiçbir erkek onun kadar çekici olmamalı. İri yarı Rus, yeni hücum hattına emirler yağdırmaya başlarken bana sırtıyor. Eli Beck- ford çizginin ve takımın temel taşı olacak ve umarım çaylaklar yeni kaptanımıza ayak uydurabilirler.

Güzel, uzun, kızıl saçlarını ya da giydiği göz alıcı yeşil elbiseyi antrenman tribünlerinin hiçbir yerinde göremiyorum ve bu da

ruh halim daha da bozuldu. Elbette onu çeşitli yaz partilerinde ve sırf onu görmek için gitmeye kendimi zorladığım takım partilerinde gördüm ama neredeyse iki ay oldu.

İki aydır güneş ışığı yok.

Koçun kızının peşinden koşmamalıydım, Foxes'la yeniden anlaşmamın ana motivasyonu o olmamalıydı, gerçekten acınası bir durum. Ama umurumda değil. Küçük Omega'nın benim olmasını istiyorum.

Babasının beni öldürmesini engelleyen beş yıllık bir kontratım var; en kıdemli oyuncularından biri olarak öldürülmesi pahalı bir orospu çocuğu olurdu.

Onu ne kadar çok istesem de, ilk hamleyi o yapmalı. Elbette flört ediyoruz, yani ortada açık bir çekim var. Lanet kokusundan bahsetmiyorum bile - bana onu hatırlattığı için şeftali halkalı şekerleri yiyor olabilirim. Genel olarak, Sloane çok neşeli, dışa dönük bir insan ve onun arkadaş canlısı doğasını bundan başka bir şey olarak yanlış anlamak istemiyorum.

Bir piç olmayı reddediyorum, özellikle de bu kadar sevimli bir Omega'ya karşı.

Bir omuz benimkine çarpıyor ve alay ediyorum, Sloane'la ilgili hayallerim, daha küçük Connery kaleye yönelirken benden kopup gidiyor. Aramızdaki kavga NHL'deki çaylak yılımda başladı ve kendini herkesten üstün gören bu aşırı özgüvenli playboy serserisinden nefret ediyorum. Güzel yüzü lig sayfalarının ve internetin her yerine yapıştırıldı. Dürüst olmak gerekirse, yüzünün iyi bir morluğa ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Onun Güzel yüzü, çürümüş iç organlarına uyacak şekilde yeniden düzenlenmeli.

Kaleye doğru giderken hiç konuşmuyor. Bir saniyeliğine bana çarpacağını ve bunun herhangi bir yansıması olmayacağını mı düşünüyor? Bu takımın kimin takımı olduğunu öğrenmesi gerek. Kontratı sadece bu sezon için, yani yeri doldurulabilir.

Yarığı kestiği yere doğru kayıyorum.

"Bir sorunumuz mu olacak Connery?" Ben soruyorum.

Kaskını çıkarmış, bana sırtarak bakarken güzel çocuk suratını tümüyle sergiliyor.

"Bilmiyorum. Yine boktan bir takım arkadaşı olmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum.

"Washington'dayken sorun ben değildim ve bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyorum.

"Öyle mi? Çünkü senin takas edildiğini hatırlıyorum... neydi? Uzlaşmaz farklılıklar mı? Ya da takımdaki hiç kimse senin boktan tavırlarınla başa çıkamadığı için."

"En azından bu takıma daha yetenekli olan kardeşine el altından yardım etmek için gelmiyorum."

Max Connery etrafına bakınıyor, sırtıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve daha soldakini çıkaramadan yumruğu yüzüme çarpıyor.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum, formasını kapıp geriye savuruyorum. Kaleyi tamamen bozduk, yerinden söktük-birbirimizin formalarını tutarak duvara vururken. Beckford, Martel, Koç Applegate ve Max'in kardeşi Owen'ın bizi birbirimizden kurtarması gerekiyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Daha antrenmanın ilk günü," diye bağılıyor Koç, Connery'yi formasından çekiştirerek.

"O başlattı," diyorum.

Koç gözlerini devirir. "Büyü artık amına koyayım. Git burnunu temizlet. Sen benimle gel," diye bağırarak Connery'yi onunla konuşması için kenara çeker.

Nefesimin altında homurdanıyorum ve Alexi Bandnin y a n ı m d a gülüyor. "Ben de geçen sene kaleciyi becermek istemiştim. Anlıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bunun cinsel içerikli olmadığını söyleyemezsin."

Dehşet içinde eski takım kaptanıma göz kırpmıyorum. "Sanırım kafana çok fazla darbe aldın."

Omuz silkiyor ve ısıklık çalıyor. "Sen öyle diyorsan, Nilsen." Kayarak uzaklaşıyor, ön hatta geri dönüyor ve ben başımı sallayıp buzdan kayıyorum.

Burnum kırılmadı ama kanıyor. O pisliği geri alacağım. Bir dahaki sefere. Onun kaleci olması fikri, buzda korumam ve birlikte çalışmam gereken kişi olması fikri iğrenç.

Ne olursa olsun Foxes için daha iyi bir ilk onbir bulmayı kendime görev edineceğim. Kardeşini emekliye ayrılmaya ikna etmeye çalışırdım ama bu bencilce ve zararlı olurdu. Owen Connery NHL'de bir Omega olarak oynarken vücudunu paramparça etti. Alexi ile birlikte onun da gitme zamanı geldi.

Mükemmel sürülerini inşa ettikten sonra bunu geride bıraktıkları için onları suçlayamam. Hokeyi yakın zamanda bırakmaya hazır değilim ama bu bir Omega ya da sürü istemediğim anlamına gelmiyor. Benim programımla işlerin zorlaşacağını anlıyorum ama bu yüzden bir sürü oluşturunuz. Ben yokken sürünün diğer üyeleri onun yanında olur.

Paylaşmayı düşündükçe yüzümü buruşturuyorum, bu benim güçlü yanlarımdan biri değil. Özellikle de aklımdaki Omega söz konusu olduğunda.

Sanki köşeyi döndüğünde ve beni gördüğünde nefesi kesildiğinde vicdanım onu ortaya çıkarıyor.

"Aman Tanrım, ne oldu? Antrenman yeni başladı" diyor.

Bana yaklaşırken güzel dudakları aralanıyor. Zaten ufak tefek bir şey ama patenlerimi giydiğimde onun üzerinde yükseliyorum.

"Yeni kaleciyle birbirimize girdik," dedim. "Gel, seni temizleyeyim."

O zaman bu sakatlığı sonuna kadar kullanacağıma karar verdim. Beni koridorda götürüyor, soyunma odasına vardığımızda botları yere vuruyor. İlk yardım çantasını alıyor ve bana banka oturmamı işaret ediyor.

Oturduğumda benimle göz göze geliyor.

Bana bakarken koyu yeşil gözleri nemli bir ormanı andırıyor. Kokusu her zamanki kadar yoğun değil ve onu koklamaya çalıştığımı fark etmemiş olmalı.

"Koku giderici sürüyorum," diye ağzından kaçırıyor ve bir gazlı bez alıp burnumu silmeye başlıyor.

"Ben-"

"Ne yapmıyordun? Beni koklamaya mı çalışıyordun, Bram?"

Bana sırtıyor, tamamen yakalandığımı biliyor.

"Geçen yıl giymemiştin," diyorum, muhtemelen sürekli onun kokusunu almaya çalışan bir sapık gibi göründüğümü sonradan fark ediyorum -ki öyleydin- ama bunu bilmesine gerek yok.

"Babamın bu yıl geri dönüp çalışmama izin vermesi anlaşmanın bir parçasıydı. Sanırım geçen yıl Owen'a ilaç verilmesinden ve ondan birkaç yıl önce Charlotte'a yapılanlardan sonra güvenliğim konusunda endişeleniyor."

"Tüm ekip seni kolluyor," diyorum ona, gerçekten içtenlikle.

Sadece yeni oyuncular Koç Applegate'ten korkmakla kalmıyor, aynı zamanda daha tecrübeli oyuncular da ona saygı duyuyor ve Sloane'a karşı zaafları var.

"Önemli değil. Sonunda istediğimi elde ettim," diyor omuz silkerek ve hâlâ burnumu temizliyor.

"Sanırım bu çok sık oluyor."

"Bunu sana söyleten ne?" Sırtıyor, beni çoktan kanca, çizgi ve batırdığını biliyor.

"Çünkü şu anda benden atlamamı isteseydiniz, ne kadar yükseğe atlayacağımı sorardım."

"Koçun kızı olduğum için mi?" diye soruyor.

"Hayır, çünkü sen sensin," diye cevap veriyorum kolayca ve elini yüzümden çekip gözlerime bakıyor, sonra işine dönüp Neosporin ve yara bandı alıyor.

Aynı odada bulunduğumuz her zaman flört ettik, ancak bu nasıl açıklayacağımdan emin olmadığım bir şekilde önemli ve farklı hissettiriyor. Gerçekten bunu basit bir işyeri flörtünün ötesine taşımak istiyor olabilir mi? Bu hayalini kurduğum bir şeydi ama bunun gerçekten mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Ben çok modern bir Omega'yım, ancak bazı şeyleri yapmaya kendimi alamıyorum, bunlardan biri de ilk hamleyi yapmak. Eğer doğru fırsatı arıyorsanız, şimdi tam zamanı."

Burnumla işini bitirip bana bakarken ona göz kırptıyorum.

"Benimle bir randevuya çık."

"Bu bir talep mi yoksa soru mu?"

Gülümsüyorum. O benim ölümüm olacak ve ben de mutlu bir şekilde mezara kadar yürüyeceğim. "Sloane, eğer ilgilenirsen seni bir randevuya götürmeyi çok isterim."

Gülümsüyor. "Çok isterim." "Pazar günü mü?"

"Pazar günü boşum. Numaramı da sormak ister misin?" diye öneriyor ve ben de başımı sallıyorum.

Geçen sezon ve sezon dışında aylarca benimle dalga geçti ve sonunda bana bir giriş mi yapıyor? Alabileceğim her şeyi alacağım.

Sloane bir post-it alıp numarasını yazıyor ve bana uzatıyor.

"Sanırım bu aramızda kalsa daha iyi olur?"

Başımı salladım, numarasına bakarken tamamen şaşkın hissediyordum.

Gerçekten bir şansım olduğunu düşünmüş müydüm? Hayır, pek sanmıyordum. Sloane istediği her Alfa'yı dakikalar içinde parmağında oynatabilir ve bir şekilde beni seçiyor.

Banktan kalkıp boynumu bükerek ona bakıyorum. Bunu mahvetmeyeceğim.

"Burnun şimdi nasıl?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Hiç daha iyi olmamıştı."

"Yani Pazar?"

"Pazar," diye cevap veriyorum, notu güvenli bir şekilde dolabıma yerleştiriyorum. "Antrenmana geri dönmeliyim."

"Elbette. Oh, ve Bram?"

"Öyle mi?" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"En sevdiğim çiçekler şakayıktır, kırmızı et yemem ve uzun araba yolculuklarında midem bulanır." Son kısmı utanarak söylüyor.

Parmağımla başıma vuruyorum, sanki tüm bu bilgileri içime hapsediyormuşum gibi. "Not edildi. Pazar günü için sana mesaj atarım."

"Tamam," diyor, kendine aşırı güvenen yüzünün bir kısmı gerçek heyecanı devralırken düşüyor.

Yüzündeki gülümseme mi? Onu oraya ben koydum ve o kadını gülümsetmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum. Onu benim yapmayı planlıyorum.

BÖLÜM 3

"I Daha ilk gün ve sen şimdiden Nilsen'le tartışmaya mı başladın?" diye yakınıyor kardeşim.

Koç Applegate beni çoktan yırttı ve şimdi de Yaşına ve unvanına rağmen istediğim her şeye sahip olan küçük kardeşimden almalıyım. O bir şampiyon, bir sürüsü var ve mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde mutlu.

Beni hep kıskandı ama her şeye sahip olan hep oydu. Yine de dilimi ısırın ve onu daha rahat ettirmek için koku gidericiler giyen bendim. Kokum Owen'la aramızda her zaman bir anlaşmazlık konusu olmuştur. Aramızdaki baltaların çoğunlukla gömüldüğünü biliyorum ama bu meseleden hep birlikte kaçınmayı tercih ederim.

Ayrıca, kokum evcilleşince, küçük halkla ilişkiler sorunuma da yardımcı olur.

Nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Çapkın, pislik, bekar biri olarak tanınıyorum. Ama son birkaç yıldır beni bir arada tutan tek şey istekli Betalar. Programıma göre hiçbir şey tutmadı ama en azından bir gece ya da birkaç hafta için kendimi o kadar da umutsuz hissetmiyorum.

Uzun zamandır çok yalnızdım. Foxes'a gelip oynamanın ilişkimizi düzelteceğini ve yıllardır peşimi bırakmayan bu bitmek bilmeyen yalnızlığa çare olacağını umuyordum.

"Max, beni dinliyor musun?" Owen omzumu iterek soruyor.

"Nilsen ve ben çok eskiden beri tanışıyoruz. Onun sorununun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum kardeşime dürüstçe.

Bram Nilsen'in benden neden nefret ettiğini gerçekten bilmiyorum, ama öte yandan, genel olarak pek çok insandan hoşlanmıyor gibi görünüyor.

"Nilsen çok sadıktır. Her ne yaptıysan, bunu düzeltmelisin. Bu bir yeniden inşa yılı olacak. Eğer playofflara kalmak istiyorsak, savunmanın geri kalanıyla uyum içinde olmalısın."

Küçük kardeşim tarafından azarlanmaktan ve teselli edilmekten nefret ediyorum ama kavga çıkarmak istemediğim için sadece başımı sallıyorum. Ayrıca keşke benim tarafımı seçseydi. Neden otomatik olarak Nilsen'le aramızdaki sorunun benim hatam olduğunu düşünüyor?

"Üzerinde çalışacağım," dedim ona.

"Öyle olsa iyi olur. Seni buraya getirmek için torpil yaptım," diyor.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Kaskımı alıp kaleye doğru kaymaya başladım ve tüm bunlara değip değmeyeceğini merak ediyordum. Sharks'la sözleşmem bittiğinde serbest bir oyuncuydum ve basında çok fazla yer aldığım için başka hiçbir takım beni almak istemedi. Ama Foxes playoff tecrübesi olan bir kaleciye ihtiyaç duyuyordu ve küçük kardeşim bana kefil oldu.

Bir Alfa olduğum ve NHL'de oynadığım için benden her zaman nefret eden kardeşim burada olmamın sebebidir.

Ne boktan değil mi?

Tüm bu zaman boyunca beni kıskandı, beni kendinden uzaklaştırdı çünkü ben ona kolay kolay verilmeyen şeyleri hatırlatıyordum. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve çoğu zaman kendimi Owen'ın sahip olduklarını isterken buluyorum.

İşler tersine döndü diyebilirim ama Owen'ın hayatının bir parçası olmak istemediğim ya da annemizle olan yakın ilişkisini kıskanmadığım hiçbir zaman olmadı.

Kendimi depresif bir bok çuvalı gibi hissetmekten nefret ederek inliyorum.

İçimdeki çalkantıya rağmen, antrenmanı başka bir tartışma olmadan atlatıyorum, ancak yaptığım her hareketi eleştiren kardeşimle uğraşmak zorundayım.

Bu uzun bir sezon olacak.

Dekorasyonsuz, aşırı gri, yalnız daireme geri dönmek bana doğru gelmiyordu. İmajımı iyileştirme ihtiyacıyla, bir restorana gitmiyorum.

Bar. Onun yerine kendimi alkol satan bir lokantada buldum.

Omlet ve Jack and Coke kombinasyonu iç karartıcı ama bir bara gidip çok içmekten, koluma dokunan ilk kişiyi eve götürmekten ve ertesi sabah uyandığımda yüzümün internete düştüğünü görmekten daha iyi.

Kimseyle daha derin bir şey istemediğimden değil, sadece kimse beni tanımakla gerçekten ilgilenmiyor gibi görünüyor. İyi yatarım ama başka bir şeye değer miyim emin değilim.

Yeniden doldurmak için garsonumu arıyorum ve o gelmeyince yakındaki masalarda çalışan adama el sallıyorum.

"Hey, bir tane daha alabilir miyim?" Arkasını döndüğünde ona soruyorum. Garip bir şekilde tanıdık geliyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Max? Burada ne işin var?" diye soruyor, yemek için uydurduğum acınası bahaneye bakarak. "Ethan," diyor ve ben onu tanımaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Maskot," diye iç geçirdi.

"Doğru," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Burada mı çalışıyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, maskotlar para içinde yüzmüyor," diye yanıtlıyor. "Ama burada?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Burası babamın yeri. Kendimi bildim bileli burada çalışıyorum. Bahşişler güzel ve Foxes için çalışmaya devam ederken faturalarımı ödememe yardımcı oluyor."

Ona göz kırpıyorum ve o da bardağımı alıp yeniden doldurmadan önce bir süre bana bakıyor. Sanırım bir maskotun ne işe yaradığını hiç düşünmemiştim. Gerçekten, maskotu hiç düşünmemiştim.

Ethan içkimi yerine koyuyor ve masaya oturtuyor. İçimi çektim ve adam karşımdaki kabine oturdu. Şu anda ne haltlar döndüğünü merak ederek yarı dolu lokantaya bakıyorum ama o bana sadece yumuşak bir gülümseme veriyor.

Çok yakışıklı. Sanki tükenmiş çocuğun büyümüş hali ile komşu çocuğu görünümünün bir karışımı gibi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama onda çekici bir şeyler var.

Hayır, maskotu becermeyeceğim.

"Tavsiye ister misin?" diye soruyor. İlk tepkim ona siktirip gitmesini söylemek oluyor. Ama daha iyi bir insan olmayı hedefliyorum, bu çok kötü.

"Sanırım yine de vermeyi planlıyorsunuz?"

"Ben etraftayken kimse fark etmiyor ve bu nedenle Tilkiler'in oyuncularını ve personeli hakkında epey bilgi edindim. Ama Tilki Finnegan'dan dostça tüyolar almak istemiyorsan, o tatlı kıcımla başka bir yere götürebilirim," diyor ve parmak uçlarıyla eski, yıpranmış lokanta masasının üzerinde dengede durmaya çalışıyor, ben de bileğini tutuyorum.

"Bekle. Dinliyorum."

"Pekâlâ, anlamam gereken birkaç şey var," diyor parmaklarını birbirine geçirirken, tendonları esnerken ön kolları siyah ve gri dövmelerle kaplı. "Owen geçen yıl senden nefret ediyordu ve bu takımın geneline yayıldı. İkiniz şu anda iyi olsanız ya da bir şeyler üzerinde çalışıyor olsanız da, hala çok fazla kırgınlık var. Takım Owen'ı seviyor. Demek istediğim, bir besleyici takımdan sonradan oyuna giren ve takımı kupaya götürmeye yardım eden bir kaleci? O çok seviliyor."

"Kardeşimin ne kadar sevildiğinin farkındayım."

"Yok artık. Görünüşe göre sende de biraz kırgınlık var," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Dinlemek istemiyorsan yapacak başka işlerim var."

"Dinliyorum," diye cevap veriyorum, kızgınlığımı bastırarak.

"Tüm takımların aile hayatına ve diğer şeylere önem verdiğini biliyorum ama Foxes? Bu en uç noktada. Takım sadece ilk sözleşmeli pakete sahip olmakla kalmadı, o zamandan beri oyuncuların bağ kurmasına, paketlerine ve buz dışındaki yaşamlarına izin vermek için daha fazlasını yaptı. Koç Applegate'in kendisi de büyük bir aile babasıdır, bu yüzden bu küçük sürtük imajına bir son vermelisin, yoksa gelecek sezon için kendini kovulmuş sayabilirsin."

"Halkla ilişkilerle zaten görüştüm."

"Ve eminim ki size dikkat çekmemeniz ve basına karışmamanız için tipik talimatları vermişlerdir. Benim size söylediğim şey, sadece kötü basın değil, iyi basın da yaratmanız gerektiği."

"Ne gibi? Bir sürü bulmak gibi mi?"

Ethan burnundan ağır ağır nefes alıyor ve ben aptalmışım gibi iç geçiriyor.

"Hayır dostum, biraz hayırseverlik yap. Bu playboy imajından sıyrılmalısın; insanların bunu hep birlikte unutmasını sağlamalısın. İyi bir şeyler yap."

"İyi şeyleri hiç fark etmiyorlar. Etrafta dolaşan seks delisi bir pislik değilim. Para ve zaman bağışlıyorum ama onların istediği hikaye bu değil."

"O zaman kendi hikayenizi yaratmanın bir yolunu bulun" diyor basitçe.

"Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Çenesini ovuşturuyor; parmak uçlarında harika bir his bıraktığına emin olduğum yumuşak bir kirli sakalı var.

"Sloane maskot olarak imajımı düzeltmeme yardım etmeyi teklif etti. Belki sana da yardım edebilir. Tüm uygulamalarla falan arası çok iyi. Geçen yıl insanları Alexi'ye takıntılı hale getirdi. Gerçekten de o adamın internette dolaşan bir sürü memi var."

"Gerçekten yardım etmek isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Mazlumları sever. Ayrıca, sormaktan zarar gelmez. Yarın antrenmandan önce arenada buluşacağız. Bize katılmalısın."

Yeniden doldurduğum içkimden bir yudum alıyorum ve kendi iyiliği için fazla çekici ve nazik olan bu Beta'ya bakıyorum.

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, belki de Sloane'un bana yardım etmesi bana bir şeyler yapmam gerektiğini hissettirdi. Ya da belki bir şeyin parçası olmanın ama aynı zamanda bağlantısız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorumdur."

Önceki takımlarımın maskotlarından herhangi biriyle gerçekten sohbet edip etmediğimi merak ederek başımı sallıyorum. Cevap basit bir hayır ve elimi uzatmadan önce suçluluk duygusu bir an için etrafımda beliriyor.

"İmajım konusunda bana yardım ediyorsun, ama karşılığında ne alıyorsun?" Önce elime sonra da yüzüme bakıyor.

"Beni bir takım etkinliğine davet ettiniz ve beni diğer takım işlerine dahil ettiniz."

Verdiği yanıt beni bir pislik gibi hissettiriyor ama elimi ona daha yakın tutuyorum.

"Anlaştık."

"Öyleyse öyle," diye cevap veriyor ve anlaştığımız şartlar üzerinde el sıkışırken elini benimkine vuruyor.

Ethan ayağa kalkıyor ve masamdan uzaklaşmak üzereyken duruyor.

"Bilmen gereken bir şey daha var," diyor. "Neymiş o?"

"Bram Nilsen asla arkadaş olmaya yanaşmayacak.

Bu orospu çocuğunun kin tuttuğu başka kimse yok."

"Neden? Kişisel deneyiminiz mi var?" diye sordum.

Ethan güler ve başını sallar. "Ben mi? Hayır. Benim varlığımdan bile haberi yok. Ama diğer takımlarla yaptığı maç öncesi toplantıları duydum-

dostlar. Birinden hoşlanmadığında kin besler ve bunun peşini asla bırakmaz."

"Ne kadar güven verici," diyorum çatalımı yumurtalarımın batırırken.

"Sadece enerjinizi boşa harcamayın. Aktif olarak yüzünüze yumruk atmaya çalışmadığı bir noktaya ulaşacaktır, ancak o zamana kadar ondan kaçınmak en iyisidir."

"Teşekkürler mi?" Cevap veriyorum ve maskot gülümsüyor. "Tamam. Yarın sabah görüşürüz."

"Evet, yarın görüşürüz," diye cevap veriyorum.

Foxes'la bir bağlantım olması hediyesini almak için ne yaptım bilmiyorum ama ne olursa olsun kabul edeceğim. Bunun son sezonum olmasına izin veremem ve kardeşim kenardan izlerken bu takımın olan şansımı kesinlikle mahvedemem.

BÖLÜM 4

ETHAN

I Henüz erken ama tilki kafası hariç her şeyimle buzun üzerinde hazırım. Ne yazık ki buz pateni giymem bir sorumluluk, ama buzda olduğum zamanlar için bana verdikleri özel ayakkabıları giydim.

Zaten maçlarda çoğu zaman tribünde oluyorum.

Sloane yan tarafta buz patenlerini bağlıyor, Max ise merkezde bana katılmadan önce daireler çizerek kayıyor.

"Burada olmama şaşırmış gibi görünüyor," diye fısıldıyor.

"Çünkü şaşırdı. Numarası bende yok. Dün onunla burada buluşmamı söyledi. Buza çıktığında açıklarız."

Güzel, kızıl saçları buzun üzerinde kayarken arkasına düşüyor ve bir melek gibi görünüyor. Yüksek belli siyah pantolonu ve içine soktuğu dar beyaz bluzuyla sanki hemen işe gidecekmiş gibi giyinmiş.

Başını Max'e doğru eğiyor. "Max?"

"Ethan size katılabileceğimi söyledi," diyor neredeyse utanarak.

Sloane ona parlak bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Peki ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

Max bana bakıyor, ben de iç çekiyorum. "Onun playboy imajını telafi etmeye çalışıyoruz."

"Anlıyorum," diyor Sloane, Max'i bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Ama bir playboy olmayı bırakacak mısın, yoksa yalan söylememe yardım etmemi mi istiyorsun?" diye soruyor cesurca.

Max'in adem elması, Omega'ya doğru bakarken sallanıyor.

"Hayır, artık öyle olmak istemiyorum."

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü beni sadece o an için iyi hissettirdi. Ben her zaman iyi hissetmek istiyorum" diye yanıtıyor.

Sloane'un bakışları onunkilerden ayrılmıyor ve ben bile yalnız Alpha'ya yeni bir gözle bakıyorum.

"Tamam. O zaman sana yardım edeceğim." "Edecek misin?"

"Elbette kurallar var," diyor Sloane, elleri sıkıca kalçalarında. Buz patenlerinin üzerinde bu kadar zahmetsizce durmasının beklemediğim bir heyecan olduğunu söylemeliyim. "Eğer bana yalan söylediğini anlarsam, işin biter."

Max ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, elimden geleni yapacağım ama herhangi bir söz veremem."

"Peki senin çıkarın ne?" Max ona sorar. "Ne demek istiyorsun?" diye yanıtlar.

"Neden bize yardım etmeye zahmet ediyorsun? Eminim takım için başka şeyler yapmakla yeterince meşgulsünüzdür," diyor Max. Sessiz kalıyorum ama cevabı öğrenmek için de bir o kadar hevesliyim.

Konuşmadan önce bir an duraksıyor ve düşünüyor. "Eğer babam erken gelip gelmediğimi sorarsa, ona hayır diyeceksin."

Islık çalıyorum ve tilkinin kafasını kolumun altına alıyorum. "Koç'a yalan mı söylüyorsun?" Diyorum. Babasına meydan okuması onu daha da çekici kılıyor.

"Bu yıl işimi korumamın bir parçası da çöpçatana gitmekti ve bunu yapmayı planlamıyorum. Eğer size yardım etmek için erkenden buraya geldiysem ve ailem benim çöpçatana gittiğimi düşünüyorsa, öyle olsun."

Max ve ben bir süre ona bakıyoruz ve o bir nefes çekiyor.

"Anlaştık mı?"

"Varım," diye cevap veriyorum hemen.

"Ben varım, ama babana yakalanırsan, küçük çöpçatan sorunun hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyor Max, şartlar ve koşullar konusunda benden çok daha zeki olduğu belli.

"Evet, onun dediği gibi."

"İyi," diyor Sloane, bizi şöyle bir süzüyor ve yemin ederim güzel, yeşil gözlerinin ardında bir şey parlıyor. "Senin için zaten bir planım var Ethan. Seninle ne yapacağımı düşünmem gerekecek."

Sloane, Max'e çözmesi gereken bir sorunmuş gibi yukarıdan aşağıya bakarak şöyle diyor.

"Benden ne istiyorsun?" Ona soruyorum, o da iç geçiriyor. "Tilki Finnegan her şeyden önce makyajlanacak." "Onay almamız gerekmiyor mu?"

"Çalışmalar çoktan başladı," diyor basitçe. "Geçen denizde seni izledim ve diğer maskotların neler yaptığını görmek için internete girdim. Kişiliğinizi tam olarak benimsediğinizi düşünmüyorum. Hem kendinize özgü olmalısınız hem de diğer maskotların oyun kitaplarından bir sayfa almalısınız."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum ve Max yanımda alay ediyor.

"O ucube Gritty'yi seven ama Flyers'tan nefret eden kaç kişi var biliyor musun? Takımın bir parçası olmaktan daha fazlası olmalısın. Herkesin destekleyebileceği biri olmalısın," diyor Max basitçe.

Sloane başını sallar. "O haklı. Fox-es'in bir parçası olsanız da maskot kişiliğiniz sizi ünlü yapan ve taklit edilmesi zor bir şey olabilir. Ayrıca, ne kadar popüler olursanız, o kadar çok para isteyebilirsiniz. Kendinizi yeri doldurulamaz hale getirin. Bana birkaç hareket gösterin" diyor Sloane.

"Evet, bize birkaç hareket göster," diyor Max, ben maskotun kafasını takarken Sloane'un yanına kayıyor ve düşmemesi için ona doğru bakıyor.

Tehlikeli, ama birkaç takla atıp buzun üzerinde bir yarığın üzerine inerken hayatım boyunca bu boku yaptım. Kafayı çıkarıyorum ve başlarını eğmiş olan Sloane ve Max'e bakıyorum.

"Bu aletini acıtmıyor mu?" Max soruyor ve Sloane onun göğsüne vuruyor, eli dolgusuna çarptığında yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?" diye soruyor. "Erkek amigo kız," diye cevap veriyorum utangaç bir şekilde.

"Huh," diyor Sloane çenesine vurarak. "Bunu kesinlikle kullanabileceğimizi düşünüyorum, özellikle de etkinliklerdeyken, ama buz üzerinde çok tehlikeli ve zaten tribünlerde çok zaman geçiriyorsun. Finnegan'ın bir kişiliğe ihtiyacı var."

"Gerçek hayatta oldukça sinsi görünüyorsun," diyor Max ve ben onunla alay ediyorum.

"Haksız değil. Gerçek bir tilki gibi şakacı ve sinsi olmaya ne dersiniz? Belki Max'e gizlice yaklaşıyormuşsun gibi bir paylaşım yapabiliriz. Böylece ikiniz de biraz reklam yapmış olursunuz. Finnegan'ın kişiliğini ortaya çıkarır ve Max'i daha sevimli hale getirirsiniz?"

"Her şeye varım," diyorum ona dürüstçe.

Birincisi, bu ek işi kaybetmek istemiyorum. Bana bir takımın parçası olduğumu hatırlatıyor ve haftada birkaç kez saklanıp aptal bir tilki gibi davranabiliyorum. Ayrıca lokantadaki vardiyalarımı azaltmamın da bir zararı olmaz.

"Beni nerede istediğini söyle." Ona söylüyorum, o da gülümsüyor, telefonunu alıp bizi buzun farklı yerlerine yerleştiriyor ve dudak senkronizasyonu yapmamız ve ne yapmamız gerektiğini söylüyor.

Kameranın arkasında gülümsüyor, bazı noktalarda geriye doğru kayıyor ve gitmemiz gereken yeri işaret edip bizi yönlendiriyor. Aslında iyi vakit geçiriyorum ve ara sıra Max'e bakıyorum ve onun da iyi vakit geçirdiğini fark ediyorum.

Acaba üretken bir şeyler yaptığımız için mi yoksa Sloane her şeyi çok eğlenceli ve kolay hale getirdiği için mi?

"Tamam, sanırım bulduk," diyor telefonuna bakarken, başparmakları hızla hareket ediyor. "İşte, siz de gelip izleyebilirsiniz," diyor.

Max de aynı şeyi yaparken dikkatlice yanına gidip omzunun arkasında duruyorum. Berbat bir durum ama onlara bu kadar yakinken kokularını alabilmem gerekirdi. Açıkçası, bir Alfa'nın koku alma duyusuna sahip değilim ama ikisi de bu kadar yakinken bile hiçbir şeyin kokusunu almıyorum ve bunun normal olup olmadığını merak ediyorum.

Kesinlikle Sloane için değil, kadın geçen sezon her şeyiyle gösteriş yapıyordu. Sanırım babasının işini kaybetmemesi için çöpçatandan daha fazla şartı vardı.

Sloane telefonu tutuyor, seçtiği aptal sesle birlikte Max'e gizlice yaklaşırken hazırladığı küçük skeci izlerken gülümsüyor. Şirin ve sevimsiz ama insanların istediği de bu.

"Aptal bir pislik gibi görünmediğime emin misin?" Max ona sorar ve tekrar oynatır.

"Hayır, sevimli görünüyorsun, daha az tehditkâr." "Ben tehditkâr değilim," diyor küstahça.

"Öyle demek istemedim. Daha cana yakın ve rahat görünüyorsun ve bu takımın bir parçası olduğunu gösteriyorsun."

"Eğer eminseniz."

"Bana güveneceğini söylemiştin. Peki ya sen Ethan?" diye soruyor ve ben hemen canlanıyorum. Adımı hatırlaması ve beni adıyla çağırması hoşuma gidiyor. Maskotuma sanki benim farklı bir parçamış gibi davranıyor ve bu çok ferahlatıcı.

"Sana tamamen güveniyorum," diyorum ona dürüstçe.

Bana gülümsüyor ve saati öğrenmek için telefonuna bakıyor. "Aslında bunu sandığımdan çok daha çabuk hallettik. Biraz kaymamın sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Keyfine bak," diyorum ona ve Max patenlerinin üzerinde kayıyor. "Seninle kaymamın sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Sadece ayak uydurabilirsen," diyor, telefonunu cebine koyuyor ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kayıyor.

Max, kaleci olmasına rağmen patenlerinde daha hızlı olduğu ve boyu ondan bir karış fazla olduğu için hiç şansı yok. Birlikte paten kayarken gülüyorlar ve onları izlerken göğsümde bir sızı hissediyorum.

En son ne zaman yeni biriyle bağlantı kurdum? Çok uzun zamandır kendi küçük balonumda yaşıyorum. Üvey babam ve diğer üvey kardeşlerimin dışında pek kimseyle görüşmüyorum. Maskot olmanın yıllar önce liseden ayrıldığımdan beri özlediğim çıkış noktası ve takım arkadaşlığı olması gerekiyordu ama düşündüğüm gibi olmadı.

Yani, şimdiye kadar.

Kenarda paten kaymalarını izliyor olsam da sonunda kendimi bir şeyin parçası gibi hissediyorum. Ve uzun zamandır ilk kez kendime gerçekten inanmaya başladım.

Max onu buzda kovalarken Sloane acımasızca gülüyor ve ben sadece bana inanan dik başlı kızıl saçlı Omega'ya gülümsüyorum.

"Kolunu tut," diyor ve Max bir kolumu, Sloane da diğerini tutunca gözlerimi kırıştırıyorum. Dengemi toparlamam biraz zaman alıyor ama bacaklarımı kilitli tuttuğum sürece, ikisi beni iterken buzun üzerinde süzülüyorum.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve gülümsüyorum, küçük de olsa bir şeyin parçası olduğumu hissediyorum. Bu tüm ekibin onaylaması anlamına gelmiyor ve Max muhtemelen dışlanmış durumda ama yine de bir şey var.

Ve bu şey bir şekilde her şey gibi hissettiriyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

BÖLÜM 5

I Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle buzdan çıktım, patenlerimi bir kenara bıraktım ve onları bir çift rahat topuklu ayakkabıyla değiştirdim.

Telefonuma bir bildirim gelmeden önce videoyu birkaç kez daha izliyorum.

BİLİNMIYOR

Pazar günü evime gelebilir misin? Ya da rezervasyon yaptırabilirim. Bunun şimdilik aramızda kalmasını istediğini biliyorum.

Kaşlarımı çatmadan önce mesajına gülümsedim. Bram'ın onunla toplum içinde görünmek istemediğini hissetmesini asla istemem. Babamla durumu garip bir hale getirmeden önce onun benim için doğru Alfa olduğundan emin olmam gerekiyor. Telefonumdaki iletişim bilgilerini değiştirip cevap veriyorum.

Bram Nilsen yemek yapmayı biliyor mu?

BRAM

Bram Nilsen çok şey biliyor.

Merak ettiğimi düşün. Ne zaman orada olmalıyım?

BRAM

6?

Bu bir randevu.

Sanki bulutların üzerindeymişim gibi arka koridorlarda yürüyorum. Aylardır aşık olduğum hokey oyuncusuyla randevum olması bir yana, Max ve Ethan'la birlikteyken de bir şeyler hissediyordum.

Ethan'ı tanımak zor değil; çekici ve komik biri. İyi anlaşıcağımızı biliyordum. Ama Max bir jokerdi. Şöhretini elbette biliyordum ama benim aptal video fikirlerimi gerçekleştirecek adam, medyanın onu gösterdiği gibi görünmüyordu.

Max hakkında bildiklerimin çoğunu kardeşi ve Alfaları Alexi ve Piper'dan öğrendim. Ayrıca, geçen sezon Max ve Owen birbirine girdiğinde buzda neler olduğunu gördüm. Ama pistte benimle birlikte geniş bir sırtışla ve dünyayı umursamadan kayan adam? Tanımak isteyebileceğim birine benziyor.

Biri adımı seslendiğinde elimde göğsüme bastırdığım bir pano ile koridorda yürüyordum. Dönüyorum ve Liz'in bana endişeli bir gülümseme verdiğini görüyorum.

"Hey, Liz, her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes alıyor ve sonra aniden hıçkırmaya başlıyor. Sırtını ovuyorum ve onu ofise yönlendiriyorum. Bir avuç dolusu mendil alıp otururken ona uzatıyorum.

Liz otuzlu yaşlarının sonlarında, güzel esmer bir Beta ve çok azimli. Foxes'u sıfırdan pazarlamaya yardımcı olmak onun en büyük hayali ve başarısıydı.

"Neyin var?" Ona soruyorum ve burnunu sümürmeden önce burnunu çekiyor.

"Phillip'in kanseri geri döndü," diyor ve gömleğime sarılıp hıçkırırken sırtını okşuyor ve kollarımı ona doluyorum.

Liz'in kocası iki yıldır remisyonda. Bunun her ikisi için de ne kadar yıkıcı olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Bunu bir daha nasıl atlatacağız bilmiyorum," diyor hıçkırıklar arasında.

"Neye ihtiyacın olursa olsun, Liz, senin için buradayım." "Teşekkür ederim, Sloane."

"Ciddiyim. Neye ihtiyacın olursa," diyerek onu rahatlatıyorum.

"Gelecek hafta Humane Society'nin kurdele kesimini halledebilir misin?"

Yapamam," diyor ve ben onu daha sıkı sarıyorum.

"Tabii ki. Neden günün geri kalanında eve gitmiyorsun?"

Burnunu çekiyor. "Henüz bu konuyu başka biriyle konuşmaya hazır değilim." "Babama söylememi ister misin?"

"Sakıncası yok değil mi?"

"Hayır, eve git. Kendine ve Phillip'e iyi bak, öncelikli olan bu."

Başını sallıyor, lekeli rimelini silerken güneş gözlüklerini takıyor ve çantasını kaptığı gibi hızla ofisten çıkıyor. Kendimi onun yerine koymaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum ve hayal bile edemiyorum.

Liz ve Phillip lise aşıklarıdır. Uzun zamandır birbirlerinin her şeyi olmuşlar. Sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemenin ve ikiniz için de güçlü olmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Liz'in kimseye haber vermeden gittiği için başının belaya girmemesi için doğruca babamın ofisine gidiyorum.

Kapısını çaldım.

"Ne?" diye bağıyor, kafasını kaldırmadan ve ben kendi kendime gülümsüyorum.

"Bir saniyen var mı baba?" Diyorum ve hemen başını kaldırıp gülümsüyor.

"Evet, tatlım, ne oldu?"

"Liz erken çıkmak zorunda kaldı," diyorum kapıyı arkamdan kapatarak. "Tamam mı? E-posta atabilirdi."

"Phillip'in kanseri geri döndü."

"Siktir," diye tıslıyor babam, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Ağlıyordu, ben de ona bugünlük eve gitmesini ve boşluğunu doldurmasına yardımcı olacağımı söyledim."

"O zaman seni takıma aldığımız için şanslıyız gibi görünüyor," diyor ve ben gözlerimi devirip önündeki sandalyeye oturuyorum.

"Dinle ihtiyar, söyleyecek bir şeyin varsa söyle," diyorum ona.

Benim doğrudan tavrım için sadece kendisini suçlayabilir. Kupasını kapıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor, yudumlar ken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Zaten söylendi. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiriyor musun?"

"Öyleyim."

"Çöpçatan nasıldı?"

"Düşündüğüm kadar kötü değil," diyorum ona, tamamen yalan değil. Ama Max'ten bahsediyorum, ona hiç güvenmediğim çatlak çöpçatandan değil.

"Liz'le sezon öncesi için ne planladınız?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

Babamla ilgili en önemli şey, tanıdığım en sert adam olması, ama aynı zamanda bana gelince tam bir enayi olması. Meşgul ve stresli olduğunu biliyorum ama yine de gününden zaman ayırıp benimle konuşuyor ve aceleye getirmedeğinden emin oluyor.

"Maskotu yeniden markalaştırıyorum."

"Finnegan'ın nesi var?"

"O sıkıcı. Neredeyse Tazı Harvey kadar çirkin ve Ethan harika biri. Sadece kişiliğinin ortaya çıkması için bir şansa ihtiyacı var."

"Ethan kim?"

"Tanrı aşkına baba, iki sezondur maskot o." Beni başından savdı.

"Benim işim maskot için endişelenmek değil."

"O zaman benim işim maskot hakkında endişelenmek olsun. Size garanti ederim ki bir milyondan fazla beğeni alan ve sadece maskot içeriği olan bir video hazırlayabilirim."

"O kadar emin misin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu ilginç hale getirmek ister misin?"

"İnsanlara bu yüceltilmiş kemirgeni beğendirirsen sana beş bin dolar veririm. Beğeni alamazsan benim seçtiğim bir sürüyle kör bir randevuya çıkmak zorunda kalırsın" diyor.

Düşündükçe yüzümü buruşturuyorum. Muhtemelen bana Connecticut'ta bulabileceği en sıkıcı finansçıları ayarlayacaktı.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Anlaştık," diyorum ve elimi uzatıp bana öğrettiği gibi sıkıca sıkıyorum.

Ayağa kalkarken, "Haftaya annenin doğum gününü unutma," diyor ve ben alay ediyorum.

"Sanki herkes o kadının doğum gününü unutabilirmiş gibi," diye cevap veriyorum ve o da gülüp geçiyor. En iyi Omega'dan öğrendim ve eğer biri onun doğum gününü de içeren önemli bir tatili unutursa bunun bedelini çok ağır öderdi.

"Yeterince makul. Akşam yemeğinde görüşürüz. Liz ve kocasına destek olmak için aklınıza gelen bir şey olursa bana haber verin."

Ona başımla onay veriyorum ve aklımda bağış kampanyasına öncülük edecek bir kişi olduğunu düşünüyorum. Liz ve Phillip'e yardım ederken Max için de harika görünecek. Tilki Finnegan'ı NHL'nin en yeni maskotu haline getirirken bunu da başarabilirim.

Sade siyah bir elbise, topuklu ayakkabılar ve üstüne giymek için deri bir ceketle karar kılmadan önce sekiz kıyafeti gözden geçiriyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve aklımı başımda tutan tek şey Bram'in de muhtemelen en az benim kadar gergin olduğunu bilmem. Geçen sezondan beri bu cazibenin etrafında dans edip duruyoruz.

İlk başta yakışıklı olduğunu düşündüm, huysuz ve mesafeli oluşu hoşuma gitti ama bu sadece feromon kaynaklı bir çekimdi. Ancak zaman geçtikçe, daha utanmazca flörtleştikçe ve koklaştıkça, bunun çekimden daha fazlası olduğunu, Bram'ın gerçekte kim olduğunu gerçekten tanımak istediğimi fark ettim, çünkü aklımda o sert dış görünüşün altında yumuşak, yapışkan bir adam olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Ki bu da Omega'nın en sevdiği kriptonit türü.

Koku giderici kullanmıyorum çünkü o boku sadece babamın gözüne girmek için giyiyorum. Gerçekte, kendimle ilgili herhangi bir şeyi saklamaktan nefret ederim. Bir Omega olmayı seviyorum ve kokumu engellemek dürüst olmak gerekirse oldukça üzücü. Belki Bram'le işleri sağlamlaştırıp Max ve Ethan'a yardım ettikten sonra bırakırım. Bu işi bu kadar çok istememin tek nedeni en başta Bram'e yakınlaşmaktı.

Gerçi son zamanlarda bazı güdülerim değişiyor gibi görünüyor.

Arabamın anahtarları elimde, arabama doğru yürüyordum ki yüksek sesli bir ıslık duydum ve etrafımda döndüm.

"Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diyor Beta babam Henderson, gizlice sigara içerken. Dişlerini birkaç kez fırçalasa ve duş alsaydı iyi olur, yoksa iki annem de ona cehennemi yaşatacak.

"Yine mi sigara içiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, sigarayı söndürüyor ve zi-plock çantasına koyuyor. Kendi kendime sırtıtıyorum, Alfa ve Omega'sının öfkesinin onu kirli sırrını saklamaya itmesini seviyorum ama aynı zamanda onu tekrar sigara içmeye iten şeyin ne olduğunu da merak ediyorum.

"Görünüşe göre ikimizin de sırları var," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ve o da gülüyor.

"O lanet çöpçatana gitmeyeceğini çok iyi biliyorum." Dudaklarımı büzüyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. "Sen bizim çocuğumuzsun. Seni yetiştirdiğimiz gibi güçlü bir kadın olmanı beklemek

Kristoff kör numarası yapıyor. Onun oyuncularından hangisini görüyorsun?" diye soruyor.

Tüm ebeveynlerim arasında, beni her zaman saçmalıklarım konusunda uyaran tek kişi o oldu. İşte tam da bu yüzden sürümde bir Beta istiyorum. Onlar her yönden en gözlemci ve akli başında olanlardır.

Hala cevap vermiyorum ve o gülüyor.

"Dur tahmin edeyim, o zaman?" Gözlerimi deviriyorum ve o da gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kesinlikle büyüklerden biri."

"Ew. Hepsi büyük."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum. Gitsem iyi olacak."

Parmaklarını şıklatır. "Kahretsin, adı neydi? Geçen sezon dört maç ceza alan."

Tabii ki, Bram hakkında hatırladığı şey bu.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Bilirsiniz, makul inkar edilebilirlik ve tüm bunlar."

"Babanı kızdırmaya değer mi?" diye soruyor ve ben sırtıyorum.

"Bilmiyorum, sigara içmek Omega ve Al-Fa'yı kızdırmaya değer mi?" Karşılık veriyorum.

İnliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Senin Mormor şehre geliyor," diye fısıldıyor ve ben tıslıyorum.

Mormor Applegate Şeytan'ın reenkarnasyonu olabilir. Onun büyükannem olduğunu biliyorum ama ailemin sürüsü için yarattığı sorunlar gerçek dışı.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diyorum ve sonra irkiliyorum. "Annemin doğum günü için burada mı olacak?"

"Maalesef."

"Sigara içmek şimdi daha mantıklı geliyor," diye cevap veriyorum ve o da inliyor. "Bırakacağıma söz veriyorum. Herkesi strese sokuyor gibi görünüyor." "Ne zaman geliyor?"

"Üç gün sonra," diyor ve derin bir nefes alıyor.

Ailemin bana söylememesi sürpriz değil. Buraya son geldiğinde beni ağlattı ve haftanın geri kalanında dairemde saklandım çünkü yaşlı sürtük merdivenleri çıkamıyor.

"Onlardan bir tane daha var mı?" Elimi uzatarak şaka yapıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor.

"Şaka bile yapma, Sloane Lorraine."

"Buluşacağım kişinin normal ya da ölü akrabaları olduğundan emin olacağım."

Babam gülüyor, başını sallıyor. Fazla yaşlanmamış. Yirmili yaşlarında bir çocuğu olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

"Sadece buna değdiğinden emin ol. En iyisini hak ediyorsun. Ve bana bir iyilik yap ve babama söylemeden önce bana haber ver. Belki o hafta bir iş gezisi planlarım."

Başımı salladım ve güldüm.

"Anlaştık."

"İyi eğlenceler evlat," diyor arka kapıdan geçerken ve yaramaz davranışının kanıtlarını saklamak için eve doğru ilerlerken.

Bram ve muhtemelen diğer oyuncularla işler yolunda giderse bir ebeveynimin yanımda olacağını bilmek güzel. Bu bir yalan. Omega annemin kimi seçersem seçeyim mutlu olacağını biliyorum; benim için uygun oldukları sürece babamın takımında olup olmamaları ya da işleri umurunda değil.

Bunu kabullenmeleri için en çok çalışmam gerekenler iki Alfa ebeveynim olacak.

Başımı sallıyorum, bu kadar ileri gitmemden nefret ediyorum. Ama bu benim tipik özelliğim, ileriye planlamak, gelecekle ilgili hayaller kurmak. Ve söylemeliyim ki, son zamanlarda hayal ettiğim gelecek oldukça fantastik görünüyor.

BÖLÜM 6

I Bu randevu için geçen yıl Kupa finallerinde olduğumdan daha gerginim, çünkü lanet yemeğimizi yakmadığımdan emin oluyorum.

Pannenkoeken'in güvenli olacağını düşündüm. Annem sık sık yaptığı ve kırmızı et içermediği için karıştırmayacağını bildiğim birkaç şeyden biri. Somon ve avokadolu tuzlu bir tane ve elma ve kuru üzümlü tatlı bir tane yaptım.

Kahretsin, pişirmeye başlamadan önce kırmızı et dışında sevmediği bir yiyecek olup olmadığını sormalıyım. Buraya gelir gelmez yemeğin hazır olmasının en iyisi olacağını düşündüm, böylece garip olursa ve nefret ederse gidebilirdi.

Neden Sloane'un randevumuzdan zevk almayacağını düşündüğümde emin değilim. Belki de uzun zamandır flörtün kıyısında dolaştığımız için, beni tanıdığına gördüklerinden hoşlanmayacağından endişe ediyorum.

Ayrıca biriyle çıkmayalı inanılmaz uzun zaman oldu. Onlara kur yapmayı bırak.

Çünkü gerçek şu ki, Sloane kur yapan bir tip.

O bir Omega, neredeyse kızgınlık dönemine girecek yaşta. Sıradan birini aramasına imkan yok, sürüsünü arıyor.

Bu düşüncenin beni korkutup korkutmadığından emin değilim. Paylaşma fikrinin çekici gelmediği kesin. Bu benim birlikte büyüdüğüm bir şey değil. Beta ebeveynlerim vardı ve tek çocuktum.

Paylaşmak çok değer verdiğim bir şey değildi, hiçbir zaman da olmadı.

Kapım çalınırken soslar tatlı *pannenkoeken*'in tepesinde eriyor. Onu almayı teklif etmediğim için pişmanım ama koçumun evinin önünde öylece duramazdım.

Anlaşılmaz bir şekilde Omega kızından uzak durmamızı defalarca söyleyen koçum.

Adama ne kadar saygı duysam da, bu çiğnenmeye değer bir kural.

Yemeği tabağa koyuyorum, ocağı kapatıyorum ve derin bir nefes alıp ön kapıyı açmadan önce ellerimi siliyorum. Kapıyı açar açmaz, sade siyah elbisesi ve deri ceketıyla tam bir hayal gibi görünen gülümseyen Sloane'u görmek için aşağıya bakıyorum.

"İçeri gel," diyorum ona, kapıyı daha geniş açarak ve yana doğru adım atarak.

Ceketini çıkarmaya başlarken "Harika kokuyor," diyor ve kollarını dışarı çıkarırken arkasından tutarak ona yardım ediyorum. Sloane evime göz gezdirirken ceketini askıya asıyorum.

Çok büyük değil, ama harika bir muhit ve başka bir takıma transfer olursam harika bir yatırım mülkü olacağını biliyordum. Minimalist ama aynı zamanda sıcak ve davetkâr.

"Eviniz çok güzel," diyerek mutfaka göz gezdiliyor ve ben de elimi sırtına koyarak onu adaya götürüp bir bar taburesine oturtuyorum.

Kokusu arkasından yayılıyor ve ben kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum. Onun kokusunu tam olarak almayalı çok uzun zaman olmuştu. Kadın beni deli ediyor. Ama bunu mahvetmeyeceğim. Bu kız konusunda ciddiyim ve niyetimi kanıtlamam ve aynı sayfada olduğumuzdan emin olmam gerekiyor.

"Zaten aç olabileceğini düşündüm, bu yüzden önce yemek yemenin en iyisi olacağını düşündüm," diyorum ve bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Ona bakmamak elde değil. Bu sadece eşsiz kıvılcıklar, çilli teni ve delici yeşil gözleriyle güzel olmasından kaynaklanmıyor. Sloane, kendisinden uzaklaşmadığım bir mıknaş gibi. Onun varlığıyla ilgili bir şey, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir parçamı rahatlatıyor.

Beni uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde sakinleştiriyor. Bu çok rahatlatıcı ve ilk buluşmamızda onu evimde ağırlamanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

Sloane kendi iyiliği için fazla baştan çıkarıcı.

"Harika görünüyor. Krep mi?" diye soruyor, ben tatlı ve tuzlu tabaklardan birini önüne koyarken.

"*Pannenkoeken*. Krep ile gözleme arasında bir şey. Genellikle yuvarlayıp yersiniz. Annem her zaman yapardı" diyorum ve o da gülümsüyor.

"Annenle hâlâ yakın mısınız?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ne yazık ki artık aramızda değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor gerçekten ciddiymiş gibi ve bana onun hakkında daha fazla ayrıntı sormadığı için minnettarım. "Başka ailen var mı?"

"Birkaç kuzenim var ve babam hâlâ Nether topraklarında yaşıyor ama hiçbirimiz yakın değiliz. Aslında, muhtemelen kuzenlerimden birini tanıyorsunuzdur."

"Evet, Kristiansen, Canes'de, değil mi?"

Başımı sallıyorum, onun adını söylediğini duyduğumda dudaklarım çatılıyor. Ama tahammül etmekte zorlandığım diğer Alfa'dan bahsedilince sinirlerimi bastırıyorum. Bunun yerine, kendini beğenmiş pisliği tartışmak istemediğim için yoluma devam ediyorum. Yedi yaşındayken burnumu kırmıştı ve bunun için onu affetmedim.

Yemeğimi yerken tabağının yanına bir çatal ve bıçak koyuyorum, yemeğimden bir lokma yuvarlayıp kesiyorum. Hiç fena değil. Sloane da aynısını yapıyor.

Her iki seçenektan de birer ısıruk alarak, "Bu çok lezzetli," diyor.

"Teşekkür ederim. Peki ya siz? Oldukça geniş bir aileniz var, değil mi?"

"Annem ve babam dört kişilik bir aile, ama bunun dışında ne bir kardeşim ne de bir sürü akrabam var."

"Ailen bir sürünün içindeyken büyümek nasıl bir şeydi?" Ona soruyorum ve yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor.

"İnanılmazdı. Etrafta her zaman birileri vardı, anlıyor musunuz? Her şekilde önemsendiğimi ve sevildiğimi hissettim. Ve gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu görerek büyüdüm. Birçok insanın bunu anlayamadığını biliyorum. Ayrıca, Omega, Alfa ve Beta ebeveynlere sahip olmak beni geleceğimin nasıl olabileceğine hazırladı. Sadece iki ebeveynin mi vardı?"

"Annem ve babam Beta'ydı, evet. Hiç evlenmediler ve sonunda sevgiliden çok arkadaş oldular."

Yemeğini çiğniyor, bir an için sözlerimi düşünüyor. "Büyüdüğün yerde sürüler yaygın mı?"

"Hem evet hem hayır. Eve döndüğümüzde, bir Omega'nın birden fazla Alfa'ya sahip olması daha yaygındır, ancak bağlanma o kadar sık değildir."

burada. Özellikle de Betalarla bağ kurmak ya da bir sürüde Betalara sahip olmak." "Oh," diyor, kırıksık kaşlarla yemeğine bakarak.

Harika, şimdiden her şeyi berbat ediyorum.

"Ama orası evim. Connecticut şu anda yaşadığım yer," diye cevap veriyorum, bunu kurtarmayı umarak.

"Bu randevuya gerçekten de büyük bir patlamayla başladık, değil mi?" diyor. Ben de hissediyorum. Bunca zamandır platonik flört ediyorduk ve bir yere varmasını beklemiyorduk. Ama şimdi o benim evimde, her şey gerçek ve ikimiz de nasıl davranacağımızı bilmiyoruz.

Küçük bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Bunun senin için normal olmadığını biliyorum, Sloane. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok."

Dirseğini granitin üzerine koyuyor, yumruğunu çenesinin altına yerleştiriyor. "Biliyor musun, seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri saçma sapan konuşmaman."

"Göz kamaştırıcı görünüşüm yüzünden olmadığına emin misin?"

"Sana ne kadar yakışıklı olduğunu söylememi ister misin, Bram?" diye takılıyor ve ben daha yemeğimizi yemeden bu randevuyu berbat etmediğim için yıldızlara şükrediyorum.

"Zararı olmaz."

Öne doğru eğiliyor ve aynı pozisyonda kalıyor. "Bence sen tanıdığım en yakışıklı Alfalardan birisin. Kokunuzdan bahsetmiyorum bile," diyor.

"Peki ya benim kokum?" Öne doğru eğilip onunkinden bir parça alarak soruyorum. Hiçbir zaman iltifatlardan hoşlanan biri olmadım ama Sloane'un dudaklarından çıkan yumuşak onaylara bağımlı hale gelebilirim.

"Zengin ve erkeksi. Evin senin gibi kokuyor," diyor fısıltıyla.

Tezgâhın üzerine eğilip onun alanına giriyorum ve yeşil gözlerindeki kahverengi ve sarı benekleri inceliyorum.

"Peki ya eviniz? Şeftali ve güneş ışığı gibi mi kokuyor?"

"Kokum sana böyle mi geliyor?"

Tezgâhın etrafında dönüyorum ve başının arkasını kavradığımda sandalyesini bana bakacak şekilde döndürüyor, sonunda saçlarının yumuşak tellerini parmak uçlarımda hissediyorum, eğildiğimde burnum boynunun yumuşak tenine dokunuyor ve kokusunu derinlemesine içime çekiyorum.

Bu hareketle parfümleniyor, dudaklarından yumuşak bir soluk çıktığını duyduğumda kokusu daha da yoğunlaşıyor.

"Tatlı kokuyorsun. Sıcak, güneşli bir günde güneşi içine çeken bir şeftali gibi. Bahse girerim güneş ışığı seni seviyordur."

Kokusunu daha da içime çekerken eli bileğime dolanıyor ve karşımdaki tatlı küçük Omega'ya sertleştiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama uyarılmamın kokusunu almamasına imkân yok.

Onu istiyorum. Daha önce kimseyi istemediğim kadar. Kokularımız bu kadar yoğunken, onun benim koku eşim olup olmadığını şimdiye kadar anlamış olurdum. Çoğu alfa ve omega için bir hayal, ama lanet olsun, bu yakın olmalı.

Hayatımın geri kalanında onun şeftali kokusunu alabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Toprak kokuyorsun. Baharatlı turunçgiller gibi," diye fısıldıyor. Ben geri çekilip ona bakarken küçük eli bileğimi kavırıyor.

Etrafımızdaki hava hissedilebilir ama planım bu değildi. Benim planım işleri ağırdan almaktı. Daha ileri gitmeden önce Sloane'u gerçekten tanımaktı ve niyetim hâlâ bu olsa da, şu anda onu ne kadar çok istediğimi inkâr edemem.

"Bram?"

"Hmm?" Yumuşak pembe dudaklarına bakarak mırıldanıyorum. "Beni öpecek misin?"

Tekrar gözlerine bakıyorum, elim başının arkasından kayarak çenesini kavırıyor. Benden o kadar küçük ki sanki elim tüm yüzünü kaplayabilirmiş gibi geliyor.

Narin bir kız ve kendimi onunla ilgilenmek ve ona her istediğini vermek isterken buluyorum.

"Niyetim seninle işleri ağırdan almaktı," diyorum, yüzünü nazıkçe tutuyorum.

Onun yumuşak teni benim nasırlı büyük elimle tam bir tezat oluşturuyor.

Dudaklarını yalıyor ve şimdi tek istediğim tadına bakmak.

"Sürümü arıyorum, Bram. Sıradan birini aramıyorum."

Dürüstlüğü karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Açık sözlü ve ne demek istediğini söylüyor. Sözlerini deşifre etmek mümkün değil. O ne istediğini bilen bir Omega ve bunun için onu suçlayamam.

"Sıradan bir şey aramıyorum ama paylaşmayı da pek sevmem," diyorum ona dürüstçe, bana gösterdiği saygının aynısını ona da göstermek isteyerek.

"Öğrenmek zorundasın. Ne istediğimi biliyorum, Bram. Senden hoşlanıyorum. Seni pek çok yönden daha iyi tanımak istiyorum. Ama eğer sürü hayatını kaldıramıyorsan, bu işi daha fazla ilerletmeden buradan gitmeliyim."

Bakışlarım onunkileri arıyor ve sonra tekrar dudaklarına iniyor.

Bunu yapabilir miyim?

Bir Omega'ya bakmak için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum; sevgi dolu, destekleyici ve şefkatli bir Alfa olabileceğimden hiç şüphem yok. Ama paylaşabilir miyim? Kontrolü bırakıp başkalarıyla birlikte çalışabilir miyim?

Ben bir takım oyuncusuyum ama bazen bu zor olabiliyor. Üstesinden gelmek için uzun süre ve çok çalışmam gereken bir şeydi. Ama NHL önemliydi, hokey önemliydi, bu yüzden üstesinden geldim ve daha iyi bir takım arkadaşı olmaya çalışmaya devam ediyorum.

İlk buluşma olarak sifıra yüz gibi görünüyor, ama gelmeden önce onun hakkında bunu biliyordum. Sloane tam bir Omega sürüsü. Ve en değerli şeyler, uğruna çok çalışmanız gerekenlerdir.

Tıpkı hokeyde yaptığım gibi, sabırlı ve anlayışlı olmam gerekecek. Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar erken ve hiç bu kadar güçlü olmamıştım.

Sloane buna değer.

Bunu ona, öne doğru eğilip dudaklarımı en yumuşak sevgi gösterisiyle onunkilere değdirerek kanıtliyorum. Onun isteklerine boyun eğmek nefes almak kadar kolay geliyor.

Dudaklarıma doğru iç çekiyor, ben öpüşürken onu rahatlatmak için elimden geleni yaparken vücudu gevşiyor.

Kokularımız birbirine karışıyor ve bedenimi onunkine yaklaştırıyorum. Küçük ellerinden biri gömleğimi yumrukluyor ve ağzımdan kaçmak isteyen bir iniltiyi tutmak zorunda kalıyorum.

Bir öpücük bana hiç böyle hissettirdi mi? Hayır. Yakınından bile geçmedi.

Sloane bir Omega olduğu ve benim Alfa doğam onu çağırdığı için mi, yoksa sadece güçlü, sevimli kadının kendisi olduğu için mi bilmiyorum. Ama daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Kontrolümü kaybetmeme neden oluyor, vücudumu onunkine yaklaştırıyor ve onu daha derinden öpmek için dudaklarımı ayırıyorum. Küçük Omega ağzımın içinde inliyor ve göğsüm tatmin olmuş bir mırıltıyla gürliyor.

Tırnakları gömleğime batıyor ve vücudunu koltuğun kenarına doğru kaydırıyor, kalçaları bacaklarıma değiyor. Onu kucağıma alıp tezgâhın üzerine fırlatmak ve bir bütün olarak yutmak için neler yapmazdım.

"Alfa," diye fısıldıyor dudaklarıma ve gerçekliğe geri dönmeme neden oluyor.

Hayatımda yaşadığım en büyük öz kontrol sınavı olan öpücükten uzaklaşıyorum.

"Bu benim için kolay olmayacak ama deneyeceğim. Senin için, Sloane, deneyeceğim."

Hafif bir sersemlik içindeymiş gibi gözlerini açtı, gömleğim hâlâ elindeydi.

"Bekle. Ağırdan almak konusunda ciddi miydin?" diyor, bana göz kırptıyor ve başımı sallayıp gülüyorum, elim çenesinden kayarak narin köprücük kemiğine bastırıyor.

"Çok ciddiylim. Sana kur yapmak istiyorum. Bunun gerçekten yapabileceğim bir şey olduğundan emin olmak istiyorum."

Dudaklarını yalıyor, beni tadıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Bunun yerine, gecenin yapısını değiştiriyorum.

"Yürüyüşe çıkmalıyız. Tabii daha fazla yemek istemiyorsan?" Ona sordum.

"Beni evinden kovmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor kısık gözlerle.

"Eğer benim evimde kalırsak, sana hiç de centilmence olmayan şeyler yapacağımdan korkuyorum."

"Ya ben istersem? Ya menüde daha iyi bir şey varsa?" diye fısıldıyor.

Beni test etmek için gönderildiğini fark ettim. Sloane, evren tarafından gönderilmiş bir itidal ve sabır dersi.

"Sen çok tehlikeli bir Omega'sın," diyorum, bu da onu güldürüyor.

"Pekala, tamam, Bay Yavaştan Al. Hadi biraz yürüyelim. Daha fazla konuşup birbirimizi tanıyabiliriz."

Rahat bir nefes aldım ve elimi teninden çektim. "Ceketini alayım."

"Dışarısı o kadar da soğuk değil."

"Ceketini alacağım," diye tekrarlıyorum ve yemin ederim kalçalarını birbirine bastırıyor.

Bu Omega gerçekten de en büyük sınavdır.

BÖLÜM 7

B Koç elimi tutuyor ve ikimiz de çocukluklarımızdan, sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeylerden bahsederek saatlerce onun gelişiminin etrafında dolaşıyoruz.

Tam da düşündüğüm gibi, dışı sert ama içi yapış yapış.

Paylaşımçı olmadığı ama benim için denemek istediği gerçeği küçük Omega kalbimi şimdiden ciyaklatıyor. Evet, gerçekten fikrini değiştirebilirim.

Açıkçası benim açımdan biraz acınası bir durum. Ama gece başlamadan önce infat- uation olarak başlayan şey şimdi tam gelişmiş bir crush. Muhtemelen Bram Nilsen desenlerini ya da kırk üç rakamını karalıyor ve sonra da muhafaza etmek amacıyla lamine ediyor olacağım.

"Her şeyin içinde" insanlar olmak Bram ve benim ortak özelliğimiz gibi görünüyor. Ama yine de mahallesinin ağaçlarla çevrili güzel sokaklarında yürürken bizi takip eden koca bir fil var.

Paylaşmak.

Bir sürü aradığım gerçeğinden bahsettik, ama bunun içinde çok fazla şey var, Bram'ı tanımaya çalışırken başka insanlarla çıkmak gibi.

İlk kızgınlığım sırasında bir Alfa'nın bana yetmeyeceğini biliyorum ve ayrıca duygularım olmadan kızgınlığa girme fikrini kavramsallaştıramıyorum. Bu bağa en az bağlanmak ve kendim için bu rüya hayatı kurmak istediğim kadar ihtiyacım var.

"Sürü meselesini konuşalım mı?" Kocaman elini sıkarak ona soruyorum.

Göle bakıyor ve göğsünden garip bir hırlama sesi yükseliyor. Daha önce öpüştüğümüzde nasıl mırıldandığını kesinlikle unutmadım. Bir yanım şu anda ona tırmanmak ve öpüşürken bunu ona tekrar yaptırmak istiyor.

Ancak her ne kadar paylaşım konusundaki fikrini değiştirmek istesem de, onu temelden değiştirmek istemiyorum. Ağırdan almak istiyor, bu onun için önemli bir şey ve her ne kadar düğümünü test etmek istesem de sabırlı olmam gerekecek.

"Birinin zaman ayırmaya değer olduğuna karar verene kadar bilmemem en iyisi olur sanırım," diyor ve ben dilimi tıkırdatarak bunun en iyi yol olup olmadığını düşünüyorum.

Annem Willow'un nasıl sürü olduklarına dair anlattıklarını düşünmeye çalışıyorum; her şey yolunda gitmedi ve kendi sürümü kurmanın da farklı olmasını beklemiyorum.

Bram benim için ayarlama yapıyor, ben de onun için aynısını yapacağım.

"Tamam, anlaştık, gündeme getirmeye değer olduğunu düşünene kadar bu konu hakkında konuşmayacağız. Ama onlara senden bahsetmeli miyim?"

"Evet," diyor hızla ve ben dudağımı ısıırıyorum.

Bu sahiplenici Alfa'nın bir sürü düzeninde ne kadar başarılı olacağından emin değilim ama bana karşı bu kadar yoğun görünmesi şimdiden hoşuma gitti. Şimdi bana aynı derecede takıntılı olacak iki erkekle bunu ikiye katlamak istiyorum.

Belki de şu anda düşüncelerimi işgal eden diğer iki kişinin Bram'ın tanıdığı iki kişi olması gariptir.

Ama açıkça ciddi bir şey olana kadar bilmek istemediğini söyledi. Max ve Ethan ile sadece arkadaşlığım var, onları ne kadar sevimli ya da ilgi çekici bulsam da. Yine, yumurtadan çıkmadan tavuklarımı sayıyorum.

Bram beni arabama doğru götürürken güneş çoktan batmıştı. Aracın kilidini açıp orada durduğumda iri Alfa ne diyeceğini ve nasıl davranacağını şaşırmış görünüyor.

"Bram?"

"Hmm."

"Bana iyi geceler öpücüğü ver ve ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi söyle."

Bana nadiren gülümsüyor, bu gülümseme bana onun hakkında haklı olduğumu söylüyor. Ona karşı duyduğum bu çekim sadece kokusundan ya da görünüşünden kaynaklanmıyordu. Burada daha fazlası var ve bunu keşfetmemek aptallık olur.

Büyük eli başımın arkasını kavıyor ve hemen fark ediyorum ki onun büyüklüğüne bağımlıyım. Belki de harika bir koruyucu olacağını bildiğimden ya da kendimi küçük hissetmekten hoşlandığımdandır. Her iki durumda da ellerinin yüzümden daha fazlasını keşfetmesini istiyorum.

Cesaretimi toplayarak avuçlarımı, dar gri tişörtünün trajik bir şekilde örttüğü kaslı göğsüne koyuyorum.

"Çok güzel bir akşam geçirdim. Boş bir günüm olduğunda bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

Profesyonel bir hokey oyuncusunun programına fazlasıyla aşinayım. Ona yaklaştığımda ve tüm kartlarımı masaya koyduğumda neye bulaştığımı tam olarak biliyordum.

Beni öpmek için belirgin bir şekilde eğilmesi gerekiyor ve ben de göğsünü keşfetmek için bu süreyi kullanıyorum.

Tanrım, onu üstsüz gördüğümde bayılabilirim.

Dudakları yumuşak ve tatlı, her zamanki halinden tamamen farklı. Tüm kontrolünü kullandığını söyleyebilirim, bu da onu daha da kırmak istememe neden oluyor.

Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım ve bir şey istediğimde onu istiyorum. Ama onun isteklerine de saygı duymaya çalışıyorum.

Tahammül edebileceğim kadar yavaş yapacağız. Geri çekildiğinde, hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Sabırlı ol," diyor başparmağını enseme sürterek.

"Pek sabırlı biri değilimdir."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor gülümseyerek. "Eve gider gitmez bana mesaj atar mısın?"

Başımı sallayıp istemeye istemeye arabama bindiğimde ve belki de isteyebileceğim en tatlı randevudan eve dönerken karnımda bir çarpıntı hissediyorum.

Uzakta oturmuyorum ve park edip daireme çıkar çıkmaz ona bir mesaj gönderiyorum.

Ev güvenli.

BRAM

Beni düşün. İyi geceler, Sloane.

Yatağıma gömülüyorum ve bu birikmiş cinsel hayal kırıklığını gidermek için oyuncak çekmeceme dalıyorum ve tam olarak söylediği gibi yapıyorum. Geliyorum.

ama bunu yaparken onun kokusu ve vücudu aklımın bir köşesinde.

Bir maskotun üniformasını değiştirmek düşündüğümünden çok daha zormuş ama takım sahibi, babam ve pazarlama ekibi yaptığım değişiklikleri kabul etti. Büyük Omega geyik gözleri ve bizi diğer konferans takımlarının maskotlarıyla karşılaştırmaları gerekti ama ikna kabiliyetim karşısında yıkıldılar.

Pantone renklerini topladım, son derece ayrıntılı talimatlar içeren bir taslak oluşturdum ve kürklü topluluk için çalışıyor görünen yerel bir kadına gönderdim. Tesadüfen bu konuyu sunumumun dışında bıraktım.

Ayrıca bana bir kostüm için gördüğü en ayrıntılı talimatlar olduğunu söylediğinde ve tesadüfen programında bizi öne almayı kabul ettiğinde kafama takılmasına izin vermiyorum.

Tilki Finnegan, Humane Society'nin kurdele kesiminden ve sezonun ilk maçından hemen önce yepyeni bir görünüme kavuşacak.

Buluşmalarımızı planlayabilmek için Max ve Ethan ile numaralarımızı çoktan değiştirdim. Bunu çalışan kayıt memurundan da alabilirdim ama gereğinden fazla kuralı çiğnememeye çalışıyorum.

Yeni Tilki Finnegan kostümüne bak.

ETHAN

Lanet olsun, Sloane. Sen bir dahisin.

MAX

Daha az Rabid, daha çok karizması olan şu animasyonlu Fox gibi.

Max'in gündeme getirdiği karikatürü fark ederek kahkahalarla ağzımı kapatıyorum. Şimdi bakıyorum da, tamamen haksız değil. Gerçi Finnegan iç saha forması giyiyor, bol düğmeli bir gömlek değil.

ETHAN

İşi garipleştirmenin bir yolu, dostum.

MAX

Yanılıyor
muyum?

Hayır, yanılmıyorsun.

ETHAN

Kendimi
cinselleştirilmiş
hissediyorum.

Her neyse. İnsancıl Toplum etkinliğinden önce burada olacak, böylece onu o zaman açabiliriz. Max, çocukların imzalaması için getirebileceğin bir şey düşünmeni ve yüklü bir bağış için hazırlamanı istiyorum.

MAX

Tamamdır
patron.

Midemde küçük bir takla atma hissi oluşuyor ve o anın geldiğini hissediyorum.

Olayı konuşmak için buluşmak ister misiniz?

ETHAN

Lokantada vardiyam var ama sonra buluşabiliriz. İkinize biraz turta ısmarlarım.

MAX

Sinsi tilki, sinsi turtasıyla. Saat sekizde orada olacağım.

ETHAN

Sloane, kendimi güvende hissetmiyorum. Ateşli tilki sigortasına ihtiyacım var.

Siz iki ucubeyi orada göreceğim.

Kendi kendime gülümsüyorum, telefonu kenara koyuyorum ve günümün geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum. Birkaç gönderi planlıyorum ve ekip için kapsamlı bir program ve Max ve Ethan için yan projemi planlıyorum.

Bazı aralıklarla hayal kuruyor olabilirim, ancak babam odamın kapısını çaldığında tamamen gerçekliğe geri dönüyorum.

"Sloane, tatlım," diyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ama bu gülümseme, büyükannemin yanında yüzümün buruştuğunu görünce çabucak kayboluyor.

Sırtını dikleştirmiş, sarı ve gri saçları sıkı bir bukle halinde, odama küçümseyerek bakıyor.

"Kristoff, o neden çalışıyor? Sürünüz zor zamanlar mı geçiriyor?" diyor.

Babam burnundan derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Hayır, Sloane çalışmak istedi."

"Güzel ve gençsin. Şimdiye kadar bir sürü edinmiş olmalıydın," diyor, hiç istifini bozmadan ve beni tam karnımdan vurarak.

"Oh, duymadın mı? Kaloriferinizin bakımını yaptırdığınız tesislerden birine gideceğim."

Ağzı şokla açılıyor ve babam iç çekiyor.

"O değil. Şu anda bir çöpçatanla çalışıyor." "Erken geldin, Mormor."

"Evet, tarihlerimi karıştırmışım galiba," diyor ters bir şekilde. "Bu, torunlarımla torunları olmadan Amerika'yı son ziyaretim olsaydı çok yazık olurdu" diyor ve ağzım açık kalıyor.

"Pekâlâ. Hadi yemeğe gidelim. Sloane, evde görüşürüz."

"Bu akşam bir işim var. Akşam yemeğine gelemeyeceğim." "Sloane," diyor daha sert bir şekilde.

"Üzgünüm, planlarımı değiştiremem. Onu yarına kadar beklemiyordum."

Babam nefes nefese kaldı. Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Her ziyaretinde böyle bir etki yaratıyor.

Babam bana yalvaran son bir bakış atarken, "Burası diğer takımın tesisinden çok daha küçük," diyor. Büzüşüp bilgisayarına geri dönüyorum.

O anda karar veriyorum, lokantaya erken gideceğim çünkü eve bu felaketle dönmemin imkanı yok.

Odamın kapısı bir kez daha çalınıyor ve kendimi başka bir iğrenç konuşmaya hazırlıyorum. Ama onun yerine elinde bir vazo dolusu şakayık tutan bir teslimatçı karşılıyor beni.

"Sloane Applegate?" diye soruyor ve çiçekler için imza attırırken başımı sallıyorum.

Kartı açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sloane,

Güzel / alçaltır / ya da güzel bir

Omega. Seni özledim,

Bram

Kısa ve tatlı, tıpkı onun gibi. Onları masamda sergilerim ama kimse görmesin diye kartı cebime koyarım. Babam sorarsa, çöpçatan taliplerden biri olduğunu söylerim. Çiçek kokusunu içime çekiyorum ve bayılıyorum.

Bram lanet Nilsen bana kur yapıyor.

Belki de her şeye rağmen bunu başarabilirim.

BÖLÜM 8

I Bu kadar erken saatte lokantada olmam muhtemelen acınası bir durum ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Owen'ın evine gitmeyi düşündüm, hatta daha fazla koku giderici sürdüm, ama Sloane ve Ethan'dan mesaj aldığım da,

Kendimi onun sürüsünün evine davet etmek zorunda kalmadığım için rahatlamış hissettim.

İlişkimiz uzun bir yol kat etti, ancak kesinlikle bir kamp ateşinin etrafında oturup çocukluk travmalarımız ve derinlerde yatan tüm kızgınlık duygularımız hakkında konuşmaya yakın değiliz.

Zor bir pas.

Bu yüzden bayat dairemde tek başıma oturmak yerine, acınası bir şekilde bir saat boyunca bu lokantada oturup Ethan'ın vardiyasını bitirmesini ve Sloane'un buraya gelmesini bekleyeceğim.

Omega'yı düşünerek kendime sırtıyorum.

Babası onun takım için çalışmasına izin verirken ne düşünüyordu? Beni yanlış anlamayın, yaptığı işte harika olduğu açık. Ama Tanrım, bu tatlı, kendinden emin kızıla bakmamak elde değil.

Lokanta biraz bok çukuru gibi ama yemekler iyi, yani en azından bu bir artı. Geldiğimde tepedeki zil çalıyor ve Ethan elinde bir tepsi içki tutuyor ve dövmeli koluyla bana el sallıyor.

"Sloane arkadaki son kabinde," diyor, asıl işine devam ettiği için kalıp sohbet edemiyor, bu da nedense beni suçlu hissettiriyor.

Ethan'ın bir sporcu olduğu ve Foxes'un maskotu olmayı önemseydiği açık, ancak böyle bir yerde çalışmak zorunda da olmamalı.

Sol taraftaki kabin sırasına doğru ilerliyorum ve başının arkasını görüyorum. İri yarı bir adam kabinde öne doğru eğilmiş, onun alanını işgal ediyor ve bundan hiç hoşlanmadığımı fark ediyorum.

"Hadi ama tatlım, burada yapayalnızsın. Sana bir akşam yemeği ısmarlayayım," diyor adam ve ben yaklaşırken onun bir Alfa olduğu gün gibi ortada.

Sloane adama bakmadan, sadece menüye göz atarak, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyor.

"Bağlanmamış olduğunu söyleyebilirim. Senin gibi tatlı bir şeyin burada tek başına ne işi var?" diye soruyor.

Sonunda kabine yeterince yaklaştım, omzum söz konusu adamı Sloane'un başının üstüne beklenmedik bir öpücük bırakmaya itti. Saçlarında onun kokusunu aldığımı yemin edebilirim ama bu pislikle uğraşmak için çok hızlı geri çekiliyorum.

"İşte buradasın. Seni beklettiğim için üzgünüm bebeğim."

Bana bakarken gülümsemesi genişliyor. "Sorun değil," diyor yumuşak sesiyle.

Omzuma bakıyorum, huysuz Alfa sinirli görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim dostum?" Küçümseyici bir tonda soruyorum.

"Omega'nızı bu şekilde başıboş bırakmamalısınız. İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir."

Tam boyumda duruyorum, bu adamdan birkaç santim ve çok daha fazla kasım var. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Sloane'un görüş alanının engellendiğinden emin oluyorum.

"Peki bu nasıl bir fikir olabilir?" Bunu mümkün olduğunca rahatsız edici bir hale getirerek soruyorum.

Adam tökezliyor ve suratını asıp tepinerek lokantadan çıkmadan önce bana el sallıyor.

Karşısındaki koltuğa oturduğumda Sloane, "Kurtarma için teşekkürler," diyor.

"Böyle şeyler sık sık olur mu?" Ben soruyorum, o da başını sallamadan önce kaşlarını çatıyor.

"Çok fazla Omega'nın etrafında vakit geçirmedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Owen'ı kastediyorum ama o belirlediğinde ben evde değildim ve zaten bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Annemiz ve üvey babamız Beta. Bu arada, senin Omega olduğunu nereden biliyordu?"

"Buraya daha önce de gelmişim. Sadece koku giderici kullanmaya başladım," diyor sinirlenerek.

"Kokunu bilerek saklamıyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bu yıl takım için çalışmanın bir şartı."

Sırıtiyorum ve bu mantıklı geliyor. Güzelliğiyle zaten hafif bir dikkat dağıtıcı. Eminim her yere parfüm sıkıyor olsaydı, hepimiz buzda takılıp düşerdik ve odaklanamazdık.

"Görünüşe göre, unvanını gizlemeye çalışmayan birkaç Omega'dan birisiniz."

Bir pipet ambalajını yırtıyor, mükemmel bir kare şeklinde katlıyor, pipeti suyuna yerleştirmeden ve bir yudum almadan önce. Derin yeşil bakışları yüzümü tarıyor.

"Tecrübesiz gibi konuşuyorsun. Fethettiklerinin hiçbiri Omega değil miydi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Onlar fetih değildi. Sandığın kadar çok da değildi ve hayır, ben sadece Beta ve Alfalarla birlikte oldum."

Bunun üzerine içkisini bırakıyor ve dudaklarını pipetten ayırıyor.

"Erkekler mi kadınlar mı?" diye soruyor, eli pipetini döndürürken.

Kollarımı masaya dayadım ve ona sııttım. "Sen bana bir sır söyle, ben de sana bir sır vereyim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve bir an için dudaklarını aralıyor, sonra güzel yüzünü bir sırıtma kaplamadan önce ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını kapatıyor.

"Karşılaştırılabilir bir sır olmalı," diyorum ve tam bir ahmak gibi davrandığımı fark ediyorum. Sadece itibarım konusunda bana yardımcı olmaya çalışan bir kadınla değil, koçun yasaklı kızıyla da flört etmek pek akıllıca bir hareket değil.

"Bir keresinde dişi bir Alfa ile birlikteydim," diyor omuzlarını silkerek.

"Beğenmedin mi?"

"Tercihlerimin daha çok erkeklerden yana olduğunu fark etmemi sağladı. Sanırım doğru dişi Alfa karşıma çıksaydı, her şey değişebilirdi ama kimyamız uyuşmadı."

"Cevabım evet, ikisi de," diye yanıtlıyorum az önceki sorusunu. Ethan masamıza geldiğinde "İlginç," diyor.

"Modaya uymayacak kadar erkencisiniz. Beklerken sizin için getirebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, küçük defterini ve kalemini çıkararak. O

Soluk gri tişörtü ve beline doladığı şüpheli önlüğüyle bile oldukça yakışıklıydı.

"Ben güneybatı omleti alayım lütfen," diyor Sloane.

"Aynen," diye cevap veriyorum ve Ethan yazarken başını sallıyor.

"Ethan, siparişler h a z ı r ," diyor bir kadın sesi ve Ethan onaylıyor- bir el sallayarak onları kenarlar.

"Özür dilerim, onu hemen çıkaracağım ve vardiyam biter bitmez gelip takılacağım," diyor ve Sloane nazıkçe bileğini tutuyor.

"Acele etme Ethan. Erkenciyiz ve acelemiz yok."

Kalabalık lokantaya geri dönerken Beta'nın yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. "İlginç ne demek?" Sloane'a soruyorum.

Orijinal konuşma. "Ha?"

diye yanıtlıyor.

"Hem erkeklerle hem de kadınlarla birlikte olmam neden ilginç?"

"Oh, sadece magazin dergilerinde sadece kadınlarla resmedilmişsin. Bu yüzden erkeklere olan ilgin sürpriz oldu," diyor ve benim gardım aniden düşüyor, ortada bir yargılama olmadığını fark ediyorum. sadece sürpriz.

"Bu magazin dergilerinden kaç tanesini inceledin?" Biraz utancın geri geldiğini hissederek soruyorum. Sloane'un benim güvenilirmez bir erkek fahişe olduğumu düşünmesini istemiyorum. Onun ne düşündüğünü neden bu kadar önemsediyimi bilmiyorum ama önemsiyorum.

"En çok hangisi için endişeleniyorsunuz Bay Connery?" diye soruyor ve benimle alay ettiğini anlayabiliyorum. Yüzümde her ne gördüyse elini uzatıp masanın üzerinden benimkini tutuyor. "Endişelendiğin şey buysa seni yargılamıyorum Max. Cinselliğini keşfetmende yanlış bir şey yok. Eminim göz önünde olmak zordur."

Dudaklarımı yalıyorum ve elimi çekmiyorum. Onunki benimkine karşı çok küçük ve pürüzsüz hissediyor.

"Daha çok yalnızlığımı bastırmak içindi," diyorum ve ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bu Omega'ya içimi dökmek ne kadar da acınası bir durum. Elimini çekmeye çalışıyorum ama vahşi kadın elimi daha da sert tutuyor, izin vermiyor.

"Hey," diye tersliyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Orada acıma görmüyorum, sadece tutkulu bir dürüstlük. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Yalnızlık berbat bir şey. Ama artık arkadaşların var."

"Sen ve maskot mu?" Ben de öyle dedim.

"Ona öyle deme. Onun adını biliyorsun," diyor hiç de saçmalamayan bir ses tonuyla. Bu bana bir şeyler yapıyor. Tanrım, onunla flört etmeye devam edersem bu takımdan daha çabuk atılacağım. Ama arkadaş olduğumuzu söyledi. Güzel, açık sözlü bir Omega ile arkadaş olabilirim, değil mi?

"Sen ve Ethan," diye tekrarlıyorum, ondan sadece maskot olarak bahsettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Kaba bir davranıştı.

"Evet, Ethan ve ben senin arkadaşlarınız. İkimiz de imajınıza yardımcı olmak ve arkadaşınız olmak için buradayız."

"Birlikte takılmak isteyeceğin bir sürü insan yok mu?" Ona soruyorum, o da iç geçiriyor.

"Burada sadece iki sezondur yaşıyoruz. Sizin yaşıntıdaki herkes üniversiteyi bitirirken ya da yeni bir hayata başlarken arkadaş edinmek zor oluyor. Piper, Charlotte ve diğer birkaç WAG ile arkadaş oldum ama ikisi de çok meşgul. Piper bursu üzerinde çalışıyor, Charlotte ise çocuklarla uğraşıyor. Yani o kadar da farklı değiliz, Max."

"Yani sen de mi yalnızsın?" Ona sordum.

Birlikte tuttuğumuz ellerimize bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Evet, sanırım öyleyim."

İlk defa, ona tanımının ya da güzelliğinin ötesinde bakıyorum ve sanırım en beklenmedik yerde kendime benzer bir ruh buldum.

Yemek yerken şakalaşıyoruz ve birlikte yemek yemek ve konuşmak çok doğal geliyor. Sloane'un organizasyonu ve hızlı olmayı sevdiğini, en sevdiği çiçeğin şakayık olduğunu ve kırmızı et yemediğini öğreniyorum. Ona çaylak sezonumu, çocukluğumun bir kısmını ve Kaliforniya'da yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlatıyorum.

Mideye indirebileceğimiz kadar yiyip içtik ve lokanta nihayet yavaşladı.

Darmadağınık Ethan önlüğünü çözüp avucunun içine alıyor. Sloane yana kayıyor ve Beta onun yanına oturmadan önce gülümsüyor, rahatlar gibi yorgun bir huff bırakıyor.

"Beklediğiniz için teşekkürler," diyor ve Sloane eğiliyor. "Waffle gibi kokuyorsun," diyor.

Kara kaşları çatıldı. "Ben bir Beta'yım. Ne demek istiyorsun?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu bir kokun olmadığı anlamına gelmez, belki parfüm kokan bir kokun olmayabilir. Mutfakta çalıştığın için waffle gibi kokuyor olmalısın. Hoşuma gitti," diyor ve Beta'ya daha da yaklaştığını fark ediyorum.

Neden biraz kıskanç hissediyorum? Ve neden kimi kıskandığımdan emin değilim? Çünkü dürüst olmak gerekirse, ikisinin arasında oturmak isterdim.

Tanrım, belki de eve gidip bu gerginliği atmak için mastürbasyon yapmalıyım.

Onlar benim dostlarım, Sloane'un gelişigüzel söylediği gibi fetihlerim değil.

"Ah." Ethan'ın yanakları kızarır ve Sloane onun koluna dokunur.

Sloane ile çok az zaman geçirdim, ama fiziksel dokunuşun onun için sıradan ve yine de gerekli olduğu açık.

"Vardıyan nasıldı?" diye soruyor.

"Aynı bok, farklı gün. Koruyucu babam buranın sahibi. Tüm üvey kardeşlerim ve ben burada çalışıyoruz. Birkaçı hariç," diyor omuz silkerek.

"Bu çok hoş. Bir ara onunla tanışmayı çok isterim," diyor Sloane.

"Evet, tabii. Humane Society etkinliği mi?" Ethan konuyu değiştiriyor.

"Tamam, kostümü zaten gördünüz ama belki de size özel bir şarkı ve dansa ihtiyacınız vardır diye düşünüyordum."

"Dans mı?" Gülmekten ağzımı kapatarak söylüyorum.

Sloane, "Tilki Finnegan trend olduğunda ve siz trend olmadığınızda gülmeyeceksiniz Bay Connery," diyor.

Neden canlandırıcı olmak ve bana boktan şeyler söylemek zorunda?

"Bunu kesinlikle yapabilirim. Yardım etmek istersen yarın izinliyim. Eğer

Hayır, sana kesinlikle klip falan gönderebilirim" diyor Ethan.

Sloane, "Keşke yapabilseydim ama Deccal şehirde," diye yanıtlıyor. "Deccal mi?" Ben soruyorum.

"Evet, büyükannem."

Ethan ve ben gülüyoruz ve Sloane içkisinden bir yudum alıyor.

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Evet, o kadar kötü. Şehre erken geldi ve onu sadece beş dakika kadar gördüm, o da bana neden bir paketim olmadığını ya da neden hala hamile olmadığımı sorduğunda."

Dilimi ısırmam gereken anlardan biri ama her zamanki gibi yapmıyorum, kelimeler aptal dilimden dökülüyor.

"Peki, neden yapmıyorsun?"

Sloane ve Ethan bana öyle bir bakış fırlattılar ki, eğer bakışlar öldürebilseydi, oracıkta ölmüş olurdum.

"Kaba olmak istememiştim. Sadece neden bekâr olduğun konusunda gerçekten kafam çok karıştı. Koku eşini bulmayı falan mı umuyorsun?"

Ethan hâlâ koluma yumruk atacakmış gibi bakıyor ama Sloane yumuşuyor ve i çekiyor.

"Umutsuz bir romantik olabilirim ve takımda Charlotte ve Owen için olanlara rağmen, koku eşleşmelerinin ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Mkemmел feromon eşleşmesini bulma konusunda yüzde lk bir şans için hayatımı askıya almayacağım. Ama kendim için mkemmел paketi arıyorum ve birçok şartım var. Bunlardan biri, önceden kurulmuş bir sürüye katılmak istememem."

Ethan ve ben birbirimize bakıyoruz, konu paketler olduğunda ikimizin de cehennem kadar bilgisiz olduğu açık.

"nceden kurulmuş bir sürünün nesi yanlış?" diye soruyorum. Çenesini avucunun içine dayıyor.

"Hiçbir şey. Sürü arkadaşlarımla birbiriini sevmesinin sebebinin ben olmam fıkri romantik bir şey. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

Ethan kabinde ona gülümserken kolunu arkasına a t ı y o r .

"Bana mantıklı geliyor. Sen Omega'sın, bu yüzden sürü senin etrafında toplanıyor," diyor.

"Bu beni şımarık bir velet gibi mi gösteriyor?"

Ethan, "Hayır, kulağa değerini biliyormuşsun gibi geliyor," diyor.

İşte o anda ikisine de layık olmadığımı fark ediyorum, ne arkadaşlıklarına ne de itmeye çalıştığım bu çekiciliğe. Ama sadece değerli bir ekip yesi olmaya değil, karşımdaki iki iyi kalpli insan için gerçek bir dost olmaya çalışacağım.

Küçük kardeşinizin kounuz olması açıkçası hayatımın en kötü deneyimiydi ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Sol tarafın zayıf. Daha fazla pratik yapmalısın" diyor ve ben patenimi çıkarıp kendi boğazımı kesmeyi düşünüyorum.

Çok melodramatik ama şu anda yaşamak için iki arkadaşım olduğunu hatırlıyorum. Rekabetilikten ve küçük kardeşime onun kadar iyi olduğumu kanıtlamaktan beslendiğimden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden karşılık vermek yerine sessiz kaldım, tatbikatlara devam ettim ve son beş yıldır yaptığım şeyi yaptım.

Koç Applegate düdüğü çaldı ve bir hücum maçı yapacağımızı duyurdu. Yedek kaleci Gagnon diğer tarafta ve ben de savunmada Nilsen, Boucher ve Ahonen'le kaldım.

Nilsen keskin bir ses tonuyla, "Bu işi berbat edip hepimizi bok gibi göstermemeye çalış," diyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Benimle olan sorununun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sanki çaylak yılımızda benden nefret etmeye karar vermiş ve bunun peşini hiç bırakmamış gibi. Sorunu her neyse, keşke hayatına devam etse ve böyle muazzam bir pislik olmayı bıraksa.

Boucher, tatlı bir Kanadalı prens gibi, "Nilsen, bırak gitsin dostum," diyor.

Sık kafalı defans oyuncusu kayarak uzaklaşırken ona hiçbir bok vermiyor ve ben de elimdeki mücadeleye yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

Hiç gol yemedim ve takımım iki gol attı, bu da takımdaki konumum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Buzdan kayarken kardeşim "Hâlâ sol taraf üzerinde çalışman gerekiyor" diyor.

Beni rahat bırakmasını ve lütfen başka bir iş bulmasını söylemeyi ne kadar çok istesem de, kilitli odaya girerken yine başımı sallayıp dilimi tutuyorum. Takas edildiğimde, küçük kardeşimin kalecilere koçluk yapacağını bilmiyordum. En azından deplasman maçlarında ondan uzak kalacağım.

Sadece göze batmamalı, iyi bir iş çıkarmalı ve daha kalıcı bir sözleşme yapmalıyım. Ya da başka bir takıma takas edilmeliyim.

Ama başka bir yere gitme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Yeniden başlamak istemiyorum. Havayı ve Owen'a yaklaşmayı seviyorum, şu anda bir pislik olsa bile. Ama hepsinden önemlisi, Sloane ve Ethan'la ilgili bir şeyler daha var. NHL'ye katıldığımdan beri en yakın olduğum insanlar onlar olabilir, ki bu çok acınası bir durum. Ama dün gecenin benim için bir anlamı vardı.

Ethan ve Sloane için basit bir lokanta yemeği üzerine bir buluşma olabilir ama benim için uzun zamandır ilk kez yeniden kendim gibi hissettiğim bir buluşma. Dün gece üçümüzün turta yerken gülüşüp konuşmamızı düşündükçe kendi kendime gülümsüyorum.

Foxes benim takımım olacak ve Nilsen'in asık suratlı tavrıyla uğraşmak da bunun bir parçasıysa, öyle olsun.

BÖLÜM 9

Hell var ve şu anda New Haven'ın şirin bir kasabasında, ailemin evinin içinde yer alıyor.

Babam Henderson, sigara içmek istiyormuş gibi görünüyor. Annem Willow, ağlamak ister gibi görünüyor. Diğer annem, Rosemary, birini öldürmeye hazır görünüyor. İri yarı eski hokey oyuncusu babam ise bir deliğe girip ölmek ister gibi görünüyor.

"Willow hâlâ kırklı yaşlarında. Kolaylıkla bir çocuk daha doğurabilir," diyor Mormor'um ve ben de annem Rosemary'nin çatalını lanet şeyi bükecek kadar sert tutuşunu izliyorum.

"Sloane'un doğumu Willow için inanılmaz zor oldu, bu yüzden başka çocuk yapmamaya karar verdik," diye yanıtlıyor.

Mormor, "Kariyerinizle bu kadar meşgul olmasaydınız kesinlikle çocuk doğurabilirdiniz," diye yanıtlıyor.

Babamların ikisi de aynı anda hava üfler.

Annem dudaklarını yalıyor, bir bardak şarap alıp derin bir yudum alıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" Mormor soruyor ve annem ağzını açıyor.

"Oh, doğru ya. Tatlı. Rosemary, tatlım, gelip bana yardım eder misin?" Annem araya girerek hepimizi yeni bir irade savaşıdan kurtardı.

"Elbette," diye yanıtlıyor, derin bir nefes alıyor ve Omega'yı mutfığa kadar takip ediyor.

Mormor'um ağzını siliyor. Eliyle suyunu kavrayıp bir yudum alırken neredeyse çelimsiz, yaşlı bir kadındı. Bir yudum

Ne kadar yaşlı görünse de, berrak mavi gözlerinde canlı bir doğa var. İnsanların sinirine dokunduğunu biliyor ve bundan büyük keyif alıyor.

"Bana bu çöpçatandan biraz daha bahset. Sanırım sizi köklü ve mali açıdan iyi durumda olan Alfalarla buluşturuyorlar." diyor.

"Evet, hizmetleri Alfalar için ucuz değil. Omega müşterisi olmak bedava."

"Evet, Omegalar adil paylarını alıyorlar, değil mi?"

Harika, şimdi korkarım ki bana miras kalan öfkem yükseliyor. "Lütfen, Mormor, bana ne verildiğini söyle?"

"Aptalca davranma, bu hiç yakışmıyor. Omegalar saygı görür ve cam kırığı gibi muamele görürler. Ben kadının yerinin evi olduğuna inanırken, Omegalar bunu çok ileri götürüyor. Senin bir Beta olmanı umuyordum," diyor. "Anne, bu kadar yeter," diye araya giriyor babam.

Birazdan

O da bitti. İki gündür burada bile değil.

"Ne yani, bir fikre sahip olmaya iznim yok mu?" diye cevap veriyor. "Bir fikir var, bir de kırıcı olmak var. Sen kal-sebepsiz yere berbat" diye yanıtlıyor.

"Bu kadar korkunç bir anne ve Mormor olduğum için özür dilerim. Çok zor olmalı."

"Lanet olsun. Ben gidip tatlıya yardım edeceğim," dedi Beta babam ve beni babamla ve bu huysuz yaşlı kaltakla masada tek başımıza bırakıp gitti.

Babam şakaklarını ovuşturuyor, sakinliğini ve huzuru korumaya çalışıyor. Yılda bir kez ziyaret ediyor, o da olmazsa, bu yüzden her zaman yürütmeye çalışıyoruz. Ama bağlarımızı tamamen koparsak daha mı iyi olur diye merak ediyorum.

"Görünüşe göre gelmemeliydim," diyor, narsistik, pasif agresif saçmalığını daha da kalınlaştırarak.

"Biliyor musun anne? Belki de yapmamalıydın," diyor babam. Sandalyesinden kalkıp mutfığa giderken ağzım bir karışık kalıyor.

Dudaklarını büzerek ağzını siliyor. O yüzü yaptığında yüzü sert görünüyor ve onu bu hale getiren şeyin tam olarak ne olduğunu merak ediyorum.

"Umarım benim yaşma geldiklerinde ailene bu kadar kötü davranmazsın," dediğinde içimi çektim. "Peki, canım, elbette, eğer

söyleyecek bir şeyin varsa, aklından geçenleri söyleyebilirsin."

"Buraya her gelişinde bir çatlağa neden oluyorsun. Hiçbir şey için ve sürekli herkesin kusurlarına takılıyorsun. Burada olman çok zor."

Gülümsüyor ve su bardağına dokunurken neredeyse kötü hissettiriyor. "Harika, şimdi dürüst olmaya başladık. Hâlâ burada yaşadığın ve ailenin cömertliğini sömürdüğün için utanmalısın. Ailenin hayatına engel olmak yerine çoktan bir sürün olmalı ve kendi aileni kurma yolunda ilerlemeliydin.

Kristoff seni şımarttı ve çok yumuşattı. Applegate ismini utandırıyorsun."

Sözlerini içime çekerken nefesim kesiliyor ve gözlerim doluyor.

Her ne kadar güçlü ve kendinden emin olmaya çalışsam da, ruhumun derinliklerinde eleştiriyi kaldıramayan hassas bir sürtüğüm.

Gözlerimin arkasına vuran yaşları hissedebiliyorum ve ona bu zevki tattıramıyorum. Bunun yerine sandalyemi geri çekip yemek odasından hışımla arka bahçeye çıkıyorum ve daireme gidiyorum.

Bir şey söylemiş olabilir ama ben çıkarken duymadım. Onun beni etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum; ailemin beni burada görmekten memnun olduğunu ve asla yuvadan atmayacaklarını biliyorum. Ama yine de bir güvensizlik var, şimdiye kadar gerçek anlamda bir sürüye başlamayı ertelediğim için, hayatta olmam gereken yerde olmadığım için.

Cebimdeki telefonum çalarken sıcak yanaklarıma dokunuyorum.

BRAM

Geç olduğunu biliyorum ama canım dondurma çekiyor. İlilenir misin?

Çok isterim. İki blok ötede buluşuruz.

BRAM

Beş dakikaya oradayım.

On beş dakika uzaklıkta oturuyorsun.

BRAM

Evet demene güveniyordum.

Gülümseyip gözyaşlarımı siliyorum ve evimden bir ceket alıp garaj yolundan aşağı inerek mahalleye doğru yürümeye başlıyorum.

Kollarımı kendime doluyorum, taze duygular ara sıra beni vuruyor. Sözlerinin beni etkilemesine, beni bok gibi hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum. Herkesten nefret ediyor, kendi oğlundan, kendi torunundan.

Bu kadar sefil biri bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylememeli.

Güneş batalı çok oldu ve ben Bram'in gelmesini beklerken soğuk hava etrafımı sarıyor. Gerçekten de dondurma yemek için harika bir gece değil ama bu durumdan kurtulmam gerekiyordu ve sanki Bram ona ihtiyacım olduğunu anlayabiliyordu.

Beyaz cipi önüme park ederken buna gülümsüyorum.

Kapıyı açıp yolcu koltuğuna kayıyorum ve bunu yapar yapmaz Bram kocaman eliyle yüzümü kavıyor.

"Sorun ne?" diyor ve ben başımı sallıyorum. "Sloane," diyor derin bir tonda, bir Alfa sesi değil ama yine de benim için bir şeyler yapabilecek kadar derin.

"Büyükanнем şehirde ve çok kaba biri. Yemekte beni üzen bazı şeyler söyledi."

"Seni ağlattı mı?" diye soruyor, parmakları çenemin yumuşak etine hafifçe batıyor.

Neden bilmiyorum ama bunu sorması gözyaşlarımın daha da tazelenmesine neden oluyor. Bram, elini yüzümden çekerek nefesinin altında küfrediyor, bu da işleri daha da kötüleştiriyor.

Ama sonra bana dokunmayı bırakmasının tek nedeninin koltuğunu gidebildiği kadar geriye çekmek olduğunu fark ettim.

"Buraya gel," diyor ve neden bilmiyorum ama tereddüt etmeden orta konsolun üzerinden tırmanıp beni sıkıca sardığı kollarının arasına düşüyorum.

Elini aşağı yukarı hareket ettirirken neredeyse sırtıma degecek. Hıçkırımıyorum ama kendimi tutmaya da çalışıyorum.

Gömleğini bir can simidi gibi kavrarken kulağım Bram'in kalbine dayanıyor. Mırıldanmaya başladığında göğsünde bir gümbürtü başlıyor.

İlginç, yani bunu yatıştırıcı bir teknik olarak ve tahrik olduğunda kullanıyor. Her iki şekilde de hoşuma gidiyor. Hayır, hoşlanmaktan da öte. Derin rom ve onun kalın, topraksı kokusu beni sarıyor.

Kendimi güvende hissediyorum.

Vücudum rahatlıyor, gözlerim artık yanmıyor ama onun tüm Alfa iyiliğini içime çekiyorum. Bu destansı kucaklaşmayı geri çevirecek değilim. O kadar büyük, sıcak ve rahat ki.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Yüzümü göğsüne sürüyorum, dalgınca onu kokluyorum.

"Evet, daha iyi."

Boğazını temizliyor ve bir an için kıpırdamıyor; o zaman yanlışlıkla ona sürtünmüş olabileceğimi fark ediyorum ve arabanın kabini erkeksi turuncgillerden çok şeftali gibi kokuyor.

Kucağında oturduğum yere kadar çekiyorum, direksiyon kıcıma dayanıyor. Elleri belimde ve geri çekilmemesi hoşuma gidiyor.

"Gömleğinin her yerine ağlamak istememiştin," diyorum küçük gözyaşı lekesine bakarak.

Göğsünün mırıltısı yavaşladı, artık neredeyse yok ve geri gelmesini istiyorum.

Tek elini kaldırıyor ve parmak uçlarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Büyükannen sorun yaratıyorsa gelip benim evimde kalabilirsin" diyor.

Gülümsüyorum, tipik bir adam gibi sorunları çözmeye çalışıyorum ve bu konuda konuşmuyorum.

"Garajın üstünde kendi dairem var. Bir ara sizde kalmaktan rahat sız olmayacağımdan değil."

"Büyükannen dışında iyiydin, değil mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bir etkinlik için işleri toparlamakla meşguldüm. Bazı arkadaşlara sosyal medyadaki varlıkları konusunda yardımcı oluyorum."

"Kim?" diye sorar.

"Ethan ve Connery."

Connery'nin adıyla alay ediyor; bunu bir an bile kaçırmıyorum.

"Ethan da kim lan?" diye soruyor.

"Aman Tanrım, sen de babam kadar kötüsün. Ethan, Tilki Finnegan. Maskot," diye tekrarladım.

"Neden maskot?" diye soruyor.

"Onu internette sansasyon haline getireceğim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Kalçalarını sıkarak beni kucağına doğru itiyor. Bu kesinlikle işleri ağırdan almak istediğini söyleyen Alfa değil, ama buna kesinlikle kızgın değilim. Mormor'umun sözleri kulaklarımda çınlıyor ve işleri ağırdan almak için zamanım olup olmadığını merak ediyorum.

Belki arabasına bindiğim için ya da aletine bastırıldığım içindir ama şu anda bana bakışından kesinlikle şikâyetçi değilim. Bram'in her zaman bir yoğunluğu vardır.

ama buzda birçok kez tanık olduğum adamdan farklı.

"Connery'den hoşlanmıyorum," diyor, hâlâ yoğun bir şekilde bana bakıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum, o da cevabı bilmem gerekiyormuş gibi omuzlarını silkiyor. "O benim arkadaşım."

"Sadece arkadaşın mı?" diye soruyor, vücudu yanımda hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde geriliyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, yalan söylemiyorum. Max sadece arkadaşım ama onu yakışıklı ve çekici buluyorum. Ama Bram ondan gerçekten hoşlanmıyorsa, arkadaş olarak kalması gerekecek.

Tutuşu gevşiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Tırnaklarımı sakalının üzerinde gezdiriyor, günlerdir düşünmekten kendimi alamadığım yumuşak dudaklarına bakıyorum.

"Şu anda üzerinde oturduğum tek bir Alfa'nın kucağı var. Gözyaşlarımı silen ve bana en sevdiğim şarkıları gönderen tek bir kişi," diyorum.

Dudaklarını yalıyor ve kahverengi bakışları benimkilerle buluşuyor. "Beğendiğine sevindim."

"Daha çok ne isterdim biliyor musun?" diye sordum. "Neymiş o?"

Beni kucağına kaydırıyor ve altımda bu kadar sert ve kaslıyken nasıl düzgün bir kadın gibi davranmam gerektiğinden emin değilim.

"Eğer işleri biraz hızlandırabilirsek."

"İşleri hızlandırmak senin için neye benziyor Sloane?" diye soruyor, kokusu neredeyse arızalanmama neden oluyor.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Sana dokunuyorum."

Elini kalçamdan çekip amımın üzerine koyuyorum. Başının arkası koltuk başlığına doğru düşüyor ve ağlamaklı bir inilti çıkarıyor. Ama neyse ki egom ve ahlaksız bedenim için elini çekmiyor.

"Sadece ağlıyordun," diye itiraz ediyor. Yine de elini oynatmıyor.

"Artık ağlamıyorum. Ama biraz daha ten tene aksiyon yaşamazsak yine ağlayabilirim," diye şaka yollu cevap veriyorum ama ciddi de olabilirim.

Biri bana yakın bir şekilde dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Bunu sadece özlemiyorum, Bram'den de istiyorum. Sürekli flört etmemiz, hayatımın en uzun kenarı gibi hissettirdi.

"Lütfen, Bram."

Gözleri gözlerimi arıyor ve yüzümdeki bir şey onu yıkmış olmalı çünkü elini yoga pantolonumun içine sokup kalçalarımın altına kaydırıyor. Bram kenarlarıyla oynamadan önce külotla kaplı amıma bakıyor.

Daha fazla dayanamıyorum ve çenesini tutup öpmek için eğiliyorum. Beni öperken dudakları benimkilerle neredeyse hırıltılı bir şekilde buluşuyor, parmakları ıslak klitorisimin ve girişin üzerinde kayıyor.

Diğer eli saçlarımı yumrukluyor, öpücüğü kontrol ediyor.

Onun kokusu ve varlığıyla tükendiğimi hissediyorum, şu anda evimden iki blok ötede olmamız ya da caddenin kenarına park etmiş olmamız umurumda bile değil. Buna ihtiyacım var.

Yaşadığımı hissetmeliyim.

Bram iki parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor, çok ihtiyacım olan hissin içimde yuvarlanmasına izin verirken dudaklarımız ayrılıyor.

"Elimi ıslatıyorsun Omega," diyor sert ve derin bir ses tonuyla. Göğsü bir mırıltıyla gümbürdüyor.

Tanrım, ona bunu yaptığım gerçeğine asla doyamayacağım.

"Sonra onunla ne yapacaksın?" Pantolonumun içinde hızlıca soruyorum. İri Alfa bana gülümsüyor, eli saçlarımda sıklaşıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun? Yalayarak temizlememi mi? Onunla sikimi okşamamı mı?" diye soruyor ve kesinlikle ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

"Beni ilk kez dudaklarınla amımda tatmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, o da inliyor ve bedenimi sikine doğru daha sert kaydırıyor.

"Bu tatlı ıslak amın ve kirli ağzınla tam bir baş belasısın, küçük Omega."

"Parmakların dee-"

Sözlerimi kesiyor, avuç içi klitorisimi ovarken parmaklarını içimde kıvırıyor. İçimden kopan inilti arabasının içinde sekerken, bir elimi tavana koyuyorum ve kasılmamı onun elinin üzerinde geçiriyorum.

Elinin ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve bu beni daha çok boşaltıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum. Amım onun yüzgeçlerini kavrarken vücudum titriyor, bir düğüm olmasını diliyorum. Tanrım, bahse girerim Bram'ın kalın bir düğümü vardır.

beni çok iyi gererdi.

Hızını yavaşlatıyor, parmakları yavaşça duvarlarıma sürtünüyor ve ben orgazmımdan aşağı iniyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve gülümseyip onu tekrar öpmeden önce gözleriyle buluşuyorum. Bu sefer dudaklarımız keşfederken daha yavaş, daha şehvetli.

Birden yolcu koltuğundan telefonumun sesi geliyor ve ben Bram'in kucağında sarsılarak eğilip çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Eli pantolonumdan dışarı kayıyor ve telefonda babamın adını ve resmini gördüğümde hala kalçalarımın yarısına kadar inmiş durumdalar.

Tekrar Bram'in kucağına oturuyorum ve o da külotumu düzeltip pantolonumu yukarı kaydırarak benim için çok ıslak ve rahatsız edici bir an yaratıyor.

"Hey, baba."

"Sloane, nereye gittin? Mormor'u otele bıraktık," diyor.

"Sadece yürüyüşe çıktım," diyorum, gözlerini deviren Bram'e bakarak.

"Tatlım, hava karardı. Ne demek yürüyüşe çıktım? Neredesin? Gelip seni alabilirim." "Sorun değil baba. Yakında evde olurum."

"Ne söyledi? Kötü bir şey olduğunu biliyordum. Annen kendini kaybetti ve özür dileyene kadar bir otelde kalması gerektiğini söyledi."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum ve o da iç geçiriyor.

"Yirmi dakika içinde evde olmazsan, seni aramak için dışarı çıkacağım."

"Yakında evde olacağım."

Telefonu kapattım ve Bram beklentiyle bana baktı. "Koç?" diye soruyor.

"Evet, sadece aşırı korumacı. Eve gitmeliyim," diyorum ona, ama Bram'in kucağından başka olmak istediğim bir yer yok. Hareket etmek için ayağa kalkmıyorum ve o da kalçalarımı sıkıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, daha iyi hissetmem için gereken her şeyi yaptın," diyorum, eğilip onu tekrar usulca öpüyorum.

"Önümüzdeki hafta ilk deplasman maçımız var," diyor dudaklarıma karşı.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

"İyi olduğundan emin olmak için her gün telefonda konuşmak ya da en azından mesajlaşmak istiyorum" diyor.

Öne doğru eğilip onu tekrar öperken Omega kalbim göğsümde küçük bir takla atıyor. Tam da düşündüğüm gibi bir Alfa olduğu ortaya çıkıyor.

"Evet, bunu kesinlikle yapabilirim." Onu tekrar öpüyorum, bütün geceyi dudaklarını dudaklarıma bastırarak geçirmeyi diliyorum. "İyi geceler, Bram."

"Eve varır varmaz bana mesaj at" dedi.

Başımı sallıyorum ve arabadan inip eve gitmeden önce yolcu koltuğuna doğru sürünüyorum. Dönüş yolunda beyaz bir cipin beni takip ettiğini hissedebiliyorum ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve beni eve kadar izleyecek kadar önemseydiği gerçeğine değer veriyorum. Garaj yolundan çıkar çıkmaz ona bir mesaj gönderiyorum.

Evinize sağ salım dönün. Bu gece için teşekkürler.

BRAM

Neye ihtiyacın olursa buradayım. İyi geceler, Sloane.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum. Bu akşam evden utanç içinde çıktım ama tazelenmiş ve önemsenmiş hissederek dönüyorum. Alfa'nız size tam olarak böyle hissettirmeli.

BÖLÜM 10

ETHAN

I Sloane turuncu saçların bir kısmını titizlikle fırçalarken ve formayla ilgili her şeyin yerinde olduğundan emin olurken Finnegan kostümünün alt yarısı üzerindedir.

Bir tiftik silindiri, fırça, bant, makas, iğne ve ipliği var.

"Sloane, tatlım, bence bu mükemmel."

Bir an duraksıyor, muhtemelen evcil hayvan ismini düşünüyor, sonra küçük makasını yeni formanın üzerindeki yamaya götürüyor ve en küçük ipliği kesiyor.

"Artık öyle," diyor turuncu kürkünü fırçalayarak. "Onu ezmeye gidiyorsun. Şimdi hayal edebiliyorum: Tilki Finnegan elinde evlat edinilecek bir sürü kedi yavrusu tutuyor. İnternette patlayacak ve herkes sana kafayı takacak."

"Ben o kadar ileri gitmezdim," diye yanıtlıyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor, küçük setini kaldırırken.

"Yani, ne olursa olsun, Finnegan büyüyecek, ben değil."

Ben sadece maskenin altındaki Beta'yım."

Başını bana doğru eğiyor ve onaylamayan bir ifadeyle elini sallıyor.

"Ethan. Bunu söylerken elini tutacağım," diyor, elimi tuttu. "Sen çok seksi ve yeteneklisin. Değilmişsin gibi davranmak hiç hoş değil."

Elimi bırakıyor ve ben de karşımdaki kadına göz kırpyorum.

"Sence ben seksi miyim?" Soruyorum, belli ki beynim sadece o kısmı algılıyor.

"Hadi ama Ethan. Dövmelerin var, siyah saçların var, çok tatlısın ve atletiksin. Evet, bence seksisin."

Gerçek şu ki, Sloane ile bir şansım olduğunu düşünmüyordum. Ona bir şeyler alabilecek ve ona bakabilecek bir sürüye hizmet ediyor. Ben bir lokantada çalışıyorum ve yarı zamanlı maskotum.

Sloane iç çekiyor.

"İnsanlardan bana çıkma teklif etmelerini istemekten gerçekten yoruldum, biliyor musun?" diyor ve yemin ederim beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

"Etkinlikten sonra birlikte bir şeyler yapmak ister misin?" Neden benimle çıkmak istediğine dair hiçbir fikrim yokken soruyorum. Elbette, arkadaşım olduğunu ve bana yardım ettiğini söyledi, ama bir randevu... benimle, yani her şeyi bir arada olmayan bir Beta ile?

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Kulağa harika geliyor," diyor gülümseyerek ve tilkinin kafasını bana uzatıp gövdeye sabitlememe yardım ediyor.

Tatmin olana kadar kafayla birkaç kez oynadı. Hâlâ şaşkınlığım ve bu gecenin benim ligimin çok dışında olan kıza hamle yapma şansım olduğunu bilerek bu olayı nasıl atlatmam gerektiğini merak ediyorum.

"Pekâlâ, hadi gidip Tilki Finnegan'ın açılışını yapalım," diyor ve radyoda "What Does The Fox Say" çalarken telefonunu çıkarıp kurdele kesimi için dışarı çıkıyoruz.

En iyi hareketlerimi sergilerken, kurdelenin kendisine gelmeden önce birkaç takla ve parende atarken çocuklar tezahürat yapıyor ve insanlar gülüyor.

Sloane mikrofonu alıp kalabalığa gülümsüyor.

"Merhaba ve New Haven Hu- mane Society'nin büyük açılışına hoş geldiniz. Ben Sloane Applegate, New Haven Foxes'un baş antrenörünün kızıyım. Tilki Finnegan'ı ve bazı harika oyuncularımızı kutlamak için buraya getirdim. Lütfen Nix Ahonen, Max Connery ve korkusuz kaptanınız Eli Beckford'a sıcak bir hoş geldin deyin."

Üç oyuncu yanıma geldiğinde kalabalık alkışlıyor.

Yeni binanın müdürü gelip bize teşekkür etmeden önce bir konuşma yaparken Sloane makası bana uzatıyor ve ben de kaburgayı kesiyorum. Sloane, Max ve benim aramdaki her şeyi filme alıyor, birlikte ve ayrı olduğumuzdan emin oluyor, hem çocuklarla hem de hayvanlarla fotoğraf çekiyor.

Çocuklarla oyun oynarken çok dramatik davranıyorum ve hatta birkaç bebeği kucağıma alıyorum. Gururla söylüyorum ki, turuncu tüylü kollarımda tek bir tanesi bile ağlamıyor.

Hoparlörden Max Connery'nin sahiplenilecek ilk yüz hayvanın ücretini ödediği duyuruluyor ve kalabalık çılgına dönüyor, giderek daha fazla insan fotoğraf çektmek için ona yaklaşıyor.

Geçmiş olan yepyeni bir takas oyuncusunu sevilebilir kılmak kolay bir iş değil, ama bir şekilde bunu başarıyorlar.

"Tamam, yavru kedileri tutarken bir fotoğrafını çekmem ve biraz daha ters takla atmam gerekiyor. Bir de kalçalarıyla yine o küçük sevimli şeyi yap" diyor Sloane.

Neyse ki bu takımın altında ne kadar kırmızı ve terli olduğumu göremiyor.

Dans ediyorum ve birkaç takla atıyorum, çocuklar tezahürat yapıyor ve neredeyse tekrar liseye dönmüş gibi hissediyorum. Lisenin kendisini özlediğimden değil ama amigoluk beni her zaman mutlu eden bir şeydi.

Finnegan'ın bu versiyonu o boşluğu dolduruyor. Hayır, *benim* bu versiyonum o boşluğu dolduruyor.

Yavru kedi odasına girdiğimizde, Sloane iki turuncu yavru kediye yakalayıp fotoğrafımızı çektiirmenin çok komik olduğunu düşünüyor.

"Hepimiz turuncuyuz, anladın mı?" diyor ve ben de kollarımı kedilere doğru uzatarak ona gülüyorum.

Biri kollarımda uykulu ve tembel bir haldeyken diğeri kıyafetimin tüylerini kullanarak maskotun kafasına tırmanıyor. Sloane her anı kameraya alıyor ve bu gece elde ettiği görüntü ve içerik miktarından memnun olduğunu söyleyebilirim.

Bir yavru kediye ona veriyorum ve diğerini başımdan alabilmesi için dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum.

"Bay Finnegan," diyor küçük bir ses, bize yaklaşıarak ve ben dizlerimin üzerinde kalıyorum.

Küçük çocuğun beni dinlediğimi anlaması için başımı eğiyorum. Maskot olmanın bir numaralı kuralı konuşmamak ve illüzyonu bozmamaktır.

"Babam Foxes'u seviyor ama ben seni seviyorum. Cer- sey'imi imzalar mısın?" diye soruyor küçük peltekliğiyle. Dört yaşından büyük olamaz, üzerinde Foxes tişörtü var ve bana kapaklı bir Sharpie uzatıyor.

Sloane burnunu çekiyor, eğilip Sharpie'yi açıyor ve gömleğini imzalarken elime sıkıca koymama yardım ediyor. Sloane tişörtünü çıkardı.

birkaç video ve fotoğraf çeker ve anneye kartını verir.

"Bana bir e-posta gönderin, sizin ve ailenizin bu yıl bir iç saha maçına bilet almanızı sağlayayım" diyor.

"Çok nazıksınız, çok teşekkür ederim. Ayrıca bir Omega olarak çalışmanızın da harika olduğunu düşünüyorum. *Hockey Fanatics*'te babanla birlikte çalıştığınıza dair bir makale görmüştüm," diyor anne, Sloane'a hayran kalmış gibi.

O zaman evrensel olmalı.

Sloane'un makaleden bahsedildiği için yüzünü buruşturduğunu söyleyebilirim. Ben de okudum ve Sloane'a iyi bir ışık tutmadı. İşyerinde kayırmacılık ve Omegalar üzerine bir fikir yazısı gibi okunuyordu. Ancak Sloane, kadına ve küçük çocuğa gülümseyerek, bu durumu anlayışla karşılıyor.

"Babam Omegaların çalışmaması gerektiğini söyledi. Ama sen Tilki Finnegan ile çalışıyorsun. Bu şimdiye kadarki en iyi iş" diyor küçük çocuk.

Sloane başını sallayıp gülümsemeden önce dudağını ısırtıyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi iş. Ve Omegalar akıllarına koydukları her şeyi yapabilirler."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor anne Sloane'a, o da el sallayarak onu başından savıyor. "Bana bir e-posta gönderdiğinden emin ol ve bunu gerçekleştirelim," tekrarlıyor.

Max ve Eli içeri girdiğinde maskot kıyafetini çıkarmaya hazırdım. Birbirlerine dostça davranıyorlar ki bu hiç şaşırtıcı değil. Eli Beckford herkese karşı naziktir.

Kafasını koparıp temiz hava alıyorum. Sloane bana bakıyor ve ben de terden sıırılsıklam olmuş gibi görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Ama bu olamaz çünkü yemin ederim şeftali kokusu alıyorum. Bu Omega parfümünü kullanmamın imkanı yok. İmkânı yok. Ayrıca, yeni sezon başladığından beri onun kokusunu alamıyorum.

"Vay canına, Sloane. Harika bir iş çıkardın," diyor Eli ona. Her iki adam da durur; onun kokusunu da alabilirler mi? Yoksa hayal mi görüyorum? Şu anda hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum, o halde hayal görmüş olmalıyım.

Max'e boktan bir sırtı atarken saf erkeklik gururu içime işliyor.

"Teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, Liz çok iş yaptı. Ben sadece onun yerini aldım." "Kendini küçümseme. Onu mahvettin," diyor Max, bir kolunu rahatça omzuna atarak. Bu orospu çocuğu Liz'i Sloane üzerinde hak iddia etmek mi?

Eli önergieyi not eder ancak yorum yapmaz.

"Bu akşam Dallas'a uçuşumuzda görüşürüz. Yola çıkmadan önce karım ve çocuklarımla biraz vakit geçirmem gerek," diyor Eli ve hepimizi uğurluyor.

"Kaptana karşı rahat davranıyoruz, değil mi?" Sloane kalçasını Max'in bacağına çarparak söylüyor.

"Aslında oldukça iyi biri."

"Güzelden bahsetmişken, bağışınız harikaydı ve ralli havluları iyi bir karardı."

"Teşekkür ederim," diyor Max, yanakları kızararak. "Etkinliğe katılmamı ve insanlara tam bir pislik olmadığımı göstermemi düşündüğün için sana minnettarım."

"Anahtar kelime *tamamlanmış* olmak," diye araya giriyorum ve iri Alfa gözlerini bana dikeyyor.

Sloane iç geçiriyor. "Bir sürü harika videom var. Hafta boyunca yayınlayacağım. Hem yardım edebileceğiniz hem de imajınızı geliştirebileceğiniz başka bir yol düşünüyordum" diyor.

"O da ne?"

"Liz'in kocası için bir bağış kampanyası düzenlemek istiyorum. Bakalım masraflarının bir kısmını karşılayabilecek miyiz?"

"Oradayım," diyor. Eğiliyor ve Sloane'un başının üstünü neredeyse dalgın bir şekilde öpüyor, ikisini de şaşırtıyor. "Ah, evet. Şey... Maç için hazırlanmam gerekiyor. İkinizi de görmek güzeldi," diyor, açıkça garip hissederek.

Tek olmadığımı sevindim.

"Az önce başını mı öptü?" Ona sordum.

"Evet, ikinci kez," diyor biraz hüzünlü bir şekilde, biz onun koca kışının binadan çıkışını izlerken.

"İkinci kez mi?"

Sloane beni başından savdı. "Lokantadaki Alfa'nın biri bana karşı agresif davranıyordu."

Tilkinin başını kalçama yasladım.

"Kimdi o? Bir daha geri gelmeyeceklerinden emin olacağım."

"Önemli bir şey değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca, Max zaten oradaydı."

Başımı sallıyorum, yine de hiç hoşuma gitmiyor. "Gidip üstümü değiştireyim, sonra yola çıkarız."

"Kulağa hoş geliyor. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Arkaya geçer geçmez, giymek için daha iyi kıyafetler getirmediğime hemen pişman oldum, ama Sloane'un

Lanet Applegate gerçekten bana zaman ayıracak mıydı?

Dışarı çıkıp Sloane'u aramadan önce haki pantolonumu yukarı sıyırıp yıllardır giydiğim gri kapüşonluyu üzerime geçiriyorum ve maskot kostümünü düzgün bir şekilde sakladığımdan emin oluyorum.

Bana tişörtünü imzalatan çocuğun yanında oturuyor. Annesini arıyorum ve telefonda hararetli bir şekilde konuştuğunu görüyorum.

"Babam kedileri sevmez," diyor çocuk üzgün bir şekilde.

Sloane sinirli görünüyor ama bu çocuğun bok kafalı babası hakkındaki düşüncelerini kendine saklamayı başarıyor. Adam açıkça kocaman bencil bir pislik.

"Kedileri seviyorsanız bu zor olmalı," diyor. "En zoru. Bir tanesini çok istiyorum."

Yanına geldim ve sıranın arkasına geçtim; çocuk hiç etkilenmemiş bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Görünüşe göre Finnegan çok seksi. Bu arada ben de parktaki bir bankın arkasında duran bir pisliğim.

"Bu arkadaşım Ethan," diyor Sloane ona. "Bu Harrison. Annesi babasını bir kedi yavrusu alması için ikna etmeye çalışıyor," diyor Sloane.

Etrafıma bakıyorum, sadece bir bağırış uzaklığında olmasına rağmen neden çocuğunu Sloane ile bıraktığını merak ediyorum.

"Benim de evcil hayvan edinmeme izin verilmedi," diyorum ve sonunda benimle ilgileniyor.

"Baban da kötü biri miydi?" diye soruyor ve Sloane'un duygularını bastırmaya çalışmasını izliyorum.

"Bir koruyucu babam vardı. Alerjisi vardı ve yeterli yerimiz yoktu. Belki de bir sebebi vardır."

"Belki," diye iç geçiriyor.

"Çok güzel bir Tilki Finnegan imzan var," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Bayan Sloane ve Finnegan bizi bir maç izlemeye davet etti," diyor coşkuyla.

"Biliyor musunuz, Bayan Sloane işinde harikadır. Eminim size eve götürmeniz için kendi doldurulmuş Tilki Finnegan'ınızı verebiliriz."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle, küçük adam," diye cevap veriyorum ve annesi sıraya geri dönerken kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Bunun için üzgünüm. Harrison, tatlım, hadi eve gidelim. Vakit bulur bulmaz Bayan Applegate'e e-posta göndereceğimden emin olabilirsiniz. Teşekkür ederim.

Yine sen," diyor ve arabalarına doğru giderlerken oğlunun elini tutuyor.

"Ona karşı çok tatlıydın," diyor Sloane.

Omuzlarımı silkiyorum. "Bir sürü küçük üvey kardeşim oldu," diyerek onu geçiştiriyorum. "Burada bir araban var mı?" Soruyorum, o da küçük kırmızı bir arabayı işaret ediyor. "Daha sonra almamızın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," diyor eski kamyonetime doğru giderken.

Sloane'un arabaya binmesine yardım etmeden önce yolcu kapısını açıp takım elbiseyi arka koltuğa koyuyorum. Sürücü koltuğuna oturduğumda bana baktı.

"Peki ne yapmalıyız?"

Ona dönüyorum, onu süslü bir yere götüremeyeceğimi fark ediyorum. Ama Harrison'ı düşündüm. O süslü bir şey aramıyordu. Sadece görülmek istiyordu.

Sloane'a onu gördüğümü göstereceğim.

"Patenle nasılsın?" Ona soruyorum ve park yerinden hızla çıkarken yüzünü geniş bir sırıtış kaplıyor.

BÖLÜM 11

E dizinin üzerinde, hala tamamen hijyenik olduğundan emin olmadığım kiralık patenimi bağliyor. Bu çiftin standartlarımı karşıladığına karar verene kadar bana kendi bedenimde dört çift göstermelerini istedim.

Bağcıkları çekiştirirken ona "Daha sıkı," diyorum.

"O da öyle dedi," diye fısıldıyor nefesinin altında ve ben başımı sallıyorum.

Bu ay ve saatte buz pateni pistindeki en yaşlı insanlar olduğumuz çok açık. Aslında, bu gece bir bağış gecesi olmalı çünkü tüm çocuklar pistte kayarken neon renginin bir tonunu giyiyorlar.

"Pekala, Canterbury İlkokulu. Kızlar erkeklere karşı. Müzik durduğunda, paten kaymayı bırakmanız gerekiyor. Kıpırdarsanız, oyun dışı kalırsınız."

Ethan'a "Kızlar kesinlikle kazanacak," diyorum.

"Bahse girmek ister misin?"

"Eğer kızlar kazanırsa, patenden sonra ne yapacağımızı ben seçerim. Eğer siz kazanırsanız, siz seçersiniz."

"Anlaştık," diyor elini uzatarak. Bileğine kadar dövmelele kaplı ve kendimi Ethan'ın vücudundaki her bir sanat eserini yakından tanımak isterken buluyorum.

Elini çekiştirerek yüzüme yaklaştırıyorum.

"Bilmen gereken bir şey var Ethan... Ben adil oynamam," diyorum ve onu kendimden uzaklaştırıp piste doğru hızla ilerliyorum ve müzik çalarken daireler çizmeye başlıyorum.

Beni takip edip patenlerinin üzerinde bana yetişmeye çalışırken gözleri açılıyor.

Boyu benden çok daha uzun, bu yüzden uzun, dövmeleli bir kolunu belime dolması ve beni hafifçe yerden kaldırması uzun sürmüyor.

"Bu çok sinsiceydi, Applegate."

"Kim, ben mi? Ben sinsi değilim," diye itiraz ediyorum, parmakları kaburgalarımın hemen altındaki noktaya girip beni güldürüyor. "Beni yere bırak," diye mırıldanıyorum.

İki çocuk yanımdan kayarak geçiyor, bize pis pis bakıyorlar. "Bu ucubelerin buraya girmesine kim izin verdi?"

İkimiz de gülerken Ethan beni yere bırakıyor. Müzik duruyor ve ikimiz de zamanında duramıyoruz ve pistin ortasına doğru kaymak zorunda kalıyoruz.

"Kazanan tarafın bir parçası olmasak bile bahsimiz yine de sayılır mı?" diye soruyor.

"Oh, kesinlikle. Kızlar yine de kazanacak."

"Kendinden emin ve sevimli mi?" diyor ve gömleğini avuçluyorum. "Ethan, bebeğim. Hiçbir fikrin yok."

Yanımdaki kızlar fısıldaşıyor. İçlerinden biri, "O ateşli bir Beta, belki de bu yüzden ondan hoşlanıyordur," diyor ve içime bir öfke püskürüyor.

Bunu bu küçük veletlere kanıtlamak istediğimden mi yoksa Ethan'ın bu unvanın benim için hiçbir şey ifade etmediğini bilmesini istediğimden mi bilmiyorum. Ama tişörtünü çekiştirerek eğilmesini sağlıyorum ve patenlerimin tıplarına dayanarak öne doğru eğilip ona bir öpücük veriyorum.

"Seninle burada olma nedenlerim arasında ateşli olman çok alt sıralarda yer alıyor," diye fısıldıyorum dudaklarına, dört tekerleğin üzerine geri dönüp ona bakmadan önce.

Dudaklarını yalıyor ve ben de bu hareketi takip ediyorum.

"Böyle şeyler düşünenler sadece ergenlik çağındaki yargılayıcı kızlar olmayacak," diyor, çok rahatsız olan ve taşınmaya karar veren kızlara bakarak.

"Diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Babalarımın birinin Beta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben de babamı düşünerek sırtıtıyorum. "Babam Henderson tanıdığım en iyi insanlardan biri. Arkadaşlarımın sürüsünü dengeliyor ve cidden en komiği o. Sürüdeki Beta'ların alışılmadık olduğunu biliyorum ama o kapalı fikirli pislikler gidip kendilerini becerebilirler."

Ethan bana ayı asmışım gibi bakıyor.

"Ve işte, kızlar kazandı!" diyor spiker hoparlörden.

Elini tuttuğumda Ethan ne diyeceğini şaşırmış görünüyor, disko ışıkları mekânı doldururken ışıklar kararıyor. "Gecenin geri kalanında ne yapacağımıza karar verirken gel benimle kay," diyorum ona.

Eli elimdeymiş gibi hissediyorum. Kayarken birkaç tuhaf bakış almaya devam ediyoruz ama umurumda bile değil.

Kayarken, şakalaşırken ve dünya zahmetsizce basit görünürken havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

"Sloane, bu çok kötü bir fikir," diyor Ethan.

"Merak etme, babam evde değil. Ayrıca, sokağın aşağısına park ettik. Evde olduğumu anlamayacaklar bile."

Hâlâ isteksiz ama bizi garajın yan girişine götürürken karanlıkta beni takip ediyor ve merdivenlerden daireme çıkıyoruz.

Ethan etrafına bakınıyor, alanımı inceliyor ve dilini şaklatıyor.

"Çok temiz," diyor ve ben omuz silkiyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Dolabımı açarken sordum.

Ethan gelip arkamda duruyor ve içki türüne göre ve alfabetik olarak düzenlenmiş seçeneklerime göz atıyor.

"Tekilayı tercih edebilirim çünkü baban burada olduğumu öğrenirse beni öldürebilir."

Gülüyorum ve iki bardak alıp ikimize de birer büyük bardak dolduruyorum.

"Ölümüm sana komik mi geliyor, Applegate?" diyor, ben ona içkiyi uzatırken kanepeye oturuyor.

"Bu çok komik. Herkes beni okuyacak adamdan korkuyor.

Franklin the Turtle kitapları farklı seslerle."

"Hepimiz değerli küçük Omegalar olamayız, değil mi?" "Hmm.

Değerli mi dedin?" Şaka yapıyorum, bacaklarımı altıma sıkıştırırken başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Senin özel olduğunu anlamak için düğümlenmeme ya da kokunla çılgına dönmeme gerek yok," diyor.

Tadından tıslayarak biraz daha tekila içiyorum ve önce bardak altlığını, sonra da bardağımı sehpanın üzerine koyuyorum.

"Bana daha fazlasını anlat," diyorum, onun alanına daha fazla eğilip onun için de bir bardak altlığı koyuyorum, o da hemen kendi içkisi için kullanıyor.

"Naziksiniz, şefkatlisiniz, sabırlısınız ve uzun zamandır bana inanan ilk kişisiniz" diyor.

Kalbim hemen kırılıyor ve ne kadar acıdığını saklamak için elimden geleni yapıyorum. Ama Ethan yüzümü avuçlarken duygularımı saklamakta çok kötüyüm.

"Bunu seni kötü hissettirmek için söylemedim."

"Göz ardı edildiğini hissetmen beni üzdü."

Gülüyor ve kolunu kanepenin arkasına yaslıyor. "Betalar dünya nüfusunun çoğunu oluşturuyor olabilir ama burası Alfa ve Omega'nın yönettiği bir dünya ve bunu hepimiz biliyoruz."

Çenesini tuttuğumda kalbim biraz daha kırılıyor. Bram gibi çok fazla sakalı yok. Çenesinin ve çenesinin etrafında yumuşak bir saat beş gölgesi gibi daha dağınık.

"Bence sen de oldukça değerli olabilirsin," diyorum ona.

Yumuşak sözcükler dudaklarımdan ayrıldıktan sonra kontrolü ele alarak beni şaşırtıyor. Beni tutkuyla öperken eli boğazımın alt kısmını kavıyor. Onu Bram'la kıyaslamamak için elimden geleni yapıyorum ama ikisinin de ne kadar ateşli öpüşüklerini hemen fark ediyorum.

Ama Bram kendini kontrol edebiliyorken, neyse ki Ethan edemiyor. Beni aşağı itiyor, sırtüstü düşerken bir nefeslik hava kaçıyor ve Ethan üstüme çıkıyor. Dirsekleri yüzümün yanlarına dayanırken dizleri göbeğime baskı yapıyor.

Parmakları saçlarıma dolanırken, öpücükleri daha coşkulu bir hal alıyor; çenemi, boynumu ve köprücük kemiğimi öpüyor.

Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim ama dokunuşu bana tapınma gibi geliyor. Dizleri göbeğime doğru kayıyor ve sürtünmeden daha fazlasını isteyerek inliyorum.

Başını güneye doğru yönlendirmeye çalışırken koyu renk saçları parmaklarımda yumuşuyor.

Beta'nın itirmeye ihtiyacı yok çünkü gömleğimi yukarı kaldırıyor ve sütyenimin kaplarını aşağı çekip malzemeyi küçük göğüslerimin altına katlamadan önce gövdeyi yumuşak öpücüklerle okşamaya başlıyor.

"Siktir," diye tıslıyor Ethan bir meme ucunu ağzına almadan önce, sırtımı kamburlaştırıp tırnaklarımı kafa derisine geçirmeme neden oluyor.

Tadına bakarken, ısırırken ve tenimi emerken dili lezzetli bir şekilde ahlaksız.

Ağızıma doğru dönüyor, çıplak göğüslerim kapüşonunun yumuşak kumaşına sürtünüyor, eteklerinden tutup gömleğiyle birlikte başının üzerinden çekiştiriyorum. Önlüğünün ya da kostümünün altında sakladığı vücudunu görebilmek için ağızından uzaklaşıyorum.

Siyah ve gri dövmelerle süslü zayıf gövdesine bakarken ona "Tanrım, çok güzelsin," diyorum.

"Bana lanet bir kompleks vereceksin," diyor, çenemi tutuyor ve beni sertçe öpüyor, dili ağızımda geziniyor, o bunu yaparken tekilanın tatlı ve topraksı tadı ağızımda yoğunlaşıyor.

Yüzümü ve boynumu öpmeye devam ediyor, kulağımın hemen arkasında duruyor. "Beni kendine bağımlı yapacaksın, değil mi? Senin şeftali gibi amının tadına bakar bakmaz ömür boyu bağımlısı olacağım, değil mi?" diye soruyor.

Amımı onun kalçasına daha sert bastırırken parfümüm tamamen vahşileşiyor.

Sözlerinin arzularıma hitap ettiğini inkar edemem. Aradığım, her zaman istediğim şey buydu. Bir koku eşleşmesi ya da lanet bir Alfa olmasına gerek yok; sadece bana saplantılı olması gerekiyor. Ve Ethan'ın şu anda bana dokunma ve benimle konuşma şekline bakılırsa, sanırım o zaten yarı yarıya benim.

İzin istemeden ya da benim onayımı beklemeden kot pantolonumu yukarı çekip düğmelerini açıyor ve daha geriye eğilerek bacağımdan çekip çıkarıyor. Ayağımı tutuyor, iki çorabımı da çıkarıyor, sonra ayağımın altını öpüyor ve bacağıma doğru ilerliyor.

Ethan'ın güzel kehribar gözleri, onu tam olarak istediğim yere doğru işkence edercesine öperken benimkilerden ayrılmıyor. Külotumun dışını yalayarak onları zaten olduğundan daha ıslak hale getiriyor. Bunu yaparken göğsünden derin bir zevk uğultusu yükseliyor ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Feromon yok, dış etkenler yok. Ben sadece bu adamı en cinsel yollardan istiyorum.

Külotumun pamuğunun arasından klitorisimi emiyor ve yüzgeçlerim saçlarına dolanıyor. Ethan kalçalarımı tutuyor, külotum üzerimdeyken beni yerken parmakları iç çamaşırlarımın eteklerinde dans ediyor.

İşkencenin en iyisi.

Bana merhamet gösteriyor, sonunda kasıkları yana kaydırıyor ve dudakları beni tahrik etmeye başlamadan önce klitorisime narin bir öpücük konduruyor.

Ethan Heart amımı son yemeğiymiş gibi yiyor.

Islak ve muhtaç amımın etrafında emiyor, şapırdatıyor ve inliyor. Tek yapabildiğim başını tutmak ve umutsuz iniltilerin ağzımdan dökölmesine izin vermek.

İki parmağını içime sokarken parmakları da en az dili kadar becerikli. Yarı kapalı gözleri bana bakıyor ve parmaklarını içimde kıvrarak klitorisimi emerken dağılıyorum.

Göz temasını sürdürmek istesem de, içimden ahlaksız bir inilti kaçarken başım geriye düşüyor.

Ellerimi saçlarından çözmüyorum ve parmaklarını içimden çıkarıp külotumu tekrar yerine koymadan önce hala tembelce diliyle beni yokluyor.

Kanepeye geri oturmak için hareket ederken kalçalarımı öpüyor.

"Uyarılmadığımı söyleyemem," diyor.

"Ne?" diye sordum. Açıkçası henüz orgazm sonrası netliğe sahip değilim. "Kesinlikle bağımlısın," diyor ve ben gülüyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum, serbest bırakılmamın tadına bakıyorum ve ondaki tadımı beğeniyorum.

Geri çekildiğimde, Ethan bana her zaman gelecekteki sürü arkadaşımın yapacağını hayal ettiğim şekilde bakıyor. İşte o zaman tamamen dürüst olmadığımı fark ediyorum ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Ethan, muhtemelen bunu yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

BÖLÜM 12

I Masada otururken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar endişeli hissediyorum. Şakaklarımı ovuyorum ve kendime bunun için kaydolduğumu hatırlatıyorum.

Hepimizin şehir dışında buluşması Sloane'un önerisiydi ve olay çıkarmamam için özellikle halka açık bir yer seçip seçmediğini merak ediyorum.

Birkaç derin nefes, gerçekler ortaya çıktıkça durumdan duyduğum hayal kırıklığını dizginlememe yardımcı oluyor.

Sloane'u istiyorum. Birbirimizle geçirdiğimiz kısa zamana rağmen Sloane'un benim için Omega olduğunu biliyorum. Sanırım bunun olmayacağını ummuştum ya da hayal etmişim.

Bana açıkça bir sürü aradığını söyledi. Sadece ben olacağım diye bir şey yoktu. Ama uzakta olduğum üçüncü gece beni arayıp *lanet olası maskota* karşı bir şeyler hissettiğini söylediğinde de aynı şekilde incindiğimi inkar edemem.

Neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Adının Ethan olduğunu ve bir Beta olduğunu hatırlıyorum. Çünkü ona maskot dediğimde Sloane kafamı koparmıştı. O da zaten öyle.

Onun Beta olması muhtemelen şu anda kendimi tutmamın tek nedeni. Eğer beni başka bir Alfa ile tanıştırmak isteseydi, bunu nasıl sindirirdim emin değilim. Sanırım bu, er ya da geç kabullenmem gereken bir senaryo.

Sloane söz konusu olduğunda hâlâ bir parçam mahkemeye çıkmak ve işleri doğru yapmak istiyor. Temelimizin sağlam olması önemli.

Bir de Sloane'a hemen damgamı vurmak isteyen vahşi, sahiplenici bir yanım var ki her orospu çocuğu onun *benim* olduğunu bilsin.

Ama o hiçbir zaman sadece benim olmayacak.

Sloane ona çıkma teklif etmemi söylediği andan beri bunu biliyor olsam da, yine de yutması kolay bir hap değil.

İki kişinin gelmesini beklerken garson bana "Efendim, bir içki ister misiniz?" diye soruyor.

"Su iyi, teşekkürler."

Başını salladı ve gitti. O çıkar çıkmaz, koyu yeşil elbiseli Sloane'un içeri girdiğini görüyorum. Elini tutan Beta uzun boylu, siyah, dağınık saçlı. Ona baktıkça, onu daha önce gördüğümü ama Tilki Finnegan maskesinin ardında kim olduğuna yeterince dikkat etmediğimi fark ediyorum.

Sloane Ethan'ın elini bırakıp bana sarıldığında masadan kalkıyorum. Onu kollarımla sardığımda ve tatlı, şeftali kokusunu içime çektiğimde vücudu benimkine karşı mükemmel bir his veriyor.

Ben yokken her gece konuşmamıza rağmen onu yine de özledim. Tüm bu süre boyunca bunun başıma bela olması da yardımcı olmadı.

"Birbirinizi çoğunlukla tanıdığınızı biliyorum. Bram, bu Ethan. Ethan, bu Bram."

Beta elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Ceketi kolundan yukarı kalkıyor ve bana dövmelelerinin en zayıf noktasını gösteriyor. Tutuşu sağlam ve bakışlarımdan çekinmiyor, bu yüzden en azından bunun için ona puan veriyorum. Ethan restorana bakıyor, neredeyse rahatsız olmuş gibi-
zenginlik ile mümkün.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," diyor Ethan nazıkçe yerimize otururken.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ağzımdan çıkan tek şey aptalca bir "tabii ki" oluyor.

Sloane suyundan bir yudum alıyor ve bardağının üstünden ikimize de bakıyor.

"Bunu gerçekten garipleştirdim, ha? Belki de senin evinde buluşmalıydık, Bram. Ben sadece... Bilmiyorum. İkinizin de size yalan söylendiğini ya da tam bir geçişkenlik olmadığını düşünmenizi istemedim. Sıfırdan bir sürü kurmak kolay bir iş değil ama ben ikinizden de hoşlanıyorum ve belki anlaşırsınız ya da en azından arkadaş olursunuz diye umuyordum. Saçmalıyorum," diyor iç çekerek.

"Akşam yemeği iyi bir seğıimdi. Sürü arayışın konusunda başından beri bana karşı açıktın. Yani bu hepimizin üzerinde çalışabileceği bir şey," diyorum, her ne kadar rahatmış gibi yapsam da.

Bir yanım masada oturan Beta'yı boğmak istiyor. Diğer yanım ise biraz ilgimi çekiyor ve Sloane'un onda tam olarak ne bulduğunu merak ediyor.

Sloane garip bir şekilde, "Siz ikiniz zaten birbirinizi takımdan tanıyorsunuz," diyor.

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyor
Beta. Onu yumruklama isteğime
geri döndüm.

Neredeyse bir hafta oldu ve Sloane ile bir an bile yalnız kalamadım. Bu pislikle buluşmak zamanımı alıyor.

"Doğru, ben maskotum ve boş zamanlarımda bir lokantada çalışıyorum. Tek yatak odalı dairemde olmadığım zamanlarda genellikle babamın evinde oluyorum," diyor Ethan ve ben de başımı sallıyorum.

O bir maskot ve bir lokantada çalışıyor. Ne oluyor, Sloane?

"Hokey oynuyorum ve sonra eve gidiyorum," diyorum ve Sloane alnını ovuşturuyor.

Telefonu masanın üzerinde titriyor ve sesini kapatarak aramızda bir gülümseme oluşmasını sağlıyor.

"Demek hepimiz hokeyi seviyoruz, bu da bir şeydir" diyor ve ben bir iç çekiyorum.

Belki de Sloane'la aramdaki bağın ne kadar derin olduğu önemli değil, belki de sürü hayatı için biçilmiş kaftan değilim. Sloane elimi tutup sıkana kadar bir kayıp ve reddedilme hissi içimi dolduruyor.

"Hey. Buradasın, deniyorsun. Tek isteyebileceğim bu," diyor ve ben yüzüne bakıyorum.

Telefonu tekrar alıyor ve kaşları çatılıyor ama yine sesini kapatıyor.

"Dostum, ben de ne halt ettiğimi bilmiyorum," diyor Ethan ve ona dair algım hafifçe değişiyor.

Sloane'un telefonu tekrar çalar ve ekranı çevirir.

"Üzgünüm çocuklar, bunu gerçekten hızlıca halledeceğim," diyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz.

Sessizliği ilk Ethan bozar.

"Dinle, Sloane'un benimle ne işi olduğunu merak ediyorsan, aynı soruyu kendime milyonlarca kez sordum. Gerçek şu ki, o benim hayallerimin kızı.

kıçıma maço Alfa gibi davranmayı deneyebilirsin. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum, hadi bakalım orospu çocuğu."

Konuşması, isteğim dışında yüzümü bir gülümsemenin kaplamasına neden oluyor. Ama Beta'nın cesareti var ve bu hoşuma gidiyor.

Çenemi avucuma yaslıyorum.

"Kıçımı tekmeleyebileceğini düşünüyor musun, maskot?"

Bana yukarı aşağı bakıyor ve yanağını tıklıyor. "Hayır, ama oldukça hızlıyım. Koca kıçını yorabilirim ve sonra seni alt etmek için zekamı kullanabilirim. David ve Goliath gibi."

Gülümsemem genişliyor.

"O kadar da kötü değilsin," diye cevap veriyorum ve gözleri açılıyor.

"Bu beni rahat hissettirip sonra da uykumda boğazımı keseceğin bir ters psikoloji saçmalığı mı?"

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve iç çekiyorum. "Hayır, Sloane senden hoşlanıyor ve ben de deniyorum."

Ben bunu söylerken Ethan hayalet görmüş gibi bakıyor. "Biliyor musun, insanları sevmeme konusunda biraz şöhretin var."

"Ben en çok Sloane'u seviyorum. Ne demiştin? Hayalindeki kız o mu? Aynen öyle. Sana karşı bir pislik olmak benim gündemime uymuyor."

"Senin gündemin mi?"

"Sloane'u benim yapmak."

Ethan anlamış gibi omuz silkiyor. "Babasının korkunç ve aynı zamanda çalıştığımız takımın koçu olduğu kısmını çözdün mü?"

"Beş yıllık bir kontratım var. Hiçbir yere gitmiyorum. Peki ya senin? Küçük sevimli maskot kontratları ne kadar sürüyor?"

"Sevimli, kabul ediyorum. Ben küçük değilim," diyor. "Benden daha küçük," diye cevap veriyorum.

"Nüfusun çoğu öyle değil mi?" diyor ve benden küçük bir kahkahalar kaçıyor.

Tamam, Sloane. Anladım.

"Sloane, yeri doldurulamaz hale gelebilmem için daha fazla popülerlik kazanmama yardımcı oluyor."

"Biri nasıl maskot olabilir ki? Bu şu tüylü ya da *My Little Pony* şeylerinden biri mi?"

Ethan yüksek sesle güler ve başını sallar.

"Daha önce amigo kızdım. Üniversiteye gitmemiştim ve üvey babamın lokantası dışında bir şeyler arıyordum. Açık bir iş vardı.

İlk maskot bir gece sıkı bir partiden sonra maskesine kustuktan sonra oyuncu seçildi ve işi ben aldım."

"Amerikalılar amigo kızlarını çok sever. Oldukça popüler olduğunuzu varsayıyorum?" diye sordum.

Sırıttı. Bu biraz kendini beğenmiş küçük bir pislik.

"Mmm. Çok popüler. Amigo takımının ve futbol takımının çoğuyla," diyor kendinden emin bir şekilde. "Peki ya sen Bram? Sen daha çok hiç konuşmayan ve herkesin psikopat olup olmadığını merak ettiği o korkunç çocuğa benziyorsun."

"Amigo kız ya da futbol takımındaki şansımı asla zedeledim. Gerçek futbol takımı, sizin buradaki futbol saçmalığı değil."

Ethan bu yeni bilgi karşısında başını öne eğdi.

"Sloane bunu biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"İki takım için de oynadığınızı."

"Şu anda sadece Sloane takımındayım," diye cevap veriyorum ona. "Yani bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Suyundan bir yudum alıyor. "Beni şaşırtacağını düşünmemiştim ama işte buradasın," diyor elini bana doğru sallayarak.

Tam bir karşılık vermek üzereydim ki Sloane boş gözlerle telefonunu göğsüne bastırdı.

"Sloane?" Ben soruyorum.

Koltuğuna oturur ve suyunu alıp ağır bir yudum alır. Ethan endişeli görünüyor ama ne yapacağını bilemiyor.

Sandalyemi Sloane'unkine yaklaşıtıyorum.

"Bu akşam için atıştırmalıklarla başlayabilir miyiz?" diyor garson. Tamamen Sloane'a odaklanmışım.

Ethan onlara, "Eğer kısa bir süre sonra geri gelebilerseniz," der.

Sloane'un çenesini tutup bana bakması için zorluyorum. Gözleri odaklanmamıştı.

"O öldü," diye fısıldıyor.

"Kim?"

"Benim Mormor'um. Bir otelde kalıyordu. Sen deplasman maçlarından döndüğün için babam onu kontrol etmeye gitti. Felç geçirmiş," diyor neredeyse robotik bir şekilde.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Ona son sözlerim 'Burada olman çok zor' oldu," diyor gözleri yaşlarla dolarken.

İki elimle yüzünü kavriyorum, ona karşı hiç hassas davranmıyorum.

"Sen iyi bir insansın, Sloane. Olanlar için çok üzgünüm. Ama suçlanacak kişi sen değilsin. Bu senin hatan değil. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben her şeyi halledeceğim. Şimdi gidebiliriz, seni eve götürebilirim, benim evime gidebiliriz. Neye ihtiyacın varsa, bırak seninle ilgileneyim."

Derin bir nefes alıyor, ağlamıyor ama eşikte.

"Senin evine gidebilir miyiz? Babama Piper'la kaldığımı söylerim," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Ethan'a bakıyorum. "Buraya arabayla mı geldin?"

Sloane'a ne yapabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bakarak, "Araç paylaşımımız var," diyor.

Anahtarlarımı çıkarıp Ethan'a uzattım.

"Sen sür. Ben Sloane ile arkada oturacağım. Ben East Rock'ta yaşıyorum," diyorum ona anahtarları alırken.

Kırk dolar çıkarıyorum ve Sloane'a sarılıp onu restoranın içinden geçirdikten sonra SUV'umun arka koltuğuna geçerken servis görevlisinin masasına bırakıyorum.

Kemerini bağlıyorum ve omzuma yaslanırken kalçasını okşuyorum. Ağlamıyor ama konuşmuyor da. Ethan müziğin sesini açmıyor ve New Haven'a dönüş yolunda sessizlik içinde ilerliyoruz.

Sloane'un başının üstünü öpüyorum ve o da içimde biraz daha eriyor.

"Aç mısın?" Ona soruyorum, o da başını sallıyor. "Evimde ızgara peynir var, tamam mı?" O da yine başını sallıyor.

Ethan'a evimin adresini verdim ve o da arabayı yola çekti. Sloane'un kemerini çözüp kapımı açıyorum, inip elini tutarak onu içeri götürüyorum.

Onu koltuğuma yatırıp battaniyeye sararken neredeyse tamamen kopmuş gibi görünüyor. Ben Ethan'la birlikte mutfığa giderken o battaniyeyi kokluyor ve koltuğun içinde eriyor.

Kızartma tavağını, ekmeği, peyniri ve mayonezi çıkarmakla meşgulüm.

"Onunla aran iyi," diyor kalçasını tezgâha dayayarak. "Daha önce başka Omegalarla birlikte oldun mu?" diye soruyor.

"Hayır. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onunla her şey çok içgüdüsel."

"Biliyor musun Nilsen? Sanırım bu her şeye rağmen işe yarayabilir," diyor Beta ve fırının önünde durduğum yerde kıcıma bir tokat atarak beni şok ettikten sonra Sloane'a bakmak için kanepeye geri dönüyor.

Bu gece yüzde yüz beklediğim gibi gitmedi.

BÖLÜM 13

I Bir şekilde benimkinden daha yumuşak ve Bram gibi kokan bir yatakta uyanıyorum.

Başımı tıpkı onun zengin bergamot kokusu gibi kokan yumuşak yastığa koyuyorum ve gözlerimi kırıştırdığımda Bram'in hemen yanımda uyuduğunu görüyorum. Kendimi ne zaman onun yatağında bulduğumu ya da ne zaman uyuduğumu bile bilmiyorum.

Ama dün geceki her şey aklıma geliyor.

Garip çünkü üzgün hissetmiyorum, bu da beni daha da suçlu hissettiriyor, ki asıl hissim de buydu.

Bram sırt üstü uyuyor. Bir eli yorganın altında, muhtemelen boxer'ının içinde, diğer elini de başının üzerine atmış. Uyurken yumuşak, neredeyse nazik görünüyor. Ama yine de, benim tanıdığım Bram bu.

Dün gece kontrolü ele aldı ve neye ihtiyacım olduğunu anlamak için iki kez düşünmesine bile gerek kalmadı.

Parmak uçlarım elmacık kemiğine değiyor ve tek eli hızla benimkini yakalıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, belimi kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Bana sarılırken burnunu başımın arkasına dayıyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Üzgün olmamam kötü bir şey mi?" Kendimi tamamen savunmasız hissederek soruyorum.

Ne kadar boktan bir durum? O hala benim ailemdi. Onu tüm hayatım boyunca tanıyordum. Ama içimde hiç bitmeyen bir üzüntü yoktu. Sadece verdiğim tepkinin normal olmadığına dair sakatlayıcı bir suçluluk duygusu.

"Bence aile hayatımızdaki en karmaşık şeylerden biri. Onlarla akraba olmayı istemezsiniz ama yine de olursunuz. Anladığım kadarıyla ilişkiniz gergin bir ilişkiydi. Duygularınızın karmaşık olması normal."

Parmaklarımı iri kolunun damarlarında gezdiriyorum, elini kaldırıp öpüyorum.

"Dün gece için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor ve ben de gülümsüyorum, sorun yokmuş gibi saçma sapan bir şey söylememesi ya da hiçbir şey yapmamış gibi davranmaması hoşuma gidiyor.

"Ethan eve gitti mi?"

"Beta'n kanepemde," diye cevap veriyor ve yatakta dönüp yüzüne bakıyorum.

"Bunun işe yaramasını istiyorum, Bram. Bana bunu başarabileceğimizi söyle."

"O kadar da kötü değil," diye cevap veriyor ve ben de gülümseyerek çenesinden tutup ona bir öpücük veriyorum.

"Eğer şu anda diğer odada olmasaydı, sanırım yavaş hareket etme duruşunuzu gözden geçirmenizi sağlardım."

"Fikrimi değiştiriyor olabilirim," diye yanıtlıyor. "Öyle mi?"

"Gittiğimde seni özledim. Hiç kimseyi özlemediğim kadar çok. Kokunu yanımda götürebilmek için seni parmakladıktan sonra kayganlığını gömleğime sürdüğümden bahsetmiyorum bile," diye itiraf ediyor.

Oh, benim tatlı Bram'ım, çok dürüstsün.

"Kaygan kokumu tişörtüne sürdün ve mastürbasyon yapmak için mi kullandın?" diye sordum.

Başını sallıyor ve bir eliyle çenemi kavırıyor. "Evet."

"Bu aslında oldukça romantik, yalan söylemeyeceğim," diye cevap veriyorum ve o da gülümsüyor.

"Ben, sen ve Beta. Bunu başarabilirim." "Ethan," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben, sen ve Ethan. Bunu halledebilirim," diye yanıtlıyor.

Ona gülümsüyorum ve dudaklarına zarif bir öpücük konduruyorum. "Çarşamba günü izinli misin?" diye soruyorum ve o da başını sallamadan önce beni tekrar öpüyor.

"Sadece sen ve ben, ne istersen yapabiliriz." "Bir şeyler planlayacağım," diye söz veriyor.

Yatağı yumuşak ve sıcak. Aynı onun gibi kokması da hiç fena değil.

"Sanırım yataktan çıkmamız gerekiyor, ha? Ben eve gidip babamın nasıl olduğuna baksam iyi olacak. Konu açılmadıkça ona ya da ekibe bir şey söylemeyin."

"Antrenman bir saat sonra," diye homurdanıyor ve burnunun kenarını boynuma dayıyor. Sadece boxer giyen, hayattan daha büyük adama baktığımda dudaklarımı yalamak zorunda kalıyorum ve zihinsel olarak kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Tanrım, adam muhteşem. Göğsü geniş ve kaslı, göğüs kılları hafif bir toz halinde boxer külotuna kadar iniyor ve açıkça görmezden gelinmesi çok zor bir horoz barındırıyor.

"Boş ver onu," diye mırıldanıyor.

"Görmezden gelmek zor," diye cevap veriyorum, görmezden gelmiyorum ve siyah iç çamaşırındaki etkileyici şişkinliğe biraz bakıyorum. Kahretsin, bahse girerim düğümü çok büyüktür. Sadece gerginliğini düşünmek bile ona tırmanıp gerçekte ne kadar büyük olduğunu görmek istememe neden oluyor.

Bram'in eli çenemden vücuduma doğru kayarak kıçımı bir yumruk gibi kavıyor.

"Küçük Omega, düğümüm içine girmeden ve saatlerce hareket edemeden önce yatağımdan çıksan iyi edersin."

Dudaklarımı yalıyorum, elim göğsünün sert kaslarında geziniyor. Bileğimi tutmadan önce parmak uçlarımın fırçasına karşı karnı esniyor.

"Sadece küçük bir dokunuş," dedim ona.

"Sloane, sana küçük dokunuşlar yapıyorum ve seni istediğim gibi becermek için bütün geceye ihtiyacım var."

Yatak odasının kapısı açıldığında ağır ağır yutkunuyorum. Ethan üzerinde sadece boxer'ıyla gömleksiz bir şekilde orada duruyordu.

Kahretsin, kalçasında sürtük dövmeleri var.

"Sabah keyfi mi yapıyoruz? Krep yaptım. Ama hepiniz üçüncüye razı olursanız bu daha iyi olur," diyor geniş bir sırıtışla.

Bram otururken inliyor, elim artık o çok etkileyici uzunluğunun yakınında değil. Sadece biraz dokunmak istedim.

"Başka zaman," diyor Bram, bir tişört kapıp vücudunun üzerine atarak. Ethan ve ben ona şehvetle bakıyoruz.

Bekle... Ethan ve ben mi?

Ona bakıyorum ve sıcak Beta elinde bir yığın krep ile kapının pervazına yaslanıyor.

Ethan açıkça, "Çok seksi," diyor ve ben de "o kadar da kötü olmayan Beta "ya bakan Bram'a bakıyorum.

Bram banyoya gitmeden önce elini sallayarak, "Yakışıklı biri," diyor.

Bekle bir dakika.

"Sloane?" Ethan beni zihinsel hesaplamalarımın koparak konuşuyor.

Bu her zaman umduğum şeydi. En iyi arkadaş olan bir sürüye sahip olmak harika. Ama herkesin sevgili olduğu bir sürü?

Bu en büyük hayal.

"Sloane?" Ethan tekrarlarlarken kapalı banyo kapısından gelen duş sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"İkiniz de birbirinizin yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Zayıfça söylüyorum.

Ethan omuz silkerek, "Çok konuşan biri değil ama sanırım böyle bir vücuda sahipken öyle olması gerekmiyor," diyor ve ben gülüyorum. Bana gülümseyerek bakıyor ve iç geçiriyor. "Yine de nasıl hissediyorsun?"

Derin bir suçluluk duygusu kapladı içimi. Sadece daha önce gerçekten kötü hissetmiyordum, aynı zamanda yıldızlar sadece birkaç dakika önce aynı hizaya gelseydi Bram ve Ethan'ı becermek üzereydim.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Gidip sana krep yedirelim, sonra da o canavar gibi adam ikimizi de eve bıraksın," diyor.

Bram'ın yatağında yaşamak ve sorunlarımla yüzleşmemek istiyorum ama yapıyorum.

Krepler neredeyse bu sabahki vahiyler kadar lezzetli.

Giyinmeden önce Bram'ın kokusunu cildimden temizliyorum, korkunç koku gidericilerimi ekliyorum ve bir sürü bildirim olan telefonumu elime alıyorum.

Uygulamaya geçtiğimde, Humane Society etkinliğinin basın kapağının tam da istediğim şeyi yaptığını görerek sırtıyıyorum.

Ethan'ın videosuna yapılan yorumlar inanılmaz ve şuna bakar mısınız, babamla girdiğim iddiayı kazanmışım gibi görünüyor, şimdi bunu gündeme getirmenin zamanı değil ama yine de içimi gururla dolduruyor. Ethan yaptığı işte çok iyi. Sadece onu oraya taşıyacak doğru itici güce ve medyanın ilgisine ihtiyacı vardı.

Pack Weekly'de yayınlanan makalenin linkine tıkladığımda gülümsemem hızla azalıyor.

Bayanın Erkeği Artık Yok mu?

Serenity Jade tarafından

Sezon başlarken New Haven Foxes haberleri dünyasında sessizlik hakim. Yeni bir Stanley Kupası'nın gelmeyeceği kesin gibi görünse de, bir sezondan fazla takımda kalacak bir kalecimiz olup olmadığını merak ediyorum.

Çoğunuz Max Connery'yi sevgili Owen Connery'nin (Stanley Cup galibi, Alexi Bandnin'in Omega'sı ve tüm kalp atışları) kardeşi olarak tanıyorsunuz. Ya da belki de onu şehirde parti yapmayı seven bir çapkın olarak tanıyorsunuz.

New Haven Foxes'a katıldığından beri, Conery'nin ağabeyi burnunu temiz tutmuş gibi görünüyor.

Yoksa o mu?

Kalecinin kolunu koçun kızı ve gurur kaynağı olan Sloane Applegate'ten başkasının üzerine koymadığını gördük. Bu yüzden takımda sosyal medya yönetiminde çalışıyor.

Bu yazarın bilmek istemesine neden oluyor: Max Connery'nin imajı düzeliyor mu? Yoksa yasak meyveyi mi yiyor?

Gözlerimi deviriyorum ve makaleden çıkıyorum. Serenity Jade spekülative ve asla doğruluğu kontrol edilmeyen makaleler yazmasıyla tanınıyor. Burada da durum aynı, ama gerçek şu ki, insanlar bu saçmalıkları okuyor ve ne olursa olsun, dedikodular olacaktır.

Takımdan başka kimsenin bu saçmalığı okumaktan rahatsız olmamasını umuyorum. İhtiyacım olan son şey birilerinin doğru olmayan bir şey yüzünden üzülmesi.

Yine de Max'in kolunu benimkinin üzerine koyduğu fotoğrafa baktığımda, biraz özlem duyduğumu inkâr edemem. Telefonumu bir kenara bırakıp ailemin evine doğru giderken bu düşüncüyü çabucak kapatıyorum. Endişelenmem gereken, aptalca bir makaleden çok daha önemli şeyler var.

Babam mutfakta ve o da aynısını yapmadan önce kollarımı ona doluyorum.

"İyi misin?"

"Evet, tatlım. Ben iyiyim. Peki ya sen?"

"Kendimi biraz suçlu hissediyorum, hepsi bu," diye yanıtlıyorum.

Annem Rosemary içeri giriyor, babamı öpmeden önce başıma bir öpücük konduruyor. Kahve makinesine gitmeden önce "İnsanları mezardan suçlu hissettirmeyi Malin Applegate'e bırakın," diyor.

Güldüğümü gizlemek zorunda kalıyorum ve babam başını sallıyor.

"Sevmesi zor bir kadındı ama o benim annemdi. Onu yaktıracağız. Kız kardeşi evde bir tören düzenleyecek" diyor ve ben de sırtını sıvazlıyorum.

"Ekibe söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır, bu onları hiç ilgilendirmez. Bugün sadece sıradan bir gün. İşe bırakmamı ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, ben süreceğim. Gitmeden önce annemi görmeme izin ver."

Babam omzumu okşuyor, ben üst kattaki annemin yuvasına çıkarken annemle sohbet ediyor. Şu anda orada olduğuna hiç şüphe yok. Kapıya hafifçe vuruyorum ve diğer taraftan onun yumuşak sesini duyuyorum.

Kapıyı açıyorum ama içeri girmiyorum.

Yuva gerçekten kişisel bir alandır ve ben onun kızı olsam ve şu anda koklanamıyor olsam bile, yine de üzücü olabilir. Açıkçası, kızgınlık döngüsünün neresinde olduğuna bağlı.

İşler bozulduğunda evden tamamen uzak durmaya özen gösteriyorum. Ben küçükken bu durum çok kötüydü çünkü yakın bir ailemiz yoktu, bu yüzden annem ve babam bana bakmak için annemin evinden çıkıyorlardı ya da bebek bakıcılarına para ödüyorlardı.

"Hey, tatlım, gel otur," diyor devasa puf koltuğuna vurarak.

Yanına oturuyorum ve o da başını omzuma yaslıyor.

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"Çöpçatanı aradım," diyor.

Kahretsin.

"Ona gitmeyeceğini biliyorum."

Çifte bok.

Ağzımı açacak oluyorum ve annem bana yalanlarımı ona inanacak birine saklamamı söyleyen bir bakış atıyor.

"Babanın takımındaki oyuncuların biri, değil mi?"

"Babamla konuştun mu?" diye sordum.

"Henderson hafif bir sorgulama altında dağılmış olabilir," diyor. "Ayrıca, internette bazı şeyler gördüm," diyor ve ben inliyorum.

Beta babam ve benim küçük bir konuşma yapmamız gerekecek. Bir yanım onu sigara içtiği için otobüsün altına atmayı düşünüyor. Ama hata yapmaysa y d i bile, o aptal makaleyi yine de görecekti.

"Öyle," diye cevap verdim. Annem Wil-low'a yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Bunun nedeni onun da bir Omega olması mı yoksa hayatım boyunca ne kadar yakın olduğumuz mu bilmiyorum.

"Kristoff bundan nefret edecek ama üstesinden gelecektir. Ama onu yanında tutmak istediğinden emin olmalısın. Ne olursa olsun babanın ona cehennemi yaşatacağını biliyorsun."

"Onları gerçekten seviyorum," diye cevap veriyorum.

"Onlar mı?" diyor gülerek. Uzun kızıl saçları arkasına düşüyor. "Ona kalp krizi geçirteceksin."

"Şu anda sadece bir oyuncu ve maskot var."

Başını sallar ve güler. "Sen benim çocuğumsun. Ama Sloane?"

"Hmm?"

"Ateşinin er ya da geç çıkacağını söyleyebilirim. Neye benzerse benzesin, zamanı geldiğinde hazırlıklı olmalısın. İster bağlanmak için bekleyin ister daha önce bağlanın ama en azından onlarla bu konuşmayı yapın."

"Benim ateşim için sezon ortasında tatil yapmak zorunda kaldıklarında babam çıldırarak," diyorum yüzümü buruşturarak.

"En azından geçen yılki zavallı tatlı kaleci gibi Kupa sırasında değil," diye yanıtlıyor.

Bu bana Max' i ve onunla ilgili bazı duyguların nasıl devam ettiğini düşündürüyor, ama Bram ondan nefret ettiğini söyledi. Bram'den zaten çok fazla şey yapmasını istiyorum; nefret ettiği biriyle sürü arkadaşı olmasını istemek çok fazla.

"Ne zaman öğrendin?"

"Hmm?" diye mırıldanıyor.

"Kızgınlık dönemine gireceğini mi?" diye sordum.

Bana bir Omega olmak konusunda isteyebileceğim en iyi eğitimi verdi bile. Hatta insan olma konusunda bile.

"Kaşıyamadığınız bir kaşıntı gibi. Bazen sinsice yaklaşır, bazen de yavaş yavaş sızlar. Açıkçası uyarılmış hissetmek de bunun bir parçası ama başka işaretler de var. Rahatlatıcı kokulara ihtiyaç duymak, sadece çok özel kokular istemek gibi. Daha fazla dokunmaya ihtiyacınız varsa

normalden daha fazla olması da başka bir göstergedir. Ağrı genellikle tam ateşiniz başlamak üzereyken ortaya çıkar, ancak önceden önlem alıp doyurursanız ağrı uzun sürmez" diyor sakince.

"Kızgınlığımdan önce bağlanmış olacağımı umuyordum," diyorum, tüm bunlar hakkında biraz kasvetli hissederek.

"Zamanınız var. Ayrıca, bir bağ gerekli değil, sadece güven ve doğru planlama. Planlama konusunda harika olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Sırtıyorum. Daha yarısını bile bilmiyor. Ama onun rehberliği beni biraz farklı düşünmeye sevk ediyor. Eğer kızgınlığım beklediğimden daha erken gelirse, hazırlıklı olmalı ve vücudumla gerçekten uyum içinde olmalıyım.

İkimiz de yumuşak pufun içinde rahatlıyoruz.

"Mormor'la ilgili telefon geldiğinde onlarla randevudaydım."

"Bırakın o kadını, cehennemin dibinden bile bir randevuyu mahvedebilir," diyor ve o gülerken ben başımı sallıyorum. "Benden hiç hoşlanmayan kötü bir kadındı. Baban onu yıllar önce hayatından çıkarmalıydı ama o çok bağışlayıcı ve nazik. Üzülmene gerek yok, Sloane. Hissettiklerinle barış çünkü bunlar geçerli."

"Sağ ol anne," diye cevap veriyorum.

"Ayrıca, babana söylemeden önce beni uyarırsan sevinirim..." Bana bakıyor ve ben iç çekiyorum.

"Bram," diye fısıldıyorum.

"Biliyordum. Geçen yıl aldığın alternatif forma onundu. Peki ya yeni adam Connery?"

"Biz sadece arkadaşız," diyorum bir parça hüznle.

"Sen mutlu olduğun sürece Sloane, biz de mutlu olacağız. Kalbini ve içgüdülerini takip et. Bedenin ve zihnin senin için en iyi olanı bilir. Sen sadece dinlemelisin."

"Teşekkürler anne."

"Ben her zaman kızımın yanındayım," diyor başımı öperken.

Ailemin yetiştirilme tarzına rağmen bana evrendeki en iyi ebeveynlerin bahşedildiğini düşünüyorum.

BÖLÜM 14

I Kardeşimin arkadaşı Alexi Bandnin bana yaklaştığında antrenman sonrasıydı.

"Bizim evde yemeğe gel," diyor. Bu bir soru gibi değil, daha çok bir emir gibi görünüyor.

Yavaşça bir bahane düşünürken Ethan yanıma geliyor ve omzuma vuruyor. "Bu gece video için bana hâlâ yardım edebilecek misin?" diye soruyor.

Bu lanet Beta'yı kutsa. Arkadaş
sahibi olmak o kadar da kötü
değil.

"Doğru ya. Kahretsin, pardon Alexi, başka zaman?" Dedim.

"Hmm," diye mırıldanıyor büyük Rus. "Tilki Finnegan hangi videolarda kalecinin yardımına ihtiyaç duyuyor?"

Öylece bırakamaz mıydık? Bırakamaz mıyız?

"Kardeşinden kaçırıyorsun," diyor aşırı anlayışlı Alfa. "Bütün gün işte bana patronluk taslaması yetmiyor mu? Ben Sen ve Piper ikimiz arasında küçük bir konuşma yapmaya çalışırken tekrar yemek masanızda o t u r a b i l e c e ğ i m d e n emin değilim. Tek ortak noktamız hokey ve zorba annemiz."

Alexi sevgiyle, "Lori en iyisidir," diyor.

Eminim öyle düşünüyordur, çünkü kadın kardeşimin üzerine sanki onsuz yaşayamayacakmış gibi titriyor. En azından ziyarete geldiğinde onların evinde kalacak.

"Max bazı dublör videoları çekmemde bana yardım edeceğini söyledi," diye yalan söylüyor Ethan.

Alexi parmağını Ethan'a doğru sallayıp Beta'nın alnına vurmadan önce dilini şaklatır. "Kötü yalancı tilki," der uzaklaşmadan ve neyse ki daveti bırakmadan önce.

"Senin için Alexi Bandnin'e yalan söyledim, o yüzden bana borçlusun" diyor.

"Kesinlikle öyle," diye iç geçiriyorum.

"Kardeşin o kadar da kötü görünmüyor." Ethan cevap verir.

"Kötü olduğundan değil, sadece... Evine gidiyorum, muhteşem takımını görüyorum, Stanley Kupası'nı kazanırken çekilmiş fotoğraflarını ve kardeşimin benden ne kadar iyi olduğunu görüyorum. Acınası bir durum."

Ethan, "Hayır, sanırım bir kardeşe sahip olmak böyle bir şey," diyor ve neyse ki kendimi daha az pislik gibi hissediyorum.

"Gerçekten mi?"

"Üvey kardeşlerim ve ben gerçekten rekabetçi olabiliyorduk ve bu aptalca şeyler içindi. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Seni yargılamıyorum."

İç çekiyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Bu gece için bir planın var mı?" Eve yalnız gitmek istemediğim için soruyorum.

"Sloane meşgul," diyor.

"Sloane'u sormadım, maskot. Seni sordum."

Dilini şaklatıyor ve yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor.

"Gidelim kaleci," diyor ve ben kendimi neye hazırladığımı merak ediyorum.

Ethan kanepenin bir tarafına, ben de diğer tarafına otururken, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum.

"Kayınbiraderinden kaçmak için mazerete ihtiyacı olan sendin," diyor ikimiz de nefes alıp boktan bir şey olan ağır bej koltuğu kaldırırken.

"Öncelikle. Kaçındığım kişi kardeşim. İkincisi, bunu nereye götürüyoruz?" Ben ilk merdiveni çıkarken soruyorum, o da alttan taşıyor.

"Babam - koruyucu babam - artık evinden pek çıkmıyor. Şu anki kanepesi kınanmalı. Bu Market'teydi-

seksen dolara sattı. Ben de bunu onun için alayım ve diğer pisliği de evinden çıkarayım dedim."

"Yardım edecek başka üvey kardeşiniz yok mu?"

"Büyük Alfa'lar yok. Çoğu daha genç. Sadece Kim- my ve Marisol hala şehirde yaşıyor."

"Kaç tane üvey kardeşin var?" Merdivenlerin ikinci bölümüne çıkmak için o orospu çocuğunu virajdan geçirirken soruyorum.

"Kim bilir? Dave eskiden çok fazla çocuk alırdı. Bazıları birkaç gün, hafta ya da ay kaldı. Bir de benim gibi hiç ayrılmayan çocuklar var."

"Babanı seviyor musun?"

"Evet," diyor Ethan basitçe. "Peki ya sen?"

"Üvey babam iyidir. Annem zorba. Kardeşim yakın zamana kadar benden nefret ediyordu," diyorum omuz silkerek.

"Aile meseleleri her zaman karmaşıktır."

"Bunun doğru olduğunu biliyorum. Tanrım, kaçınıcı katta oturuyor?" "Üçüncü," diye homurdanıyor ben merdivenleri çıkmaya devam ederken, ikimiz de efor-

Bu bok parçasını merdivenlerden çıkarmak için gücümüzü kullanacağız.

Ethan bir anahtar çıkarır ve kapının kilidini açar.

Oksijen tüpü takmış yaşlı bir adam televizyonu kapatıp ikimize bakarken Ethan, "Selam baba," diyor.

"Ne var orada?" diye soruyor babası.

"Artık o boktan kanepede uyuyamazsın. Sana yeni bir tane aldım," diyor Ethan kanepeyi yere bırakırken.

Yaşlı adam yürüteçini kapıyor ve bir anlığına ayağa kalkıyor, oksijen tüpü arkasından geliyor.

"Güzel görünüyor, teşekkürler evlat. Bu kim?" diye soruyor, beni gözlemlmek için başını eğerek. Gözleri süt gibi ve saçlarının çoğu dökülmüş. Belli ki durumu pek iyi değil.

"Max. Foxes'un kalecisi." Yaşlı

adamin yüzünü bir gülümseme kaplar.

"Gördün mü? Sana ne demiştim? Seni tanıdıkları anda seveceklerdi."

"Baba," diye tıslıyor Ethan.

"Ne? Bir avuç kendini beğenmiş Alfa pisliği. Alınmayın," diyor bana dönüp bakarak.

"Alınmadım," diye cevap veriyorum. Yaşlı adam çok da uzakta değildi. Kendini tanıtana ve Ethan'ı tanımam için bir neden olana kadar, onu temelde görmezden geldim.

Bunu düşününce kendimi suçlu hissediyorum. Ethan asla görmezden gelinecek biri değil. Muhtemelen tanıdığım en samimi insanlardan biri.

"O harika bir maskot ve iyi bir adam. O takım ona sahip olduğu için çok şanslı," diye azarlıyor ve ben de itaat etmek için ellerimi kaldırıyorum.

"Seninleyim dostum."

"Özür dilerim. Sadece, o benim oğlum."

Ethan aynı anda hem gururlu hem de utanmış görünüyor.

"Çekin şu pisliği buradan. Size ıstakoz ruloları yapacağım," diyor, elini sallayarak ve ayaklarını kaydırarak mutfığa doğru ilerliyor.

Ethan ve ben kanepeyi merdivenlerden aşağı taşırken, "En azından bu kanep daha küçük görünüyor," diyorum. Temelde ahşap ve döşemeden oluşuyor, minderlerde ise neredeyse hiç dolgu kalmamış.

Kanepeyi çöp konteynerinin yanına yerleştiriyoruz ve Ethan nefes alıyor.

"Akşam yemeğine kalmak istemiyorsanız, sorun değil" diyor.

"Ve ıstakoz rulolarını özledim? Bedava ıstakoz ruloları mı? İyi denemeydi maskot," diyorum omzunu iterek ve o da bana gülümsüyor.

"Baban iyi birine benziyor."

Ethan, "O olmasaydı öleceğime eminim," diyor ve ben ona bakıyorum.

"Dave ile yaşamaya başladığında kaç yaşındaydın?" "On dört, ve

Dave ile yaşamaya başlamadan önce yaptığım

Çok pervasızdı. Lokantanın sahibiydi ve arkadaşı Craig de eski spor salonunun sahibiydi. Okula gitmediğim zamanlarda ya Craig'in spor salonunda ya da Dave'in yerinde çalışıyordum. Bu beni beladan uzak tuttu. Bunun için her şeyi ona borçluyum."

Kolumu omzuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Beni itip kakmıyor ve ona bu şekilde yakın olmaktan hoşlandığımı fark ediyorum.

O senin arkadaşın, Max.

Arkadaşıktan başka bir şey aramıyorsun, unuttun mu? Kolumu bırakıp sırtını sıvazlıyorum.

"Hadi gidip ıstakoz dürüm alalım, ha?" Diye soruyorum, o da başını sallayarak üç kat çıkıp üvey babasının dairesine gidiyoruz.

Sezon başından beri bu maç için gergindim. Eski takımıma karşı oynamak ideal değil. Kötü niyet beslediğimden değil. Dürüst olmak gerekirse, Sharks'taki birçok oyuncuyu özleyorum. Ama eski takımınızla yeni takımınız arasında garip bir bağ var.

Foxes'u hayal kırıklığına uğratamam. Kendimi hayal kırıklığına uğratamam.

Yeterince iyi olmadığımı dair süregelen duygular beni rahatsız ediyor ve onları bastırmaya çalışıyorum.

Sloane önümde dururken dikkatim başka yöne çevrildiği için çoğunlukla giyinik durumdayım. Yüksek belli, ekose bir pantolon, siyah bir gömlek ve kemer giyiyor. Bu onu olduğundan daha uzun gösteriyor. Bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Hey, Max."

"Hey, Sloane," diyorum, biraz kendimden geçmiş hissederek. Zihinsel alanım kimseyle gerçekten konuşmadığım tüm bu duygularla tıkanmış durumda.

"Bu senin için büyük bir maç. Sorun olmazsa bu gece seni öne çıkaran bazı klipler yayınlayabilirim diye düşündüm."

"Sen nasıl uygun görürsen," dediğimde kaşları çatılıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor.

Hala koku yok.

"Her şey yolunda mı? Bu gece için gergin misin?" diye soruyor. "Evet, sadece maç öncesi gerginliği. Her şey yoluna girecek."

Sanki iyi bir köpekmişim gibi başımın tepesine üç kez vuruyor.

"Onu ezip geçeceksin. Tüm sevimli kaleci uzanışlarını ve kurtarışlarını izliyor ve kaydediyor olacağım. Bu iş sende."

Omzuma hafifçe vuruyor ve ardından elini sallıyor. Elini tuttum ve inceledim.

"Bir daha böyle şeyler yapmak yok," diyorum, parmak eklemlerini incitmediğinden emin olarak.

Boğazını temizliyor. "Tamam. İyi oyunlar," diyor ve uzaklaşıyor.

Ayrılırken birkaç kişiyi kaydediyor ve merhaba diyor. Herkes Sloane'a karşı son derece temkinli görünüyor, dikkatli olmaya ve çizgiyi aşmamaya özen gösteriyor. Yani Nilsen hariç herkes.

Şu anda ona bir şahin gibi bakıyor. Kız odadan çıkar çıkmaz bakışları bana kayıyor.

Tam da ihtiyacım olan şey, bu pisliğin maçtan önce bir şeyler başlatması.

Birkaç adımda bana doğru geliyor ve formamı avuçluyor.

"Sloane'a dokunamazsın."

"Ona sadece pedlerime şaplak attığı için dokundum. O benim arkadaşım. Benimle derdin ne senin Nilsen?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Gerçekten hatırlamıyor musun? Anlaşıldı." Formamı tiksintiyle yere bıraktı. "Ondan uzak dur," diyor beni işaret ederek.

Mikael Martel, Nilsen'le uğraşmaya alışkın olduğu belli olan bir iç çekişle yürüyor.

"Kimden uzak duruyoruz?" Martel soruyor.

"Sloane," diyor Nilsen, bana hançer gibi bakarak.

Martel, "Evet, Nilsen geçen yıl koçun kızı Connery'nin etrafında kocaman bir çember oluşturdu," diyor.

Nilsen, "Ben hiçbir şeyin üzerine işemedim," diye karşı çıkıyor.

"Lafın gelişi söyledim. Kelimenin tam anlamıyla takımdaki herkes onun peşindeki bu büyük pisliği izliyor. Bu konuda bir şey yapacağından değil. Değil mi, Nilsen?"

İri yarı defans oyuncusu omuz silkiyor, ne onaylıyor ne de reddediyor.

"Tanrım, bu sezon bir şeyler olacak, değil mi?" Martel diyor ki. "Şu pisliğe sakın olmasını söyle. "Bu herife sakın olmasını söyle.

benimle bir boklar. Onun kalecisi olmam gerekiyordu. Bir takım olmamız gerekiyordu. Sloane benim arkadaşım ve benden neden nefret ettiğini bilmiyorum ama buna bir son vermeli."

Martel benim tarafımı tutarak, "Ona katıldığımı söylemeliyim," diyor.

Nilsen sonunda bakışlarını kırarak Martel'e yüzünü buruşturdu. Nilsen beni bir çöpmüşüm gibi başından savarak, "Zaten sezonu tamamlayamayacak," diyor.

Nilsen uzaklaşırken Martel ıslık çalıyor ve bana dönüp bakıyor.

"Tanrım, Connery, ona ne yaptın? Yani, yapma

Beni yanlış anlayın, Bram iyi gününde tam bir pisliktir. Ama bu kadar nefret ettiğini gördüğüm tek kişi kuzeni." Martel çenesine vuruyor. "Biliyor musunuz? Bu hikâyeyi hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum."

"Onunla barışmaya çalıştım. Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Sana Sloane'dan uzak durmanı söyledim ama eğer arkadaşın olmayı kafasına koyduysa, o konuda boku yedin demektir."

Ona bakıyorum ve omuzlarını silkiyor.

"Bazen benim Omega'm Charlotte'la takılıyor. Charlotte'un gergin bir Omega olduğunu sanıyordum ama Sloane'un eline su dökemez. Daha önce hiç bu kadar kendinden emin ya da atamasından memnun bir Omega ile karşılaştığımı sanmıyorum. Koçun elleri çok dolu."

"Biz sadece arkadaşız," diye cevap veriyorum ve Martel gülüyor.

"Evet ve ben asla bir Omega istemedim," diyor ve uzaklaşıyor. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama buza çıkıp bu oyunu mahvetmemem için dua ederken sırtımdan atmama izin veriyorum.

BÖLÜM 15

Sloane

P Babamla yaptığım iş anlaşması gereği tüm maçları locadan izliyorum. Sadece refakatçim varsa kutudan çıkmama izin veriliyor. Dürüst olmak gerekirse bu babamın çok mikro yönetimsel bir hareketi.

bir parçası.

Ama en azından Charlotte ve Piper maç için buradalar. Bu neredeyse hiç olmaz.

Charlotte şık bir kokteyl yudumluyor ve yutkunurken mırıldanıyor.

"Siktir, bu çok iyi."

"Emzirmiyor musun?" Piper diyor.

"Bu gece pompalayıp boşaltacağız. Mememe bağlı bir ikizim olmadan geçireceğim ilk gece. Gecemin tadını çıkaracağım," diyor Charlotte ve ben gülümsüyorum.

"Bu aşırı paylaşım *Kulta*," diyor Alfa Anders.

Bizden biraz uzakta ama açıkça dinliyor. "Aşırı paylaşım, onlara bir oda kiraladığınızı söylemek olurdu.

Gece ve tüm o içler acısı şeyleri, aileniz kasabada çocuklarımızı izlerken korkmadan yapacağız."

Anders dilini tıkırdatıyor.

"Seni yakalamış," diyor Piper.

Dirseğimi masaya, çenemi de çeneme dayayarak, "Daha fazlasını anlat," diyorum.

Charlotte güler ve başını sallar. "Hayatım harika ama bugünlerde nispeten sıkıcı. Sürü bulmakla ilgili müstehcen hikâyelerini bize sen anlatmalısın."

Dudaklarımı yalayıp daha da yaklaşıyorum ve iki kadının da aynı şeyi yapmasına neden oluyorum.

"Üç kelime. Tilki Finnegan."

Piper başını eğiyor. "Üniformanın içinde ya da dışında."

"Dışarı, seni lanet olası ucube," diye cevap veriyorum ve o da omuzlarını silkiyor. "Ethan, değil mi?" Charlotte soruyor ve ben gülümseyerek başımı sallıyorum.

İnsanların onu maskenin altındaki adam olarak g ö r e b i l m e s i beni mutlu ediyor.

"Yavru kedi videosunu gördüm. Sanırım telefonu olan herkes yavru kedi videosunu gördü," diyor Piper ve ben sırtıyorum.

Ethan'ın yavru kedileri tuttuğu Humane Society videosu beş milyon kez izlendi. Babamdan sırtımı sıvazlamasını ve üst yönetimden de onu yenileme kararından dolayı övgü almasını aldım.

"Tanınmayı hak ediyor. Çok iyi gidiyor," diyorum ve Piper ıslık çalıyor.

"Oh, o kötü durumda."

"Vay be. O ilk günleri özlüyorum," diyor Charlotte hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kutunun etrafına bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bunların senin koku eşleşmelerin olduğunu biliyorum, ama bunların onlar olduğunu nasıl anladın?"

"Bir koku eşleşmesini inkar etmek mümkün değil. Ama Anders ve Eli ile neredeyse anında oldu. Mikael biraz daha zaman aldı, ama biraz kasırga gibiydi. Onlara üniversitemin yaz tatilinde aşık oldum" diyor sevgiyle.

"Ya sen?" Piper'a sordum.

Charlotte homurdanır ve Piper arkadaşını hafifçe iter.

"Alexi ve Owen'ı bu şekilde istediğimi fark etmem çok daha uzun sürdü ama bir kez fark ettiğimde bu treni durdurmak mümkün değildi."

"Tren" kelimesi Charlotte'u güldürüyor, belli ki bir kokteyl ona çoktan çarpmış.

"Aman Tanrım, Charles, büyü artık."

"Hepimiz daha önce sıcak bir dönemden geçmiş yetişkinleriz," diyor.

Bunun üzerine eğilip kendi içkimden bir yudum aldım. "Bekle, gerçekten mi?" Charlotte soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Henüz değil. Ama er ya da geç olacağını biliyorum."

"Sana kliniğe gelmeni söylemiştim," diye azarlıyor Piper.

"Biliyorum, bunu yapmak istiyordum. Sadece... Bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimden emin değilim."

"Aklınızda Alfalar mı var?" Piper kara kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Başımı sallıyorum. Pekala, Bram. Ateşim için Bram'i istediğimi biliyorum. Aklımın bir köşesinde Max'le ilgili bir soru var ama biz sadece arkadaşız. Max'in ihtiyacı olan şey bu ve Bram ondan hoşlanmadığını zaten söyledi.

Bram'den zaten çok şey istedim, bir de Max'i isteyemem. "Bir ısı sözleşmesi yazın. İçinizin rahat etmesi için onlara imzalatın. zihin. Ayrıca her şeyin önceden farkında olmaları gerekiyor, Sloane," diyor Piper o saçmalamayan Alfa sesiyle.

"Neyi kaçırıyorum?" Charlotte, Alfa'sının kendisine bir tane daha getirmesi için içkisini kaldırarak soruyor.

"Benim de uyulmasını istediğim pek çok özel kuralım var," diyorum ve Piper bana saçmaladığımı belirten bir bakış atıyor. "Ve ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"İmplantı gelecek hafta yapabiliriz," diyor Piper ve ben başımı sallıyorum.

"Tüm formları doldurmayı denedim. Beni depresyona sokuyor. Kilo alıyorum. Kendim gibi hissetmiyorum."

"Diyafraam alın" diyor Charlotte.

"Ne? Bunlar hala var mı?" Şok içinde sordum.

"Evet, hâlâ varlar. Anders ve Eli'ye snip snip verildi. Mikael, henüz karar vermedik. Bu yüzden hayatımızı diken üstünde yaşıyoruz, ama zaten hamile kalma ihtimalim en yüksek olduğu zaman olduğu için kızgınlık dönemimde bunlardan birini takıyorum," diyor Charlotte, Anders içkisini bırakırken. "Teşekkürler tatlım," diye şarkı söylüyor.

"Diyafraamlar yüzde seksen oranında etkilidir," diyor Piper. "Beta da prezervatif kullanmalı."

"Neden Alfalar değil?" Ben soruyorum ve Charlotte gülüyor.

"Çünkü koca koca düğümleri o küçük sürtükleri yırtıyor zaten," diyor Charlotte.

"Tanrım," diye tıslıyor Anders köşeden ve Charlotte gülüyor.

Piper, "Yanlış düğüm atıyor," diyor ve oyun başlarken yerlerimizi alırken hepimiz bir grup aptal gibi gülmeye başlıyoruz.

Piper bana fısıldamak için eğildi. "Cidden, eğer ön ısıtma planına ihtiyacın olursa, gelip beni göreceksin. Bunu daha fazla erteleyemezsin, Sloane."

Zamanın gerçekten tükenmekte olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Ne kadar çok şeye sahip olursanız, her şey o kadar iyi olur. Sana diyafram için ölçü alabilir, prezervatif ve sperm kayganlaştırıcı alabiliriz."

Düşündüğümde burnum sızlıyor.

"Eğer önümüzdeki hafta içinde bir randevu almazsan, randevuyu sana getireceğim, Sloane."

Kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Tamam, Alfa."

Bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "İkinizle ne yapacağım ben?"

"Şu cipslerden biraz paylaş," diyor Charlotte, maçın başlamasını izlerken bir avuç alıyor. Telefonumu çıkarıyorum ve Max ile Bram'in görüntülerini toplarken kendime engel olamıyorum. Jumbotron Ethan'a döndüğünde onun da görüntülerini alıyorum.

Bir yolunu bulacağım. Yeterince zamanım var.

Bu benim Bram'le randevum ve beynimi dağıtsa iyi olur yoksa aklımı kaçırabilirim demek hafif kalır. Gerçi beynimi dağıtırsa teknik olarak zaten aklımı kaybederim.

Bu dar lacivert elbiseyle, deodorant kullanmadan ve göz kalemimin öldürecek kadar keskin olduğundan emin olarak gerçekten yumrukları çekiyorum.

Bram Nilsen'in hiç şansı yok.

Kapıma hafifçe vurulduğunda rujumu sürüyordum. "İçeri gel."

Annem Rosemary topuklarını parkeye vurarak içeri giriyor. Islık çalıyor ve ben de aynada ona bakıyorum. Muhteşem görünüyor ve ondan aldığım her moda parçasını inkar edemem.

"Randevu gecesi mi?" diye soruyor.

Eşyalarımı karıştırmamaya ya da alanımı işgal etmemeye özen gösteriyor. "Evet," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Bir sürüyle mi yoksa bir Alfa ile mi?" diye soruyor. Kısa tutmaya çalışarak "Bir Alfa," diye cevap veriyorum.

Büyük resim konusunda oldukça kolay yalan söyleyebiliyorum. Bram'i istediğim için Foxes'ta kaldığım ve ona sahip olmama rağmen nasıl bırakmadığım başka bir hikaye.

"Ne iş yapıyor?" diye soruyor. "O, uh..."

"Kendine sakla, Sloane. Henderson'ı zaten yumurta gibi kırdım," diyor ve ben inliyorum.

Tanrım, annelerim Beta'yı parmaklarına dolamışlar.

"Evet, sigara içiyordu," diye karşılık veriyorum.

"Eminim o hafta çok daha sert bir şeyler içmeyi dilemiştir," diyor ve sonra ağzını kapatıyor. "Bu çok kabaydı."

Omuzlarımı silkiyorum ve makyajımı yapmaya devam ediyorum. "Babama söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır," diye kolayca cevap veriyor ve ben de ona dönüp bakıyorum.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Üçünüz de ondan bir sürü sırrı saklamakta sakınca görmüyor musunuz?"

Annem öne çıkıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Bu ilişkinin açığa çıkmasına hazır olduğunda olacak. Kristoff stresli ve her ne kadar saklasa da annesinin ölümüyle kendi yöntemleriyle başa çıkmaya çalışıyor. Sana güveniyorum, sana güveniyoruz."

Harika, şimdi gözlerim doluyor ve az önce hayatımın en simetrik göz kalemini sürdürdüm.

"Öyle mi?"

"Seni biz yetiştirdik. Eğer sana güvenmeseydik, bu bizim suçumuz olurdu. Sen her zaman istediklerinin peşinden giden biri oldun. Baban alışacaktır. Ama bence ona biraz daha zaman vermek en iyisi" diyor.

Birkaç kez göz kırpiyorum. "Makyajımı mı bozdum?"

"Hayır tatlım, sen mükemmelsin," diyor kollarını bana dolayarak. "Sadece bizi haberdar et, tamam mı? Sana ne kadar güveniyor olsak da güvende olmanı istiyoruz. Etrafta gizlice dolaşman ve bize nerede olduğunu söylememen kabul edilemez. Benim için konumunu tekrar açman gerekiyor" diyor.

Geri çekilirken yanaklarım ısınıyor ve başımı sallıyorum.

"Tamam, olur. Bunu yapabilirim." Kabul ediyorum. Özellikle de haklı olduğunu bildiğim için. Tüm bunları bir sır olarak saklamaya çalıştığımı biliyorum ama güvenlik her şeyden önce gelir.

"İyi randevular. Evde olmayacaksan bana haber ver," diyor ve gitmeden önce omzumu sıkıyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve telefonumu alıyorum.

Seni küçük hain.

BABA H

Ben zayıf bir adamım. Beni köşeye sıkıştırdılar!

Muhtemel hikaye. Bana borçlusun, baba.

BABA H

Hepimiz senin kirli sırrını Kristoff'tan saklıyoruz.

Dört ebeveyne sahip olmak çok fazla.

BABA H

Ben de seni seviyorum. Randevunuzda iyi eğlenceler.

Tanrım, bir kız etrafında bu kadar meraklı ebeveyn figürü varken gerçekten sır saklayamaz. Makyajımı tazeliyorum ve Bram'in beyaz cipinin beni beklediği mahalleye doğru iki blok gidiyorum.

Arabadan indi ve kapımı açtı. Alanıma girer girmez kocaman elleri saçlarıma dolanıyor.

Sırtımı arabaya yaslariken öpüşü neredeyse vahşice ve dudaklarımın arasında son nefesini verir gibi öpüyor beni.

Soğuk bir gece ve bacaklarımda tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum ama tek istediğim eteğimi yukarı çekip arabamın kenarında beni becermesini sağlamak.

Aniden geri çekildi ve bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Beni öldüreceksin, bunu biliyorsun değil mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi devirip elini tutuyorum.

"Peki dışarı mı çıkıyoruz, yoksa doğrudan senin evine mi gidiyoruz?"

"Bu kadar şık giyinmişken seni dışarı çıkarmamak yanlış olur," diyor.

"Bu," diyorum elimi kendime doğru sallayarak, "hepsi bu gece düğümlenmek içindi. Lütfen, Tanrı aşkına, beni evine geri götür."

Beni kucağına aldı, ön kolunu kığımın altına koyarak yolcu kapısına doğru götürdü, bir eliyle beni tutarken diğer elini açtı. Beni yavaşça koltuğa oturtuyor, elbisemi düzeltiyor ve emniyet kemerimi takıyor, sonra başımın yanını öpüp beni işaret ediyor.

"Sen burada otur, konuşma ve benim yola odaklanmama izin ver. Eğer iyiysen, sana istediğini vereceğim," diyor sert bir şekilde.

Aman Tanrım. Beni parfüm gibi kokutuyor. Nefes nefese kaldı.

"Lanet olsun," diyor, kapımı kapatıyor ve aracın ön tarafına doğru dönüyor.

Sanırım Bram Nilsen'i kırmış olabilirim ve onu tekrar bir araya getirmek istediğimi hiç sanmıyorum.

BÖLÜM 16

I Şeftali ve güneş ışığı gibi kokuyor ve ateşli küçük kıızıl saçlı düğümümü istiyor.

Parmak eklemlerim tekerleği öyle bir mengeneyle kavırıyor ki, lanet şeyi çatlatacağımdan korkuyorum.

Yavaşlık ve kur yapmak için çok fazla.

Ama günün sonunda, ben sadece bir erkeğim ve Sloane'u sahiplenme ihtiyacım bana ağır geliyor. Ethan'la tanışmamdan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim. Tek bildiğim, şu anda onu kaldırıp sikimin üzerine oturtmamak için her türlü çabayı harcadığım.

Ona bakmıyorum, çünkü bakarsam teslim olacağımı biliyorum. Bana ne yaptı böyle? Kendimi oldukça kontrollü olarak görüyorum ama Sloane bildiğim her şeyi pencereden atma isteği uyandırıyor.

Paylaşmak mı? Sürü mü? Bunlar hiç düşündüğüm şeyler değildi. Ama Sloane için? Her şeyden vazgeçmeye hazırım.

Belki de zaten bildiğim bir şeyi, onun benim olduğunu kanıtlamak için bu cinsel ilişkiye ihtiyacım var.

Bir gün dişlerimi ona geçireceğim ve onu benim olarak işaretleyeceğim. Eğer ikisinin de istediği buysa, Beta'yı da işaretleyeceğim. Bu benim için çok zor olmayacak. Ona olan sevgisini kolayca anlayabiliyorum ve belki bir gün ben de kendimi aynı şekilde hissederken görebilirim.

Arkadaşlık şimdilik iyi. Sloane benim önceliğim. Beta yapışırsa, oradan devam edebiliriz.

"Bra-"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum, bakışlarımı yoldan ayırmadan.

"Konuşmak yok.

Seni evime götürene kadar hiçbir şey yapmak yok," diye cevap veriyorum.

Parfümünü daha da güzelleştiriyor ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Sik beni," diye mırıldanıyorum.

"Plan bu," diye fısıldıyor Sloane nefesinin altından ve gülmemek ya da onu dinlemediği için azarlamamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Düğmeye basıyorum, garaj kapım kalkıyor ve içeri çekiyorum. Kontak kapandığı anda Sloane konsolun üzerine tırmanıyor ve kucağıma oturuyor.

Elim onun narin boğazını sarıyor, bu da ona kontrolün bende olduğunu göstermeye yetiyor. Her ne kadar Sloane hayatımın çoğunu yönetiyor olsa da, şu anda beni dinleyen kişi o olmalı.

"Kuralları çiğnemeyi sever misin?" Ona soruyorum, o da dudaklarını yalıyor.

Kokusu yoğun ve baştan çıkarıcı. Ama onun kaprislerine tamamen teslim olmayı reddediyorum.

Başparmağım boynunun tendonunda, bir gün onu işaretlemeyi planladığım yerde geziniyor.

"Sonuçlardan hoşlanıyor musun, Sloane?" Soruyorum ve nefesi kesiliyor.

"Ne tür sonuçlar?"

"Sana orada oturmanı ve eve gidene kadar konuşmammanı söylemiştim." "Ama eve geldik," diyor.

Başparmağım boğazından aşağı iniyor ve kışını avuçlayarak kucağımda kıvrınmasını sağlıyorum.

"İstedğini elde etmeye alışkınsın, değil mi?" Ona soruyorum.

Dudaklarını ısıyor ve ben yüzünü kendiminkine yaklaştırırken başını sallıyor. Dudaklarımız çok yakın, sadece birkaç milimetre sonra öpüşüyor olacaktık.

"Bu gece yetki sende değil, küçük Omega," diye fısıldıyorum yüzüne karşı ve titriyor. "Dışarı. Yatağıma," diyorum.

Dönüp kapımı açmadan önce gözlerimi ararken kokusu beni neredeyse çılgına çeviriyor. Arabadan inerken vücudu utanmadan benimkine sürtünüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Kapıyı açıyor ve çamurluktan mutfığa doğru yürüyor.

"Unuttum, yatak odası nerede?" diyor sessizce ve benimle dalga geçtiğini biliyorum ama umurumda değil.

"Üst katta," diyorum ve o da sola dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Yol boyunca daracık elbisesinin içinde kışının salınışını izliyor, bu kadar küçük birinin nasıl bu kadar ele avuca sığmaz olabildiğini düşünüyorum. Şüphesiz benim olmasını istediğim bir avuç.

Acaba Sloane gerçekten sonuçlardan mı hoşlanıyor yoksa kimse ona sonuç vermedi mi?

"Soldaki üçüncü kapı," diye fısıldıyorum ve yatak odamın kapısına gidip kolu tutmadan ve odama girmeden önce hafifçe sıçırıyor.

Bana dönmeden önce minimalist dekoru inceleyerek etrafına bakınıyor.

"Yatağa otur," diyorum ve o da bunu memnuniyetle yapıyor.

Bir dizimin üzerine çöküp botunun fermuarını açıyorum, çorabıyla birlikte çıkarıp diğerine geçiyorum.

"Bu bir sonuç gibi görünmüyor," diyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Seni saatlerce uçurmamı ister misin, yoksa talimatlara uymadığın için o tatlı kışına şaplak mı atayım?" Açıkta kalan baldırını okşayarak açıkça soruyorum.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken gözleri açılıyor. "Hangisini... hangisini istersin?" diye soruyor.

Topuklarını tutuyorum, ağırlığını yatağıma verirken ayağına masaj yapıyorum. Sert, ağrıyan sikimi düşünüyorum ve onu tahrik edecek kadar sabırlı olduğumu sanmıyorum, bunu yüksek sesle söylemeyeceğimden değil. Elim bileğine dolanıyor ve onu hafifçe çekiştiriyor.

"Rahatsız oluyorsan ikisini de yapmak zorunda değiliz," diyorum ona dürüstçe.

Bu çok hızlı olabilir.

Kahretsin, işleri ağırdan almayı istemekten kışına şaplak atmayı istemeye geçtim. Buraya nasıl geldik ki?

"Denemek isterim," diyor utangaç bir şekilde. "Hangisi, *Liefje*?"

Dudağını ısıyor ve benim Hollandaca sürçmemi sormuyor bile. "Şaplak. Sanırım. Yani, çok sert yapmazsın değil mi?"

"Seni asla incitmem, Sloane. Asla."

"Bundan zevk alır mıydınız?" diye soruyor.

Tam boyuma geldiğimde baldırını öpüyorum ve göz teması kurmaya devam etmek için başını eğiyor. Eğildim, avuç içlerim

Ben ona doğru eğilirken yatağın üzerinde.

"Seni işaretlemek benim yeni favori şeyim olacak," diyorum ve tatlı yapışkan kokusu yatak odamı doldururken dudakları bir nefesle ayrılıyor.

Bu çarşafı hiç yıkamayabilirim.

Kahretsin, eğer onun gibi kokuyorsa bir sonraki deplasman maçı için yastık ya da battaniyelerimden birini yanımda getirmem gerekebilir. Sloan'ın narin elleri göğsümde gezinirken sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

Gergin ama istekli görünüyor. Emir vermeye ve istediğini almaya alışkın olduğu çok açık.

Sanırım benim küçük Omega'm kendini bırakmaktan ve kontrolü bana bırakmaktan hoşlanıyor olabilir.

"Beni nerede istiyorsun?"

Onun üzerinde yükseldiğim yerden kalktım ve yatağın kenarına oturdum.

"Ceketini çıkar ve buraya gel," diyorum kucağıma vurarak.

Alt dudağını dişlerinin arasında emiyor ve başını sallıyor, ceketini çıkarıp kucağımın üstüne sürünüyor. Bana bakarken uzun dalgali saçlarını yana doğru itiyorum.

Daha önce kimsenin bana Sloane'un şu an baktığı gibi baktığından emin değilim. Sanki bana tamamen güveniyor ve ona göz kulak olacağımı biliyor. Erotik olduğu kadar baş döndürücü.

Kıçını hafifçe okşuyorum ve o da yüzünde bir gülümsemeyle kıpırdanıyor.

"Herhangi bir noktada hoşuna gitmezse ya da çok fazla gelirse, bana durmamı söyleyeceksin," diyorum ona.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Bu sefer kıçına biraz daha sert vuruyorum ve inliyor.

"Evet, Alfa," diyor ve cümleyi çok daha tatlı bir hale getiriyor.

"Çok iyi bir kızsın. Dinlemediğin zamanlar hariç. Bizi buraya güvenli bir şekilde götürmem gerekiyordu. Senin için planlarım vardı ama sen kontrolün sende olmasını istedin. Benden ne istersen yaparım, Sloane. Tek istediğim senin güvenliğin söz konusu olduğunda beni dinlemen."

"Bunu yapabilirim," diyor.

Elbisesinin eteklerini yukarı çekerek diri poposunu ortaya çıkarıyorum. Kalçaları ve yanakları boyunca kendimi yakından tanımak isterken bulduğum çiller var.

"Beş, sanırım. Bu kulağa adil geliyor mu?" Ben soruyorum, o da şaplaklarını tartışırken gülümsüyor.

"Beşten sonra düğümünü alıyor muyum?" diye küstahça soruyor ve elimi geri çekip bu sefer gerçekten kıkına şaplak atıyorum.

Aynı anda hem tıslıyor hem de inliyor ve sikimin karnına doğru sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Tamam mı?" Onaylıyorum ve o da bir nefes veriyor.

"Evet, hoşuma gitti," diye cevap veriyor ve içimde biriken gerginliğin bir kısmı kayboluyor. Bir yanımdan bundan hoşlanmayacağını düşünüyordum. Bu bir anlaşma bozucu olmazdı ama bu tatlı Omega'ya hükmetme fikrini ifade edebileceğimden bile daha çok seviyorum.

"Aferin kızıma."

Kıkına tekrar şaplak atarken vücudu benimkine karşı uysallaşılıyor. Kokusu üzerime siniyor ve kalçamda biriken kayganlığı hissedebiliyorum.

Sikeyim.

Elimi geri çekiyorum ve Sloane inleyip kucağımda kendini ayarlarken aynı noktaya iki kez daha vuruyorum.

"Sonuncusu," diye hatırlatıyorum ona.

Sonuncusu en zoruydu ve işim bittiğinde sol yanağı pembenin güzel bir tonuna bürünmüştü. Tangasını tutup yana itiyorum, bu karşılaşmanın onu ne kadar ıslattığını görmek istiyorum.

Parmaklarımı amına soktuğumda müstehcen bir ıslaklıktan başka bir şeyle karşılaşmadığımda en ufak bir hayal kırıklığına uğramadım.

"Çok ıslaksın," diyorum parmaklarımı içine sokup çıkarırken, pembe kıkına ve amının parmaklarımın etrafına sarılışına hayranlıkla bakıyorum.

"Düğüm. Şimdi," diyor ve kucağımdan inip elbisesini hızla yırtarak onu beyaz sütyeni ve külotuyla bırakırken kendi kendime sırtıyıyorum. İç çamaşırının kenarından çekiştirerek yere gönderiyorum. Daha sonra saklayabilmek için ayağımla yatağın altına itiyorum.

Bana yaklaştı ve kemerimi çözdü.

"Prezervatif?" diye soruyor, ben de boğazımı temizleyip başımla komodini işaret ediyorum. Hızla komodine yöneliyor ve bir Alpha Max prezervatif çıkarıyor ve bacaklarımın arasında durmak için geri geliyor.

"Sikimi çıkarıp ona binecek misin?" Ona soruyorum ve fermuarımı açmasına ve sikimi boksörümünden ve pantolonumdan çıkarmasına yardım ederken küçük bir inilti çıkarıyor.

Şaftımı okşadığım yere bakarken nefesi kesiliyor.

"Lanet olası erkekler," diyor, üstüme tırmanıp kalçalarımın üzerine oturuyor. Sikimin başını girişine sokabilmek için neredeyse parmak uçlarında durması gerekiyor.

Boyumdan aşağı yavaşça kayarken narin elleri boynuma tutunuyor. Sıcak, ıslak amcığı beni içine alırken ikimiz de zevkle inliyoruz. Düğümümü almıyor, ama sadece beni bu şekilde alma ihtimali bile beklentiyle şişmesine neden oluyor.

"İşte bu. Çok iyi hissediyorsun," diyorum ve tırnakları kafatasımın arkasına batıyor.

"Tanrım. Sen de öyle. Sikeyim. Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor yüzüme karşı, kıcını kavrayıp onu sikimde yukarı aşağı kaydırırken.

Hassas etini kavradığımda hafifçe irkiliyor ve onu kaldırırken elimde değil, pozisyon değiştirip onu becerebilmek için sırt üstü yatırırken ellerim kıcını kavıyor.

Boy farkımız onu öpmemizi zorlaştırıyor ve homurdanarak neredeyse sonuna kadar çekiyorum, böylece eğilip dudaklarını dudaklarıma çarpabiliyorum.

O da en az benim kadar aç, ikimizin de hayatı buna bağıymış gibi beni öpüyor. Kokusu beni tüketiyor ve vücudu, başa çıkamadığım lezzetli bir sahiplenme duygusuyla etrafımı sarıyor.

Topukları kıcıma bastırıyor, amı beni sıkıca kavarken parmakları yeterince yakın değilmişim gibi omuzlarıma giriyor.

İçine girdiğimde, bakışlarımız buluştuğunda ve dudaklarımız ayrıldığında, bana tamamen sahip olduğunu fark ediyorum.

Bu bir kur yapma değil. Bu bir zaman meselesi.

Boğazına bakıyorum, keşke izim zaten o n u n üzerinde olsaydı, birbirimize bağlanmış olsaydık ve bu anı ne kadar sevdiğini hissedebilseydim.

Ama ikinci en iyi şeye razı oluyorum, sikimi ve düğümü onun içine sokuyorum, onu etrafıma sığacak şekilde geriyorum. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey, aramızda prezervatif olmamasıydı.

Tırnakları sırtımda keskinleşiyor ve baştan çıkarıcı acıdan zevkle inliyorum.

"Düğümümün etrafına gelecek misin, küçük Omega? Tanrım, seni doldurmak istiyorum."

Dudaklarından muhtaç bir inilti süzülürken başı geriye düşüyor. Duvarları orgazmıyla etrafımı sararken düğümüm tam boyutuna kadar şişiyor.

Sürekli yüzünü izliyorum. Kaşlarının çatılışını ve dudaklarının aralanışını. Orgazmının uzun sürmesini isteyerek ve kendimi bitirmeye ihtiyaç duyarak onun içine yavaşça girdiğimde bu görüntü sikimin seğirmesine neden oluyor.

Birkaç hamle daha yaparak, onu fiziksel olarak mümkün olduğunca derinden becerirken ağırlığımı ona daha fazla veriyorum.

Bir iniltiyle boşalıyorum, altımdaki Omega iç çekerken ve en yumuşak salıverilme iniltilerinin ondan dökülmesine izin verirken göğsüm memnuniyetimle mırıldanıyor.

Sloane sakalımı ve başımı usulca okşarken nefesimi tutuyorum. Bu, uzun zamandır uzak durduğum bir sevgi.

Bir süre burada kalacağımızı bildiğim için ben de aynı şeyi yapıyorum, saçlarını okşuyor ve yüzüne nazik dokunuşlar yapıyorum.

"Daha iyi mi?" Ukala bir gülümsemeyle soruyorum.

"Çok daha iyi," diyor, beni omuzlarımdan kavırıyor ve ağırlığımı ona rahat olduğumdan daha fazla bastırıyor.

"Seni ezeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Hoşuma gidiyor. Sadece mırıldanmaya devam et," diyor.

Ben de öyle yapıyorum, göğsüm onunkine karşı gümbürdüyor ve düğümüm onun yanında derinlerde.

Hayatımda hiç bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum.

BÖLÜM 17

ETHAN

I Lokantada berbat bir vardiya oldu. Koruyucu babam artık çalışmadığı için son birkaç yıldır işler kötüydü.

Dave'i ne kadar sevsem ve hayatımı ona borçlu olsam da. Sonumun böyle olacağını sanmıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ve bir parçam, ben kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başlar başlamaz, burayı satmaya hazır olacağını ve parayı emekliliğinin geri kalanı için saklayacağını umuyor.

Maskot olmak kulağa aptalca gelebilir ve belki de tam bir nihai hedef değil ama ben bunu seviyorum. Çocuklarla birlikte olmayı, onlara neşe getirmeyi ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak simüle edici bir şey yapabilmeyi seviyorum.

Geç oluyor ve burada kalan son insanlar çoğunlukla kamyoncular.

Ta ki Sloane ve Bram lokantaya gelene kadar. Ben bir Alfa bile değilim ve kokularının birbirine karıştığını söyleyebilirim. Ne yaptıklarını merak ediyorum ve çok sapkın bir y a n ı m orada olup izlemek istiyor.

"Senin bölümün nerede?" Sloane bana sarılırken tatlı tatlı konuşuyor.

"Bu kabin iyi. Size birkaç menü getireyim. Burada işler yavaşlıyor, bu yüzden yakında takılabiliyim," diyorum ona.

Gülümseyerek Bram'in elini tutuyor ve kabinin karşı taraflarına oturuyorlar ki büyük Alfa bundan pek memnun görünmüyor.

"Sana bir şeyler hazırlayabilirdim," diyor Bram kısık bir sesle ve Sloane onu susturuyor.

"Ne olacak, her zamanki gibi mi?" Sloane'a bakarak soruyorum.

"Lütfen, yanında da akçaağaçlı pastırma."

"Tamamdır. Peki ya senin için, koca adam?" Bana kara kaşlarını kaldıran Bram'a soruyorum.

"Aynısı."

Sırıtiyorum ve sularını bırakıyorum. Acaba Bram Nilsen, Max Connery'nin de kısa bir süre önce tatlı küçük Omega ile aynı şeyi sipariş ettiğini bilse ne hissederdi? Ayrıca kısa bir süre önce Sloane'u yediğimi bilse ne hissederdi merak ediyorum.

Bu arada, Omega ile kesinlikle biraz daha yalnız zaman geçirmem gerekiyor. Ya da beni de davet etmelerini istiyorum çünkü kesinlikle bir vuruşa daha ihtiyacım var.

Onlara katılabilmek için üç tane güneybatı omleti siparişi verdim. Sipariş bitince Cassidy'ye molaya çıkacağımı haber veriyorum.

İkimiz için de yemek hazırladığımda Sloane fazlasıyla memnun görünüyor. Bana doğru hafifçe eğiliyor ve ben de bunun egoma dokunmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Bu bir tuzak mı?" Bram soruyor.

"Bunu zaten yapmışım gibi hiss ediyorum. Bu benim aç olmam ve onu özlediğimiz için Ethan'ın çalıştığı yere yemeğe gitmemiz," diyor Sloane ve bir elimle yemek yerken bir kolumu kabinin üzerine atıyorum.

"Beni özlemiyor muydun Nilsen? Ben seni özlüyordum," diyorum ışıldayan bir gülümsemeyle.

Sloane çok değerli bir şeymiş gibi davranıyor ama Bram o kadar da eğlenmiş görünmüyor.

"Hadi ama. Rahatla, dostum. Omletin var ve burada bizimle birliktesin. İkinizin yaydığı kokulara bakılırsa, hepinizin iyi bir gece geçirdiğinden eminim. Sloane'un içindeyken mızımızlanamazsın."

Bram içten bir kahkaha atıyor ve Sloane da onu takip ediyor.

"Bunu sana vereceğim," diyor Bram, çatalını bana doğrultarak.

Sloane'a, "Bak tatlım, şimdiden bana yarı aşık," diyorum.

Bram kızardı. Ben Sloane'a döndüğümde dev gibi bir canavar olan adam kızarıyor ve yemeğini yemeye devam ediyor.

"Siz ikiniz bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Sadece yatmadan önce uğrayıp bir şeyler yemek istedim," diyor Sloane kolayca ve ben de randevularını mahvetmek istemediğim için başımı sallıyorum. "Ama ikinizle konuşmak istediğim bir şey var."

Yemeğini itip kakıyor, her şeyi bölüyor ve birbirine değmediğinden emin oluyor.

İkimiz de ona konuşması için zaman veriyoruz, ancak ikimizin de onun söyleyeceklerini dinlemek için yemeyi bıraktığımızı fark ediyorum.

"Tamam, yani bunu yapmanın kolay bir yolu yok, ama bu her Omega'yı takip eden büyük, şişman bir fil gibi." Devam etmeden önce bir iç çekip nefes alıyor. "Doğum günüm Şubat-Ocak'ta. Ayın on dördü, bu arada takvimlerinizi işaretleyebilirsiniz."

"Sloane," diyor Bram sertçe ve o da başını sallıyor.

"Bir Omega'nın kızgınlığının ne zaman başladığına dair gerçek bir bilim yok ve son zamanlarda sanki daha erken geliyormuş gibi hissediyorum. İşlerin henüz çok yeni olduğunu ve bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum, özellikle de deniz suyu yükselirken. Ama eğer kızgınlık dönemine girecek olursam-"

"Orada olacağız," diye araya giriyor Bram, ikimizin yerine de cevap veriyor. Buna kızamıyorum bile çünkü çok sıcaktı.

"O haklı, orada olacağız," diyorum.

Sloane'un gözleri doluyor ve bana doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim. Bundan aylar ya da bir yıl sonra bile olabilir. Ama sadece bilmem gerekiyordu. Üzerimde baskı vardı."

"Bir daha böyle hissedersen hemen bizden birine gel," diyor Bram ve Sloane'la ikimiz de başımızı sallıyoruz.

Bram aramıza bakıyor, kabul ettiğime dair bir şey söylemiyor, sadece memnuniyetini homurdanıyor.

"Öncesinde bizden istediğiniz bir şey var mı?" Sloane'a soruyorum.

"Şu anda değil. Bir değişiklik olursa sana haber vereceğime söz veriyorum.

Ama şimdilik, sanırım her şey hazır."

"Senin evinde mi olacak?" Bram soruyor, ki bu gerçekten harika bir soru.

"Evet, seninle ilgilenmek için evine gittiğimizde baban elinde bir tüfekte verandanda mı oturuyor? Bir maskot olmayı ve saçmalarla delik deşik edilmemeyi gerçekten seviyorum."

"Öncelikle, zaten gizlice girdin ve ayrılmış olduğunu gördün. Ayrıca, eğer benim ateşim için orada olmaya istekliysen, babamın önünde resmi olarak benim olmaya da istekli olduğunu söyleyebilirim," diyor Sloane.

"İstersen ona yarın söyleyebiliriz," diyor Bram. Yüzü kızaran Sloane'a bakıyorum.

"Normalde evet derdim ama annesinin vefatından sonra hala bu süreci yaşıyor. Sanırım daha iyi bir kafa yapısına sahip olana kadar beklemek istiyorum."

Bram ve ben onaylarcasına başımızı salladık.

"Tamam, kendimi çok daha iyi hissediyorum," diyor Sloane mutlulukla.

Omuzları gevşer ve sanki bu yükü fiziksel olarak taşıyor gibidir.

"Tuvalete gitmek için kalkabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak kalkıyorum ve tuvalete gidebilmesi için ona yer açıyorum.

"Bir plana ihtiyacımız var,"

diyor Bram. "Ne gibi?"

"Sanki ona ateşi konusunda yardım edeceksek, birbirimizi daha iyi tanımalı ve ihtiyacı olan her şeyi bilmeliyiz," diyor açıkça.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Kızgınlık dönemindeki bir Omega'ya yardım edeceğimi hiç düşünmemiştim."

Bram önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Artık öylesin. Eğer tek Alfa bensem, yaratıcı olmamız gerekecek."

"Ne, yumruk gibi mi?" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

Yüzü donuk. "İşi ne hallederse." "İnternette biraz araştırma yapacağım."

"Aferin oğlum," diye sırtarak cevap veriyor ve ben kabinin içinde eriyip gittiğimi hissediyorum.

"Sloane ile yatmak seni gerçekten etkilemiş. Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

"Ben de öyle. Seni orada istiyor. Bu gerçek bir anlaşma, o yüzden ben de varım. İkimiz de onunuz, ama eğer bir sürüysek, bu seni de benim yapar, ne şekilde istersen." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, keşke geri sarıp tekrar dinleyebilsem.

"Maskotla çıkmak istersin."

"Hayır, seninle çıkmak istiyorum Ethan," diyor ve ben daha sözlerini anlamaya fırsat bulamadan tuvaletin orada bir kargaşa kopuyor.

Sloane sert bir şekilde, "Çek o lanet ellerini üzerimden," diyor.

Bram ve ben hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkarak tartışmanın olduğu yöne doğru fırlıyoruz.

Düzenli olarak tanıdığım bir adam. Bu daha önce ona saldıran herif mi?

"Hadi ama, adamın burada bile değil," diyor.

Sloane bize doğru bakıyor ve adamın elinin bileğini kavradığını gördüğümde, yumruğumu geri çekip suratına bir yumruk indirirken tek gördüğüm kırmızı oluyor. Benden daha iri, açıkça bir Alfa. Ama umurumda değil.

Geri çekilip tekrar tekrar vuruyorum. Parmak eklemlerim ağrıyor ve yumruğumdaki acının yanı sıra görebildiğim tek şey altımdaki bu zayıf orospu çocuğu.

"Hey! Hey!" diye bağırdı. İki büyük kol beni sarana kadar nereden geldiğini bilmiyorum. Tuttukları yerden çekilmeye çalıştım.

Yerdeki adam kan tükürüyor ve kollar daha da sıkılaştıkça inliyor.

"Yeter," diye homurdanıyor ve onun Bram olduğunu anlıyorum.

Beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi sıkıca sıkıyor ve sanırım öyle de yapıyor.

"Onun işi bitti. Sloane iyi. İş bitti."

Beni bırakıyor, ellerimi sallıyorum ve yerdeki adama tekrar vurma ihtiyacı duyuyorum. Asla hatırlamak istemediğim bir zamandan geriye dönüşler kafamın arkasında dönüp duruyor.

Birden Bram yüzümü sertçe kavıyor. "Bana

bak," diye neredeyse hırlıyor.

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum.

"Güzel. Nefes almanı istiyorum. Sakinleşmene. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum.

Hiç iyi değilim. Bunların hiçbirisi iyi değil. Bulanıklığın bir kısmını göz kırparak gideriyorum ve gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyor. Az önce ne halt ettim ben? Sloane korkuyor mu?

Bram'ın omzunun üzerinden bakıyorum.

"Hayır," diyor derinden, parmakları yanaklarıma batıyor. "Gerçekten iyi olduğundan emin olana kadar onunla konuşma."

"İyi değilim," diye itiraf ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Şu kulübeye otur. Sloane'un eve sağ salım döndüğünden emin olayım. Bunu biz halledeceğiz."

Bram bana neden yardım ediyor bilmiyorum ama bunu reddedemeyeceğimi biliyorum. O adama saldırarak hayatımı mahvetmiş olabilirim.

Sikeyim.

Her şeyi mahvedeceğim. Sloane muhtemelen çok korkmuştur. Cassidy muhtemelen polislerle ya da Dave ile telefonda konuşuyordur.

Sloane'un gözlerindeki pişmanlığı ya da korkuyu görmek için başımı kaldırıp bakmak yerine, bana söylendiği gibi kabine oturuyorum. Parmaklarımı birleştirip başımı parmaklarıma dayadığımda ellerim öfke, tiksinti ve hayal kırıklığıyla titriyor.

Tüm bu çalışma. Öfkem üzerinde çalışmak için bunca çaba ve işte buradayım.

Ağlamak üzereyim ama kendimi tutuyorum. Ne düşünüyordum ki ben?

Birinin Sloane'a zarar verdiğini gördüm ve sanki her hayat dersi, her hassas an silinmiş ve ben tekrar on yaşına dönmüştüm.

Sloane benden onun ateşinde olmamı istedi. Tilki Finnegan'ı sert bir şekilde fırlatmama yardım ediyordu ve şimdi tüm hayatımı nefret ederek geçirdiğim adamdan daha iyi değilim.

Kabinde ne kadar oturduğumdan emin değilim, ellerim titriyor ve gözlerim kapalı. Karnım ağrıyor, daha önce yediğim omlet ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

Güçlü bir el omzuma dokunduğunda sonsuzluk gibi geliyor. Muhtemelen lanet polislerdir. Harika, ben de onun gibi lanet bir suçlu olacağım.

"Onu buradan taşımama yardım et," diyor

Bram. Yutkunuyorum ve başımı kaldırıyorum. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Ne olduğunu başka kimse görmedi. Cassidy herkese mutfakta yangın çıktığını ve evi boşaltmalarını söyledi. Omega'nızı tehdit etti. Böyle davranmaya hakkınız var. Bu yüzden bu işi kendimiz hallediyoruz."

"Ne?" Ona göz kırpiyorum.

Çenemi kabaca tutuyor ve yüzüme doğru eğiliyor. Tehditkâr değil, biraz korkutucu bir şekilde neredeyse şefkatli.

"Bacaklarından tut, ben de koltuk altlarından tutacağım."

Ayağa kalkıyorum ve onu restoranın arka tarafına götürürken dediğini yapıyorum.

"Sloane iyi mi?" Kendimi lanet bir pislik gibi hissederek ona soruyorum. "Evet. Piper onu aldı," diyor kolayca.

"Korkuyor mu?"

"Hayır. Senin için endişeleniyor. Gitmek istemedi."

"Bunun için teşekkür ederim. Beni böyle görmesini istemiyorum," diye cevap veriyorum.

Kapıdaki çubuğu ittiğimde bu adam cehennem kadar ağır, ayakkabılarım ıslak kaldırıma çarptığında çöplüğün pis kokusu burnuma doluyor.

"Eğer sen yapmasaydın, ben yapardım. Sen de benim için aynısını yapardın."

Çok emin bir şekilde söylüyor ve bu doğru. Ben olsam yapardım.

"Henüz ona bağlanmamış olabiliriz. Ama biz bir sürü olacağız. Sürüler böyle yapar. Bana sadece tehdit oluşturan birine elini kaldıracağına dair söz verdiğin sürece."

"Ona asla elimi kaldırmazdım. Asla. Ya da sürüme. Ona dokunduğunu ve onu bu şekilde tehdit ettiğini görmek bile beni mahvetti."

yukarı."

Bram, "İşte, onu çöp kutusuna yasla," diyor.

Yutkunuyorum, neden benim patlamam hakkında daha fazla yorum yapmadığını merak ediyorum. Ya da bana başka sorular sormadı.

"Oyun planı nedir?" Ona sordum.

"Cüzdanını al," diyor Bram ve ben de alıp ona veriyorum.

Adam inleyip tükürürken Bram içindekileri betona boşaltır. Bram kalçalarının üzerine çöker ve adama bakar.

"Soyulman çok yazık. Seni bir daha burada ya da Omega veya Beta'mın etrafında görürsem hayatını mahvederiz. Kırık bir burundan çok daha fazla endişelenmen gerekecek, 568 Witt Ave'den Justin Lann," diyor ve adamın ehliyetine bakıp cebine atıyor.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor adam.

Bram telefonunu karıştırıyor. "Kesinlikle şartlı tahliyeyi bozmak istemezsin. Bahse girerim yüzünü düzelttirmek ve olanları unutmak istiyorsundur."

Bram ayağa kalkar ve adamın bacağını hafifçe tekmeler.

"Hadi, eşyalarını topla da gidelim," diyor Bram.

"Ne?"

Lokantaya geri dönerken "Benim eve geliyorsun," diyor ve ben de eşyalarımı alıp Bram'ı SUV'una kadar takip ediyorum.

Evine giderken sessiz ve düşünceli.

Oraya varır varmaz beni mutfığa götürüyor ve ellerimi akan suyun altına koymamı söylüyor. Kurumuş kanı temizlerken irkiliyorum ama sonunda ellerimi temizliyorum.

Bram yaraları temizleyip bandajlarken ellerime karşı çok hassas davranıyor.

"Piper Sloane'u bırakıyor," diyor Bram kolayca.

"Randevunu berbat ettiğim için özür dilerim," diyorum ona.

Bu gece milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bir şekilde yüzümü tutuyor ve öpücük o kadar iffetli ve hızlı ki neredeyse gerçek olmadığını düşünüyorum.

"Yapmadın. Şimdi git ve Sloane'un eve gelip üzerine titremesi için hazır ol."

İlk yardım çantasını kaldırıp arkasını dönerken ona göz kırpiyorum. Bu gece ne oldu böyle?

BÖLÜM 18

"S Loane, bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Piper arabada Bram'ın evine giderken sorar.

Ben arka koltukta onunla otururken Owen ve Alexi Önden.

"Ayrıca, neden Nilsen'in evine gidiyorum?" Alexi şakacı bir şekilde soruyor. "Alexi, biri Owen'ı duvara yapıştırırsa ne yapardın? ve onu taciz etmeye mi çalışıyordu?" Soruyorum.

Kızgın bir ses onu terk ediyor ve Piper sırtlıyor.

"Muhtemelen kışlarına tekmeyi basarım."

"Kendimi idare edebilirim," diyor Owen.

"Tamam, temelde olan buydu," diyorum kolayca. "Nilsen birini mi dövdü? Sezon ortasında başı belaya giremez,"

Owen arkasını dönüp arka koltuktaki bize bakarak şöyle diyor. "Bram değildi. Ethan'dı."

"Ethan kim?" Owen sorar.

"Yüce Tanrım. Maskot," diye mırıldandım.

Alexi ıslık çalar. "Tilki Finnegan dövüşebiliyor, ha?"

Alnımı ovuyorum ve Piper kalçamı okşuyor. "Eminim her şey yolundadır. Bram hem kendisinin hem de Ethan'ın eve döndüğünü söyledi, değil mi?"

"Doğru," diye hatırlatıyorum kendime.

"Dinle, bunun üzerinde hiçbir kontrolün olmadığını biliyorum. Benim de olmadığını biliyorum. Ama kolay bir maç dizisi sırasında ısınmaya girebilirsen, bu ideal olur" diyor Owen.

"Owen," diye tıslıyor Piper, o da omuzlarını silkiyor.

"Dediğim gibi, bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını biliyorum. Ama belki Jets ya da Bruins ile oynadığımız zaman kendini gösterebilir."

"Onu dinlemeyin. Çok konuşur," diyor ve Omega'sına bir bakış atıyor.

Alexi, Bram'in evine yanaşır.

"Bir eskorta ihtiyacın var mı? Nilsen'i kızdırmak için bir fırsat yakalamaktan her zaman mutluluk duyarım," diyor Alexi.

"Hayır. Böyle iyi. Beni almaya geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Piper elimi tutuyor ve sıkıyor. "Biz arkadaşız. Bize ne zaman ihtiyacın olursa, burada olacağız."

Arabadan inmeden önce "Teşekkürler Piper," diyorum.

Ben daha kapıyı kapatmadan Bram kapının önünde kollarını kavuşturmuş beni bekliyor. Alexi ve Owen ona el sallıyor ve ben yaklaşırken başıyla saygı işareti yapıyor.

"Her şey yolunda mı? O iyi mi? Polisi aradılar mı? Hepsi benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım. Yapmalıydım-"

"O iyi. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Yatağında yatıyor. Polis yoktu ve olmayacak da" diye söz veriyor.

Saçlarımı gülünç derecede rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü herif şartlı tahliyedeydi. Lokantada başka kimse görmedi ve herkesi dışarı çıkardık. Ethan şu anda ondan nefret ettiğin için endişeleniyor."

"Ondan nasıl nefret edebilirim? O beni koruyordu. Yani, biraz aşırıya kaçmış olsa da, yine de koruyucu bir yerden geliyordu."

"Ona yardım mı ettin?" Ben soruyorum, Bram omuzlarını silkiyor. "Berbat durumdaydı, Bram. Bütün bunları sen düzelttin."

"O gelecekteki sürü," diyor kolayca ve ben de Bram'in gömleğine tutunup kahverengi gözlerine bakıyorum.

Benim tatlı, nazik, belki bazen huysuz devim.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Beta'yı sevdim. Şimdi git ve iyi olduğundan emin ol," diyor, sanki olağanüstü bir insan değilmiş gibi davranarak.

Gömleğini çekiştiriyorum ve beni öpmek için eğiliyor. Toprak kokusu etrafımı sarıyor ve bana bugün daha önce yaptığımız her şeyi hatırlatıyor.

"Sen iyi bir adamsın, Bram Nilsen. Doğru olanı seçtim" dedim ve dudaklarına yapışarak onu şaşkınlık içinde bıraktım.

Ethan'ı kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çık.

Ne beklediğimden emin değilim ama yatağın sol tarafına kıvrılıp yatması beklediğim şey değildi. Işıklar hâlâ açıktı ve dikkatli davranıyordum.

"Ethan?" Fısıldıyorum.

"Uyandım," diyor, arkasını dönmeden.

Elbisemi ve sütyenimi çıkardım. Külotum kaybolmuştu ve Bram'le daha önceki seksi anlarımızdan sonra tekrar dönmemiştım. Onun yerine çekmecelerini karıştırdım. Yatağa girmeden önce bir tişört ve bana büyük gelen bir çift boxer alıyorum.

Ben yapınca Ethan arkasını dönüyor.

"Özür dilerim, Sloane. Bunun bir daha olmayacağına söz veriyorum. Ben şiddet yanlısı biri değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum yüzündeki birkaç saç tarayarak. "Sen benimsin, ben de senin. Sen beni koruyordun."

"Ellerini senin üzerinde gördüğümde kendimi kaybettim." "Bunun bir nedeni var mı?"

"Evet."

Rahatsız olduğunu söyleyebilirim.

"Sorun değil, bunu başka bir zaman konuşabiliriz." Bir kolumu ona doluyorum ve o da derin bir oh çekiyor.

Uykuya dalmam uzun sürmüyor ve sabah uyandığımda sadece Ethan'la değil, hem onunla hem de Bram'la sarmaş dolaş oluyorum.

Neredeyse bütün hissediyorum.

Zavallı Max'in imajını düzeltme konusunda geri planda kaldığını hissediyorum. Basın son zamanlarda iyi olsa da, hala telefonumda herhangi bir adamımdan bahsedildiğinde uyarılar alıyorum. Serenity Jade spekülâtif makaleler yazmak istese bile, ben ve Max hakkında daha fazla bir şey olmadı. Aksine, gördüklerimin çoğu onun takımda kalmasını uman insanlar.

Belki de ondan kaçıyordum, bu da beni daha da suçlu hissettiriyor. Özellikle de onu özlemekten kendimi alamadığım için.

O ve Bram anlaşıyor ve ben Bram ile birlikteyim, bu yüzden Max'in yanında olmak bir bakıma ihanet gibi geliyor.

Aptalca ama değil de çünkü Max'in yanındayken harika vakit geçiriyorum. Onunla konuşmak kolay, yakışıklı, komik ve aramızda inkar edemeyeceğim bir bağ var.

Ama Bram'dan isteyebileceğim çok şey var ve bu çok ileri gitmek olur. Bazen bencil olabildiğimi biliyorum; bu tek ocuk ve Omega olmanın bir parçası. Ama bunu yapmak bana incitici geliyor ve bunu içime sindiremiyorum.

Yine de işimi yapmak zorundayım.

İşte buradayım, Liz'in kocası Phillip için düzenlenen bağış kampanyası hakkında konuşmak üzere Max'in odamda benimle buluşmasını bekliyorum.

Yanımdaki boş sandalyeye oturmadan önce odamın duvarına bir tıkırtı geliyor.

"Merhaba yabancı," diyor ve ben de ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Selam. Meşguldm. Sen nasılsın?"

"Aslında takımla iyi geçiniyorum. şey, takımın çoğu mi- nus Nilsen, sikik herif."

"O kadar da kötü değil," diyorum, onu ciddi bir şekilde savunmak istiyorum, ama henüz kamuoyunun bilgisi dahilinde değiliz.

"Benden nefret ediyor ve ben ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ama konumuz bu değil. Her şey gayet iyi gidiyor, eğer kardeşim beni biraz rahat bırakırsa. Halkla ilişkilercim son zamanlardaki tüm çekimlerden çok memnun görünüyor. Bunun için teşekkürler," diyor gülümseyerek.

"Bir şey değil." "Sloane, iyi misin?"

Ensemi ovuyorum ve başımı sallıyorum. Günün sonundayız ve her şeyin etkisi geçiyor. Eve gidip rahatlamam, belki güzel bir banyo yapmam ya da kontrol listemdeki bazı şeyleri yapmam gerekiyor.

"Evet, zr dilerim. Sadece yorgunum," diye cevap veriyorum ve o da kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"Bunun üzerinde daha sonra çalışabiliriz. Sen eve git ve kendine iyi bak."

"Söz veriyorum, ben iyiyim. Zaten her şeyi planlamıştım. Oldukça basit. Vancouver ile evimizde bir maçımız var. Hemen ardından da Phillip için şahsen ve internet üzerinden bir bağış kampanyası düzenleyeceğiz, sen de sosyal medya ayağıyla ilgileneceksin."

"Mükemmel, bunu yapabilirim. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece şu anda çok fazla top var. Birkaç haftamız olduğunu biliyorum ama her şeyi organize edeceğim. Bir şeyler yapıyorsun.

İmajınla tek başına harika bir iş çıkarmışsın," diyorum ona, son cümleden nefret ederek.

Kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissediyorum.

Üzgün görünüyor ama sadece başını sallıyor. Kahretsin, çok tuhaf davrandığımın farkındayım; onunla eskiden olduğu gibi konuşmak istiyorum ama kendimi geri çekiyorum.

"Pekala, sonra görüşürüz."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, onu garip hissettirdiğimi bilmekten nefret ediyorum.

"Evet, görüşürüz," diyorum ve çantamı toplayıp gece için eve gitmek üzere kalkıyorum.

Yapacak planlarım var ve eski playboy kalecilerle ilgili değil.

Kesinlikle olmaz.

Ethan'ı gizlice daireme sokuyorum, gerçi babamın çıkmamızı pek umursayacağını sanmıyorum. Bu gerçekten onun işi değil. Lokanta olayından bu yana birkaç hafta geçti ve o garip davranmaya başladı. Sanki bana yanlış dokunursa ya da yanlış bir şey söylerse kaçıp gideceğimden korkuyor.

Bram'ın yatağında söylediklerimde ciddiymdim ve elbette geçmişini bilmek istiyorum ama sadece o hazır olduğunda.

Bram ve babam hokey maçları nedeniyle çok meşguller. Onu fırsat buldukça görüyorum ama yine de her gece beni arıyor ya da mesaj atıyor. İş onu nereye götürürse götürsün beni özel hissettirebilmesi tam da bu yüzden onun benim için doğru Alfa olduğunu biliyorum.

Aklımda kesinlikle olmaması gereken başka bir Alfa olsa bile.

"Sloane, tatlım, tüm bunların gerekli olduğunu

sanmıyorum." "Gerekli, doğramaya devam et," diyorum ona.

"Sizi gayet iyi besleyebiliriz. Tüm bu işleri yapmak zorunda değilsin." "Bunlar benim en sevdiğim rahat yiyecekler, tam sevdiğim gibi. Eğer biz

onları dondurup güveç kabına koyabilirseniz, sıcak yemekler için harika olur. Isınma sırasında ne kadar az şey yapılırsa o kadar iyi."

"Seni ne mutlu edecekse."

"Güzel, bu beni mutlu ediyor."

"İyi misin?" diye soruyor, ben de nefes nefese kalıyorum.

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?" Tersliyorum ve tavrımı geri alıyorum. "Özür dilerim. İyi uyuyamadım ve Max konusunda kendimi kötü hissediyorum."

"Bram yüzünden onunla arkadaş olamayacağını mı düşünüyorsun?" "Tam olarak öyle değil."

Havuç doğrarken, "Max'ten hoşlanıyorsun ve Bram yüzünden onunla birlikte olamıyor musun?" diye soruyor.

"Bingo."

"Ben de bu çok özel ve gülünç derecede sadık kulüpte yer alabilirim."

"Kendimi kötü hissediyorum," diyorum cilt bakım rutinimi laminasyon makinesinden geçirip aynaya asabilmek için arkasına yapıştırıcı noktalar eklerken.

"Ondan neden nefret ettiğini biliyor muyuz?"

"Soracak kadar cesur olamadım," diye itiraf ediyorum ve Ethan başıy la onaylıyor.

"Ben de."

"Biraz zavallıyız," diye itiraf ediyorum ve Ethan gülüyor.

"Bram'ın gerçekten ihtiyacımız olduğunda ikimizin de yanında olduğunu söyleyebilirim. İkimizin de ondan hoşlandığından bahsetmiyorum bile. Max bir arkadaş, daha fazlası değil. Bir yolunu bulacağız."

"Hmm," diyorum, ne tam olarak katılıyorum ne de katılmıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve cilt bakım rutinimi aynaya yaptırdıktan sonra dosyama geri dönüp başka neler eklemem gerektiğine bakıyorum.

"Sloane, kılavuza ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Oh, evet. Kesinlikle bir el kitabına ihtiyacım var. İçinde en sevdiğim şeyler, beni rahatlatan şeyler var. Çamaşır makinemi ve kurutma makinemi nasıl kullanacağımdan ve ne kadar deterjan kullanacağımdan bahsetmiyorum bile."

"Bu çok spesifik görünüyor," diye yanıtlıyor.

Dilimlenmiş sebzeleri dondurucu poşetine atıyor ve ben iç çekiyorum.

"Çok fazla koyarsanız doğru kokmazlar, çok az koyarsanız da temizlenmezler. Bu ince bir denge. Kızgınlık döneminde nasıl olacağımı bilmiyorum ama biraz titiz olabileceğimi tahmin edebiliyorum."

"Ne istediğini bilmekte yanlış bir şey yok."

Sözlerini mırıldanıyorum ve bir diyaframın nasıl kullanılacağı ve çıkarılacağına dair bir video linki yazdırıp koymaya geri dönüyorum. Gerçekten

asla yeterince titiz olamam. Bram ve Ethan'ın benim sıcaklığında olmaktan çok mutlu olduklarını bilsem de, tam kontrolden vazgeçecek gibi görünmüyorum. Her şeyin mükemmel olacağını ve iletişim kuramasam bile neye ihtiyacım olduğunu bileceklerini bilmem gerekiyor.

Telefonum gelen bir aramayla çalıyor ve açıyorum. "Alo?"

"Bu gece ne yapıyorsun?" Bram uykulu bir sesle söylüyor.

Foxes bu gece bir şekilde Lightning'i yendi ve onun birkaç sert darbe aldığını biliyorum.

"Ethan geldi ve ısı meseleleri üzerinde çalışıyoruz," diye cevap veriyorum.

Telefonu masanın üzerine koyup hoparlör düğmesine bastığımda Ethan kaşlarını çatıyor.

"Hoparlördesin," dedim ona.

Ethan beni otobüsün altına atarak, "Isınması için bana Crock-Pot dondurucu yemekleri yaptırıyor," diyor.

"Sloane, bunların hiç biri için endişelenmene gerek yok. Biz fazlasıyla yetenekliyiz."

"Bunun senin yetenekli olmanla hiçbir ilgisi yok," diyorum ikisine de. Ethan şaşkın görünüyor ve Bram telefonda iç geçiriyor. "İçini rahatlatacak her neyse," diye kabul ediyor Bram, hatta gerçi telefonda kendini beğenmiş gülümsememi göremiyor.

"Ağrın var mı? Bu gece o darbeyi aldığını gördüm" diyorum, endişemi sesimden uzak tutmaya çalışarak.

Yemek gecesinden bu yana, sürü olarak nispeten birleşmiş gibiyiz ama hiçbir şey ilerlemedi. Ethan ve Bram'ın aralarında benim dışımda bir bağ olduğunu söyleyebilirim.

Ama Ethan da Bram'i uzak tutuyor gibi görünüyor.

Kızgınlığım sırasında ikisinin de yanımda olacağını bilmek sinirlerimi yatıştıran ve beni spiral yapmayan tek şey. Kızgınlığım için bağlanmak zorunda değiliz ya da belki düşündüğümden daha fazla zamanım var ve işler hızlanacak.

"Ben iyiyim. Omzuma buz koydum," diye yanıtlıyor Bram ve telefonda esniyor. "Döndüğümde üçümüz bir şeyler yapmalıyız."

"Çok isterim," diye kolayca kabul ediyorum. "Keşke burada olsaydın."

"Ben de öyle. Planlama konusunda çıldırma. Sen varsın. Sana da iyi geceler Ethan," diyor Bram.

Ethan ve ben aynı anda "İyi geceler," diyoruz.

Telefonu kapattım ve içimi bir yorgunluk kapladı.

"Bu son poşetiniz mi?" Ethan hava geçirmediğinden emin olup poşeti dondurucuya atmadan önce bir Sharpie ile etiketlerken soruyorum.

"Sonuncusu."

"İzin ver yüzümü yıkayıp pijamalarımı giyeyim. Gece kalacak mısın?"

Kalın kalın yutkunuyor ama ben gece için hazırlanırken başını sallıyor.

Yapmam gereken her şeyi bitirdiğimde, Ethan yatağında üstsüz bir şekilde bekliyor ve her zamanki gibi rahatsız görünüyor.

Çarşafın altına girip başımı göğsüne yaslıyorum. Sınırlara saygı duymakla ilgili olsam da Ethan'ın ördüğü duvar saçmalık.

"Hiçbir yere gitmiyorum Ethan," diye söz veriyorum ona, gözlerim ağırlaşıyor.

Omzumu sıkıyor ama yemin ederim uykuya dalmadan önce fısıldadığını duyuyorum: "Hepsi böyle diyor."

BÖLÜM 19

W Maçı kazandık, şükürler olsun. Duş aldıktan sonra takım elbisemi tekrar giydim ve koku gidericileri attım. Owen etkinlikte olmayacaktı ve dürüst olmak gerekirse onları giymekten yorulmaya başlamıştım. Onun koçum olmasıyla başa çıkmak zorundayım. O benim kendim olmamla başa çıkabilir. Onları giymek konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğumu bile bilmiyorum. Sanırım kokumu sevmeyen Owen'a karşı düşünceli olduğumu sanıyordum. Yavaş yavaş yakınlaşıyoruz, belki bundan sonra gerçekten kendim olabilirim.

Galibiyet serisi yakaladığımızdan bahsetmiyorum bile.

Kaybetmek ve ardından Phillip için bu bağış toplama etkinliğini yönetmek zorunda kalmak kadar kötü bir şey olamazdı.

İyi bir adam ve görünüşe göre eşi ve pazarlama müdürü Liz'e göre durumu daha iyi.

Elini sıkarken Phillip, "Bu gerçekten çok nazik bir davranış," diyor.

"Bu Sloane'un fikriydi ama elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bunun için minnettarız. İşler daha iyi görünüyor; sadece faturalar çok fazla geldi," diyor Liz utangaç bir şekilde.

Sloane odayı tarıyor. Hayranların bir bağlantı aracılığıyla bağış yapabilecekleri canlı bir yayındayız, ben de dahil olmak üzere etkinlikte bağış yapan yüz yüze bağışçılardan bahsetmiyorum bile.

Bir tür yırtıcı hayvan gibi gözleriyle Sloane'u takip eden Bram da dahil olmak üzere ekibin çoğu burada.

Ethan, Tilki Finnegan kılığına girerek hayranlarıyla fotoğraf çektiyor ve etrafta şakalaşiyor.

Babasının kanepesini taşıdığımız gece onunla işleri berbat ettiğimden emin değilim ya da belki de bende bir sorun vardır? Belki de arkadaşlıklarımı sürdüremememin sebebi benim çünkü Ethan ve Sloane yavaş yavaş aralarına mesafe koyuyorlarmış gibi geliyor.

Sanırım onları suçlayamam.

Ama içimdeki acıma partisi ne olursa olsun, hata yapmayacağım. Çok uzun boylu, güzel bir esmer bana gülümseyerek yaklaşırken bile.

"Max Connery, değil mi? Bu gece harika oynadın" diyor, manikürlü tırnaklarının arasına bir şampanya kadehi yerleştirmiş.

Anlayabildiğim kadarıyla o bir Beta ve bir yıl önce onu evime geri getirebilmek için yapmadığım hamle kalmamıştı. Her ne kadar güzel ve nazik görünse de

Ben arıyorum.

"Teşekkür ederim. Bu gece Liz ve Phillip'i desteklemeye geldiğiniz için de teşekkür ederim," diyorum.

"Burada yaptığınız şey çok harika. Takım dışındaki çalışanlarla da ilgileniyorsunuz. Foxes'un New Haven'da inşa ettiği şeye gerçekten saygı duyuyorum."

Birdenbire, elinde telefonla küçük bir kıvılcık saçlı önümde beliriyor ve yanımdaki esmer kıza zoraki bir gülümsemeyle bakıyor.

"Max'i bir dakikalığına çalmamın sakıncası var mı? Bazı hayran sorularımız var," diye soruyor Sloane ve Sloane bileğimden tutup beni daha sessiz bir köşeye sürüklerken kadın başıyla onaylıyor.

"Kimdi o?" diye soruyor.

Telefonunu gösteriyorum, o da omuz silkiyor.

"Bir süreliğine sessizde. Kusura bakmayın. Bu sorulardan bazılarına cevap vermeliyiz. Hazır mısınız?"

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?" Ona soruyorum ve yanakları kızarıyor.

Ben değil Tabii ki neden O hissetmek utanç verici at ve Basit bir soru.

"Bu biraz karışık," diyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Max."

"Öyle hissediyorum," diye cevap veriyorum, dilimden dökülen kırılğınlıktan nefret ederek.

Bana bir adım daha yaklaştı ve durdu, şok içinde bana bakarken gözleri kocaman oldu. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

boğazının yan tarafını ovuşturuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Omzuna dokunuyorum. "Sloane, iyi misin?"

Başını sallar ve elini yüzüne götürerek burnunu ve boğazını kapatır.

"İzninizle. Hemen döneceğim," diyor banyoya doğru koştururken.

I İzle onu ayrılmak ve ver onu uzay. Ne ve

Cehennem Ne oldu?

Ethan maskot kostümünü giymiş ve kafasının altından çıkardığı sesi zar zor duyabiliyorum.

"Ne?" Ben soruyorum, o daha da yaklaşıyor.

"Sloane'a ne oldu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Konuşuyorduk, onun canlı yayınına girmek üzereydim ve sonra hasta olacakmış gibi göründü."

"Gidip onu kontrol
edeceğim." "Böyle mi
giyinmiş?"

"Kafasını çıkaracağım," diyor ve ben hafif bir kahkaha atarak başımı sallıyorum.

"Ben, sen ve Sloane, iyiyiz, değil mi?" "Evet,
dostum. Gidip onunla konuşacağım," diyor.

Keşke yüzünü görebilseydim ya da sesini daha iyi duyabilseydim çünkü kesinlikle üçümüz de iyiymişiz gibi hissetmiyorum. Bunun yerine sadece başımı sallıyorum ve devasa tilki kafalı Beta banyoya doğru ilerliyor.

Bram Nilsen'in bana yaklaşmasını izlerken ellerimdeki su yeterince güçlü hissettirmiyor. Tam da ihtiyacım olan şey. Bu pislikten daha fazla bok.

"Eğer buraya Sloane'dan uzak durmamı ya da benden ne kadar nefret ettiğini söylemeye geldiysen, bunu gerçekten duymak istemiyorum."

"Nereye gitti?" diye soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Muhtemelen bütün gece ona bakmanı engellemek için bir yerdedir."

"Benim ilerlememi istiyor. Benden hoşlanıyor. Bunu anlamak senin için zor olabilir çünkü kendinden başka kimseyi umursamıyorsun," diyor Bram.

Geri çekiliyorum.

"Dostum, sen neden bahsediyorsun?" "Önemli
değil. Sloane nereye gitti?"

"Tuvalet," diyorum ona, benden uzaklaşmasını isteyerek.

Onunla karşılaşmalarımız arasında bu en kötüsü değil ama muhtemelen en kafa karıştırıcı olanı. Ne demek hiçbir şey umurumda değil-

kendimden başka?

Sloane'un iyi olduğunu bilmek istemesem etkinliği terk ederdim. Ayrıca hâlâ canlı yayında bir şeyler yapmamı isteyebilir.

Ahonen'in yanına oturarak güvenli bir oyun oynadım.

"Bu gece iyi maç çıkardık," diyor ve ben de başımla onaylıyorum.

"Böyle oynamaya devam edersek neden playofflara kalamayacağımızı anlamıyorum."

"Geçen yılki büyük zaferden sonra bunu yapmamak acımasızlık olurdu."

"Doğru," diyorum, Owen'ın büyürken böyle hissedip hissetmediğini merak ederek.

Kendimi kardeşimin gölgesinde, onun çok yüksek olan beklentileri karşılıyormuşum gibi hissediyorum.

Koç Applegate masamıza oturduğunda, adam ikimize de bakarken ikimiz de doğruluyoruz.

Palavracı değil, biraz huysuz ve nispeten korkutucu. "Kızımı gördünüz mü?" diye ikimize de sordu.

"Sanırım onu son gördüğümde tuvalete gidiyordu," diyorum ve Koç homurdanıyor.

"Siz ikiniz bu gece iyi oynadınız. Böyle devam edin ve bu sezon herkesin beklediği gibi boşa geçmesin."

"Elbette, Koç." "Peki, Connery?"

"Evet, efendim?" Şu anda yere batmak isteyerek cevap veriyorum.

"Kardeşinin kafana girmesine izin verme. Buradasın çünkü bu takımın güçlü bir kaleciye ihtiyacı var ve o da sensin."

"Pardon?" Özür dilemekten çok kafam karışmış bir şekilde söylüyorum.

"Beni yanlış anlama, koçluk personeline cevap vermeni ya da onun tavsiyelerini dinlememeni istemiyorum. Ama biraz omurgalı ol," diyor Koç masaya iki kez vurup ayağa kalkmadan önce. "Ben eve gidiyorum. Sloane'u görürsen gittiğimi haber ver."

Başımı sallıyorum ve Ahonen bana bakıyor.

"Koç az önce sana korkak olmayı bırakmanı mı söyledi?" diye soruyor ve ben de aşırı nazik Kanadalı'ya bakıyorum, acaba bu kelimeyi söylediğini hiç duydum mu diye merak ediyorum.

"Az önce am mı dedin?" Ona soruyorum, o da sırtıyor.

"Nazik biriyim ama her zaman centilmen değilim," diyor omuz silkerek ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Burada daha ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Sloane hangi cehennemde?"

BÖLÜM 20

I Elimi ağzıma ve burnuma götürürken tuvalete yeterince hızlı koşamıyorum.

Banyo kapısını açıp aynaya yöneldiğimde kalp atışlarım düzensizleşiyor ve ellerim titriyor. Az önce öğrendiğim şeyin gerçekliği yüzüme çarptığında kendime sertçe bakıyorum.

Max Connery benim koku eşim.

Okaliptüs ve çam kokusu yüzüme tokat gibi çarptı. Onu kokladığım anda hissettim.

O kadar yadsınamaz bir çekim vardı ki tek yapabileceğim kaçıp bir an nefes almaktı. Eğer yapmasaydım, ona tırmanmaya ve beni o anda ve orada alması için yalvarmaya karşı koyabileceğimden emin değilim.

Sikeyim.

Alfa'm olduğuna çoktan karar verdiğim adam koku uyumumdan nefret ediyor. Musluğu açıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum, makyajımı mahvetmeyi umursamıyorum. Sadece sakinleşmeye ihtiyacım var. İhtiyacım olan kokusunun kalıntılarını temizleyeyim ki mantıklı düşünebileyim.

Parmaklarım tezgahı o kadar sert kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Aynaya baktığımda çığlık atıyorum. Yansıyamda dev bir tilki arkamda duruyor ve beynim gözlerime yetişene kadar neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor.

Sadece Ethan.

Ethan. Ethan'a ihtiyacım var. Bütün bunları daha iyi hissettirecek.

Göğsümü tutuyorum ve Ethan kostümün başını çıkarıyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Aynı anda hem ağlamak, hem çığlık atmak, hem de dans etmek istiyorum.

Gerçek aşka ve romantizme her zaman inanmış olsam da, bir koku eşleşmesi bulabileceğime asla inanmamıştım. Bu bir mucize ve büyük bir lütuf. Max'i bir insan olarak zaten sevdiğimi ve onu çekici bulduğumu söylememe gerek yok.

Ama bir de Ethan ve Bram var, seçtiğim iki erkek. Biri koku eşimle anlaşıyor. Her şey kucağıma düşüyor ama aynı zamanda karmaşık ve dağınık.

Bir de Max'i kokladıktan sonra inanılmaz derecede tahrik olduğum gerçeği var. Bu, daha önce deneyimlediğimden emin olmadığım bir azgınlık seviyesi. Sanki yakında biri bana dokunmazsa yanacakmışım gibi.

Bu tam bir karmaşa.

"Sloane, tatlım, sorun ne?" Ethan bana yaklaşırken tilki kafasını nazıkçe tezgâhın üzerine koyarak soruyor.

Turuncu, tüylü elini kalçama koyuyor ve olanlardan sonra sakinleşmem için neredeyse yeterli oluyor. Bu çok aptalca ve aptalca ve şu anda Ethan'ın onayına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Olaydan beri çok soğuk davranıyor. Sadece dokunulmaya değil, özellikle Ethan'ın güvencesine ihtiyacım var.

"Öp beni," dedim ona.

Yutkunuyor ama dediğimi yapıyor, eğilip beni öpüyor. Gerçeklik yüzüme çarptığında bu şefkatli an hızla kayboluyor. Ya biri içeri girip bu yarı tilki kılığındaki adamın pençelerini üzerime geçirdiğini görürse?

Ethan geri çekilip yüzüme bakıyor. "Ne oldu?"

Ona her şeyi anlatayım mı?

Yalan söylemekten nefret ediyorum ama Bram şimdi öğrenirse belki fikrini değiştirir diye de endişeleniyorum. Belki de ona yeterince değer vermiyorum, ama adam hiç olmadığı kadar kin tutuyor. Ethan'ı kıskanmadı ama Max'in benim koku eşim olması konusunda ne hisseder?

Dudaklarımı yalıyorum ve sanki Max'in temiz, keskin kokusunu tadabiliyorum.

Bu beni ıslatıyor ve Ethan bir Alfa olmadığı için şükrediyorum. Kokusunu alabilir ya da tahrik olduğumu anlayabilir ama bunun boyutunu bilemez.

Neredeyse kendimi kaybetmek üzereyim. Ona ihtiyacım var; bu sarmal hissin gitmesine ihtiyacım var.

"Neye ihtiyacın varsa, Sloane. Sadece söyle, ben de gerçekleşmesini sağlayayım."

Ona bakıyorum. Belki gelirim, o zaman biraz daha net düşünebilirim.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum.

Sadece bu acıyı dindirmek için değil, Ethan'ı özlediğim için de buna ihtiyacım var. Benimle tekrar cinsel ilişkiye girmesini istiyorum. Şüpheli görünüyor ve ben de onu zorlamayacağım ama lanet olsun. Bir şeye ihtiyacım var.

"Lütfen, Ethan."

Takım elbiseyle ne yapması gerektiğini sorar gibi tilki pençelerini havaya kaldırıyor.

"Çıkar şunu," diyorum ve o da kalın kalın yutkunuyor. Pek çok şeyle ilgileniyorum ama listeye kürklüleri eklemek bunlardan biri değil.

"Burada mı?" diye soruyor, banyoya bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Şu anda ona ihtiyacım var; biraz netliğe ve bu yabancı hissin gitmesine ihtiyacım var. Duygularımı kontrol edememek sinir bozucu. Ama Ethan kostümü çıkarıp tezgahın üstüne koyunca biraz rahatlıyorum.

Üzerinde basit bir beyaz tişört ve müstehcen derecede küçük bir çift şort var.

Gömleğini avuçladım. "Lütfen, Ethan."

Dudaklarını yalıyor ve yüzüme bakıyor. "Kızışacak mısın?" "Hayır," diye yanıtlıyorum.

Öyle olmadığımı biliyorum ama sanki öyle bir şeymiş gibi geliyor. Mini ısıtma diye bir şey var mı? Ya da ön ısıtma. Hiç bilmiyorum. Tek bildiğim Max'in bunu başlattığı ve çok daha kötü olabileceği.

"Emin misin?" diye soruyor, saçlarımı geriye itip yüzümü avuçlarken elleri neredeyse titriyor.

"Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum."

Öne eğilip beni öpüyor. Yumuşak ve narin ve kesinlikle şu anda istediğim şey değil.

Şortunu indiriyorum ve sertleşen sikini yumruklayarak dudaklarıma karşı inlemesini sağlıyorum.

Evet, şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

Dokun bana, becer beni, sahiplen beni.

Ethan beni kalçalarımın tutup tezgâhın üzerine kaldırıyor, ben de külotumu çıkarıp elime alıyorum ve elbisemi yukarı çekmeden önce tezgâhın üzerine koyuyorum.

Evet. İhtiyacım olan şey bu.

"Çekilmen gerekecek," diyorum ona, bacaklarımı etrafına sarıp onu kendime doğru çekerek.

"Ne?" diye soruyor, boyunu tutup hizaya getirdiğimde gözleri büyüyor.

"Dışarı çek," diyorum tekrar, onu ileri doğru iterek.

Ellerinden biri kalçamı kavarken diğeri tezgâhın üzerinde düz duruyor ve içime doğru kayarken ağırlığını destekliyor.

Aleti mükemmel ve içimin derinliklerindeki o doğru noktaya çarpıyor. "Evet, daha sert" diyorum ona.

Elini tezgâhtan çekip başımın arkasına koyuyor ve beni tezgâha yaslayıp becerirken kabaca öpüyor. Hassas ya da yumuşak değil, ihtiyacım olan her şey var.

Parmak uçları derimi kazıyormuş gibi hissediyorum ve umarım iz bırakırlar. Ethan'ın bana ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var.

Topuklarımın baskısı altında kış kasları esniyor ve kalçalarım her hamlede onunkilere çarpıyor. Ethan'a bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum.

Beni kabaca sikerken bile kendini güvende hissediyor.

Çok iyi bir Beta, ona en çok ihtiyacım olduğunda yanımda oluyor. Doğru seçimi yapmışım.

Ben tezgâha yaslanırken dişleri alt dudağımı sıyrıyor. Kendimi onun bedeninin benimkine karşı verdiği mutluluğa bırakıyorum. Şu anda hiçbir şeyin önemi yok, sadece bunun.

Bir boğaz temizlemesi ikimizi de ürkütüyor ve duraklıyoruz, Ethan'ın omzunun üzerinden bakarken utanç yanaklarımı ısıtıyor. Kıpırdamıyor bile, poposu muhtemelen sergileniyor olmasına rağmen beni korumaya devam ediyor. Doğaçlama banyo sevişmemizi kimin izlediğini fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

"Bir dahaki sefere kapıyı kilitle," diyor Bram, kilidi kendisi açarak. "Burada neyimiz varmış?"

"Siktir," diye tıslıyor Ethan.

İçime geri itmeden önce yolun çoğunu dışarı çekiyor. Onun Bram olduğunu bilmek utancımın bir kısmının kaybolmasını sağlıyor. Eğer bir şey varsa, bu sadece işleri daha ateşli hale getirdi. Bram bize yaklaşıp Ethan'ın arkasında durduğunda utanç tamamen kayboluyor.

Geniş göğsünü Ethan'ın sırtına bastırıyor ve onu içime doğru itiyor.

Birlikte görünmelerine kesinlikle bayılıyorum. Amım Ethan'ın sikiyle dolup taşıyor ama onları bir arada görünce kalbim kabarıyor. Diğer tüm duyguları bir kenara itmeye çalışıyorum çünkü her zaman istediğim şey buydu, hepsi birbirini seven bir sürü.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor Bram ve hem Ethan hem de ben ürperiyoruz. "Beta'mız seni o kadar azdırdı ve rahatsız etti ki bir yardım etkinliği sırasında onu becermek zorunda mı kaldın?" diye soruyor.

Kelimeler kaba ve aynı zamanda bir şekilde seksi.

Bram'in bir eli Ethan'ın dağınık, siyah saçlarına kayıyor ve saç tellerini çekiştirip Ethan'ın başını geriye doğru çekerek boynunu ortaya çıkarırken neredeyse boşalıyordum.

"Kendini kontrol edemedin mi?" diyor Ethan'ın yüzüne karşı. "Seni suçlayamam. Kızımızda bir şeyler var, değil mi?"

Ethan tıslıyor, kalçaları benimkilere çarparken itişlerinin hızı artıyor.

Bram'in diğer eli hafifçe boğazımı sıkıyor ve ona bakarken dudaklarımı yalıyorum. Onun dünyevi kokusu beni sarıp sarmalıyor ve sanki yeniden nefes alabiliyorum.

"Sikilirken çok güzel görünüyorsun."

Eğer eli boğazımda olmasaydı, kafamın arkası muhtemelen geriye düşüp aynaya çarpacaktı.

Ethan bağlandığımız yere bakıyor ve benim bakışlarım Ethan'ın ve Bram'ın bakışları arasında gidip geliyor.

"Onu boşaltacak mısın? Yoksa yardıma mı ihtiyacın var?" Bram Ethan'a soruyor ve ben inliyorum.

Bram'in eli vücudumda geziniyor ve parmakları klitorisimi okşuyor. Dudakları Ethan'ın boynuna iniyor, nemli tenini öpüyor ve ben kendimi kaybediyorum.

Ethan'ın sikinin ve Bram'in parmaklarının etrafında boşalırken mantıklı düşüncenin tüm görünüşü benden kaçıyor. Orgazm hıncı olduğu kadar des- perate de ve Ethan'ın kalçaları benimkilere çarparken aynaya doğru geri düşüyorum.

Çekerken titriyor, bitirmek üzere. Aletini okşamasını ve beni dölleriyle kaplamasını bekliyorum.

Ama bunun yerine Bram dizlerinin üzerine çöker ve Ethan'ın sikini ağzına alır. Şaftının tabanını yumruklarken, dudakları horozunun başının etrafına sarılıyor ve serbest bırakılmasını emiyor. Ethan'ın boğazından aşağı döküldüğünü ve horozunun tadının benim gibi olduğunu bilerek tekrar gelebileceğimi hissediyorum.

Ethan'ın bir eli can havliyle kalçamı kavrarken, diğer eli Bram onu emerken gömleğini yukarıda tutuyor.

Bram inliyor ve her damlayı yutarken Beta'ya bakıyor. Ethan ve ben nefes nefese kalmıştık ve sanırım Bram'in hemen ayağa kalkmasını bekliyordum ama kalkmadı. Kalçalarımın tutup beni tezgâhın kenarına sürüklüyor ve dilini dağınık, ıslak amıma indiriyor.

Beni yalarken inliyorum. Üzerime inmiyor; onun yerine beni temizlemek için dilini kullanıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir tapınma biçimi gibi geliyor.

Bu, asla tahmin edemeyeceğim bir bakım seviyesi ve beni bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Bram'a aşığım.

Umumi bir tuvalette amımı temizlemesi bunu fark ettiğim an olmamalıydı, ama işte buradayız.

Göğsümde bir kaya gibi batıyor.

Max'in koku eşim olduğunu inkar etmemin imkanı yok. Fiziksel ve zihinsel olarak, bu benim için imkansız.

Ama Bram'in gitmesine de izin veremem.

İri Alfa ayağa kalkıyor ve ensemden tutarak yüzümü onunkine yaklaştırıyor. Beni öpüyor, dilini ağzıma sokuyor, böylece hem Ethan'ın hem de kendimin tadına bakabiliyorum. Diline karşı mırıldanıyorum, aynı anda hem çok önemsendiğimi hem de kafamın çok karışık olduğunu hissediyorum.

Ben ne yapacağım?

Bram'e hemen söyleyeyim mi? Max'e söyleyeyim mi?

Bram öpücükten geri çekiliyor ve bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakması, ağzımdan çıkma tehlikesi olan kelimeleri yutmama neden oluyor. O da bana aşık oluyor ve bu onun kalbini kırabilir.

Ethan'a bakıyorum, o da her şeyin nasıl kontrolden çıktığını anlamamış gibi biraz şaşkın.

"İyi misin, *Liefje*?"

"Bu ne anlama geliyor?"

Bram boğazını temizler ve elinin tersiyle ağzını ovuşturur.

"Hollandalılar evcil hayvan isimlerini pek sevmezler, ama kabaca sevgilim, değer verdiğin biri anlamına gelir."

Ağır ağır

yutkunuyorum.

"Hoşuma gitti."

Ethan ellerini yıkarken ve maskot kostümünü tekrar giymeye başlarken saçlarımı geriye itiyor.

"Ethan'ın üzerine gittin," diyorum ve Bram omuzlarını silkiyor.

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Ethan kollarını üniformasının içine sokarken çatık kaşlarıyla, "Hoşuma gitti ama tüm bunlar nasıl oldu hâlâ kafam çok karışık," diyor.

"Bu nasıl oldu?" Bram sorar.

Omuz silkiyorum. "Sadece muhtaç hissediyordum," diyorum, tüm gerçeği sakladığımı anlayıp anlamadığını merak ederek.

Alfa elini a l n ı m a koyuyor ve ateşimin olmamasından memnun görünüyor.

"Artık tuvalete tek başına girmek yok, tamam mı? Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, gelip bizden birini al. Kokunun diğer Alfaları cezbetmesi fikri hoşuma gitmiyor."

Gömleğimi kokluyorum. "Çalışırken koku giderici kullanıyorum."

"Her ne olduysa, kokun şu anda çok güçlü. İşe yaramıyorlar."

Yanaklarım kızarıyor ve Ethan Finnegan'ın başını kolunun altına alıyor.

"Oraya geri dönüp çocuklarla biraz daha fotoğraf çekmeliyim. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve o da eğilip beni usulca öpüyor. Bram'a bakıyor ve ikisi kısa bir süre öpüşürken ben de gülümsüyorum.

Ethan kapının kilidini açtı ve beni ve Bram'i tezgahın üzerinde bıraktı.

"Ne oldu?" diye soruyor, omuzlarımdaki saçlarımı tarayarak.

Neden bilmiyorum ama bu soru beni ağlatıyor.

Sikeyim.

Bram başımın arkasını tutuyor ve göğsüne yaslıyor. Şüphesiz, Max'le aralarında her ne olduysa tamamen onarılamaz değil-

Ble. İkisine de ihtiyacım var, o yüzden bu işi halletmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor ve ben sakinleşmeye başlıyorum. Bram başparmağıyla gözlerimin altını siliyor.

"Hadi seni eve götürelim."

"Ama etkinlik için canlı yayınla benim ilgilenmem gerekiyordu."

"Fon hedefine çoktan ulaştılar. Dışarıda böyle kokmana izin vermeyeceğim. Ayrıca, makyajın biraz-"

Aynaya döndüm ve tam bir felaket gibi görünüyordum. Ethan'ın beni istediğine inanamıyorum, akan rimel ve her şey.

"Neden kimse bana duygusal bir rakuna benzediğimi söylemedi?" Tezgâhtan kayarak bir kâğıt havlu aldım ve ıslatıp yüzümü temizledim.

"Bu seni eve götürebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet," diyorum yüzüme kabaca vururken.

Bram bileğimi tutuyor ve kâğıt havluyu alıyor. Yüzümü temizlerken nazik ve tatlı davranıyor.

Onu kaybedemem ama Max'i de inkar edemem.

Ben mükemmel bir entrikacıyım ve bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağım. Çünkü hayallerimdeki adamın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bu işi bir şekilde halledeceğim.

BÖLÜM 21

I Sloane'u eve bıraktım ve bütün yol boyunca kıpır kıpırdı. Konsolun karşısına uzanıp elini tutuyorum ve kalçama koyuyorum. Hiçbir işe yaramıyor gibi görünüyor.

"Sorun nedir?"

"Oh, ne? Bir şey yok. Hiçbir sorun yok," diyor.

"Banyoda olanlardan şikayetçi olduğumdan değil, sadece birdenbire ortaya çıktı. Sıcak öncesi belirtileriniz var mı?"

"Bu olabilir," diyor tırnağını ısırarak.

"Seni rahatsız eden bir şey olsa bana söyler miydin?"

Yeşil gözleri bana bakıyor, sonra hızla ellerimizin birbirine dolandığı yere bakıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen," diyorum.

"Max Connery'den neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Homurdanıyorum ve iki elimle direksiyonu tutmak için elini bırakıyorum. Sonra kollarını kendine doluyor ve ben hemen bu hareketten dolayı suçluluk duyuyorum.

"Uzun zaman önceydi, çaylak yılımdı. Bu konuyu açmaya değmez."

"Ama yine de ondan hoşlanmamanız yeterince büyük bir mesele."

"O bencil bir pislik ve son birkaç yıldır hiç değişmedi. Eninde sonunda takas edildiğinde takım daha iyi olacak. Neden soruyorsun ki?"

Yutkunuyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Sadece soruyordum."

"Ondan uzak durmalısın, Sloane. Tek yaptığı insanları kullanmak ve kendini düşünmek. Sahip olmaya değer bir arkadaş değil."

"Doğru," diye fısıldıyor pencereden dışarı bakarken.

Sanki söylediklerim her şeyi berbat ediyormuş ya da bana söylemediği her şey ona çok ağır geliyormuş gibi hissediyorum.

Elini tutuyorum ve kucağıma koymadan önce parmak eklemlerini öpüyorum. "Sloane, bu işte seninle birlikte olmak istiyorum. Ama bana söylemelisin ki

Neler oluyor?"

"Sanırım sadece stres. Ateşimin ne zaman çıkacağını bilmemek ve sanırım senin ve Ethan'ın bunu kendi başınıza halledebilmeniz konusunda endişeliyim. Sana güvenmediğim ya da benimle ilgilenmeyeceğin anlamına gelmiyor. Sadece ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ya başka bir Alfa'ya ihtiyacım olursa?"

Homurdanıyorum, bu fikirden nefret ediyorum.

Ethan'ı sevdim; bu düşündüğümünden daha kolay bir uyum oldu. Ama Ethan aynı zamanda bir Beta, çekici bir Beta ve onunla birlikte olmayı da umursamazdım. Ama bir Alfa? Bir Alfa ile birlikte olma fikrinden uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Kahretsin, bu bencilce bir düşünce, değil mi? Ben sadece kendimi birlikte görebileceğim birini önemsiyorum.

"Başka biri mi var?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde soruyorum. "Hayır," diye fısıldıyor ve bunun bir yalan olduğunu hissediyorum.

Birlikte olduğumuzdan beri Sloane'un bana yalan söylediğini hiç düşünmemiştim, peki neden şimdi başladı?

"Eğer başka bir Alfa varsa, sanırım Ethan'la yaptığınızı yaparız. Birbirimizi tanır ve oradan devam ederiz. Yalan söyleyip bunun benim için kolay olacağını söylemeyeceğim."

"Ethan'la iyi geçiniyorsun. Yani, bu gecedan sonra Ethan'la iyi geçinmekten çok daha fazlası," diyor yumuşak bir sesle.

"Onun gibi bir Alfa bulabilirseniz çok makbule geçer," diye gülümseyerek şaka yapıyorum.

Gülümsemesine karşılık vermiyor ve sadece başını sallıyor.

"Hava çok soğuk, o yüzden seni evinin önüne bırakıyorum."

"Tamam."

Daha fazla zorlamak ve onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini anlamak istiyorum. "Yakında bir dizi deplasman maçımız var. Beni arayacaksın.

Eğer kızgınlık dönemine girdiğini düşünüyorsan? Her şeyi bırakırım," diye söz veriyorum ona evinin önüne park ederken.

Başını koltuk başlığına dayayıp bana bakıyor. Yorgun ve üzgün görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Neyi yanlış yapıyorum?

"Sen iyi bir adamsın, Bram," diyor ve onu öpmek için eğiliyorum.

Öpücüğümü kabul ediyor, yumuşak ve tatlı bir öpücük, banyodaki çılginca karşılaşmaya hiç benzemiyor.

"İçeri girdiğinde bana haber ver," dedim.

"Haber veririm."

Arabadan inip dairesine doğru yürümeden önce beni bir kez daha öpüyor. Birkaç dakika sonra bana mesaj attı.

SLOANE

Ben geldim. İyi geceler, Bram.

İyi geceler.

Eve midemde bir batma hissiyle gidiyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi b i l m i y o r u m .

Ball Arena boktan bir isim ve daha da boktan bir stadyum. Buz kaygan ve biri yanlış bir şekilde gözünü kırpsa her yer çökecekmiş gibi hissediyorum.

Bok gibi oynuyoruz, üst üste ikinci deplasman maçımız ve herkes yorgun, bu da belli oluyor.

Daha sezonun ortasına bile gelmedik. Şimdi dağılamayız.

Omzumu sırtına dayayıp sopamı kullanarak pakı kontrol etmeye çalışırken sol forveti tahtalara yasladım. Sopası cama çarpmaya devam ediyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum.

Kafasının ritmik tıkırtısı ve kalabalığın cama çarpması gibi.

Son zamanlarda içimde yüzeyin altında kaynayan bir öfke var. Bunun nedeni Sloane'la yaşadıklarımın diğer ayakkabının düşecekmiş gibi hissettirmesi mi yoksa daha derin bir şey mi bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu oyun dizisini atlatmama yetecek kadar hayal kırıklığım var, böylece geri dönüp Omega'ma ne olduğunu anlayabilirim.

Avalanche oyuncusu onu soktuğum köşeden çıkmaya çalışırken takım arkadaşlarından biri ona yardım etmeye çalışıyor ve Martel'in savunmama gelmesine neden oluyor.

Arkamdaki oyuncuya "Vazgeç artık, seni sikik" diye bağıyor.

Bırakmayı reddederek kazmaya devam ettiğim için kalçalarım yanıyor. Bir sayı gerideyiz ve üçüncünün bitmesine sadece dört dakika kaldı.

Onlara avantaj sağlayamayız. Kaleye daha fazla şut atmalıyız ve oyalanmak için çok az zamanımız var.

Herif burnuma dirsek atarken patenlerim çamurda kayıyor.

Eldivenli elimi kanayan yüzüme götürdüğümde hemen bir düdük sesi duyuldu.

"Lanet olası klotzak," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Bu ne anlama geliyor?" Martel, biz çift minör cezanın verilmesini beklerken kayarak bizim sıramıza doğru geliyor.

Doktor burnumun köprüsünü tutarken "Testis torbası," diyorum.

Martel gülüyor ve sıraya yaslanıyor. "Bu çok şirin."

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da penaltı çalınırken gülümsüyor. Seyirciler yuhalıyor, çünkü maçın geri kalanında Colorado'ya karşı bir kişi eksik oynayacağız.

Sıra değişiyor, hücum ağırlık veriliyor ve muhtemelen periyodun geri kalanında oyuna alınmayacağımı biliyorum. Umudumuz ya güç oyunu sırasında sayı yapmak ya da uzatmaya zorlamak.

Gazlı bezi burnuma dayayıp kanamanın durmasını dileyerek maçın geri kalanını nefesimi tutarak izliyorum.

Avantaj Tilkilerde ve hücum tarafında toplanmış durumdalar, şutlar atıyorlar ve diskin kontrolünü ellerinde tutuyorlar.

Olmayana kadar.

Avalanche'lardan biri, onu durdurmak için sopalarını kullansalar bile, takımımızın geri kalanından daha hızlı kayarak bir mola alıyor. Ama o çok hızlı. Connery ile bire bir.

Orospu çocuğu, Foxes'un güç oyununa rağmen iyi bir şutla gol atıyor.

Burnumdan kan akarken gazlı bezi unutarak küfrediyorum. Tıslıyorum ve yüzüme doğru tutuyorum.

Martel yanımda, "Bu tam bir saçmalık," diye homurdanıyor, ben de aynı şekilde homurdanıyorum. "Şu anda her şeyi mahvediyoruz."

"Kahrolası kaleci."

"Anders'i emeklilikten kurtarmaya çalıştım ve Charlotte'un beni uykumda bıçaklayacağını düşündüm. Bu yüzden onunla kaldık. Dürüst olmak gerekirse, en az Owen kadar iyi. Onunla ne alıp veremediğin var?"

"Çaylak yılınızda birlikte oynadık. Magazin basınında söylenenlerin hepsi doğru. Böyle bir karaktere sahip birini takımımızda istemiyorum."

"Evet, çünkü çok çekicisin," diye karşılık veriyor ve ben de ona kanlı bir burunla tehdit etmeyecek şekilde ters ters bakıyorum. "Onunla başa çıkmayı öğren. Tüm nefretini oyunlara sakla, lütfen."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve nefret ettiğim birinin nasıl bu kadar akıllı başında olabildiğini merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Siz ikiniz iyi geçinmezseniz kazanamayız." "Her neyse," diye homurdanıyorum, düdük çalıyor ve Avalanche galibiyetlerini kutluyorlar.

Koç Applegate kollarını kavuşturmuş, yüzü soğukkanlı ve takım buzdan çıkıp misafir takımın soyunma odasına giderken kızgın olduğunu biliyorum.

Sadece odama gidip Sloane'u aramak istiyorum. Onun yerine, babası hepimizi azarlarken bu bankta kırımın üstüne oturuyorum.

"Bu da neydi böyle? Bizim lehimize çift eksiden bir gol mü? Biz son Stanley Kupası şampiyonuyuz. Sezonun neredeyse yarısında böyle oynamamalıyız. İki gün sonra Edmonton'da maçımız var. Yarın uçuyoruz. Yemin ederim, eğer adım atmazsak, bazı büyük değişiklikler olacak. Bu takım geçen sene şampiyon olan takım değil. Connery ve Bandnin'i kaybettiğimizi biliyorum ama bu mazeret değil. Bu akşamki maçı tekrar tekrar izleyin ve nerede hata yaptığınızı görün. Hadi uyu," diyerek elini salladı.

Evet, o adama kızını becerdiğimi ve yakın zamanda onu bağlamayı planladığımı söylemekten kesinlikle endişe etmiyorum.

Yüzümü fırçalıyorum.

Max Connery, "Üzgünüm çocuklar," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Bu senin hatan değil dostum. Biz bir oyuncu öndeyken o pozisyonu kaçırmaması için hiçbir sebep yoktu. Bu bir hataydı," diyor kaptanımız Eli Beckford.

İçten içe, bunun iyi bir atış olduğunu, Connery'nin hatası olmadığını biliyorum. Ama aptal egom ve kinim bundan vazgeçmiyor. Belki de

Sloane ondan bahsettiği için ya da burnum ağrıdığı için. Ama ben kaybediyorum.

"Gerçekten mi? Az önce kışımıza tekme yedik, bir mağlubiyet daha aldık ve sen onun sırtını sıvazlayıp her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun?" Dedim ve Eli iç geçirdi.

"Evet, Nilsen. Ben de öyle yapıyorum."

"Son zamanlarda bok gibi oynuyoruz ve kalecimizin bir türlü kendini gösterememesi işleri daha da kötüleştiriyor."

Max ayağa kalktı, kaskı hariç kaleci kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Onu bir zamanlar çekici bulduğuma inanamıyorum.

"Yine burnunu sikhemi mi istiyorsun?" Max göğsümü itiyor, ben de hemen geri itiyorum.

"Evet, olabilir. Hadi gidelim."

Geri çekildi ve yüzüme yumruk attı, ben de hemen karşılık verdim.

Şimdi burnum ve dudığım ağrıyor ve Martel beni, Beckford da Connery'yi tuttuğunda ona tekrar vurmak üzereyim.

"Kes şunu," diyor Martel, beni sıkıca kavrayarak. "Ben iyiyim. Bırak beni."

Bırakmadan önce kollarını bana doluyor ve Beckford da aynısını Connery'ye yapıyor.

"Zaten bir önemi yok. Hâlâ sezonun başındayız. Takımla bir sözleşmen yok ve olmayacak da," diye alay ediyorum.

"Kahrolası otele git. Hemen," diyor Beckford.

Giysilerimi olabildiğince çabuk çıkarıyorum ve giyinmeden önce tüm eşyalarımı çantama tıktırıyorum.

Otele döner dönmez, kendimi sakinleştirmek için Sloane'u görüntülü arıyorum.

Onun güzel yüzü ekranımda belirdiğinde, sanki yeniden doğru düşünebiliyorum. Bana neler oluyor böyle? Küçük ve kindar olabildiğimi biliyorum ama Connery ile işler kontrolden çıktı ve nedenini bilmiyorum.

Sloane'un nefesi kesiliyor. "Dudağına da vurduğunu fark etmemiştim," diyor endişeyle ve ben başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi daha iyi hissediyorum. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Maçtan sonra babam sizi azarladı mı?" diye soruyor yüzünü buruşturarak.

"Evet, harika değildi."

Ekranı Ethan'a çevirirken uzun bir duraklama oluyor. Aslında yerelde kaldığı ve ben olmadığımda yanımda olabildiği için memnunum.

"Zor bir maçtı. Umarım Edmonton'da daha şanslı oluruz."

"Evet, umarım öyledir," diyorum, yatağa uzanıyorum, heyecanım iliklerime kadar işliyor.

"Bram, bebeğim, iyi misin?" Sloane söylüyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet, sadece ikinizi özledim."

"Biz de seni özlüyoruz," diyor usulca.

Aramızdaki her şey hala biraz yapmacık geliyor ve ben sadece cevaplar istiyorum.

"Eve döndüğümde birlikte biraz zaman geçiririz."

"Bunu gerçekten çok isterim," diyor Sloane.

"Ben de. İyi geceler."

"İyi geceler."

BÖLÜM 22

Sloane

"W bize söylemiyorsun?" Ethan yatağıma tünediğı yerden soruyor.
Gözlerim doluyor ve hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Her şey
tartıldı-

üzerimde çok ağır bir yük var ve patlamak üzereymişim
gibi hissediyorum.

Gözleri irileşiyor ve yavaşça yüzümü tutuyor.

"Kahretsin, Sloane. Seni üzmememiştin. Neyin var?"

"Her şeye sahip olmak üzereyim ama aynı anda hepsini
kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana anlatabilirsin. Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz."

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve Ethan saçlarımı okşayıp
gözyaşlarımı siliyor.

"Kahretsin, böyle ağlamaktan nefret ediyorum," diyorum
dudaklarımı yalayıp kendimi toparlamaya çalışırken. "Yardım
etkinliğinin olduğu gece bir şey oldu."

"Evet, banyoda geçirdiğimiz zamanı çok iyi hatırlıyorum."

"Ondan önce. Bir şey öğrendim. Büyük bir şey."

Yüzümün yan tarafını yatıştırıcı bir şekilde okşarken kaşları
çatılıyor. Ethan'ı kaybetmeyeceğimi bilmek yardımcı oluyor.

"Sürüde başka birini isteseydim bununla nasıl başa çıkardın?" Ona
sordum.

"Tatlım, sen bir Omega'sın. Bir sürünün içinde olmayı hiç
planlamamış olabilirim ama bu işe senin çoklu ortaklara ihtiyacın
olacağını bilerek girdim. Onlardan biri olduğum için mutluyum.
Kahretsin, on beş erkeğin olabilirdi ve bana gösterdiğin ilgi için
minnettar olurdum."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca s a r ı l ı y o r u m .

"Max benim koku eşim," diye fısıldıyorum usulca, göğsüne karşı mırıldandığımı duyamayacağını biliyorum.

"Ne?"

"Max benim koku eşim," diye cevap veriyorum, daha yüksek sesle söylüyorum ve tepkisini bekliyorum.

"Kahretsin."

"Onu ilk kez bir yardım etkinliğinde kokladım."

"Biliyor mu?" diye soruyor, saçlarımı okşuyor ve beni kendine yakın tutuyor. Etrafımı saran kollarının baskısı iyi hissettiriyor ve tamamen sarmalanmamı engelliyor.

"Hayır... Yani, hiç sanmıyorum. İş yerinde her zaman koku giderici kullanırım. Sanırım o da genelde öyle yapıyor. Nedenini bilmiyorum ama muhtemelen kardeşiyle bir ilgisi vardır. Maçtan sonra tekrar sürmemiş ve etkinliğe gitmemiş olmalı."

"Bu yüzden banyoda o kadar çaresizdin." İnler gibi bir ses çıkarıyorum ve beni sıkıca kavıyor.

"Öyle demek istemedim. İstemediğimi biliyorsun. Bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Yalan söylemeyeceğim, bunun için mutluydum. Saçmalıklarımı bir kenara bırakmamı sağladın ve sonunda sana sahip olmak çok iyi hissettirdi. Ama o zaman bana neden bu kadar ihtiyacın olduğu anlaşılıyor."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve keşke Bram burada olsaydı diyorum. Ethan saçlarımı okşarken onun gürleyen göğsü yüzüme değseydi, işte rüya bu olurdu.

Ama şimdi, Max de bu karışımın bir parçası. O bu fantezinin neresinde?

"Bram bilmiyor mu?" Ethan her şeyi bildiği halde soruyor. Başımı gömleğine doğru sallıyorum, gözyaşı lekelerim için endişelenmiyorum.

"Aralarındaki sorunun ne olduğunu sormaya çalıştım ama o sadece ondan uzak durmamı söyledi. Öğrendiğinde bununla başa çıkamayacağından endişeleniyorum. Onu kaybedemem ama Max'le olan bu şeyin de gitmesine izin veremem. İkisine de ihtiyacım var ve birbirlerinden nefret ediyorlar."

Saçımı okşuyor. "Eğer yardımı olacaksa, nefretin tek taraflı olduğunu düşünüyorum.

Max, Bram'in ondan neden nefret ettiğini bile bilmiyor gibi görünüyor." "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Gerçekten Max'in hiçbir fikri olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sorar.

"Hiçbir zaman bir şey söylemedi ya da ben onun koku eşiymişim gibi davranmadı. O yüzden sanmıyorum. Sadece Bram'e nasıl söyleyeceğimi bulamıyorum. Telefonda tam bir şey söyleyeceğim zamanlar oluyor ama sonra söyleyemiyorum. Oyunlarından önce zihnini bulandırmak istemiyorum ve sanırım çok korkuyorum."

"Max ile konuşmadan önce Bram'e söylemek ister misin?"

"Sanırım yapmak zorundayım. Bram güvene çok önem verir ve her ne kadar Max'in koku eşleşmesi olduğumu bilmeyi hak ettiğini bilsem de, Bram'in haberi olmadan hiçbir şeye başlayamam. Ama ona söyleme fikri midemi bulandırıyor."

Başımın üstünü öpüyor. "Bunu çok uzun zamandır kafanda tutuyorsun. Ben senin arkadayım; bunu çözeceğiz."

"Ona nasıl söylerim Ethan? Ona aşığım ve muhtemelen onun kalbini kırmak üzereyim, oysa bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Eğer o da benim gibi hissediyorsa, bunu atlatacaktır. Kendi boklarını çözmek zorunda kalacaklar. Sen mayın tarlasına değersin, Sloane."

Bu beni daha çok ağlatıyor. "Ona söyleyebilir misin?"

"Yapabilirim ama bunun senden gelmesi gerektiğini düşünüyorum. Bir mektup yazmanın yardımcı olacağını düşünüyor musun?" diye soruyor ve burnumdan nefes alıp başımı sallıyorum.

"Aslında bu oldukça iyi bir fikir. Gidip bir kalem ve kağıt getireyim."

Ethan bir eliyle sırtımı okşarken ben masama gidip üst çekmeceyi açıyorum, en sevdiğim kalemlerden birini alıp defterimi kapıyorum ve tüm duygularımı kâğıda döküyorum.

Katartik ve özgürleştirici hissettiriyor ve sözüm kesilmeden veya hıçkırmadan her şeyi işleyebiliyorum.

Okuması için Ethan'a veriyorum, o da iki kez okuyor.

"Bu mükemmel. Bunu ona ne zaman vereceksin?"

"Birkaç gün sonra eve geldiklerinde okusun diye dolabına koymam beni korkak mı yapar?"

"Hayır, bence bu iyi bir fikir. Elini uzatmadan önce düşünmek için zamanı olacak."

Kollarımı boynuna doluyor ve onu sıkıca sarıyorum. "Teşekkür ederim Ethan. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." "Asla öğrenmemeye içelim," diyor beni sıkarak.

Son birkaç gündür ilk defa dünyam başıma yıkılacakmış gibi hissetmiyorum.

Uyuyamıyorum ve otobüs çarpmış gibi hissediyorum. Ama stadyuma uğrayıp mektubumu bırakmalıyım.

Evine bırakmayı düşündüm ama ya günlerce posta kutusunu kontrol etmezse? Dolabına bantlarsam, maçtan döndüklerinde kaçırmaması mümkün olmaz.

Eve gelmelerine birkaç saat var ve orada başka kimsenin olmaması gerektiğini düşünerek görünüşüm için fazla çaba sarf etmiyorum.

Şirin görünmek için çok stresliyim.

Onun yerine eşofman altı, çok fazla yığılmış ve atılması gereken bir kazak ve en sevdiğim spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Ön camımın buzunu çözmem gerektiğinde, hayatımın her anını düşünüyorum ama bir şekilde kaygım devam etmemi sağlıyor.

Yol boyunca otomatik pilottaymışım gibi. Ama titreyen bacaklarım beni soyunma odasına kadar yürümeye zorluyor ve ön tarafına isminin yazılı olduğu beyaz enve-lope'u onun göremeyeceği bir yere yerleştiriyorum.

Bunun gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını ya da daha kötü bir şey mi yaptığımı merak ederek yazımdaki ismine bakıyorum.

Ama onu geri alamadan, soyunma odasına giden tünelden gelen erkek sesleri duyuyorum.

Sikeyim.

Saat üçte döneceklerini sanıyordum.

Şimdi onunla yüzleşmemin imkanı yok, Max de onlarla birlikte olacak. Üzerimde koku giderici yok.

Siktir. Siktir. Siktir.

Etrafıma bir göz atıyorum ve buz banyolarının olduğu yerin kapısını açıp arkamdan kapatıyorum.

Döner koltuklardan birine oturdum ve kapının yanındaki duvara yaslandım. Biri camdan baksa bile beni göremezdi.

Tırnağımı ısıırıyorum, midemin kıcımdan düşecekmiş gibi hissetmesinden nefret ediyorum. Öne doğru eğilip başımı dizlerimin üzerine koyduğumda kusma ihtiyacımın eşiğindeyim.

Ne olacağını ve değer verdiğim birini incitip incitmeyeceğimi bilememe hissi, ortadan kaybolmak istememe neden oluyor.

Neden iyi geçinemiyorlar? Neden koku eşim Bram'in en sevmediği kişi olmak zorundaydı?

Max olduğu için üzgün olduğumdan değil, bu beni daha da suçlu hissettiriyor.

Max'i severim; bence yakışıklı ve nazik biri. Ben değilken o harika bir arkadaş oldu. Omegalar konusunda pek deneyimli olmayabilir ya da sürü hayatını anlamıyor olabilir. Ama içten içe, deneyeceğini ve iyi bir adam olduğunu biliyorum.

İki şey aynı anda nasıl bu kadar doğru olabilir?

Max'i istiyorum ama keşke işler bu kadar karmaşık olmasaydı.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve şöyle bir baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış Max Connery'nin bana baktığını görüyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor.

"Kokun. Sen..."

Cümlesini bitirmedi. Yanıma gelip beni kollarımdan tutuyor ve göğsüne bastırıyor.

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı.

Kokusunu da maskeleyiyor. Taze gevreklik burnuma doluyor ve sanki az önceki tüm endişe ve korku yok oluyor.

Koku eşim beni istiyor.

Max bana değerli bir mucizeymişim gibi sarılıyor ve bedenim onun bana hissettirdiklerine karşılık vermekten kendini alamıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve o da ellerini kaydırarak beni kalçalarımın kavırıyor.

Hafifçe geri çekiliyor, güzel mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Sanki ikimizin arasında bir şeyler kopuyor ve ağız bir anda benimkine yapışıyor.

Birkaç adım atıp sırtımı duvara yaslarken dudakları benimkilere karşı yumuşak ama talepkâr.

İnliyorum ve parmakları kalçalarıma giriyor.

Koku eşleşmem beni istiyor ve bu duyguyla sarhoş oluyorum.

Max'in dudakları sadece boğazımı öpebilmek ve ısırabilmek için dudaklarımdan ayrılıyor. Beni her kokladığında boğazından derin bir gümbürtü çıkıyor. Eğer bu onun nasıl hissettiğini anlamam için yeterli değilse, bacaklarımdan arasındaki uzun, sert boyu bunu yapıyor.

İçimde ezici bir ihtiyaç duygusu dalgalanıyor. Koku eşim beni açıkça kabul etse de, onun beni sahiplenmesine ihtiyacım var.

Beni onun yap ki artık bu boş hissi yaşamayayım. Benim Alfa'm her şeyi daha iyi yapacaktır.

Ne de olsa o benim için yaratılmıştı.

Ayaklarımın topuklarıyla kemerini aşağı çekiyorum ve o da beni ayağa kaldırıyor. Eşofman altımı ve külotumu çekiştirirken dudakları tenimden hiç ayrılmıyor. İçlerinden çıkıyorum ve beni tekrar kollarına alıyor.

Ben onu kayganlığımla kaplarken siki amımın dudakları arasında kayıyor. "Aynen böyle, bebeğim. Sikeyim. Senin kokunla kaplanmak istiyorum ve kaygan."

Oh. Bunu sevdim.

Max boynumun yan tarafını emiyor ve neredeyse sadece bununla boşalabileceğimi hissediyorum. Sadece dişlerini bana geçirmesi gerekiyor ve her şey mükemmel olacak.

Kulağa harika geliyor aslında.

Başının arkasını kavriyorum ve kalçaları vücuduma sürtünerek kayarken onu boğazıma doğru tutuyorum.

Sikinin başı klitorisime sürtünüyor ve bu fantastik bir his olsa da Alfa'mın düğümüne ihtiyacım var.

Başka hiçbir şey bu acıyı dindiremez.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen," diyorum ve elleri kığıma doğru kayarak beni ayırıyor.

Boynumu öpmeyi bıraktı ve bana baktı. İkimiz de hala üstümüzü çıkarmamıştık.

Max dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor.

"Sloane, bebeğim. Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor. "Alfa, lütfen," diye yanıtlıyorum.

Şimdi konuşma zamanı değil. Şimdi sevişme zamanı. Onun işi beni daha iyi hissettirmek. Ona ihtiyacım var.

Durumun gerçekliği yüzüne çarpıyormuş gibi tekrar yutkunuyor.

"Gerçekten benim misin?" diye soruyor.

Şu anda kafamda beni tutan Alfa'dan başka hiçbir düşünce yok. Koku eşimin konuşmayı bırakıp itmeye başlaması gerekiyor.

"Evet. Acıyor. Daha iyi yap," diye soruyorum, ne kadar acınası görüldüğümü umursamadan.

"Tamam bebeğim," diyor.

Bir eliyle beni duvara yaslarken diğer eliyle sikini yumrukluyor ve içime doğru itiyor.

"Siktir," diye titriyor beni tamamen doldururken.

Beni duvara yaslayıp sikerken alnı benimkine değiyor. Bu esneme istediğim her şeydi. Aslında, daha fazlasını istiyorum.

"Özel olduğunu biliyordum," diye fısıldıyor ağzını tekrar benimkine dayamadan önce.

Tadı mükemmel; onunla ilgili her şey mükemmel. Koku eşim benim özel ve mükemmel olduğumu düşünüyor. Daha iyi bir his var mı?

Görünüşe göre, düğümünü içimin derinliklerine iterken var.

Yüksek sesli bir inilti benden kaçmaya çalışıyor ama eliyle ağzımı kapatıyor.

"Bu tatlı sesler artık sadece benim için bebeğim. Tanrım, şu haline bak. Mükemmel. Bu am benim için yaratılmış. Çok güzel kokuyorsun."

Övgü ve duygulanmanın etkisiyle gözlerim hafifçe geriye kayıyor. Kalçalarım titriyor ve kendimi onun sikinin etrafında tutmaya çalışırken tırnaklarım onun omuzlarına batıyor.

"Hadi bebeğim, o kayganlığın yere damlamasını istiyorum," diyor.

Düğümü şişiyor ve ben ayrı düşünüyorum, vücudum titrerken ve görüşüm bulanıklaşırken vücudum onun uzunluğuna karşı titreşiyor.

Çok iyi hissediyor.

O içime dökülürken her şey çok doğru geliyor.

Boynunu kavıyorum ve yüzünü yüzüme yaslarken pantolonunu çıkarıyor, kalçalarını sallayabildiği kadarıyla sallıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi.

Alnı alnıma değiyor ve kaşları çatılmış bir halde geri çekiliyor. Max elinin tersini alnıma dayarken beni dengelemek için duvarı kullanıyor.

"Sloane? Hasta mısın?"

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken başımın arkası duvara çarpıyor. Kokusu beni tüketiyor ve gerçekten de içimi dolduran tek his sikinin gerginliği.

Kesinlikle hasta değil, sadece çok mutlu. "Hayır," diye fısıldadım.

"Güzel."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ve ben de onu, düğümlenmiş haldeyken klitorisimi leğen kemiğine sürtmeme izin vermesi için ikna etmek üzereyim.

Kapı açıldığında.

Öfkeli bir Bram bize doğru bakıyor.

Sanki üzerime soğuk su sıçratılıyor ama aynı zamanda
çözemediğim duygular içinde boğuluyorum.

Bram bir an şok içinde öylece durur.

"Siktir git," diyor Max ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Alfa. Kal," diyorum Bram'a. Kaybetmek üzereymiş gibi
bakıyor.

o.

Elleri yumruk olmuş. Konuşmuyor, sadece nefes alıyor.

burnunu çekerek yürür ve arkasını döner.

Önceden hissettiğim coşku kayboluyor. Onun peşinden
koşamam. Max'e düğümlendim.

Alnımı ovuyorum.

Mantıklı düşün, Sloane.

"Sloane, bu da neydi böyle?" Max, Bram'ın az önce çıktığı kapıya
bakarak soruyor.

Olanların ve olmak üzere olanların gerçekliği ortaya çıktıkça
gözlerim yaşlarla doluyor.

Sikeyim.

"Ethan'ı ara," diye fısıldamayı başarıyorum ve Max bana şaşkınlıkla
bakıyor. Ama yine de onu aradı.

Tanrı'ya şükür.

Max'e sıkıca tutunuyorum, kokusunun bu şiddetli reddedilme ve
incinme hissini yatıştırmasına izin veriyorum.

Böyle olmaması gerekiyordu ve şimdi ne olacağını bilmiyorum.

Ateşim geldi ve her şey mahvoldu.

BÖLÜM 23

T Evime giderken sanki otomatik pilottaydım. Onları görür görmez her şeyi çantama attım ve koşarak oradan çıktım. Odaya girmemin tek nedeni Sloane'un kokusunu alabilmem ve bana sürpriz yapmak için oyundan dönmemi bekleyip beklemediğini merak etmemdi.

Şaşırdım ama kesinlikle iyi anlamda değil.

Şu anda yaşadığım şekilde incinebileceğimi bilmiyordum. Göğsümde beni bütünüyle yutacakmış gibi hissettiren bir ağrı var.

Bu ilişkide böyle hisseden tek kişi nasıl ben olabilirim?

Bunu nasıl yapabildi?

Başka biriyle ilgilenirse bana söyleyeceğine söz vermişti. Neden Max'i becersin ki? Hem de lanet stadyumda?

Hayır galasından beri benden sakladığı şey bu muydu? Onunla konuştuğunu gördüm ama arkadaştan öte bir şey gibi görünmüyorlardı. Bu yüzden mi bana Max'ten neden nefret ettiğimi soruyordu? Çünkü o da mı onunla yatıyordu?

O kadar derin bir ihanete uğramışlık hissi var ki bunu aşabilir miyim emin değilim.

Bana Max'le ilgilendiğini söylemiş olsa bile, bunun yürüyeceğinden emin değilim. En azından geleneksel anlamda.

Nefes almaya ve her şeyi sindirmek için boşluğa ihtiyacım var.

Ona aşışım ve onunla birlikte olduğu fikri daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla acı veriyor.

Telefonum cebimde titriyor. Ethan dört kez aradı, muhtemelen bu saçmalığı mantıklı göstermeye çalışıyordu. Siktir, o da biliyor muydu?

Kanepeme oturup televizyonumun boş ekranına bakarken çantamı yere atıyorum.

Buraya nasıl geldim?

Sloane için özenli ve iyi bir Alfa olduğumu sanıyordum. Bana iyi bir adam olduğumu ve beni özlediğini söyledi.

Ama sonra onu, beni de göğsümde benzer bir boşluk hissiyle bırakan bir adamla düğümlemiş buldum.

Benim neyim var ki kimse kalmak istemiyor? Neden yeterli değilim?

Telefonum çalmaya devam ediyor, ben de sessize alıyorum, öylece oturup düşüncelere dalıyorum, her şeye bir anlam vermeye çalışıyorum.

Burada ne kadar oturduğumdan emin değilim, uçak yolculuğundan kalma kıyafetlerimi bile değiştirmemiştım ki kapım gürültüyle çalındı.

Cam bölmeden bakıyorum ve Ethan'ın ön basamağında durduğunu görüyorum. İçimi çekip ona defolup gitmesini söylemeyi düşünüyorum ama içimdeki yumuşak bir parça

Ben kapıyı açıyorum.

Ethan kapıyı iterek açıyor ve benim alanıma giriyor. "Neden lanet telefona cevap vermiyorsun?" diye soruyor. "Nedenini biliyorsun."

Ethan yüzünü ovalıyor. "Sloane'un mektubunu aldın mı?" Yüzüm buruştu. Neden bahsediyor bu? "Mektup.

Senin dolabına bırakmış," diye tekrarlıyor.

"Önemli değil. Biliyor muydun?"

Gerilir ve iç çeker.

"Tüm bunların böyle olmaması gerekiyordu. Lanet mektup nerede?" diye sorar.

Evimden çıkmasını sağlamak için omzunu itiyorum, o da yanımdan geçip çantamı açıyor ve ön yüzünde adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf çıkarıyor.

"Bu mektubu oku, sonra konuşuruz."

Mektubu elinden kapıyorum, içimi hâlâ derin bir pişmanlık duygusu dolduruyor. Her ne kadar duygularımla başa çıkmanın bir yolunu bulmak istesem de, o buradayken bunu yapamam. Ve her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, onu evimden zorla çıkarma düşüncesini de midem kaldırmıyor.

Mektubu açıyorum ve Sloane'un düzgün el yazısıyla yazılmış kâğıdı açıyorum.

Bram,

Size bu mektubu yazıyorum, böylece tökezlemeden, ağlamadan ya da kendimi aptal yerine koymadan her şeyi içime atabiliyorum.

Sanırım sana karşı hislerimin gerçek ve derin olduğu artık çok açık. /Gerçekten b i r gelecek gördüğüm ilk Alfa sensin. /Bu yıl Tilkiler için çalışmak istememin tek nedeni sensin. Senin etrafında olmak için bir nedene ihtiyacım vardı ve aramızdaki şeyler çok güzel ve hızlı bir şekilde ilerledi.

Bunların hiçbiri değişmedi. Seni hâlâ Alfa'm ve sürümde olmasını istediğim adam olarak görüyorum.

Ama sakladığım bir şey var ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Yardım gecesinde Max Connery'nin benim koku eşim olduğunu fark ettim. Bu yüzden banyoda öyle davrandım ve bu yüzden son zamanlarda kendimde değildim.

*Max bilmiyor ve **ben** de ona söylemedim. Sana neler olduğunu anlatmadan vicdanım rahat bir şekilde bu konuda harekete geçemezdim.*

Ondan hoşlanmadığını biliyorum ve uzak durmam için beni defalarca uyardın.

*/Ya da sen, **ben**.*

Ama bir koku kibritini bırakıp gidemem.

Seni incitme fikri fiziksel olarak hasta olmama neden oldu. Nasıl tepki verebileceğini düşünerek pek yemek yemiyor ve uyumuyorum.

Bunun ideal olmadığını biliyorum ve bir sürünün içinde olma düşüncesi senin için zaten zordu.

*Seni asla değiştirmek istemem. Seni olduğun gibi seviyorum. Umarım sen de **benim** kadar güçlü hissediyorsundur ve böylece bunu aşabiliriz.*

Kabul edilmesi gereken çok şey var ve nasıl hissettiğini anlamak için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Bu yüzden bu mektubu oyundan döner dönmez okuyabilmen için bıraktım.

Seni sürümde Alfa olarak istiyorum. Ama koku eşime de aynı derecede ihtiyacım var. Lütfen bana bu işi başarabileceğimizi söyle.

*/ours,
Sloane.*

Ethan'a bakmadan önce iki kez daha okudum. "Ama o beklemedi."

Ethan ensesini ovuşturur. "Sanırım bu onların elinde değildi."

"Ne demek istiyorsun? Adam kızın içinde düğümlenmişken içeri girdim.

Bu mektubu okuma şansım bile olmadı."

"Dinleyin. Koku maçları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim Sloane'un mektubunuzu bırakmak için stadyuma gittiği ve sizin birkaç saat içinde gelmenizi beklemediği."

"Planlanandan önce yola çıktık," diye cevap veriyorum ve Ethan başını sallıyor.

"Doğru, o da yan odaya gidip saklandı. Koku giderici kullanmıyordu çünkü herhangi biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Bir. Sanırım Max de kokusunu saklamıyordu. Bu yüzden kokuyu alıp onu odada bulduğunda ikisi de biraz vahşileşti."

"Sloane neden burada değil ve bunu bana söylemiyor?"

"Çünkü kızgınlık döneminde ve kendini banyo odasına kilitlemiş, senin için ağlıyor ve babası Max'i ve beni öldürmekle tehdit ediyor."

"Kızgınlık döneminde mi?" Şaşırarak söyledim.

Kızgınlık döneminde, ağlıyor ve üzgün.

Tekrar mektuba baktım. Bunun olmasını istememişti. Kader onun hayatını eline aldı ve bu karmaşaya neden oldu.

Ama Max'i kadınım ile izleme fikri göğsümü ağrıtıyor.

"Gerçekten bunu yapmak istemedi mi?" Mektup ellerimde sıkıca dururken soruyorum.

"Mektubu yazdığında oradaydım. Seni kaybetme düşüncesi onu hasta ediyordu."

"Ya Connery?"

"Onun nasıl tepki vereceği konusunda endişeli görünmüyordu, daha çok seni üzme ya da kaybetme konusunda endişeliydi. İkimiz de Sloane'dan daha iyisinin olmadığını biliyoruz. Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat. Şimdi bu konuda küçük bir sürtük gibi mi davranacaksın yoksa eşyalarını toplayıp benim boktan kamyonetime binerek onun evine gidecek ve bize en çok ihtiyacı olduğu anda onunla ilgilenecek misin?"

Sanki Beta soğukkanlı gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı.

Kimse Sloane'a yetişemez. Ona takıntılıyım. Ona aşığım.

"Günlerce onun yanında nasıl durabilirim?" Ethan'a soruyorum.

"Ben senin yüceltilmiş Beta tamponun olacağım. Onu kızgınlık döneminden geçirelim, diğer şeyleri sonra düşüneriz."

Başımı salladım

ve iç çektim.

"Koç biliyor

mu?"

"Oh evet. Koç biliyor."

"Siktir," diye tıslıyorum arkamı dönüp çantamdan birkaç şey çıkarırken. "Bana beş dakika ver, sonra oraya gidelim."

Ethan rahatlayarak iç geçiriyor ama benim içim gerginlikle dolu.

Bu, Sloane'un ateşinin nasıl görüneceğini düşündüğüm vizyon olmayacak.

Sloane'un araba yoluna yanaşıp apartmanının yanına park ettiğimizde Koç Applegate volta atıyor, bir yandan kar kütlelerini tekmeliyor, bir yandan da nefesini tutmuş mırıldanıyor. Birkaç takım etkinliğinde tanıştığım Omega'sı onu teselli etmeye çalışıyor.

"İşte buradasınız orospu çocukları," diyor ve acı soğuktan nefesini görebiliyorum. "Ona kendi kızınmış gibi davranmanın hangi kısmını anlamadın Nilsen?"

"Kristoff, yeter. Üst kattaki onun koku eşleşmesi ve o da bu ikisini seçti."

Koç Applegate gözlerini devirir. "Bazı lanet seçimler. İçeride senin kıçın için ağlıyor," diyor parmağıyla göğsümü işaret ederek.

"Bundan daha karmaşık olduğunu biliyorsun," diyor Omega.

"Willow, Tanrı aşkına, lütfen şu anda mantıklı davranmayı bırak. Az önce kalecimin, en kıdemli defans oyuncumun ve lanet olası maskotun kızımızın ateşini söndürmek için burada olduğunu öğrendim. Sanırım biraz sinirlenmeye hakkım var."

Omega gözlerini devirerek iç çekiyor. "Neden orada çalışmayı bu kadar çok istediğini düşündün? Armut dibine düşermiş."

Ethan ve ben çenemizi kapalı tutarken o kadınına bakakalıyor.

"Biliyor muydun?" diye sorar.

"Ah, doğru ya. Fırındaki kekleri unutmuşum. Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum çocuklar," diyerek el sallıyor ve Koç Applegate'in ağzını açık bırakıyor.

Armut dibine düşer çünkü bu kesinlikle Sloane'un yapabileceği bir şey.

"Yani bir sonraki maçımız için bir kaleciye, yeni bir savunma hattına ve lanet olası bir maskota mı ihtiyacım var?" Koç kararlı ama hala kızgın bir şekilde şöyle diyor.

"Öyle görünüyor efendim," diyorum.

Alfa koçu bana yaklaşarak parmağıyla göğsümü işaret etti. "Eğer şu anda o durumda olmasaydı, çok daha derin bir konuşma yapıyor olurduk. Ama şu anda ne kadar kızgın olsam da, onun acı çekmesine izin veremem. Git kızıma iyi bak. Yemin ederim, eğer sen ya da üst kattaki o salak, kızın rızası yokken onu bağlarsanız, o zaman yeni bir takım yerine mezarlık ararsınız," diyor.

Ana mülklerine geri dönmeden önce ikimize de ters ters bakıyor. Adını hatırlayamadığım sürü Beta'sı yanımıza geliyor ve bir kırbaç daha yiyip yemeyeceğimizi merak ediyorum.

Onun yerine ısıklık çalıyor. "Bu son derece dramatikti. Kristoff adına özür dilerim. Sloane'un ateşi sırasında bir şeye ihtiyacınız olursa diye içinizden birine numaramı vereyim."

Ethan da ben de adama göz kırptırıyoruz ve o da elini uzatarak bir telefon bekliyor.

Benimkini çıkarmak üzereydim ki adam başını salladı.

"En akıllı başında olanın telefonunda benim numaramın olmasını tercih ederim," diyor Ethan'a. O da telefonunu çıkarıp adama uzatıyor, adam da hızla bilgilerini giriyor.

Şöyle bir baktım ve sonra adı aklıma geldi. Henderson Applegate.

"Sloane düşüncesiz olabilir. Ama böyle bir konuda değil. Kristoff kendine gelecektir ve eminim Sloane da akıllı başına geldiğinde sizi savunmaya geçecektir. Kızımıza iyi bak," diyor ve Koç'u evlerine kadar takip etmeden önce omzuma bir şaplak atıyor.

"Az önce ne oldu lan?" Ethan arkamdan fısıldıyor.

Bu harika bir soru çünkü alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissediyorum.

Ethan beni yan merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve Sloane'un şeftali kokusu koridorlara yayılıyor. Neredeyse beni kendimden geçirecekti.

Kesinlikle kızışmış.

Kapıyı açtığı anda, Connery'nin yerde oturmuş, başını ellerinin arasına almış haliyle karşılaşıyorum.

"İyi ki buradasın," diyor ve ben ona ters ters bakıp kapalı banyo kapısına bakıyorum.

Max'le konuşmuyorum çünkü şu anda yapmam gereken son şey onunla tartışmak.

Parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum.

"Sloane, ben Bram, kapıyı aç."

Kapıyı açıp bileğimden tutuyor ve kapıyı çarpmadan önce beni kendisiyle birlikte banyoya çekiyor.

Küçük kolları hemen belime dolanıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye tekrar tekrar bağılıyor.

"Mektubu okudum. Daha erken çıktığım için özür dilerim. Neler olduğunu bilmiyordum ve en kötüsünü düşündüm."

Elleri bir can simidi gibi gömleğimi kavlıyor ve sanki dayanmaya ve sıcaktan tamamen etkilenmemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Eyalet.

"Beni bırakma," diyor ağlayarak ve ellerim onun etrafında sıkılaşıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sen hala benimsin."

Göğsüme doğru ağlıyor, beni sıkıca kavıyor, sonra tutuşu gevşiyor ve burnunun köprüsünü göğsüme sürtmeye başlıyor, beni kokluyor ya da kokusuyla beni işaretliyor, bilemiyorum.

"Hadi, gidip seni yatağa yatıralım."

Derin bir nefes alıyor ve başını sallayıp yatak odasının kapı kolunu çevirirken sesi neredeyse bitkin geliyor.

Daire küçük ve benim ve Max'in kokuları birbiriyle yarışıyor, Sloane'unkilere karışıyor.

Burada onunla kaç gün kapana kısılacığımı bilmiyorum. S a d e c e kapana kısılmak bile değil, Sloane'un şu anda ihtiyacı olan şeyleri düşündükçe inliyorum.

Sloane, Ethan ve benim aramda çok mükemmel olacağını düşündüğüm bu an, şimdi odada 1.80 boyunda sık kafalı bir ele-phant var.

BÖLÜM 24

K *Kendine hakim ol, kadın.*
Tek yapmak istediğim Alfa'ma tırmanıp yüzünü öpmek ve ona burada olduğu için ne kadar rahatladığımı söylemek. Onun umursadığını

Tüm bunları görmezden gelebilecek kadar.

Sonra koku eşime bakıyorum ve sızlanıyorum. Ben de ona tırmanmak istiyorum.

"Tatlım, iyi misin?" diye soruyor

Beta'm. Ona nasıl da tapıyorum.

Çok yakışıklı, seksi ve kızgınlığım sırasında her şeyimle ilgilenecek. Ayrıca tırmanılmayı fazlasıyla hak ediyor.

Yaramaz düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım. Y yapmak istediğim şey neydi?

Doğru, sözleşme ve el kitabı.

Masama gidip klasörü ve adamların her biri için üç sözleşme ile birlikte geri vermeleri için üç kalem çıkarıp onlara veriyorum.

"Bu ne?" diye soruyor koku eşim.

Beta'm, "Isı sözleşmesi ve el kitabı," diyor.

O çok yardımsever ve tüm sevgiyi hak ediyor. Ben de ona sevgimi göstermek için eşofmanımı ve kazağımı çıkarıyorum. Ayrıca burası kavurucu sıcak.

Hava ünitesi açık mı?

Düğmelere basmaya gidiyorum ve klimanın devreye girdiğini duyuyorum. Bütün adamlar şaşkın şaşkın etrafa bakıyor.

Onlar da yanmıyor mu?

Hepsi sözleşmeye göz gezdiriyor. Önce Beta'm imzalıyor ve bana yaklaşıyor. Dudağımı ısırđım.

Evet, dokun bana, becer beni, hepsini yok et.

"Diyaframın nerede?" diye soruyor.

Boo.

Beni hamile bırak. Ne demek diyafram? Omuz silkiyorum, nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi davranıyorum. "Sloane, bana söz verdirdin," diyor

Ethan.

Sözler bozulmak içindir.

Güçlü, huysuz Alfa'm yaklaşıyor ve yanaklarımı tutuyor. Parmaklarının tenime batma şekliyle inliyorum.

"Diyafram ve prezervatif, *Liefje*. Nerede onlar?"

İçimi çekiyorum, o gidip komodinin üstüne prezervatifleri yerleştirirken komodinin çekmecesini işaret ediyorum.

Kesinlikle olmaz.

Hemen arkasından gelip kristal bir mücevher tutacağı alıyorum ve prezervatifleri kabın içine düzgünce yerleştiriyorum.

İşkence aletinin, yani dölllerinin içime tamamen dolmasını engelleyecek diyaframın plastik düğmelerini açıyor ve ben başımı sallıyorum.

İstemiyorum. İstemiyorum.

Beta'm, "Sizi Sloane ısı manu- alının 1A bölümüne yönlendirmemiz gerekiyor mu, burada doğum kontrolü kullanmadığınızı ve seçtiğiniz yöntemlerin bunlar olduğunu açıkça belirtiyorsunuz?" diye soruyor.

Koku eşimin kaşları çatılmış, konuşmayı izliyor ve açıkça kastetmediğim saçmalıklarla dolu o aptal dosyayı okuyor.

Her birinin beni teker teker sikmesini ve beni dölleriyle doldurup bana bir bebek vermelerini istiyorum.

"Sanırım bebekler hakkında konuşmaya başlamadan önce halletmemiz gereken bazı şeyler var," diyor Alfa'm ve ben suratımı asıyorum.

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Yok öyle bir şey. Bunu sokmama izin ver, seni çok iyi becereceğim. Her şeyi unutturacağım," diye söz veriyor.

Kulağa hoş geliyor.

Aslında, kulağa gerçekten çok hoş geliyor.

"Canın yanıyor, değil mi tatlı Omega? Bırak ben alayım. Külotunu çıkar ve arkana yaslan. Bırak Alfa'n seninle ilgilensin."

Sözleri çok tatlı ve benim için burada olmayacağını düşündüğümü ama burada olduğunu düşününce, kabul ediyorum.

Onlar bakmıyorken çıkarırım.

"Aferin kızıma," diyor ben arkama yaslanıp bacaklarımı onun için açarken.

İki parmağını içime yerleştiriyor, derinlere doğru kıvrıyor ve beni inletiyor. Öne doğru eğilip dudaklarını amıma dayadığında ve klitorisimi yaladığında tamamen giyinikti.

Tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum ve göğsü mırıldanıyor.

Beni yerken bana bakarken yüzümü kaplayan gülümseme muhtemelen gülünçtür.

O burada, benim, beni seviyor.

Ya da en azından yumuşak silikonu-eğlencesi olmayan-cihazı içime itmeden önce öyle olduğunu sanıyordum.

Prezervatif almak için uzanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sloane," diye iç çekerek adımı söylüyor.

Beta'm, "Biri ya da diğeri ona uyar," diyor.

Koku kibritimle kanepede oturuyor. Bu da rahatsız edici. Neden hepsi aynı anda beni baştan çıkarmıyor?

Bu saçmalık ve tam suratımı asacaktım ki Alfa'm sikini içime soktu.

Evet. İhtiyacım olan şey buydu.

Tam içime bir kramp girerken, beni daha sert sikiyor. Büyük siki içime girip çıkıyor ve bana her şeyi unutturuyor.

Çantam burada. Mükemmeller. İyi olacağım.

Bu yüzden kendimi tamamen bıraktım ve vücudunun benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkardım.

BÖLÜM 25

I Tamamen sersemledim.

Dürüst olmak gerekirse, bu durum karşısında panik atak geçirmeme ramak kaldı. Deplasman maçlarımızdan eve dönüyordum.

bir koku eşleşmem olduğunu öğrendim.

Sloane Applegate benim koku eşim ve kızışmış durumda. Ve benden sebepsiz yere nefret eden adam şu anda benden birkaç metre ötede onu beceriyor.

El kitabını karıştırıyorum.

"Bunu yapması ne kadar sürdü?" Yanımda oturan Ethan'a soruyorum.

"Birkaç hafta. Biraz titizdir." "Yani sen, o ve Nilsen?"

"Evet," diye iç geçiriyor ve ben de başımı sallıyorum.

"En azından ikinizin neden benden ayrılmaya başladığınız şimdi anlaşılıyor. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüştüm."

Ethan elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Bunun için özür dilerim."

"Neden hışımla çekip gittiği anlaşılıyor. Eminim şimdi benden daha da fazla nefret edecektir."

"Şu anda önemli olan tek şey Sloane, tamam mı?" Ethan öyle diyor. "Sürü olmanın neye benzediği ve bunu nasıl yapacağımız gibi diğer tüm şeyler bekleyebilir. Şu anda sadece ona iyi bakıldığından emin olmamız gerekiyor."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Kokusu çok yoğun ve yatağında düğümlenirken daha da yoğunlaşıyor. Birkaç kez göz kırpyorum.

Tüm bunları kavramsallaştırmak ve hissettiğim bu kıskançlığı aşmak.

Sanırım bu alışmam gereken bir şey.

Bir Omega benim için gerçekten radarda değildi, özellikle de Sloane gibi biri için.

Bir insanın hayatı sadece birkaç saat içinde nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değişir?

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum Ethan'a.

"Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. Sadece kılavuzu oku, içgüdülerini takip et. O senin koku eşin, Max," diyor yumuşak bir gülümsemeyle ve ben de kendimi biraz rahatlatıyorum.

"Hızlı bir arama yapsam sorun olur mu?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"O zaten meşgul. Ben arkama yaslanıp gösteriyi izleyeceğim," diyor ve Bram'in Sloane'un canına okumasını izlerken duruşunu iyice açıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Dışarı çıkıyorum ve ana garaj alanına doğru yürüyorum. Bunu yapar yapmaz, hemen üst kata geri dönmem gerekiyormuş gibi huzursuz hissediyorum. Ama kaçınıyorum ve telefonumu çıkarıp tavsiye alacağımı hiç düşünmediğim kişiyi arıyorum. Titriyorum. Burası Sloane'un odasından daha soğuk. Dışarıda kar olması da yardımcı olmuyor.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Alo?" Owen diyor. "Owen, yardımına ihtiyacım var."

"İyi misin? Sorun ne?" diyor panik içinde.

Sanırım buna hakkı var. Hayatımda bir kez bile yardım istemek için onu aramadım.

"Sloane benim koku eşim ve az önce kızıştı."

"Vay anasını," diye fısıldıyor. "Bram ve Ethan orada mı?" diye soruyor ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Onları ve Sloane'u nereden biliyorsun?"

"Piper ve Sloane arkadaşlar ve Piper benim koku eşim ve bu nedenle sırlarını anlattığı kişi. Ayrıca, bir keresinde onu onun evine bırakmıştık ve ikisi de oradaydı. Ama onun koku eşleşmesi olduğunu düşünmemiştim."

"O değil."

"Ve senden nefret ediyor," diyor Owen ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünerek telefonda inliyorum. "Üzgünüm, bu hiç yardımcı olmadı. Ne yapabilirim ki?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diyorum, savunmasızlıktan nefret

ederek.

"Annem yaklaşık on yıl önce bize seks konuşması yapmıştı." "Sorduğumu unut," diyorum, telefonu kapatmak üzereyken.

"Özür dilerim, götlük yapıyorum. Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Boğazımı temizliyorum, kendimi çok garip hissediyorum. "Her şey çok hızlı oldu, gerçekten çok hızlı. Hats hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da ne yapmam gerektiğini. Sloane ve ben konuşamadık ve başka kimseyle de paylaşmadım. Muhtemelen her şeyi berbat edeceğim."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Koku eşim olduğunu öğrenmeden önce ondan hoşlanıyordum. Şimdi bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. O benim her şeyim."

"Belki de Piper'ı telefona çağırıp bu konuyu konuşmalıyım?"

"Sen bir Omega'sın. Onun için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum."

"O kadar da karmaşık değil, Max. Sadece ona istediğini ver ve eğer bağlanmak için yalvarırsa, boynunu em ve ona ne kadar iyi ve harika olduğunu söyle."

"Peki ya Nilsen?" Ben soruyorum.

"Bu daha zor bir soru. Alexi ve Piper ben dahil olmadan önce birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Ama eğer onu önemsiyorsa, ki gerçekten önemsiyor gibi görünüyor, yola gelecektir. Belki de sadece onunla meşgul olmamaya çalışın ya da ayak parmaklarına çok fazla basmayın, böylece sıcaklığı atlatabilirsiniz."

"Ya onunla paylaşamazsam?"

"Tanrım, Max, bu Sloane, en sevdiğin oyuncak kamyonu paylaşmak değil. O senin koku eşin, anlıyorum, gerçekten. Ama bana göre, Piper ve Alexi'yi aynı şekilde seviyorum. Sadece vücudumun ona verdiği tepkilerde bazı farklılıklar var. Sen onun gerçek feromon ıslak rüyası olabilirsin, ama onun da Alexi'yi seçtiğini unutmamalısın."

Owen çok mantıklı konuşuyor.

"Herhangi bir sorunuz olursa beni ya da Piper'ı arayın." Uzun bir an duraksıyor. "Bekle, Koç biliyor mu?"

"Oh, evet. Antrenmanda kötü bir ruh hali bekleyin." "Kahretsin, Gagnon başlamak zorunda kalacak."

"Hey, en azından playoffların ortasında değil," diyorum ve o da gülüyor.

"Komik olan ne biliyor musun, Sloane'dan özellikle bunu yapmamasını istedim. Dinle, işlerin garip gittiğini biliyorum. Ama senin adına mutluyum. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

"Teşekkürler, Owen."

Telefonu kapatmadan önce "Annem beni aramadan önce ona söyleyen iyi olur" diyor ve ben de içimden küfrediyorum.

Her seferinde iki merdiven çıkıyorum ve odaya girdiğimde, kokusu o kadar güçlü ki sanki bir sıra şeftali ağacının arasından geçiyormuşum gibi hissediyorum.

Çok bunaltıcı ve sanki ona ve yataktaki Bram'e yaklaşıırken ayaklarımın kendi aklı varmış gibi.

Adam kızın içinde iyice düğümlenmiş durumda ve ben eğildiğimde hırlıyor. Ethan ellerini çırpıyor ve ikimizin arasına oturuyor. Sloane'un çenesi.

"Bu Alfaların hepsi senin üzerinde büyüyor ve bok gibi. Bu hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor ve o da başını sallayarak gülümsüyor. "Küçük baş belası. O düğüm sana nasıl davranıyor?"

Bram'in başının arkasını kavırıyor ve dudakları boynuna degecek şekilde vücudunu bükmesini sağlıyor.

"Çok iyi bir Omega. Boynunu em," diyor Bram'a, başını daha da aşağı iterek.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum ve Ethan gözlerini d e v i r i y o r .

"Kütüphane kartın ya da internetin olmadan hayatta çok fazla yol alamazsın, Max."

"Koku eşleşmemi birkaç saat önce öğrendiğim için özür dilerim."

"Adil. Sana izin veriyorum," diyor Sloane'un saçlarını okşayarak. "Ayrıca, akıl sağlığım için, sen ve Bram farklı Sloane rotasyonlarındasınız. Onun içindeyken yataktan uzak dur. Bu senin için de geçerli koca adam," diyor ve Bram'in sırtını sıvazlayıp okşuyor.

Üçünü birlikte izliyorum, kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Bu yeni bir duygu değil; hayatım boyunca bunu hissettim.

"Sen de mi Bram'la birliktesin?" Sloane ve Bram'ı sevip dokunurken yataktan kalkıp orada durarak soruyorum.

Bir yanım Bram'i ondan koparıp ellerimi boynuna dolamak istiyor ama sonra diğer yanım bunu yaparsam ona zarar vereceğimi ve bunun beni korkunç bir koku eşleşmesi yapacağını fark ediyor.

"Bu biraz daha karmaşık. Sikiimin yarısını emdi ve birkaç kez öpüştük," diyor Ethan tüm dürüstlüğüyle.

"Bir siki nasıl yarım emersin?"

Ethan, "Sana bir ara gösteririm," diye şaka yapınca Bram yine gırtlaktan bir ses çıkarır.

"Neden tüm panjurları kapatıp yemek için bir şeyler hazırlamıyorsun?" Ethan diyor ki.

Yönlendirildiğimi sevdiğim için tam da bunu yapıyorum ve Sloane'u eve getirdiğimden beri ilk kez kendimi yarı işe yarar hissediyorum.

Bram koku eşleşmemi istifliyor ve ben bu saçmalıktan bıktım.

Mantıklı olmaya çalıştım ama bana bir sebep vermedi. Foxes'a katıldığımdan beri bana karşı tam bir pislikti ve şimdi de koku maçımdan benden uzak tutuyor.

Neden anlayışlı olması ve ayak parmaklarına basmaması gereken kişi benim?

İş hayatımızda ve şimdi de özel hayatımızda tek yaptığı beni ezip geçmek ve ben bundan bıktım.

Sloane yatakta kıpırdanıyor ve hemen yanına gidip onu kollarıma alıyorum.

Bram onu tekrar göğsüne çekmek için elini tutuyor ve Ethan elini Bram'ın bileğine doluyor.

"O onun koku eşleşmesi. Ona zarar vermez. Dinlenmen gerek. Kes şunu."

Homurdanıyor ama Ethan'ı dinliyor. Sloane'u göğsümde tutup banyoya götürürken Beta'ya fısıldayarak teşekkür ediyorum.

İçeri girer girmez tişörtümü çekiştirmeye başladı. Teni çillerle kaplı ve ben de omzundakilerin izini sürdükten sonra oraya şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum," diyorum ve o da mırıldanarak parmaklarıyla göğsümün genişliğini inceliyor. "Kızgın olmadığın zaman işleri doğru yapacağım. Senin için iyi bir adam olabilirim, Sloane. Söz veriyorum."

Öne eğilip meme ucumun hemen üstünden kulağımın arkasına kadar yalayarak beni ürpertiyor.

"Duş almak ister misin?" Başını sallıyor.

"Düğümler," diye fısıldıyor.

"Bir ara seni yatakta sikeceğime söz veriyorum," diyorum onu tezgâhın üzerine oturtup dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. "Kahretsin, nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum."

Bel kemerimi kavırıyor, ifşaatlarımı umursamadan aşağı çekip sikimi serbest bırakıyor.

Nabızı hızlanıyor ve boynuna bakarken tek düşünebildiğim onu bağlamak ve benim yapmak. Ama bunu yaparsam babasının beni öldüreceğini biliyorum. Az önce koku eşimi buldum. Ölmeyi göze alamam.

"Bana bak," diyorum ona, güzel yeşil bakışlarını içime çekerek.

Yüzüne bakarsam, onunla bağ kurma hissinin bir kısmına yardımcı olabileceğini düşündüm.

"Aferin kızıma. Alfa'nın düğümünü istiyor musun? O küçük tatlı amcığını germem hoşuna gitti mi?"

"Mmm," diyor, bacaklarını açıp bana küçük şirin amını gösterirken gözleri yarı kapalı.

"Tezgâhın üzerine damlattığın şu kayganlığa bak," diyorum ona.

Tatmak istiyorum ama Bram'in döllerinin hâlâ içinde olduğu fikri, onu kendi döllerimle doldurma ihtiyacımı daha da yoğunlaştırıyor.

Bir elimle kıcını tutarken diğer elimle sikimi içine sokuyorum. Boynunun arkasını nazıkçe kavırıyorum ve bağlandığımız yere bakmasını sağlıyorum.

"Birlikte mükemmel görünüyoruz," diyorum ona.

Aynı fikirde olmalı çünkü bir saniye bile onu becerdiğim yere bakmayı bırakmıyor. İzlemekten hoşlanmasına, benimle bu kadar ilgilenmesine bayılıyorum. Bu onu daha sert sikmemi sağlıyor.

Sloane omuzlarıma tutunuyor ve ben de onu tezgâhın üzerinde çok sert sikmediğimden emin oluyorum.

Şeftali gibi yaz kokusu etrafımı sarıyor ve sikim onun kayganlığı ve kokusuyla kaplanıyor.

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki. Kendimi sakinleştirmek için alt dudağımı ısırıyorum ama bu sadece onun dikkatini çekiyor.

Elleri omuzlarımdan kayıyor, tırnakları göğsümden aşağı iniyor, bu da omurgamı karıncalandırıyor.

Sertçe itiyorum ve düğümü içine itiyorum ve o kadar yüksek sesle inliyor ki banyo duvarlarında sekiyor.

Güzel, umarım Bram'in uykusunu mahvetmiştir.

Başımı boynuna doğru itiyor ve ben ağzımı açıyorum. Bunu yapmayı çok istiyorum. Ama onun yerine tenini emiyorum, bir çürük olacağını bilecek kadar sert.

Onaylayarak mırıldanıyor.

Şükürler olsun ki o telefon görüşmesini daha önce yaptım.

"Benim için çok iyi bir Omega," diyorum, boğazının kenarını öperek ve düğümüm en büyük boyutuna şişerken ve içine dökülürken amına giriyorum.

Bu, onu Bram'le görmekten nefret eden vahşi Alfa yanımı sakinleştiriyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Taşaklarım ve kalçalarım onun salgısıyla kaplı ve onu tenime sürmek istiyorum.

Başının arkasını avuçluyorum, memnuniyetle iç çekerken yüzünü öpücüklerle boğuyorum.

Geri çekildiğimde, aynaya iliştirilmiş "Sloane'un Cilt Bakım Rutini" başlıklı bir kâğıdı işaret ediyor.

"Yüzünü yıkamamı ister misin?" Ona soruyorum ve o da aptalmışım gibi rutinin birinci adımını işaret ediyor.

Sol tarafa baktım, her birinin üzerinde bir numara olan dört şişe vardı. Çok titizdi.

Adımları uyguluyorum ve Sloane tüm bunlar boyunca yarı uykuda, düğümüm hala onun içinde. Başka bir bez alıp aynı rutini benim üzerimde uyguladığında gecenin bu kadar olduğunu düşünüyorum.

Tenim hiç bu kadar iyi hissetmemişti ve düğümüm çözülüp içinden gülünç miktarda döl dökülürken puslu gözlerle gülümsüyor.

"Şimdi diyaframı çıkarayım mı?" Ona soruyorum ve yüzünü kaplayan gülümseme neredeyse hınzırca. "Boş ver. Kullanma kılavuzuna bakacağım."

Suratını asıyor ama ben onu temizlerken sıcak bezin tadını çıkarıyor. "Yarın duş alacaksın, bebeğim."

Bana pis bir bakış atıyor ama onu kucağıma aldığım da ellerini uzatıyor. Bram'in yakınında olmak istemediğimden, onu göğsüme yaslayarak kanepeye sırt üstü uzandım.

Belki de bunu yapabilirim.

BÖLÜM 26

ETHAN

I elini yüzümde gezdirdi.

Son yirmi dört saat tam bir kasırğa gibiydi. Lanet o l s u n , son birkaç hafta öyleydi.

Sloane'la birlikte olmanın karmaşık olacağını biliyordum. Bram ile birlikte olmak karmaşık olacaktı.

Ama şimdi Max onun koku eşi ve karışımın içinde.

Buna üzülmemem yanlış mı? Onunla yakın olmayı özledim. Birçok kez onu bira içmeye davet etmeyi ve neler olup bittiğini konuşmayı düşündüm ama yapamadım.

Bu sadece Bram'a olan sadakatim değildi, ki şüphesiz sadakatim var. Üvey babam dışında hiç kimse benimle bu şekilde ilgilenmedi. Sadece lokantadaki durumu ortadan kaldırmakla kalmadı, aynı zamanda bunun için beni asla yargılamadı.

Sloane da öyle.

Uzaklaşmaya ve biraz mesafe yaratmaya çalıştığımda bile Sloane bana izin vermedi ve bunun için çok minnettarım.

Onu inciteceğimi düşündüğümünden değil. Yapmayacağımı biliyorum. Ama bu yönümün ortaya çıkması beni gerçekten çok korkuttu. Hayattaki amacım her zaman onun gibi olmamaktı.

Gözlerimi açmak istemiyorum çünkü doğruyu söylemek gerekirse yorgunum. Ama sonra görmezden gelemediğim inkar edilemez bir çekişme var.

"Onu bana ver," diyor Bram.

"Hayır, olduğu yerde rahat. Siktir git," diye karşılık verir Max.

"Onun koku eşleşmesi olmanız sizi benden ya da Ethan'dan daha önemli yapmaz."

"Öyle değil mi?" Max söylüyor ve ben irkiliyorum, uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum ve yataktan kalkıyorum.

Sloane, Max'in göğsünden kayar ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çırılçıplak bir halde orada durur.

Açıkçası, aynı anda hem değerli hem de kızgın görünüyor.

"Bana ne dedin sen?" Bram öne doğru bir adım atıyor, Max ise tam boyunda duruyor. İkisi de iri yarı ama Bram boy ve cüsse olarak ikisinden daha iri.

O da tamamen çıplak ve sallanan sikine bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Başarısız oluyorum.

"Onları nasıl seçeceğini biliyorsun, tatlım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Max ile Bram'a hançer gibi bakmadan önce bana bakıyor.

"Onun koku eşleşmesi olduğumu söyledim ve bu bir fark yaratıyor. Onun üzerinde senin bağ izini göremiyorum Nilsen," diyor Max, doğrudan şahdamarına doğru ilerleyerek.

Yüzümü buruşturuyorum ama Bram'in bıçağı Max'in böğrüne daha da derinden sapladığını da anlıyorum. Eninde sonunda karşılık verecektir.

"*Henüz*. Bağlanma izim *henüz* onun üzerinde değil. Çünkü o beni seçti. Beni kendim için istedi. Belki de onun seni neden istediğini düşünmelisin," diyor Bram ve ben yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum.

Uykusuzluktan mı yoksa güvensizlikten mi bilmiyorum ama Max'in Bram'in omuzlarını iterken sinirlenmesine neden oluyor.

Sikeyim.

Bu adamlar yaşamak için her zaman dövüşüyorlar ve Bram'in geri çekilip Max'in suratına yumruk atması bunu gösteriyor. İki Alfadan oluşan bir uzuv ve homurtu sürüsü. Bunun ne kadar gülünç derecede ateşli olduğundan bahsetmeyeceğim bile çünkü çok berbat. Ama Bram dar siyah boxerlar giyiyor ve Max'in dev siki onlar dövüşürken rüzgârda sallanıyor. Ben sadece kırmızı kanlı bir erkeğim; çarpıcı görselleri kontrol edemiyorum.

Sloane'a döndüğümde, değer verdiği iki adamın onun için kavga etmesini izlerken gözyaşları yüzünden akıyor.

Dürüst olmak gerekirse, onun için kavga ettiğim zamanlardaki anılarımı geri getiriyor, ama bu tamamen farklı.

İki adam yerde g re irken yüzünü avuçluyorum. Gerçekten acınası bir durum.

"Onları durdurmaya çalışmamı mı istiyorsun? Yoksa görmek zorunda kalmaman için seni götürmemi mi istersin?" Ona soruyorum.

Alfalara ve tekrar bana bakıyor. Her iki adamın da benden çok daha iri olduğunu bilerek i  geçirmesi egomu incitmiyor.

"Bu küçük kavgayı ayıraca ım ve sonra birlikte banyo yapacağız, tamam mı?"

G zya ları yanaklarını boyarken ba ını sallıyor ve bir köşeye gidip yere oturuyor ve kollarını bacaklarına doluyor. İleri geri sallanıyor ve sonunda iki Alfanın kavgasından dikkatini dağıtmak için ellerini kulaklarını kapatmak için kullanıyor.

Kulakları kapalıyken iki parma ımı a zıma sokup olabildiğince yüksek sesle ıslık  alarak ikisinin de dikkatini çekiyorum.

İkisi de ağır nefes alıyor ve bu d v   ten yara bere içinde çıkacakları açık.

Elimi Sloane'a doğru uzatarak, " u yapt ınıza bakın," diyorum. "A lıyor ve korkmu  durumda. Birinizin giyinmesi ve y r y  e çıkması gerekiyor. Burada nasıl birlikte olaca ınızı bulamazsanız, birinizin ayrıldığı bir rotasyon yapmak zorunda kalacağız."

İkisi de homurdanıyor, ben de hemen kesiyorum.

"İkiniz de onun Alfasısınız. İkinizi de  onemsiyor. B y y n artık. Ona bakın," diyorum tekrar vurgulayarak.

Küçük patlamalarının ona ne yapt ı ını gördüklerinde ikisinin de yüzü d  er.

"Sloane, bebeğim," diyor Max.

"Küçük Omega, buraya gel," diyor Bram.

"Hayır. İkiniz için de küçük Omega yok. Siz ikiniz kendi bokunuzu   zene kadar o benim. Bunu bir daha yapmayaca ız. Ya biriniz sakinle ir ve ayrılırsınız ya da aranızdaki farklılıkları çözersiniz, böylece Sloane'un ate ini yarı barışçıl bir şekilde atlatabiliriz."

 a kın yüzlerinden uzaklaşıp Sloane'un köşede olduğu yere doğru e ildim. Ellerini kulaklarından çekiyorum ve bana bakması için çenesini hafifçe e iyorum.

"Hey, tatlım. Artık kavga etmeyecekler."

Arkama bakıyor ve Alfalara dik dik bakıyor; umarım ikisi de onlara dik dik bakt ı ı için utanç duyuyorlardır.

"Benimle banyo yapmaya gelir misin?"

Bu fikre burnunu kıvırıyor ve ben de ellerimi kollarında gezdiriyorum.

"Ilık su kaslarına çok iyi gelecektir. Seninle ben ilgileneneceğim. Alfalarınız davranış sorunları üzerinde çalışacak," diye söz veriyorum ve sonunda kabul ediyor, onu gelin gibi banyoya taşımama izin veriyor.

Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce iki adama bakmadan, "Biriniz de güveci tencereye koyun," diyorum.

Küvetin musluğunu açıp giderini kapatmadan önce onu tezgâhın üzerine bıraktım.

"Bir sonraki ateşin için daha büyük bir yere ihtiyacımız olacak. Bu küçük daire ikisinin de egolarını taşıyamaz," diyorum ona, küvete biraz köpük ve bok atarak.

"Birkaç saat oldu. Hadi şu diyaframı çıkaralım," diyorum arkamı döndüğümde ve iki Alfa birbirine girdiğinden beri ilk kez gülümsüyor. "Biliyor musun, kızgınlık döneminde değilken tam bir baş belasısın ama kızgınlık döneminde çok sinsi oluyorsun."

Bacaklarını ayırırken sırtıyor ve iki parmağımı içine sokup kenarından tutarak içinden çıkarıyorum. Arıtılmış suyu sterilizatöre koymadan önce lavaboda yıkıyorum ve cihazı temizlemek için açıyorum.

"Biliyorsun, seni hamile bırakma ihtimalim yok denecek kadar az," diyorum ve o da buna katılmayarak başını sallıyor.

Bacaklarının arasına girdiğimde elleri belimi kavlıyor. Yatak odasında bir kargaşa oluyor ve ben iç çekip yüzünü tutuyorum.

"Onlar büyük çocuklar. Bir yolunu bulurlar. Şu anda sadece sen ve ben varız. Önemli olan tek şey bu."

Eğilip şiş dudaklarını öptüğümde gülümsüyor. Bir Beta olarak bile onun güzel kokusunu takdir edebiliyorum ama yine de aklımı başıma toplayabildiğim için şükrediyorum.

"Ben her zaman senin tarafındayım, Sloane. Ne olursa olsun, her zaman senin yanındayım, tamam mı?"

Dudağını ısıyor ve başını sallayarak bacaklarını daha da açıyor. Kayganlığı tezgâhta birikiyor.

"Pekala, bunların hiçbiri değil, gerçekten de küvet zamanı."

Onu kucağıma alıp banyoya soktuğumda itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama yavaş yavaş ılık suyun içinde erimeye başlıyor. I

Arkasına oturup, kılavuza uygun olarak pembe lif kabağını kullanırken vücudunu kucaklayarak yine kılavuza uygun olarak kokusuz vücut losyonunu kullanıyorum.

"Övünmek gibi olmasın ama bence senin sıcaktan önce küçük dosyanı okumak bana avantaj sağladı," diyorum ona, pürüzsüz çilli cildini ovalayarak.

İçimde tereyağı gibi eriyor ve Max'in göğsünde o şekilde uyuduğu için kaslarının gergin olduğunu söyleyebilirim.

Omzunu öpüyorum ve o da iç çekiyor. Şu anda kafasından neler geçtiğini ve ne kadarını gerçekten hatırlayacağını merak ediyorum.

Korkakça bir hareket. Ama bu bana çok uzun süre yük oldu.

"Lokantadaki o geceden sonra seni uzaklaştırmak istememiştim. Sadece korkmuştum," diyorum ona. Mırıldanıyor ama konuşmuyor. Konuşacağını düşündüğümünden değil.

Yüzü bana dönük değil ve muhtemelen bu konuşmayı hatırlamayacak. Ama sorun değil, sadece içimi dökmem gerekiyor.

"Büyürken evimde her şey çok kötüydü. Babam annemi neredeyse her gün döverdi. Ben de onun yumruklarından muaf değildim ama annem her şeye katlanırdı. Annem çok tatlıydı. Benim için özel şeyler yapmaya çalıştığı tüm küçük anları hatırlıyorum. Çok paramız yoktu ama doğum günümde bana pasta yapar ve beni parka götürürdü. Noel'de hediyelerimi nasıl aldığını bilmiyorum ama bunu gerçekleştirdi."

Cildini nazıkçe ovuyorum ve yavaşça, Sloane'a gerçeği söyleme korkusu paylaştıkça kayboluyor.

"Neden gitmediğini bilmiyorum. Sadece gidecek hiçbir yeri olmadığını ve bizi bu durumdan kurtaracak parası olmadığını varsayabilirim. Ta ki bir gün babam bana öyle sert vurdu ki çenem kırıldı. Gece boyunca ağladım. Ertesi gün babam işe gittiğinde, beni hastaneye götürdü ve evde istismar olduğunu kabul etti ve velayetimden alınmamı istedi.

"Çok üzgün olduğumu ve annemin beni neden yanında istemediğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ancak yeni koruyucu ailemdeki ikinci gecemde sosyal hizmet görevlisi beni ziyarete geldi ve annemin vefat ettiğini ve babamın hapiste olduğunu söyledi. Daha sonra babamın annemi döverek öldürdüğünü öğrendim."

Sloane'un bedeni hâlâ benimkine yaslanmış durumda ve şu anda ne kadarını anlayabildiğini ve aklında tutabildiğini merak ediyorum.

"Sana şiddet yanlısı bir adam olmadığımı söylediğimde ciddiylim. Sana asla ama asla el kaldırmam. O gece olduğum kişi beni korkuttu, ama onun gibi olmadığımı biliyorum ve seni uzaklaştırdığım için özür dilerim ve muhtemelen ateşin bittiğinde hatırlamayacakken tüm bunları sana şimdi kustuğum için özür dilerim. Sadece önceliğimin sen olduğunu ve seni her zaman güvende tutacağımı bilmeni istedim, tatlım."

O kucağıma tünerken su küvetin kenarından akıyor. Yüzüne baktığımda, yemin ederim ki mantığıyla savaşıyor gibi görünüyor. Yüzümü kavrayıp kaşlarını çatarken hayal kırıklığı içinde iç çekiyor.

"Özel," diyor basitçe, yanağıma hafifçe dokunarak beni gülümsetiyor.

"Siktir, çok tatlısın."

Parmakları yüzümü keşfederken bu onu gülümsetiyor. Şehvetli ve sıcaklığını beklediğimden çok daha samimi. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni sıkıca sarmadan önce eğilip beni öpüyor.

"Seninle olmak uzun zamandır hissettiğim en özel şey, tatlım," diye fısıldıyorum ve yemin ederim Omega bana daha önce olduğundan daha sıkı sarılıyor.

BÖLÜM 27

I Beta'mı sıkıca tut.
Onu seviyorum. Bana çok iyi bakıyor.

Şimdi bana çocukluğundan ve neden bu kadar korktuğundan daha fazla bahsetmesinin anlamı daha da büyük. Bana içini dökme şeklini aklımda tutmak çok zor. Ama lanet olsun, deniyorum.

Güçlü dövmeli kolları beni sarıyor ve ılık su kaslarım için harikalar yaratıyor.

Diğer odada kavga eden Alfaları düşünmemeye çalışıyorum. Bu beni sadece üzecek.

Şu anda Beta'm var ve o mükemmel ve sevgi dolu. Yaşadığı onca şeye rağmen, böylesine şefkatli olabildiği gerçeği beni rahatlatıyor.

Ta ki içime öyle şiddetli bir kramp girene kadar neredeyse iki büküm oluyorum. Acı içime işlerken tırnaklarımın Beta'nın sırtına batmasına engel olamıyorum.

Bir düğüme ihtiyacım var, ama şu anda beni tutan tatlı Beta bana bunu veremez. Sikeyim.

Yüzümü buruşturuyorum, acıdan kıvranıyorum. Her şey acıyor. Bu aptal su berbat ve ben sadece dışarı çıkıp acıyı dindirmek istiyorum.

Beta'm elini aramızda kaydırırken gözlerim nemle doluyor. Üç parmağını içime sokarken parmak uçları amımın etrafında dans ediyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Gerçekte, çığlık atmak istiyorum. Acıyor amına koyayım. İşini yap ve durdur şunu. Onun yerine ağlıyorum.

Beta'm tenime narin öpücükler kondurmadan önce başını sallıyor.

"Kızımın canının yanmasına izin veremem. Kaç parmağa ihtiyacın var?" Belli ki on tane.

Bir parmak daha ekliyor, sadece başparmağı klitorisimi tıngırdatıyor. Aşağı bakıyorum ve beni neyin daha iyi hissettireceğini anlıyorum. Başparmağını tutup girişime doğru itiyorum.

Yumruğunun tamamına, en azından her bir boğumuna içimde ihtiyacım var. "Tamam. Tanrım, elimin her yerine damlatıyorsun," diyor.

Beni hem mutlu ediyor hem de istediğimi vermekte neden bu kadar geciktiğini sorgulamama neden oluyor.

Talimatları takip ediyor, beş parmağını da içime sokuyor ama parmak eklemlerini geçmiyor.

Ön kolunu kavıyorum ve bedenimi yumruğunun üzerine kaydırarak onu bileğine kadar içime itiyorum.

Evet. Evet. Evet. Evet.

Bu çok iyi hissettiriyor, ağrıların çoğu geçmeye başlıyor.

Beta'm ağzı açık bana bakıyor ve bir yanım onu bir öpücükle kapatmak istiyor, diğer yanım ise amımın derinliklerine soktuğu parmaklarıyla ağzını doldurmak istiyor.

Kendimi becermek için onun elini kullanırken "Vay anasını," diye mırıldanıyor. İyi, hatta dolduruyor.

Ama daha fazla esnemeye ihtiyacım var,

Uzanıp diğer elini tutuyorum ve halihazırda içimde olana katılması için onu yönlendiriyorum. Temkinli görünüyor ama bunu benim için iyi hale getirecek kadar odaklanmış.

"Sloane, tatlım. Belki de Alfalar işlerini çözmüşlerdir ve içlerinden biri sana ihtiyacın olanı verebilir."

"Sen veriyorsun," diyorum ve o da iç çekiyor.

Ama her ne söylediysem Beta'mın egosunu şişirdiğini söyleyebilirim çünkü her iki elini de amımı germek için kullanıyor. İçime girip çıkarken dua eder gibi parmaklarını dikleştiriyor.

Birkaç kez yüzünü buruşturdu. Ellerin rahatlıp olduğuna eminim. Ama Omega'yı memnun etmenin bedeli bu.

Omuzlarına tutunup diğer her şeyin kaybolup gitmesine izin verirken ellerinin etrafındaki gerginlik beni rahatlatıyor. Bu an mutluluk.

"Yumruklarımın üzerine boşal tatlı kız," diyor ve ben dudağımı ısıyorum. Oldukça tatlıyım, değil mi?

Yaklaştığıma dair başımı sallıyorum, ama sonra bir elini içimde tutarken diğer elini klitorisimle oynayarak sikini içime yerleştirerek beni çok ediyor.

Evet.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve kaygan kaplı parmaklarından ve sikinden aşağı kayıyorum. Ben aşağı kayarken o inliyor ve sızlanıyor.

Beni mükemmel bir şekilde gererken sesler doğrudan klitorisime çarpıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Beta'nın o küçük tatlı amcığını bu kadar güzel girmesi hoşuna gidiyor mu?" diyor ve ben ürperiyorum.

Sadece seksi değil, aynı zamanda tuhaf ve tatlı olan bir Beta ile turnayı gözünden vuracağımı kim bilebilirdi?

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve dudaklarını boğazıma bastırıyorum. Bu bir bağ değil, yakın bile değil.

Ama sadece onun bana sahip çıkmasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Yumruğunu içimde büyüttüğünde ve adımını fısıldadığında. Dağılıyorum. Boşalırken amım elinin etrafında kasılıyor. Karnımın derinliklerine vuruyor, acının bir kısmını uyuşturuyor.

Suistimal ettiği elini nazıkçe içimden çekiyor ve bir şey yapamadan sikini tekrar içime sokup kollarımı ve bacaklarımı etrafına sarıyorum.

Bu çok güzel bir his.

Düğümlendiğinde sıkışmaktan farklı. Ama ben bunu da çok seviyorum.

Sıcak amım onun sikinin etrafında kenetleniyor, onu içimde güzel ve sıcak tutuyor.

Kalçalarımı oynatmıyorum ya da hareket etmiyorum. Sadece ona sarılıyorum ve o da bana sarılıyor, sert, sabırlı siki içimde.

Ellerimizin tenimizi rahatlatması dışında ikimiz de hareket etmiyoruz. Belli bir şekilde hareket ettiğimde Beta'm birkaç acı sesi çıkarıyor. Amımın etrafına sarılması ve sonunda parmağımın etrafına da sarılması hoşuma gidiyor.

Kesinlikle öyle olmalı.

BÖLÜM 28

I Burnuma bir bez tutuyorum. Daha spesifik olarak, bunun için kullanılabilecek bir bez çünkü Sloane hangi bezin hangi amaca hizmet ettiğini etiketlemiş.

İkimiz de birbirimize bakarken Max yanağına bir buz torbası tutuyor.

"Bu bir daha olamaz," diyor.

"Hayır, olamaz," diye katılıyorum.

Sloane'un ağladığı ve bir köşeye sinmiş olduğu düşüncesi, kızgınlık döneminde onu hayal ettiğim gibi değil. Şu anda mutlu ve kemiksiz olmalıydı. Ama onu incittik ve bunu yapamam.

Max'in onun koku eşi olduğunu değiştiremem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama adam hakkındaki fikirlerimi değiştirmem gerekecek. En azından bir arada yaşamayı öğrenmeliyiz.

Geçmiş siktir olup gitmeli ve bu işlevsiz sürü dinamiğini çalıştırmanın bir yolunu bulmalıyız.

Şahsen yıllar önce olanları gündeme getirmek istemiyorum, muhtemelen egom yüzünden ve onun aptalı oynamaya devam etmesi durumu daha da kötüleştiriyor.

Ama gerçekten onunla bir sürünün içinde olabilir miyim? Onunla yaşayabilir miyim?

Sloane ve Ethan'ı onunla paylaşmak mı?

Yapmak zorundayım yoksa her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağım. "Ateşkes," diyorum elimi uzatarak.

Max avucuma zehirli bir şeymiş gibi bakıyor ama yine de sıkıyor.

"Ateşkes."

"Artık Sloane'un önünde kavga etmek yok," diyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor.

"Bunu başlatan sensin demiyorum ama bir bakıma s e n s i n . Benden daha büyük sorunu olan sensin" diyor.

Derin bir nefes alıyorum, beş yıl önce olanlardan bahsetmekten çok utanıyorum.

"Bunun üzerinde çalışacağım. Ama benimle de çalışman gerekiyor. Aylardır Sloane ile birlikteyim, onu yavaş yavaş tanıyorum ve onunla çıkıyorum. Sen birdenbire ortaya çıktın. Bu bir alışma sürecinden daha fazlası oldu."

"Biliyorsunuz, bu benim elimde olan bir şey değildi. Bundan dolayı mutluyum ve kendimi kutsanmış hissediyorum. Ama buraya gelip kimsenin hayatını altüst etmeyi ben istemedim."

İçten içe bunu biliyorum. Max'in uğruna çalıştığım her şeyi kötü niyetle mahvetmeye çalışmadığımı biliyorum, ama hala böyle hissetmeme engel olamıyorum. Bunu bastırmam gerekiyor. Sadece Sloane için değil, kendim için de. Her zaman öfkeli bir pislik olmak istemiyorum, özellikle de sürümün yanında. Kendim olabilmem gereken tek zaman bu.

Max'i affetmiyorum, çünkü ben küçük bir pisliğim, ama unutmaya çalışabilirim. Sadece kendi bencil nedenlerim için.

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini konuşalım mı?"

"Hayır," diye hemen karşılık veriyorum ve diğer Alfa iç çekiyor. "Geçmiş geçmişte kaldı. Sloane'un ihtiyacı olan şey olmak için ilerliyoruz."

"Peki ateşinin geri kalanı için bu neye benziyor? Onu kollarımdan öylece koparıp alamazsınız."

"Dün gece bana yaptığın bu değil miydi?" Kendimi geri çekip derin bir nefes alıyorum ve burnumun kenarını ovuyorum. "Onun için kavga etmek sadece onu daha fazla üzecek. Bu benim işim-"

"Bizim işimiz," diye araya giriyor.

O güzel suratına tekrar vurmak istiyorum.

"Bizim işimiz," dedim, "onun iyi bakıldığından ve mutlu olduğundan emin olmak. Yani artık onu birbirimizin kollarından koparmak yok ve sırayla yapmamız gerekecek. Bu sıcaktan sonra, bunun geri kalanıyla başa çıkmak zorunda kalacağız, ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Onun koku eşleşmesi olman umurumda değil. Onu bırakmayacağım ve onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bu hayatımın geri kalanında seninle uğraşmak zorunda kalmak anlamına gelse bile."

"Biliyor musun, eğer yüzüm yarı uyuşuk olmasaydı, muhtemelen gülümser ve bunun romantik olduğunu söylerdim."

"Siktir git."

"Ateşkes yaptığımızı sanıyordum," diyor Max.

"Ateşkes, aptalca davrandığında bunu sana söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Sanırım sana şimdiden ısınmaya başladım, Nilsen."

"Değilsin," diye kestirip atıyorum ve adam gülümseyip yüzünü buruşturuyor.

"Bence sen farkına bile varmadan benim arkadaşım olacaksın ve hayatının geri kalanında kin tutamadığın için kendine çok kızacaksın."

"Buna güvenme."

"Ben çok çekiciyim," diyor Max.

"Değilsin."

"Kesinlikle öyleyim. Ethan ve Sloane da öyle düşünüyor zaten."

Harika, benim Beta'm için de geliyor. Eve gelip kızımı göreceğimi, bana neler olduğunu anlatmasını sağlayacağımı ve sürümümüzü sağlamlaştırmak için ileriye doğru adımlar atacağımı sanıyordum. Ama sonra Max geldi ve bizi iki adım geriye götürdü.

Hâlâ sonsuza dek onun yanında olmayı aklım almıyor, özellikle de bu kadar sinir bozucuysa.

"Sen benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim. Sıcaktan sonra bu işi nasıl halledeceğimizi düşünürüz."

Çünkü benim evime taşınmayacağı kesin. Sloane ve Ethan'dan taşınmalarını istediğim ama henüz bunu isteyecek kadar cesur olamadığım eve.

Ama Sloane'un ateşinin ilk günlerinden sonra, onun hâlâ burada yaşamasına izin vermem mümkün değil. İş için çok seyahat ettiğimi biliyorum ama onun yakınımda olmasına ihtiyacım var. Ethan'ın her zaman buralarda kalması güzel ve ona güvenebilirim.

Şimdi de bu pis sarışın orospu çocuğuyla uğraşmak zorundayım. "Gidip onları kontrol edeceğim."

"Kapıyı kilitlemişler."

Max'e el sallayıp banyonun kapısını çalıyorum, cevap alamayınca hemen sinirlerim tepeme çıkıyor. Şansımı deneyerek parmaklarımı kapı çerçevesinin üst kenarında gezdiriyorum ve kapının kilidini açan küçük mekanizmayı bulduğumda memnun oluyorum.

Kilidi açar açmaz neyle karşılaşacağımdan emin değildim ama Sloane'un Ethan'ın yumruğuna binmesi öyle değildi.

Ethan bana bakıyor, yüzünde neredeyse acı çeken bir ifade var.

"Şükürler olsun. Siz ikiniz barıştınız mı?"

"Biraz." Gözlerini bana diyor. "Artık tartışmayacağız," diye söz veriyorum ona.

Sloane inleyip elini sürerken Ethan, "Yumruğum yetmiyor," diyor.

İç çamaşırımı indirdim ve çıplak kıkımını soğuk sert fayansın üzerine oturttum.

"Buraya gel Omega," diyorum ve hemen bana doğru bakıp ayağa kalkıyor.

Ethan onun küvetten güvenli bir şekilde çıktığından emin olurken yeni serbest kalan elini sallıyor. Her yere su damlatıyor ve Ethan bunu fark edip dağınıklık için sızlanıyor.

Ethan küveti boşaltıp gri havlulardan birini kaparak, "Ben hallederim tatlım," diyor.

Mor havlular dekorasyon, gri havlular misel ve beyaz havlular da gerçekten kurulanmak içindir.

Bana beyaz bir tane fırlatıyor ve ben de Sloane kucağıma otururken onu hafifçe kurulamak için kullanıyorum. Açlıktan gözü dönmüş bir halde göğsümü öpüyor ve yarağımlı yakalayıp, hiçbir şey söylemeden, ıslak ve hazır amının içine sokuyor.

"Mmm. Düğüm ister misin? Bu tatlı Omega amcığının gerilmeye ihtiyacı var, değil mi?" Ona soruyorum.

Sikimin üzerinde zıplarken inliyor. Ethan ortalığı temizledi ve havlusunu beline sardı.

"Sen de ağzının dolu olmasını istiyorsun, *değil mi Liefje?*"

Dudaklarını yalıyor, yumuşak kıkımını ellerimle tutarken kalçaları bana doğru kayıyor. Bir yanağını bırakıyorum ve Ethan'ın havlusunu yumruklayarak onu kendimize yaklaşıtıyorum.

"Çok iyi bir Beta oldu, değil mi?" Sloane'a soruyorum, o da başını sallıyor, havlusunu çekiştiriyor, siki serbest kalıyor. "Bizim için çok iyi, çok güzel. Çok iyi bir seçim yaptın," diyorum, bu da onu tahrik ediyor. "Şimdi sikini ağzına al ve ona ne kadar iyi olduğunu göster."

Tam da bunu yapıyor, onu tabanından yumrukluyor ve başının ucunu yalıyor. Daha fazla kaldıraç için bacaklarımı büküyorum, böylece Sloane'u aşağıdan becerebiliyorum. Mırıldanıyor ve adamın uzunluğunun etrafında salyalarını akıtıyor. Bakışlarım onu nasıl becerdiğimi izlemekten, zıplayan göğüslerine, Ethan'ın sikinin etrafındaki dudaklarına ve onun zayıf ama baştan çıkarıcı yapısına kayıyor.

"İşte bu kadar. Hepsini alabilir misin?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ve nefes alıp Ethan'ı boğazının arkasına doğru yutmaya çalışırken omuzlarımı kullanıyor. Tıkanır ve geri çekilir, alt dudağında onu Ethan'ın horozuna bağlayan bir tükürük çizgisi toplanır.

Kendimi tadına bakmak isterken buluyorum, o yüzden tadına bakıyorum.

Bir elimi Ethan'ın kalçasına doluyorum ve dudaklarımı uzunluğunun etrafına sarmadan önce onu kendime doğru çekiyorum.

Eli saçlarıma dolanıyor ve Sloane kucağımda daha hızlı hareket etmeden önce yüksek sesle inliyor. Öne doğru eğiliyor, dili Ethan'ın sikini ve dudaklarımı yalarken yüzü benimkine bastırıyor.

Elim kışını daha sert kavırıyor, Ethan'ın sikini alırken onun da sikim boyunca hareket etmesini sağlıyor.

Boğazımda hissettiklerini seviyorum, ama bana bakışını daha da çok seviyorum. Sanki ona böyle bir şey yapmak istememe şaşırmış gibi.

Oh, tatlı Beta, seninle yapmak istediğim daha çok şey var. Sikim şu an biraz meşgul.

Sloane'un amcığı düğümümle aynı hizada otururken çırpınıyor, ağzı boğazımın dibine yapışıp emiyor ve yalıyor.

İki kelime fısıldamak için Ethan'ın boyundan bir anlığına geri çekiliyorum. "Isır beni," diyorum ona.

Dişleri tenime batarken inliyor ve düğümüm şişiyor. Ethan titrerken ve döllerini göğsümü kaplarken eli uzanıp duvarı tokatlarken yumruğumla ona vuruyorum.

"Siktir, özür dilerim," diye tıslıyor.

Tam cevap vermek üzereydin ki Sloane ağzını göğsümün üzerinde gezdirdi ve Beta'nın döllerini yaladı.

Bu beni uçurumun kenarına gönderiyor, düğümüm tam boyutuna şişiyor ve onu sıkıca dolduruyor. Ben içine akarken amcığı düğümümü bir mengene gibi kavırıyor ve Omega kucağımda sallanıp inliyor.

Başımı coşkuyla geriye atarken amcığı etrafımda çırpınıyor. Öforik hissin içimde yuvarlanmasına izin verirken burnumdan nefes alıyorum.

İşte bütün mesele bu.

Isıtmalar büyüldür.

Aman Tanrım.

Hayatımın en iyi orgazmını göz kırparak atlattıktan sonra kendime geldiğimde kucagımda çok sinirli bir Omega buluyorum.

İç çekiyorum ve kalçalarını ovuyorum.

"Senin küçük koku eşleşmen ve ben barıştık," diye söz veriyorum ona.

Bana kaşlarını çatıyor ve Ethan'ın elini tutarak onu bizimle birlikte fayansın üzerine oturmaya zorluyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Ethan, Sloane'un sırtını okşayarak söylüyor.

Vücudu onunkine doğru eğiliyor ve düğümüne sürtünürken ırkiliyorum.

"Artık kavgaya yok. Paylaşım üzerinde çalışıyoruz."

Ethan inanamayarak mırıldanıyor ve ben başımı duvara yaslayıp Sloane'un etini yoğuruyorum.

"Ayrıca, sürpriz bir şekilde sikimi nasıl yalayıp durduğun hakkında konuşacak mıyız?" diyor, bu da beni güldürüyor.

Sloane'un bana karşı kenetlenmesine neden oluyor ama ben gülmeden duramıyorum. Aşırı hassasım ama gülmek iyi hissettiriyor.

Tüm bunlar çok zor oldu ve sadece üçümüzün normal, sessiz bir an geçirmesi çok güzel.

"Şikayet mi ediyorsun, maskot?" Kaşlarımı ona doğru kaldırarak söylüyorum.

"Zerre kadar değil. Sanırım kendimi sana borçlu hissediyorum."

Tekrar gülüyorum ve başımı sallıyorum. "İstedğin zaman sürpriz yapıp sikimi yalayabilirsin."

Sloane gülümsüyor ve yüzümü okşuyor. Sanırım şimdilik köpek evinden çıktım. Parmakları beni ısırdığı yeri takip ediyor.

"Hoşuna gitti mi?" Ona soruyorum ve o da parmağını yaraya daha sert sokarak beni ırkiltiyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyorum.

Kapı çerçevesine bir vuruş oldu. Max hepimizin yerde oturduğu yere bakıyor ve gözlerinde kötü niyet yok, sadece kabullenmişlik var.

"Baban Ethan'ın telefonunu aradı. McDonald's isteyip istemediğini sordu," diyor Sloane'la konuşurken.

Ellerini çırpıyor ve gülümsüyor, bu da alabileceğimiz en iyi evet cevabı.

Max boynunu ovuşturarak, "İyi, çünkü yemeği güveç kabına koymayı unuttum," diyor.

"Oh, Sloane, tatlım, bu Al-fazlarla ne yapacağız?" Ethan soruyor ve o da gülümseyerek Beta'yı öpüyor, bu da onun düğümüne sürtünmesini ve parmaklarımın klitorisine sürtünmesini teşvik ediyor. Belki de bundan sonra hayatta kalabiliriz.

BÖLÜM 29

I Eğer bu koca sik kafalı paylaşmazsa, bu ateşkesle ilgili sözümünden tamamen dönmek üzereyim.

Boğulmasın diye Sloane'a kesilmiş üzüm yediriyor.

Bunu neden düşünemedim?

Kahretsin, Alfa olma konusunda berbatım. Ya Sloane bunun farkına varır ve koku eşleşmesi için uygun olmadığımı karar verirse?

"Bu sıcakta herkesin akli başında kalmasını sağladığım için bir tazminatı hak ettiğimi düşünüyorum," diyor Ethan, kendisi için bir bira açıp diğerini bana uzatarak. "Bram bir bakıcı. Genel olarak, ona üzüm yedirirken zorlandığımı düşünüyorum. Onun gibi olmak zorunda değilsin."

"Ama onu seçti. Beni seçmedi."

"Tanrı aşkına. Kapa çeneni," diyor Ethan çenemi tutup dudaklarıma sert bir öpücük kondurarak.

Geri çekiliyor ve ben şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

"Evet, bir süredir bunu yapmak istiyordum. Sen bir yük değilsin, Max. Sloane koku eşleşmesi olduğunu öğrenmeden önce senden hoşlanıyordu. Heyecanlıydı ama aynı zamanda korkuyordu da. Bu kadar endişelenmeyi bırak ve nasıl istiyorsan öyle davran," diyor.

Ben de öyle yaptım, yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Ethan'la birlikte olmak kolay, rahat ve basit. Ben ondan etkileniyorum, o da benden. Bram, Ethan ve benim aramda o kadar büyük bir sorun değil ve aramızda feromon yok, sadece hisler var.

Sikimi tuttu ve bana mastürbasyon yapmaya başladı.

"Seni becermek istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, cesur hissederek.

Ethan'la aramızdaki bu şeyi sağlamlaştırmanın her şeyi gerçek kılacağını ve kendimi bu sürünün bir parçası gibi hissetmeme yardımcı olacağını hissediyorum. Ben de *onu* istiyorum, çaresizce.

"Kayganlaştırıcı nerede?" diye sordum.

Ben daha cevap veremedi Sloane elinde kayganlaştırıcıyla önüme geliyor. Bram onun arkasında duruyor, kayganlaştırıcıyı bana uzatırken her zamanki gibi beceriksiz ve sadece göz kırpmıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu senin için uygun mu bebeğim?" Ona soruyorum.

Çıplak Ethan'ı sırt üstü yatırırken coşkuyla başını sallıyor.

"Göründüğünden daha güçlü," diye gülüyor. "Koku eşleşmen beni sikerken yüzüme binmek ister misin?" Ethan cesurca sorar.

Sloane tüm ateşi boyunca giyinmemişti, çok ateşli olmanın ve her an becerilmeye hazır olmanın bir karışımı.

Bram orada duruyor, o da tamamen çıplak.

Tamamen sarsıcı olmamasının tek nedeni erkek soyunma odasında geçirdiğim zaman.

"Kara kara düşünen Alfa'nın sikini de yalayabilirsin. Bu konuda çok iyisin," diyor Ethan ve Sloane onun övgüsü karşısında gururlanıyor.

Ethan sırtüstü yatar ve Sloane hemen yüzünü kapar.

Dünya umurunda değil.

Rahatlık konusunda onların seviyesine inmek isterdim. İkisi de en iyi arkadaş ve sevgili karışımı gibi görünüyor. Bram ile olanlar daha yoğun görünüyor ve ben hala tüm bunların neresinde olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Bram sinirli görünüyor, ki eminim bu onun fabrika ayarıdır. Ama öfkelenmiyor, beni itmiyor ya da bir şey söylemiyor. Sadece Sloane'un yüzünü tutuyor ve Ethan'ın dilini sürerken onu öpüyor.

Bram aletini Sloane'un dudaklarının arasından geçirirken gözlerimi kaçırıyorum. Ama beni yakalayıp ters ters baktığında, hemen başka tarafa bakıp Ethan'ın küçük, sıkı kıkına odaklanıyorum.

Kalçaları, kolları, göğsü ve incikleri dövmelemlerle kaplı. Ama mükemmel, sıkı, soluk kıkı tam da almak için orada.

Parmaklarımı kayganlaştırıyorum ve bir parmağımı içine sokmadan önce göt deliğini yapışkan sıvıyla yağlıyorum. Sloane'un amina doğru inliyor, bu da onun Bram'in sikinin etrafında dönmesine neden oluyor.

"Aynen böyle, *Liefje*,"

Onu duymamaya çalışıyorum ama derin sesi hoşuma gidiyor.

Hayır, bekle. Bram'in hiçbir şeyinden hoşlanmıyorum. Belki Sloane ve Ethan'a davranışları hariç. Ya da muhtemelen hokeyde ne kadar iyi olduğu.

Ethan düşüncelerimi yarıda keserek bileğimi tutuyor ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunu belirtiyor, ben de mecburen iki parmağımı daha içine sokuyorum.

Ben sikimi okşayıp yağlarken ve girişine doğru iterken siki sertleşiyor ve karnına doğru sızıyor.

Sloane'la yaptığımın aksine, düğümü bu işin dışında tutmaya özen gösteriyorum.

Sıkı ve sıcak ve içine tamamen girdiğimde çıkardığı zevk sesi herkesi inletiyor. Sanki bir zevk sekmesi gibi.

Ethan'ı sikerken kendi kendime gülümsüyorum, nasıl da dolambaçlı bir yoldan Bram'ı siktiğimi düşünüyorum.

Bu düşünceden kurtuluyorum ve Ethan'ın sikini okşarken onu beceriyorum.

"Beta'nın dili nasıl, bebeğim?" Sloane'a soruyorum.

Ona dokunmak istiyorum ama kaçınıyorum. Bram'le aramızda bir ateşkes var ve siki ağzındayken ona dokunmak bir sınırı aşmak gibi görünüyor.

Bram'in uzunluğunun etrafında mırıldanıyor ve Ethan'ın kıcı aletimin etrafında kenetleniyor. Kalçasını kabaca geriye itip sıkı kıcına daha iyi bir açı verirken onu okşamaya devam ediyorum.

İlk gelen Bram olduğunda gurur duymalı mıyım? Muhtemelen hayır. Bir kısmı ağzından kayıp Ethan'ın üzerine düştüğü için çok mu ateşli olmalı? Hayır.

Ama Bram Sloane'un arkasını dönmesine yardım ettiğinde, Ethan'ın dudakları hâlâ klitorisini emiyordu ve öne doğru eğilip elimi Ethan'ı okşamaktan uzaklaştırdığında, kendimi kaybediyorum.

Dili başını yalıyor ve o sikini okşarken ben de onun içine nasıl g i r i p çıktığımı izleyebiliyorum.

"Siktir."

Gülümsüyor, dili yarığına doğru kayıyor ve ben onu daha sert sikmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ethan inliyor ve sızlanıyor, kalçaları zevkten titriyor ama ne Sloane ne de ben duruyoruz.

"Ne kadar iyi bir Omega. Boşalacağım," diyorum, düğümüm her itişte onun sıkı girişine çarpıyor. "Tanrım, Ethan. Bu lanet kıcı."

Bu kadar yeter.

Sloane'un boğazına boşalırken dölleri Ethan'ın içine doluyor.

Nefes nefese kaldım ve Sloane kanepede otururken yüzünü buruşturan Ethan'dan yavaşça çekildim, amıyla oynarken bacaklarını genişçe açtı.

"Çok bencilce davrandık," diyorum ve o da başını sallayarak beni güldürüyor. "Hiç oyuncağın var mı bebeğim?"

"Soldaki ikinci çekmece," diyor Ethan, kolunu gözlerine siper ederek. Çenesindeki kayganlık parlıyor ve tamamen bitkin görünüyor. Odaya baktığımda nihayet Bram'in banyoda olması gerektiğini fark ediyorum.

Benim için daha fazla Omega ve Beta zamanı.

Çekmeceye gidip alt kısmında büyük bir düğüm olan büyük, şişman, pembe bir dildo çıkardım.

"Bebeğim, bana bir kompleks vereceksin," diyorum masanın üzerine otururken.

Bram'in duşta olduğunu umarak risk alıyorum ve duşta olduğu ve kapıyı kilitlemediği için şanslıyım. Ellerimi ve sikimi dezenfekte ediyorum ve hazır buradayken onun diyaframını alıyorum.

Dün gece dışarı çıkardık ve o zamandan beri kimse onu sikmedi, değil mi? Bu düşünceden sıyrılıp oturma odasına geri dönüyorum.

"Hemen dönecekler." Ethan onu teselli ediyor ve amını okşuyor.

"Ben geldim. Hadi şu tatlı kızı dolduralım," diyorum.

Yanakları kırmızı ve saçları terli. Belli ki çok yıpranmış. Bu onun ilk ateşi ve yol boyunca yaşadığı tüm sorunlar. Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorulmuş olmalı. Bu daireden çıkıp yürüyüşe çıkmaya o kadar hazır olduğumu inkar edemem. Burası sefahat ve hepimizin kokusu birbirine karışmış gibi kokuyor ve düzgün düşünebilmek istiyorum.

Ama şu anda Sloane'un rahatlamaya ihtiyacı var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, oyuncağı içine itmeden önce klitorisi ve dikişi boyunca sürüklüyorum.

Onu oyuncakla sikerken klitorisini yalıyor ve emiyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak inleyip pantolonunu indirirken tırnakları saçlarımı kazıyor. Zavallı amcığı o kadar aşırı kullanılmış ve hassas ki boşalmakta zorlanıyor ve kendini daha iyi hissetmek için buna ihtiyacı var.

"Sanırım içinde titreşimli küçük bir mermi de var. Onu alayım mı?" Ethan endişeli bir ses tonuyla sorar.

"Evet, git yakala," diyorum ve Sloane hemen yüzümü klitorisine geri itiyor.

Onu yerken gülümsüyorum ve Ethan küçük vibratörle geri dönüyor. En yüksek ayarına getiriyorum ve oyuncağın düğümünü onun içine iterek içinde hareket ettiriyorum.

Sırtını eğiyor ve beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama öne eğilip kalçasının etini sertçe emiyorum.

Bu onu tamamen uçurumun kenarına gönderiyor. Amının oyuncağın etrafında kenetlenmesini izlerken saçlarımı sıkıca kavırıyor ve zevkle inliyor. Orgazmı bir süre sürüyor ve zirveyi geçer geçmez vibratörün ve oyuncağın hareket ettirilmesi için yalvarıyor.

Cihazı kapatıp oyuncağı içinden çıkarırken nazik davranıyorum. Kanepenin üzerinde biriken kayganlık miktarı müstehcen. Ama Sloane, her zamanki planlayıcısı, hemen hemen her şeye su geçirmez koruma koymuştu.

Ellerini uzatırken titriyordu. Onu kucağıma aldım ve yatağa taşıdım.

Onu göğsüme yaslıyorum ve Ethan onun önünde yatarak dağınık, terli saçlarını yüzünden okşuyor.

"İkiniz de çok iyi iş çıkardınız," diyorum onlara.

"Yalan söylemeyeceğim, beni becermen tombala kartımda yoktu ama bu konuda kızgın değilim."

"Bram deli mi?" Ben soruyorum. Umursadığımdan falan değil.

"Belki de sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bunun tadını çıkar, bitmek üzere," diyor Ethan, Sloane kollarımda bayılırken.

Kahretsin, kızgınlığı geçtikten sonra, bu dördü için ne anlama geliyor?

Biz mi?

BÖLÜM 30

Sloane

T Sıcaklığım geçtikten sonra üzerime çöken ezici bir hüznün var. Saatin kaç olduğunu söyleyemem ama herkesin uyuduğunu biliyorum.

Bram kanepede uyurken ben Max ve Ethan'ın arasındayım.

Kolay değil ama neyse ki ben yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken herkes bunu fark edemeyecek kadar yorgun. Duşu cehennemden daha sıcak hale getiriyorum ve duşun zeminine oturup spreyin bana çarpmasına izin veriyorum.

Gözyaşlarım öyle şiddetli akıyor ki kendimi ağlamaktan alıkoyamıyorum. Midem bulanıyor ama hiçbir şey yok. Midem çok boş.

Beni en çok neyin üzdüğünden bile tam olarak emin değilim. Sadece çok fazla. Her şey çok bunaltıcı. Vücudum ağrıyor, yorgunum ve kalbim acıyor.

Bram'in beni ve Max'i gördüğündeki incinmiş yüzünü hatırlıyorum. Max'in benimle birlikte olmak için gerçek rızasını bile almadım. Formu imzaladığına eminim ama muhtemelen zorunluluktan imzalamıştı. Sonra Ethan var. Geçmişine dair ufak tefek şeyler hatırlıyorum ama çok karışık. Tek hatırlayabildiğim kötü muamele görmüş bir aileden geldiği.

Belki zaman geçtikçe daha fazlası aklıma gelecektir. Kendimi kaybolmuş hissediyorum, hem de çok kaybolmuş.

Bundan sonra nereye gideceğiz? Bram onsuz yapamayacağımı bildiği için mi ateşime katıldı? Benimle kalacak mı? Max koku eşleşmesiyle nasıl başa çıkıyor?

Endişelenmem gerekmeyen tek kişi Ethan ve ben de bu konuda biraz olsun rahatlıyorum. O hiçbir yere gitmiyor, bana bu gerçek terimlerle söyledi.

Kapının açıldığını duyduğumda nefes almaya ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kokusundan hemen Bram olduğunu anladım.

Korku içime işliyor ve tekrar hıçkırmaya başlıyorum. Mide kaslarıma çok kötü kramplar giriyor ama sakinleşemiyorum.

Suyu daha tolere edilebilir bir sıcaklığa getiriyor ve arkamdan yaklaşıp beni kucaklıyor.

Ateşim başladığından beri, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla, ilk kez göğsünden bir mırıltı yükseliyor ve bu da ağlama durumuma hiç yardımcı olmuyor.

"Ağlama, küçük Omega. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Konuşmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Bunun yerine arkamı dönüp kollarımı onun devasa bedenine doluyorum.

"Seni seviyorum. Lütfen beni bırakma," diye haykırıyorum ve kolları beni öylesine şiddetle sarıyor ki beni ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum, Sloane. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Çok özür dilerim. Hiçbirinin bu şekilde olmasını istememiştim. Oh, Tanrım. Kaç maç kaçırdın? Babam üzgün mü? Sen iyi misin? Max'le anlaşılamadığınızı biliyorum. Kavga ettiğinizi biliyorum. Çok özür dilerim."

"Şşşt. Zaten özür diledin ve özür dileyecek bir şey yok. Bazı şeyler üzerinde çalışıyoruz. Birbirimizle olan ilişkimiz senin sorumluluğunda değil. İki maç kaçırdık. Tilkiler yine de kazandı ve şu anda Tilki Finnegan'ın nerede olduğuna dair koca bir subreddit var. Görünüşe göre birileri sosyal medya paylaşımlarının eksikliğini ve Gagnon'un da oynadığını fark etmiş."

"Bu sosyal medya için iyi olacak," diye burnumu çekiyorum ve Bram gülüyor.

Mırıltıları ve kahkahaları arasında hafifçe sarsılıyorum. Onun kollarından hiç ayrılmak istemiyorum. Kendimi güvende ve bütün hissediyorum.

Sonsuza kadar bu duşta kalmak harika bir fikir gibi görünüyor. Çünkü gerçeklik zor olacak.

"Sen ağlarken bunu sormak için iyi bir zaman değil," diyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum.

Sakalları uzuyor ve parmaklarımı sakallarında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?"

"Sen ve Ethan'ın benim yanıma taşınmanızı istiyorum," diyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Max'in adı açıkça geçmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, kendimi toparlamaya çalışırken bu yüklü bir soru.

"Cevap verme. Sadece düşün. Plan yapmayı sevdiğini biliyorum. Artılar ve eksiler listesi yapın ve sizi endişelendiren hususları bana bildirin."

Beni endişelendiren tonlarca şeyi sıralamak yerine, özellikle de koku eşleşmemin Bram'in evine ne kadar rahat geleceğini düşünmek yerine, yüzümü onun gürleyen göğsüne yaslıyorum.

Şu anda beni ayakta tutan tek şey onun mırıltısı.

Derin bir nefes alıyorum ve kaslarımı gevşetiyorum. Tamam, her şey yolunda. Ethan ya da Bram için endişelenmeme gerek yok. Sadece

Max ve bu sürüyü nasıl yürüteceğim konusunda endişelenmem gerekiyor çünkü ne olursa olsun bu ikisinin birbirini sevmesini sağlayacağım. "Sence ateşim nasıl gitti?" Soruyorum, ellerim ıslak saçlarını.

"Bu yüklü bir soru. Tek bildiğim bir dahaki sefere daha iyi bir yuvaya ihtiyacın olduğu. Burası çok dar bir yer. Daha fazla alana ve seçeneğe ihtiyacımız var."

"Belirlenmiş bir yuva kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum.

"Evimin bir bodrumu var. Sana hayalindeki yuvayı vermek istiyorum."

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Ciddiydi, gerçekten her şeyi kabul etmişti ve bu hayatımın en büyük rahatlamasıydı. Onu nazıkçe öpüyorum ve mırıltısı yoğunlaşıyor.

"Bağlanmak istiyorum. Dördümüz arasında neler olup bittiğini daha iyi kavrar kavramaz, seni bağlamak istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Gerçekten. Ben de bir gün evlenmek istiyorum ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

Esniyorum ve tekrar göğsüne yaslanıyorum.

"Çıkıp uyuyalım mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, şu anda senin kollarında oldukça mutluyum."

Uyandığımda, temiz çarşaflara sarınmış ve daha fazla kıyamet ifşası içindeyim çünkü Max hiçbir yerde bulunamıyor. Aslında, ikisi de

Bram.

Kalbim hızla çarpıyor ve Ethan elinde çikolatalı kruvasan ve balkabağı baharatlı latte ile aceleyle yatağa doğru ilerleyince hızla uzaklaşıyor.

"Hey. Sorun yok. Antrenmana gitmeleri gerekiyordu." "Ama muhtemelen çok yorgundurlar."

"Tatlım, neredeyse bütün gün uyudun." Gözlerim büyüdü.

"Bütün gün mü?"

Kruvasanı kapıyorum ve gevrek hamur dilimde erirken inliyorum.

"Baban Henderson bizim için kahvaltı bıraktı. Koç'tan çok daha az korkutucu. Ama bence annen Rosemary en korkutucu Applegate pastasını alabilir."

Homurdanıyorum ve kahveyi alıyorum.

Tatlı kafein.

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Korkutucu olan da buydu. Sanki sadece bana bakarak aklımı okuyabiliyordu."

"Bana karşı her zaman korumacı davrandılar, tek çocuk sendromu falan."

Hamur işinin kalanını mideye indirmeden önce kahveden bir yudum daha alıyorum. "Gitmeden önce nasıl görünüyorlardı?" diye soruyorum.

Yatağa doğru ilerliyor, kolunu omzuma atıyor ve ben de rahatlıkla ona yaslanıyorum. Memnuniyetle iç geçiriyorum. Ethan'la her şey her zaman kolay olmuştur ve bunun için çok minnettarım.

"Birbirleriyle konuşmadılar. İkisi de senden ayrılmak istemedi ama altı günü çoktan özlediler."

Sarsılarak kalktım ve ona göz kırptım. "Altı gün mü?"

Elini yüzünde gezdiriyor. Normalden daha fazla sakal bırakmış.

"Evet, altı gün. Annen bunun ilk ateş için normal olduğunu söyledi." "Anneme mesaj mı attın?"

Yanakları kızarıyor ve başını sallıyor. "Yani, *Yuvalama Sanatı*'nı yazdı."

İnliyorum ve kahveyi komodinin üzerine koyup yatağa geri dönüyorum. "Başım ağrıyor."

"Muhtemelen susuz kalmışsındır. Sana biraz su getireyim," diyor. Bileğinden tutup onu aşağı çekiyorum.

"Bekle."

"Ne oldu? Neyin var? Başka bir yerin mi ağrıyor? Buz torbasına ya da ısıtıcı battaniyeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Belki bir buz torbası. Klitorisim çilek kadar şişmiş gibi hissediyorum. Ama hayır. Ben... um. Konuşmamızın bir kısmını sıcaklığımdan hatırlıyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz. Şimdi tamamen uyanık olduğum için daha fazlası aklıma geliyor."

Boğazını temizliyor ve yanımda gergin hissediyor. "Bu seni korkutmuyor mu?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip sıkıyorum. "Çocukluğundaki koşullar beni neden korkutsun ki? Olanlarla senin hiçbir ilgin yok. Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Beni etkilemeye nasıl devam ediyorsun?"

"Şey, bayım. Benden şüphe etmeyi bıraksanız iyi olur."

"Haklısın, bir daha asla. Muhtemelen bir kaçamaktı. Cevap veremeyince sana söylemek daha kolay geldi. Babamın hüküm giymiş bir katil olmasından rahatsız olan bir eski sevgilim vardı."

Kollarımı ona doladım ve sıktım. "O zaman aptallar."

Gülüyor ve beni tutuyor. "Yani tüm bunlar ne kadar muhteşem olsa da, boktan bir gösteriydi."

"Sanırım bunu senin sayende atlattık. Arabuluculukta harika bir iş çıkardın."

"Bu biraz zaman alabilir ama umutsuz vaka olduklarını düşünmüyorum."

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum, aklı başında olduğunu ve tüm sıcaklığımı sunduğunu biliyorum.

"Yani yılda dört tane için kaydolabileceğini mi düşünüyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Sanırım ömür boyu sürecek bir anlaşma yapıyorum, tatlım."

Evet, yine ağlıyorum.

Ben sadece bir Omega'yım ve bu beni çok yordu. "Hey.

Hey. Seni ağlatmak istememiştin."

"Bunlar mutluluk gözyaşları. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, tezahür gibi görünüyor," diyor ve ben homurdanıyorum.

"Babamı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ethan ağzından hava üfler ve iç çeker. "Evet, ben de. En azından Max ve Bram'e benden daha fazla kızgın görünüyor."

"Umarım antrenmanda onlara çok sert davranmıyordur."

"Öyle olsa bile, buna değer."

Çok uzun zamandır uyuduğumu biliyorum ama biraz kestirmekten zarar gelmez. Ben de öyle yapıyorum, Ethan'ın yanına sokulup sızıyorum ve dinlenirken tüm endişeli düşüncelerin benden kaçmasına izin vermeye çalışıyorum.

BÖLÜM 31

"S Kate daha hızlı," diye bağıyor Koç buzun üzerinde rölantide durduğu yerden.

Evet, çok kızgın.

Zaten kızıyla düzüşmekten canım yanıyordu.

hafta, yani bu pastayı alır. Her iki

şekilde de buna değer.

Bana istediği kadar talim yaptırabilir. Hiçbir yere gitmiyorum.

Beni sevdiğini söyledi.

Kale çizgisinden kayarak geçip nefesimi toplarken kendi kendime gülümsüyorum. "İntiharlar sırasında gülümsüyor musun?" Martel pantolonunun yanında

Ben.

"Sen de gülümsüyor olurdun," diyorum ona.

Su almak için banka doğru kayarken bana gözlerini deviriyor.

"Gülümsemiyorum çünkü hepimiz o tatbikatın cezalandırma olduğunu biliyoruz-

"Koçun kızına dokunduğun için... hayır... kirlettiğin için."

"Siktir git."

"Bilmek istediğim şey, Connery oradayken nasıl gitti? Ondan nefret etmiyor musun?"

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum.

"Evet, ondan nefret mi ediyorsun?"

Evet, ne?" "Ona olan nefretim üzerinde çalışıyorum."

Martel omzuma vuruyor. "Sanırım olgunlaşma ya da kişisel gelişim dedikleri şey bu."

"Ondan hoşlandığımı söylemedim."

"Doğru. Bu aşıklara düşman olanlardan biri mi?"

Kalçamla ona sertçe vuruyorum, o da gülüyor ve ağzındaki suyu tükürüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Koç Applegate önümüzde durarak soruyor. "Hiçbir şey efendim," diye yanıtlıyorum.

"Sen-" Cümlesini tamamlayamadan Martel'in karnına bir tokat atıyorum.

"Antrenmandan sonra seni ve Connery'yi ofisimde görmek istiyorum," diyor Koç kaymaya başlamadan önce.

Martel yanımda tıslama sesi çıkarıyor.

"Oh kahretsin. Sana ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatırken masasında tüfeğini temizleyeceğini mi düşünüyorsun? Ya da belki sadece sana ve Connery'ye bakacak, hayal kırıklığının sessizlikten sızmasına izin verecek."

"Senin rahatsız edecek koca bir ailen yok mu? Sinir bozucu olmayı bırak."

Eli Beckford kayarak gelip kolunu sürü arkadaşına doladığında Martel sırıtıyor. Hayallerindeki Omega'yı bulmadan önce iyi anlamak ve zaten en iyi arkadaş olmak güzel olmalı.

"Sloane nasıl?" Eli soruyor.

"İyi," diye yalan söylüyorum çünkü onun nasıl olduğunu bilmiyorum. Sürekli uyuyordu ve Koç bize antrenmana gelmediğimiz takdirde gelecek için kadro dışı bırakılacağımızı söyledi.

"Bunu duyduğuma sevindim ve geri döndüğüne sevindim. Bir sonraki kızgınlığını tahmin edebilmeniz için telefonunuza bir takip cihazı yüklemeniz gerekecek."

"Tam olarak doğru olduğundan değil," diye mırıldanıyor Mikael.

Eli yüzünü buruşturuyor ve birkaç parmağını kaldırıp yüzünü buruşturuyor. "Bu da muhtemelen bir sonraki kızgınlık döneminin Mart sonu, Nisan başı gibi olacağını gösteriyor."

Daha kötüsü de olabilirdi, ancak bu dönemde takımlar playoff'a kalmak için ekstra çaba sarf ediyor.

"Bu iyi bir ipucu, teşekkür ederim."

"Oh, bir teşekkür mü alacak?" Mikael şikayet ediyor.

"Yardımcı oldu. Başıma bela oldun."

"Koç'a Omega kızını ne kadar zamandır kovaladığını açıklarken iyi eğlenceler," diyor patenle kaymadan önce.

Eli sürü arkadaşına bakıp iç geçiriyor ve omzuma vuruyor.

"Sloane'u incitmek istemeyecektir. İyi olacaksın," diyor ve b u bir yalan gibi geliyor.

Her iki durumda da soyunma odasına gidip üzerimi değiştiriyorum. Connery ve ben son kalanlarız ve birbirimize şöyle bir bakıyoruz.

Küçük ateşkes anımızdan beri konuşmadık.

Dürüst olmak gerekirse, onu Omega ve Beta'mla birlikte düşündükçe içimi dolduran kıskançlık, bu ateşkesi çok uzak bir ihtimal gibi hissettiriyor.

İkimiz de Koç'un ofisine doğru eziyetli bir yürüyüş yaparken konuşmuyoruz.

Kapısı açık ve ikimiz de içeri girip masasının karşısındaki koltuklarımıza oturuyoruz. Ellerini kavuşturmuş, parmak uçlarını dudaklarına bastırmış.

Koç burnundan nefes alıp sandalyesine geri yaslanmadan önce kısa bir sessizlik oluyor.

"Siz ikiniz beni gerçekten boktan bir duruma soktunuz," diyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Bence şu anda konuşmak onu daha çok kızdırır.

"Kızımın tüm bunların baş sorumlusu olmadığını düşünecek kadar kandırılmış değilim-"

"Ben onun koku eşiyim," diye araya giriyor Connery.

Sanırım o anda hem koç hem de ben onun boğazına yumruk atmak istiyoruz.

"Senden konuşmanı istedim mi? Hayır. İstedığimi sanmıyorum," diyor Koç, Connery'nin kızının koku arkadaşı olması umurunda bile değil. Dudaklarımın eğilmesine engel olamıyorum. "Ne diye sırtıyorsun, Nilsen?"

"Hiçbir şey, efendim."

Koç ellerini yüzüne sürüyor ve masasına vuruyor.

"Mevcut sözleşmelerinizi tadil ettirmeniz ve bir paket sözleşme için başvuruda bulunmanız gerekecek" diyor.

Connery, "Efendim, biz bağlı değiliz," diyor.

Neden konuşmaya devam ediyor ve durumu daha da kötüleştiriyor?

Koç ona bir kaşını kaldırıyor ve yüzünde öfke okunuyor.

"Amacınız sadece maçları kaçırmak, onun kokusunu almak ve ona bağlanmamak mı? Çünkü eğer durum buysa, daha büyük bir sorunumuz var demektir."

Koç'un küfür etmesine alışkınım ama onun için bile bu konferansta çok fazla şey oldu.

"Sloane ile bağ kurmaya tamamen niyetliyim," diye araya giriyorum ve Connery'ye ters ters bakıyorum.

Evet, siktir git dostum, bunu zaten konuşmuştuk.

"Onunla bağ kurmak istemediğimden değil, sadece benim açımdan bunu tartışacak zaman olmadı," diye karşılık veriyor Max.

"Doğru, çünkü seni o seçmedi, değil mi?" Cevap veriyorum.

"Tanrı aşkına. Siz ikiniz buzda ve evde aranızdaki sorunları çözmelisiniz. Sloane benim kızım ve onu her şeyden çok seviyorum ama siz ikiniz sidik yarışına girdiniz diye takımın playoff şansını riske atmayacağım. Ve konu kızım olduğunda, ikinizin onun ruhunu parçalamanıza seyirci kalmayacağım. Sloane'un kocaman bir kalbi var ve ikinizi mutlu etmek için duygularını bir kenara bırakacaktır. Eğer ona gerçekten değer veriyorsanız, onu bu duruma sokmazsınız."

O haklı; haklı olduğunu biliyorum.

Connery'ye bakıyorum, o da bana aynısını yapıyor.

"Sloane'la konuşacağız."

"Ve ajanlarınız," diye tersliyor Koç.

"Evet efendim," diye cevap veriyoruz

hep bir ağızdan.

İkimiz de ayağa kalkıp ofisinden çıkmaya yöneldiğimizde Koç başını sallıyor, net bir şekilde kovuyor. Boğazını temizliyor.

"Ve beyler? Kızıma zarar vererseniz, bir daha asla profesyonel hokey oynamayacağınızı garanti ederim," diyor, sandalyesini döndürüyor ve muhtemelen ikimizi de öldürebileceği farklı yolları planlıyor.

"Paket sözleşmesi mi?" Connery soruyor.

İçimi çekiyorum ve ona sinirlenmemeye çalışıyorum.

"Martel ve Beckford'un sahip olduğu şey bu. Gelirlerimizi ve ticaret olanaklarımızı birbirine bağlar. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," diyorum, bu fikir midemde çalkalanırken.

"Peki Tilkiler bizi bırakırsa?" diye soruyor.

"Başka bir takım tarafından ikili olarak seçilmemiz gerekirdi."

Kendimi Connery'ye bağlama fikrinden nefret ediyorum, sadece Sloane için değil, kariyerim için de. Eminim bu kini beslememek için çalışabilirim ama adamı gerçekten sevebilir miyim bilmiyorum. Ama gerçek şu ki, çok fazla kaleci boşluğu yok ve benim kariyerim tamamen onunkiyle bağlantılı olacak.

"Yani, Koç bizi bu yüzden bırakmaz mı?" diyor, aynı düşünceler onu da yakalıyor.

"Sadece Sloane'a olan sevgisinin ve onu yakınında tutma isteğinin bize olan öfkesinden daha ağır basmasını umabiliriz," diyorum.

Kendi sözlerim göğsüme sertçe çarptı.

Çünkü Sloane'a olan sevgim, bunca yıldır Max'e karşı beslediğim aptalca ve acı öfkeden daha ağır basıyor. Onunla olan kan davamı unutuyorum ama Omega'mı başka bir Alfa ile paylaşmak tamamen farklı bir hikâye.

Sanırım olgunlaşmaya başlamanın zamanı geldi.

"Sloane'a geri dönelim mi?" Max soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Bu morona nasıl aşık olabildim?

Hemen Sloane'a gitmedim. Bunun yerine, eve gidip küçük bir çanta hazırlamadan önce biraz daha gerginlik atmak için egzersiz yapıyorum, belki gece kalmamı ister diye.

Gelip benim yanıma taşınmayı kabul edeceğine dair daha da büyük umutlarım var. Onun dairesi çok küçük ve eğer bu evin temelini bitirirsek, ona hak ettiği yuvayı ve iki yatak odası daha inşa edebilirim. Böylece üçümüz kendi odalarımıza, bir yatak odasına ve bir de misafir odasına sahip oluruz.

Max'in inşaat planlarımda yer almadığı gerçeği gözümden kaçmıyor ve bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek iç çekiyorum.

Belki de Sloane'un koku eşleşmesi olmadığım için acı çekiyorumdur.

Onun kokusuna uygun biri varsa o da ben olmalıyım. Max'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yok ve Sloane ona nasıl bakacağını bilen Alfaları hak ediyor.

Benim gözümde Ethan, Max'in asla olamayacağı kadar yetenekli.

İçime bir kıskançlık acısı daha doluyor.

Max Ethan'ı becerdi.

Ben Ethan'ı becermeden önce Max Ethan'ı becerdi.

İnliyorum ve koltuğuma oturuyorum, iyi bir yol izleyip izleyemeyeceğimi merak ediyorum. Sloane'u nasıl mutlu edebilirim? Kendimi nasıl mutlu edebilirim?

Belki benim terapiye ihtiyacım var, belki de bizim paket terapiye ihtiyacımız var.

Çünkü sürekli kıskançlık, acı ve kızgınlık içinde olursam Sloane'u mutlu edemem.

Ama bu kırgınlığı neyin başlattığını söyleme fikri utanç verici. Neredeyse daha bağ kurmadan terapiye ihtiyaç duymak kadar utanç verici.

Gitmeden önce bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için Sloane'a mesaj atmak üzereydim ki kapım çalındı. Kendimi koltuktan kaldırıp kapıyı açtığımda gözleri sulanmış bir Sloane ve Ethan'ın dolu kamyonetini garajımın önünde buluyorum.

"Peki taşınma teklifi hâlâ geçerli mi?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum.

"Tabii ki öyle. Ne oldu?"

Dişlerini sıkıyor ve iç çekiyor. "Babam beni kovmuş olabilir," diyor omzundaki bez çantayı alırken.

"O ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, işe başlarken ona verdiğim tüm sözleri tutmadım. Ama aynı zamanda yaptığım işte harikaydım. O her şeyi kötü idare ediyor ve ben de kendi seçimlerimi yapabilecek bir yetişkinim. Bu yüzden, teklif hala masada olduğu sürece artık orada yaşamamayı seçiyorum."

"Evet, içeri gel," diyorum ona bakarken.

Yorgun görünüyor. Ellerimi yüzüne koyuyorum ve başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşuyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Ona sordum.

Kollarını belime doluyor ve beni sımsıkı kucaklıyor.

"Sadece çantama ihtiyacım var," diyor.

"Max'e söyle, o zaman davetlidir."

Sloane geri çekiliyor ve gözlerindeki yaşlar iyice belirginleşiyor.

"Gerçekten mi?" "Tüm eşyalarını yeni evine taşımak için fazladan bir el demek istedim.

zarar vermez."

Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Denediğin için teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek" diyor.

Göğsüm onun sözleriyle gümbürdüyor ve gitmeme izin vermiyor. Bugün onu çok özledim. Ve şimdi o benim evime taşıyor.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabiliriz. Bu büyüme sancılarını atlatacağız.

Ethan elinde plastik bir küvetle içeri girip onu yere koyunca sarılmamız yarıda kesiliyor.

"O koca Alfa kaslarını kızımızın eşyalarını taşımak için mi kullanacaksın? Yoksa şu anda kucaklaşmanın dışında kalan tek kişi ben miyim?"

Bir kolumu Sloane'dan çekiyorum ve Ethan bu saçma sapan sarılmaya katılırken sırtıyor.

Ethan, "Eğer taşınma teklifi beni de kapsıyorsa, aslında kirayı birkaç hafta geciktirdim," diyor.

"Zor karar. Sen ne düşünüyorsun, Sloane?"

"Kesinlikle. Sanırım bana yardım ettiğin için toplanmana yardım etmem adil olur," diyor gülümseyerek.

"Daha çok, eşyaların nasıl paketlenmesini istediğinize dair çok özel ve ayrıntılı emirlerinizi takip etti."

"Daha fazla eşyam var ama şimdilik sadece gerekli olanları getirdim. Ayrıca sanırım bir işim yok, bu yüzden kirayı da tam olarak ödeyemem," diyor Sloane yüzünü buruşturarak.

"Kira ödemeyeceksin," diyorum ona.

"Tamam," diyor kolayca ve bana tekrar sarılıyor. "Öylece mi?" Ben de öyle dedim.

"Ben bir Omega'yım. Annemin hiçbir zaman standart bir işi olmadı, o yazdı, ama sevdiği bir şeydi. Benim de katkıda bulunmamı isteseydiniz, evden yapabileceğim bir iş bulurdum ama benimle ilgilenmekten memnunsanız, size izin veririm."

Ethan, "Ben de benimle ilgilenilmesini istiyorum," diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Maskot olmayı bırakamazsın ama muhtemelen lokantayı bırakabilirsin. Yani, baban senin yerini dolduracak birini işe alabildiği sürece," diyor Sloane.

Kızgın bile değilim çünkü ben de aynısını önerecektim. Ben maçlara gittiğimde Ethan'a evde ihtiyacım var.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bana bakarak.

"Evet, gerçekten. Lokantada çok geç saatlere kadar çalışıyorsun. Eğer evden yapmak istediğin bir şey varsa, tamam. Ama ben iş için seyahat ederken senin burada Sloane ile birlikte olman en iyisi."

Ethan, "Sonunda Beta olma hayalimi gerçekleştireceğim," diye şaka yapıyor.

"Eşyalarını yatak odama yerleştirelim, sonra da Çin yemeği sipariş ederiz."

"Kulağa mükemmel geliyor. Max'i davet edeceğim," diyor Sloane dışarı çıkmadan önce.

"Sadece hafif kaldırma," diye arkasından bağıriyorum ve o da elini sallıyor. Ethan bana bakıyor ve yan tarafımı dürtüyor. "Bunların hepsi çok ma-

Bay Nilsen."

"Deniyorum amına koyayım," diye mırıldanıyorum.

Gömleğimi yumrukluyor ve nazik bir öpücük için beni aşağı çekiyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. O da senin öyle olduğunu biliyor. Ona bir şans ver. Umarım o yıllar önce tanıdığın adam değildir," diyor Ethan Sloane'a yardım etmek için dışarı çıkmadan önce.

Max beş yıl önceki adam olmayabilir ama ben öyleyim. Eski yöntemlerine geri dönüp Sloane'a zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım.

BÖLÜM 32

I Sloane'dan bir mesaj aldığımda mülayim dairemde oturuyordum.

SLOANE

Hey, Bram'in yerindeyim. Sanırım artık burada yaşıyorum. Babam beni kovdu. Uzun hikaye. Ama Çin yemeği sipariş ediyoruz ve eşyalarımı yerleştiriyoruz. Uğrarsan çok sevinirim. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ve bunu mesajla yapmak çok saçma görünüyor.

Nilsen onun evinde olmamı sorun etmiyor mu?

SLOANE

Evet, artık burası benim de evim ve seni burada istiyorum.

Ben: Öyle mi?

SLOANE

Evet, Max. Hepimiz seni burada istiyoruz.

Ben: Yirmi dakika içinde orada olacağım.

Nilsen'in beni evinde istediğinden şüpheliyim. Ama Sloane'a olan hislerimden şüphem yok. Gördüğüm onca şeyden sonra nasıl şüphe edebilirim ki? Ama küçük Omega'ya olan hislerimden şüphe duyduğu çok açık ve ben de burada kalacağımı kanıtlamak zorundayım.

Yol boyunca ne söyleyeceğimi düşündüm. Ateşlendikten sonra Sloane'la konuşamadım. Ondan bahsetmiyorum bile.

Babası onu kovdu ama ona zarar verirsem aynısını bana da yapacağını söyledi ki böyle bir niyetim yok.

Ön tarafa geldiğimde, Ethan'ın kamyonundan kutuları ve konteynerleri güzel eve taşıyorlardı.

Bram'a kıyasla kendimi başarısız hissediyorum.

Sloane onu seçti. Ateşlenmeden önce çıkıyorlardı. Onu benden daha iyi tanıyor. Foxes'la olan kontratının harika olduğundan bahsetmiyorum bile.

Beni aşağılık hissettiriyor. Sloane'un koku eşi olmayı hak edip etmediğimi merak ediyorum.

Kendi kendime iç geçirdim. Bu bir şeyi hak etmekle ilgili değil, bu kaderle ilgili, üzerinde kontrolüm olmayan bir şey. Ama kontrol edebileceğim şey, Sloane ve Ethan'ın hak ettiğini düşündüğüm türden bir adam ve Alfa olmak.

Arabamdan indim ve kamyonun arkasına gidip bir kutu aldım.

"Selam yabancı. Geçen hafta birbirimizi ne kadar çıplak gördüğümüzü, seks yaptığımızı ve bunun planlanmamış olduğunu ve Sloane'un ateşi çıktıktan sonra gitmek zorunda kaldığından beri bu konuda konuşmadığımızı düşünürsek o kadar da garip değil," diyor Ethan sırtarak.

"O nasıl?" Ben soruyorum ve Ethan başını sallıyor.

"O iyi. Kovulmasına şaşırmış gibi görünmüyordu. Bence bir duruş sergiliyor ve ailesine bir yetişkin olduğunu ve kendi ailesini kurduğunu fark ettiriyor ki Koç bunu pek hoş karşılamıyor."

"Seni de kovmakla mı tehdit etti?"

Ethan yutkunur ve bir kutuyu kolunun altına sıkıştırır. "Uh, hayır. Oh, lanet olsun. Şimdi de beni ofisine mi çekecek?"

"Belki onun gazabından korunursun."

"Beta olmanın avantajları var."

"Atamanızdan nispeten memnun görünüyorsunuz," diye yorum yapıyorum ve konuşurken havadaki soğuk nefesimi görebiliyorum.

"Mutludan da öte, özellikle de şimdi." "Bunun hakkında konuşalım mı?"

"Ne, Sloane yüzümü sürerken beni nasıl becerdiğini mi?" Ethan söylüyor. Yanaklarımın daha da pembeleştiğini hissedebiliyorum ve o gülümsüyor. "Şu anda işlerin senin için karışık olduğunu biliyorum ve Sloane herkesin önceliği, olması gerektiği gibi. Ama şunu bil ki ben de hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı," dedim ona dürüstçe.

Ethan yanıma çarptı. "Bram'e gelmek çok zor gelirse bize haber ver ya da Sloane'a değil sadece bana haber verebilirsin. Ama her şeyi yoluna koyabileceğimizi umuyorum."

"Evet, ben de," diye iç geçiriyorum kapıdan içeri girip Sloane'un eşya kutusunu da yığına eklerken.

Umalım da gece Bram ve benim birbirimizi boğazlamamızla bitmesin. Çünkü her şeyden önce koku eşimle konuşmam gerekiyor. Beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutlu bir şekilde merdivenlerden iniyor.

Çok rahatladım.

"Max, geldiğin için teşekkürler. Yemek birazdan burada olur."

Çin'de oturup önümüzdeki birkaç saat boyunca aklımda hiçbir şey yokmuş gibi davranamam.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyor gülümseyerek, elimi tutuyor ve kapıyı kapatmadan önce beni çamur odası gibi görünen bir yere çekiyor.

Kokumu derin derin içine çekmeden önce kollarını bana sarıp sıkıca kavradığında daha da şaşıyorum. Ben de aynısını ona yapıyorum ve bu beni kolayca sakinleştiriyor.

"Başlayayım mı?" diyor.

Başımı salladığım için korkağın tekiyim.

"Koku eşim olduğunu öğrenmeden önce senden hoşlanıyordum. Öğrendiğimde sana söylemediğim için üzgünüm. Geriye dönüp baktığımda, belki de işler bu kadar karmaşık bir hal almazdı."

"Hey, bunun için seni suçlamıyorum," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Ama dediğim gibi, orada zaten duygular vardı, uyumlu olanlar, ama senden hep hoşlandım, Max. Sen benim koku eşim olduğun için üzgün değilim. Bram'le kafa karıştırıcı bir geçmişiniz olduğunu biliyorum ama herkesin iyi geçinmeyi öğrenebileceğini ve bir sürü olabileceğimizi umuyorum. Sen ve Bram'ın herhangi bir şekilde romantik bir ilişki içinde olmanıza gerek yok ama ikinizin arkadaş olmayı öğrenebileceğinizi umuyorum."

"Ben de aynı şeyi umuyorum. Senin benim koku eşim olduğunu öğrenmek başıma gelen en güzel şeylerden biri. Seninle daha fazla zaman geçirmek ve seni daha iyi tanımak istiyorum. Ne pahasına olursa olsun senin süründe olmak istiyorum."

"Kızgınlığım sırasında benimle ilgilenerek iyi bir iş çıkardın." "Öyle mi yaptım?"

Gölüyor ve başını sallıyor. "O gün kelimenin tam anlamıyla üzerine atıldı. Evet, Max. Sen iyi bir Alfa'sın; benim istediğim bir Alfa'sın. İşlerin yolunda gitmeyeceğini biliyorum ama tek istediğim herkesin denemesi."

"Bunu yapabilirim."

"Güzel, hepimiz bunu ilerledikçe anlıyoruz."

Başının üstünü öpüyorum ve o da içimde eriyor. Onun olmak Bram, babası ya da dünya bana ne yaparsa yapsın değer.

Bu benim birileri için önemli olma şansım. Annem dışında biri, ki bu da beni irkiltip geri çekmeme neden oluyor.

"Annem seninle tanışmak istiyor. Yani resmi olarak. Seni geçen yılki oyunlardan hatırlıyor."

Sırıttıyor. "Annen harika biri. Omega'n olarak onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Omega'm olarak.

Başının üstünü öpüyorum ve onu sıkıca tutuyorum, bu akşam onu bir daha böyle kendime alamayacağımı biliyorum. Bram'in evinde yaşadığı için içimi kemiren kıskançlıkla savaşımaya çalışıyorum. Davet edilmiş olsam da kendimi ne kadar hoş karşılanmış hissedeceğimden emin değilim.

"Hadi yemeğe gidelim ve çıplak olmadığımız ve zar zor çalıştığımız zamanlarda birbirimizle vakit geçirelim," diyor ve ben de onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

Çünkü gerçek şu ki, Sloane'u her yerde takip ederim.

Gece iyi gidiyordu.

Ev başka bir Alfa gibi kokarken ve ben huzuru korumaya çalışırken işler ne kadar iyi gidebilirse o kadar iyi.

Yine de akşam ilerledikçe kendimi daha da sinirli buluyorum.

Bram düşmanca değil, neredeyse kendini beğenmiş.

Sloane onu seçti. Sloane onun evinde yaşıyor. Sloane onu daha iyi tanıyor.

Kozmik bir kader yüzünden buradayım ve bu durum pek çok güvensizliği ortaya çıkarıyor.

Her ne kadar şu anda kısmen iyi davranırsa da, geçinmesi çok zor biri olması da yardımcı olmuyor. Hala konuşmadık.

Benden neden hoşlanmadığını ya da genel olarak benim hakkımda neden bu kadar olumsuz duygular beslediğini.

Yani hepimiz kızarmış pilav ve eriştelerimizi yerken altta yatan bu gerilimi görmezden geleceğiz.

Sloane hepimizin iyi geçinmesini istiyor, o yüzden başarıya kadar numara yapacağız. Ya da en azından benim niyetim buydu. Ta ki Bram'in pis kokusu aptal ağzımı açtırana kadar.

"Peki bunu nasıl yapacağız? Bazen benim evimde mi kalacaksın?" diye sordum.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor Bram ve ben de ona doğru ters ters bakıyorum.

"Mantıksız davranıyorsun. Gerçekten buraya sadece koku eşleşmemi görmek istediğimde gelmemi mi bekliyorsun?" Koku eşleşmesi kartını attığım için hıyarın tekiyim ama gerçekten umurumda değil.

"Burası artık onun da evi. Bunu aşabilirsin," diyor Bram.

"Sanki benimle olan sorununu aşmışsın gibi. Hatırlamadığım bir mesele ve sen bunun hakkında konuşmuyorsun bile."

"Geçmişte kaldı."

"Kesinlikle değil. Tanrım, bu lanet evde düşünemiyorum bile. Senin gibi kokuyor."

Sloane dudağını ısırıyor.

"Biraz temiz havaya mı ihtiyacın var?"

"Özür dilerim. Ben sadece... Nasıl? Sloane. Senin üzerinde hak iddia edebilecek tek kişi oymuş gibi seni istiflerken nasıl çalışacağız? Seni daha iyi tanımak istiyorum ama bu ev onun gibi kokarken ve hoş karşılanmadığımı hissederken bunu nasıl yapabilirim? İkimiz de aynı seyahat programındayız, bu yüzden zamanı bölmek de kolay değil."

Bram ağzını açtığında şok oldum. "Paket terapisine gidebilir miyiz?"

"Ne?" Ethan, kimse bir şey söylemeye fırsat bulamadan söylüyor. "Paket terapisi," diyor Bram, sanki burada aptal olan bizmişiz gibi. "Bunu benim için yapar mısın?" Sloane soruyor.

Üçümüz de evet diyoruz.

"Sizin programınıza uygun bir terapist arayacağım. Ayrıca herkesin eşit zamana sahip olduğunu hissetmesi için elimden geleni yapacağım. Hiçbirinizin daha az ilgi gördüğünüzü hissetmesini istemiyorum. Bu işi başarabiliriz."

Yemeğimizin geri kalanını sessizce yiyoruz ve terapinin bu berbat paketi gerçekten düzelterip düzeltemeyeceğini merak ediyorum.

BÖLÜM 33

L İnsanlarla birlikte yaşamayı öğrenmek düşündüğümünden çok daha zor. İki erkek arkadaşımın anlaşıyor gibi görünmesi daha da zor.

Beni yanlış anlamayın, kavga etmiyorlar, bu da bir ilerleme, ancak ikisi arasında hala sürekli bir gerilim var.

Biraz merak edip Finnegan the Fox subreddit'ine bakmaya başladığımda terapistleri araştırıyorum - ki bu ciddi bir hata.

r/hockeysluths

Foxy Lady

New Haven'da neler oluyor?

Tilkiler'de neler olup bittiğini takip eden bir tek ben miyim? Tilki Finnegan'ın, Nilsen'in ve Connery'nin aynı maçlar sırasında kaybolması ve üst düzey yetkililerden haber alınamamasını garip bulan başka kimse var mı?

Bunun bir örtbas olduğunu ya da sessizce gözetim altında tutulduklarını düşündüm. Nilsen ve Connery'nin bu sezon iyi geçinemedikleri bir sır değil.

Basın Connery'yi hayranları için ne kadar sevimli göstermeye çalışırsa çalışsın, ben buna inanmıyorum.

DotheGritty - 1 gün önce

Stadyumda yemek servisi yapan bir arkadaşım var. Koçun kızının kovulduğu söyleniyor. Sosyal medya işlerinin çoğunu o yürütüyormuş. Geçen haftaya bakarsanız, tüm paylaşımların birbirinin tekrarı olduğunu ya da önceden hazırlanmış paylaşımlar olduğunu görürsünüz. Bir adım daha ileri giderseniz, Nilsen, Connery ve koçun kızı (Sloane Applegate) sosyal medyada paylaşım yapmadı. Maskotun kim olduğunu öğrenmeye çalıştım ama bulamadım.

HockeyStan22 - 1 gün önce

Harika, tam da bu takımın ihtiyacı olan şey, başka bir lanet paket kon- traktı. Bu saçmalığı yapmaya devam ederlerse, takımlarda sahip olacağımız tek şey kimsenin takas edemeyeceği paketler olacak. Böyle saçmalıklar sporu mahvediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kaydırmaya devam ediyorum. Fark ettiğimden çok daha fazla yorum var ve bunların çoğu o kadar da harika değil.

UConnPrincess - 1 gün önce

Bu fotoğrafı bir süre önce çekmiştim. O zamanlar üzerinde fazla düşünmemiştim. Dövmeli adam, Nilsen ve koçun sürtük kızıyla birlikte olan maskot olabilir mi?

Üçümüzün görüntüsüne bakarken hızla gözlerimi kırıştıyorum; büyükannemin öldüğü ve onu tanıştırdığım geceydi. Geri kalan yorumlar çok sert, çoğunlukla spekülasyon, sürtük ayıplama ve sürü sözleşmelerinden nefret etme şeklinde.

Tüm bunları okumanın beni neden suçlu hissettirdiğinden ve midemde iğrenç bir his uyandırdığından emin değilim. Yabancıların benim ya da sürüm hakkında ne düşündüklerini gerçekten önemsemiğimden değil, ama yine de bu duyguya yardımcı olmuyor.

Bunun beni etkilemesine izin vermek istemediğim için dizüstü bilgisayarını kapatıp yukarı çıkıyorum.

Daha iyi bilmeliydim. Dört ebeveynli bir evde yaşıyorsanız kapıyı çalmak çok önemlidir.

Ama yine de Ethan'ın Bram için diz çöktüğünü görmek hiç de kötü bir manzara değil. İkisi de durmuyor ve Ethan aletini emerken Bram sadece bana bakıyor.

Kapının pervazına yaslanıp gösterinin tadını çıkarıyorum.

Beta onun tadını çıkarırken iri Alfa'nın eli Ethan'ın saçlarına dolanmıştır.

Birlikte iyi görünüyorlar ve ben gülümsüyorum, benim dahil olmam dışında kendi ilişkilerini kurdukları için mutluyum.

"Siktir, maskot, aynen böyle," diyor Bram ona.

Ağzım açık, onu azarlamaya hazırken Ethan, Bram'in boyunun etrafında inliyor.

Huh. Belki Ethan biraz bozulmuş olabilir.

Bunu Bram'dan almak zorunda kalacak çünkü o benim için tatlı bir melek.

"Sen sikimi emerken Omega'mızın bizi izlemesini seviyor musun?" Bram sorar.

Ethan hafifçe dönüyor ve Bram'i tatmin etmeye geri dönmeden önce bana doğru bakıyor.

"Sonuna kadar iç," diyor Bram ona. "İ ş t e böyle, boğul. Siktir."

Şimdi fazlasıyla azdım.

Ama onların anını bölmek istemediğim için hareket etmiyorum. Her ne kadar her şey benimle ilgiliymiş gibi gelse de, öyle değil.

"İyi bir çocuk gibi hepsini yut."

Kalçalarımı birbirine sürterek ağrıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyorum.

Ethan tikanır, ancak Bram onu yutmadan önce boğazını sikerken başını yerinde tutar.

Bram, Ethan'ın yerden kalkmasına yardım ederek ve duşa gitmeden önce ona bir öpücük vererek, "Sanırım Omega'mızın şimdi sana ihtiyacı var," diyor.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Ethan gülüyor ve beni kalçalarımın tutup yatağa fırlattıktan sonra yanlarımı gıdıklıyor ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyor.

"Ağzıma da ihtiyacın olabileceğini duydum," diye şaka yapıyor Ethan, vücudumda aşağı doğru sürünerek. "Sürünün fellatio ve cunilingus ustası olduğum için çok şanslıyım," diyor ve bacağıma öperken daha da gülüyorum.

Daha önce okuduğum tüm yazılar ve yorumlar tamamen kayboldu.

Bram'in üzülmeyeğine rağmen, bu gece Max'te kalacağım. Dairesi çıplak ve yavan ama en azından onun gibi kokuyor.

Değişiklik olsun diye burada kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bram'in evindeyken bir tür uzaklık hissettiği açık. Burası onun evi olduğu ve kendini davetsiz bir misafir gibi hissettiği için mi yoksa Bram'in kokusu eve o kadar işlemiş ki derin bir Alfa tarafını ortaya çıkardığı için mi emin değilim.

Ama Max ve ben birbirimizin kollarına atıldık ve onun sürekli rahatsız hissetmesi adil değil.

Kanepesinde uzanıyoruz, ben onun yanına sokulurken o da kolunu bana doluyor. Cüssesini ve kokusunu çok seviyorum ama kendi evinde bile tam anlamıyla rahatlayamıyor gibi görünüyor.

"Max, sorun ne?" Yüzümü ona dönmek için dizlerimin üzerine oturarak söylüyorum.

Telefonu kanepenin kolunda tekrar tekrar titrerken "Bir şey yok," diyor.

"Telefonun çıldırmış gibi çalışıyor ve bütün gece gergin görünüyordun."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu gece sadece seninle ve benimle yeniden gevşemek istedim."

Tam ona neden olamayacağını soracaktım ki bana telefonu uzattı.

Görünüşe göre sürümüz hakkındaki spekülasyonlar Reddit'ten çıkıp ulusal haberlere taşındı.

Kahretsin.

İlk makale en kötüsü. Başlık "Koçun Kızı ve Tırmık". Haftalar önce Humane Society etkinliğinde Max'le birlikte gülümsediğimiz bir fotoğraf. Makale, Max'i bir Omega'yı elinde tutamayan bir sürük olarak nitelendiren ve babamın beni kovmasının sebebinin o olup olmadığını sorgulayan yanlış bilgilerle dolu.

Max mahcup görünüyor ama ben ona gönderilen farklı şeyler arasında gezinmeye devam ediyorum.

En azından komik bir tane var.

"Maskenin Altındaki Beta Seksi'ye Derin Bir Dalış."

Gülüyorum. "Ethan buna bayılacak," diyorum ve Max bana zoraki bir kahkaha atıyor.

Nedense makalede Bram'den pek bahsedilmiyor. Sanırım Ethan ve Max ile daha çok halkın içindeydim.

"İnsanların bunu neden sansasyonel hale getirdiğini anlamıyorum. Ünlü biri değilim ki."

Max kolunu uzatıyor ve ben de önceki pozisyonuma geri dönüyorum. Onu neyin rahatsız ettiğini bana gösterdiği için vücudu biraz daha rahatlamış görünüyor.

"Eli ve Mikael'in sürüsünden bu yana sadece bir sürü sözleşmesi daha yapıldı. Bence maskotu ve koçun kızı olmanı da eklersek, insanların spekülasyon yapması heyecan verici."

"Sen ve Bram'ın düşman olduğunuzu unutma." Boğazını temizliyor ve ben de göğsünü okşuyorum.

"Özür dilerim, konuyu ona getirmek istememiştim," diyorum, her ne kadar bunu aşmamız gerekse de.

Alfalarımın ayrı evlerde yaşamasına izin veremem ve medyanın tüm bu ilgisinin ikisinin iyi geçinmesiyle işleri daha da kötüleştirebileceğini düşünmeden edemiyorum.

"Keşke yarın tekrar seyahat etmek zorunda olmasaydık," diyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Ben de," diye katılıyorum.

Aklımı başımda tutabilmemin tek nedeni Ethan'ın evde benimle olması ve aramızdaki sorunları çözeceğimize ve sonunda özlemini çektiğim bağlara sahip olacağıma dair söz vermem.

Bir yanım bandajı yırtıp atmak ve sorunu çözüp çözmeyeceğini görmek için onlarla bağ k u r m a k istiyor ama bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini biliyorum.

Kavga etmelerini istemiyorum ve geçinememelerinin bir parçası olmaktan nefret ediyorum.

Max aklımdan geçenleri hissetmiş gibi beni göğsüne bastırıyor.

"Bu işi halledeceğiz bebeğim. Bir randevu ayarladık ve çoğunlukla Nilsen ve ben iyi anlaşıyoruz."

"Biliyorum, sadece kendimi suçlu hissediyorum, sanırım."

"Yapma. Bu işi yürütmek için ne yapmamız gerekiyorsa yapmaya değersin."

Doğrulup kucağına oturuyorum ve çenesinin derisini izliyorum. O kadar yakışıklı ve büyük ki. Evren ne yaptığını biliyordu.

"Sen yokken beni özlüyor musun?" Kucağında sürtünerek soruyorum. "Her şeyden çok."

Telefonunu alıp ikimizin fotoğraflarını çekmeye başladığımda kazağımı çıkarıyorum ve üzerimde sadece sütyen kalıyor.

"Gömleğinin de gitmesi gerekiyor," diyorum ve o da mutlulukla kabul ediyor, gömleğini yakasından yırtıp yere atıyor.

Telefonu fırlatmadan önce öpüşürken ve onun üzerinde tişörtü yokken birkaç fotoğrafımızı çekiyorum.

Onu öperken gülümseyerek, "Belki bunlar yardımcı olur," diyorum.

"Sanırım bu seni daha da çok özlememe neden olacak," diyor.

Kokusu sıcacık bir rahatlık ve ne zaman ihtiyacım olsa bir nefes alabilmek için gömleğini yüzde yüz yanımda eve götürüyorum.

Boynumu öpüyor, tenimi emdiği ve yaladığı bir noktaya daha fazla dikkat ediyor.

"Bir gün seni burada işaretleyeceğim bebeğim."

"Ama seni nerede işaretleyeceğim?" Şaka yapıyorum.

"Nereye istersen," diye mırıldanıyor, kıcımlı sıkarak kucağında daha sert dönmemi sağlıyor.

Kotumun düğmelerini açıp ayağa kalkıyorum ve o şortunu indirirken ben de içinden çıkıyorum.

"Banyoda prezervatif var" diyor.

Çoğunlukla çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüyorum, prezervatifleri olduğu için biraz kızgın hissediyorum. Yani mantıken ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama muhtemelen biz birlikte olmadan önce almış olması da hoşuma gitmiyor. Aptalca ama ben sadece bir Omega'yım.

Geri dönüp prezervatifi sikine geçirdiğimde, beni kucağına çekti ve ben de boyunu aşağıya doğru kaydardım. Onun gerginliği ve hissi sıcak bir okşama gibi geliyor ve kendimi ve kıskanç duygularımı bırakıyorum.

Max'le birlikte olduğum diğer zamanların aksine, bu farklıydı.

Tatlı ve yavaş.

Ben ona binerken güçlü elleri bedenimden ayrılmıyor, ben sadece kokusunun ve hissinin tadını çıkarırken dudaklarımız sürekli birbirinin üzerinde.

"Çok mükemmelsin," diyor ve ben başımı sallıyorum. Mükemmel olmaktan çok uzağım.

Sadece prezervatifleri kıskanıyordum.

"Heat Sloane bu yoruma bayılırdı," diye şaka yapıyor ve ben de çenesini kavrayıp onu daha sert öpmeden önce gülüyorum.

"O zaman sen de mükemmelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Seninle her şeyi istiyorum," diyor kalçalarını kaydırıp beni alttan sikerken.

Güzel mavi gözlerine bakarken ellerim başının arkasında kenetlenmiş durumda.

"Her şey, bebeğim," diye tekrarlıyor.

Beni aşağı kaydırır, düğümünü aldı ve or- gazmımı inletti. Beni aşağıdan parçalayarak serbest bırakıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve o da saçlarımı okşuyor. İçimde bir memnuniyet duygusu dalgalanıyor ve Max'in sürüye uyum sağlamasına yardımcı olmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

"O makalelerin hiçbirini dinleme," diyorum ona.

"Ben de sana aynısını söyleyecektim."

"Bizi tanımıyorlar, seni tanımıyorlar. Sen artık böyle biri değilsin," diyorum ona.

Bana daha sıkı sarılıyor, saçlarımın arasında mırıldanmadan önce uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim."

Gözlerim doluyor ama onları aşağı itiyorum. "Sürü böyle yapar," diyorum ve bunda ciddiylim.

Çünkü bunu atlatacağız. İyi olacağız.

BÖLÜM 34

ETHAN

I Birkaç haftadır Bram'in evinde yaşıyor ve günlük normal bulmaya çalışıyorduk. Sonunda adamların programında bir durgunluk oldu ve kışlarımızı yumuşak, krem rengi bir kanepeye tünemiş bulduk. terapistin ofisi.

Sloane benimle Bram arasında otururken ben Max'in yanına oturdum. En hafif tabiriyle işler gergindi.

Bram, söz konusu ben ve Sloane olduğunda öfkesini kontrol etmeye ve sahiplenici bir pislik olmamaya çalışıyor. Max bir yandan bizimle vakit geçirmek için salyalarını akıtırken bir yandan da Bram'in ayak parmaklarına basmamaya çalışıyor.

Etrafta dolaşan basın haberlerinden bahsetmiyorum bile. Hiçbirimiz kamuoyuna bir açıklama yapmadık, bu da işleri daha da kötüleştirmiş olabilir. Sloane ve Max'in karakterleri basının sürekli hedefinde ve ikisi de bunu iyi karşılamıyor gibi görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse tam bir karmaşa ve stresin Sloane'u etkilediği çok açık.

Nilsen basında en az tepki çeken isim oldu ama Sloane'a succubus ya da Yoko Ono diyen her haberi ya da internet başlığını boğmak istediği çok açık. Foxes savunmasının berbat oynamasının da yardımı olmuyor, bu yüzden herkes Max ve Bram'ın ilişkisini daha da kötüleştirdiği için Sloane'u suçluyor.

Tırnaklarını yiyor, ben de elini çekip sıkıyorum. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir insanın kaldırabileceği çok şey var. Tek iyi şey, Max ve Bram'in internetteki iftiralarından birbirlerinden daha fazla rahatsız olmaları.

"Hoş geldiniz, ben Dr. Mahdoni, oturumumuzdan önce size doldurduğum soru formlarının her birini okudum ve eğer sizin için de uygunsa hemen konuya girmek istiyorum."

Bram ve Max koltuklarında kayarken Sloane, "Lütfen," diyor.

Doktor gülümsüyor ve yüzündeki ifadeden bize yardım edebileceğine dair umutlanıyorum.

"Alfaların sürülerde, özellikle de bir Omega etrafında oluşan sürülerde hakimiyet için savaşması alışılmadık bir durum değildir. Alfa'lar bir sürü oluşturduktan sonra Omega'larını bulduklarında, çok daha fazla uyum ve hiyerarşi söz konusu olur. Bana göre bu sürünün hiyerarşisi belirlenmemiş ve bu nedenle sorun yaşıyorsunuz."

Max, "Bram, Sloane ve ben koku uyuşmazlığı yaşadığımızı fark etmeden çok önce benden nefret ediyor da olabilir," dediğinde irkilmek istiyorum ama irkilmiyorum. Burada olmamızın tek nedeni kendi sorunlarımızı çözmek.

"Bunu konuşalım, Bram," diye öneriyor doktor.

"Yapmamayı tercih ederim," diyor Bram ve Sloane onun karnına dirsek atıyor.

"Bu senin önerindi," diye tıslıyor nefesinin altından.

Devasa Alfa koltuğunda kıpırdanıyor ve son derece rahatsız olduğunu söyleyebilirim ki bu onun için çok nadir görülen bir durum. Ben de lanet olası koltuğumun ucundayım ve bu kine neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum.

Umutlu olmaktan bahsetmiyorum bile. Hepimizin aynı çatı altında olmamasından nefret ediyorum, sadece Sloane'un iyiliği için değil, benim için de. Aynı sayfada olmalıyız ki bunu bir sürü olarak halledebilelim.

Bram ve Max ne kadar erken bir paket sözleşmesi imzalarsa, bazı söylentileri o kadar çabuk ortadan kaldırabiliriz ve Sloane daha memnun olur.

"Bu aptalca. Geçmişte kaldı," diyor.

"Bu bir kaçış yolu. Max ile bir tür sürü zihniyeti oluşturmak istiyorsan, sorunun kökenine inmemiz gerekecek," diyor doktor.

Sloane başını sallayarak onaylıyor, ben de Bram'e ters ters bakıyorum. İşlerimizi halletmek için dünya kadar vaktimiz yok. Bu lanet randevuyu almak bile çok uzun sürdü. Eğer buradan bir yön bulmadan ayrılmazsak, Sloane'u alıp geceyi babamda geçireceğim ve bu huysuz Alfalara acı çektireceğim.

"Beni reddetti," diyor Bram o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum. "Şimdi ne yapacağım?" Max söylüyor ve Bram sesli bir şekilde iç çekiyor.

"İşte bu yüzden bu konuyu açmak istemiyorum. Hatırlamıyor bile."

"Reddedilmiş hissetmek çok fazla kızgınlık yaratabilir. Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Evet, bize ne olduğunu anlatır mısın?" Bunu söylediğimin farkında bile olmadan araya giriyorum. Bram'ın Max'le ilgilendiğine inanamıyorum.

"Max'e karşı hislerin mi vardı?" Sloane usulca söylüyor ve Bram homurdanıyor.

"İşte bu yüzden bir şey söylemek istemedim," diye yakınıyor Bram. Belli ki büyük Alfa'nın egosu Max'in yaptığı şey yüzünden küçümsenmiş. Ama benim tanıdığım Max öyle biri değil.

"Sen neden bahsediyorsun ki? Benden hiç hoşlanmadın," diyor Max tamamen inanmaz bir halde.

"Evet. Çekici olduğunu ve takımdaki diğer oyuncular kadar sinir bozucu olmadığını düşünüyordum. Antrenmanlarda hep senin takımında olmaya çalıştım ve kalede seni korumak için elimden geleni yaptım," diyor Bram.

Max kaşlarını çatıyor, eminim ben de öyle. Çünkü bu nasıl birinden hoşlanmakla eşdeğer olabilir ki?

"Florida'daki deplasman maçındaydı. Oldukça sert bir kutlama yapıyorduk. Seni öptüm ve sen de yüzüme güldün" diyor Bram.

Sloane nefes nefese kalır ve Max'e bakarken onun elini tutar.

Bu noktada her şey gerçekten bir telenovela gibi hissettiriyor.

"Bunu ben yapmadım," diye inkar ediyor Max.

"Sen yaptın. Güldün ve çekip gittin ve ben hayatımda hiç bu kadar reddedilmiş ya da aşağılanmış hissetmemiştim," diyor Bram, Max'i göstererek.

"Saçmalıyorsun," diyor Max savunmaya geçerek.

"Başka neden? Başka neden sana karşı böyle duygular besleyeyim ki?" "Çünkü sen bir pisliksin," diyor Max.

Dr. Mahdoni yatıştırıcı bir hareketle ellerini uzatıyor.

"Bu iyi bir şey. İkinizin de kendinizi ifade etmenize izin var. Max, o gece içiyor muydun?"

"Tabii ki içiyordum. Herkes içiyordu." "Aşırı derecede mi?" diye soruyor.

"Bram, kendi sıvı cesaretin varken Max'e yaklaşmış olman ve onun bu karşılaşmayı gerçekten hatırlamıyor olması mümkün mü?"

"Hayır," diyor Bram ve burnumu çimdikliyorum.

Doktorun cesareti kırılmaz ve yönünü hem şok olmuş hem de sinirli görünen Sloane'a çevirmeye karar verir.

"Sloane, bana Bram, Ethan ve Max'in hangi özelliklerini beğendiğini söyleyebilir misin?"

"Ethan nazik, koruyucu ve ona her şeyi anlatabiliyorum ve beni yargılamayacağını biliyorum. Bram bana karşı nazik, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda ve bana çok iyi bakıyor. Max'le konuşmak kolay, eğlenceli ve onu tanıdığım birkaç ay içinde ne kadar büyüdüğünü görmek bana büyük keyif verdi. Ayrıca ihtiyacı olan herkese sırtındaki gömleği bile verirdi," diyor Sloane ve ben de elini sıkıyorum. "Her birinizin kendinizi Sloane'un sizi gördüğü gibi görmesini istiyorum ve

Sürünün diğer üyelerini nasıl gördüğünü. Eğer Omega'nızı önemsiyorsanız, onun her birinizle ilgili niyetini de anlayacaksınız. Eğer sorun olmazsa, hem Bram ve Max'le hem de ikinizle birlikte bireysel seanslar düzenlemek istiyorum."

Alfaların ikisi de homurdanır ama aynı fikirdedir.

"Hepinizin yoğun bir programı olduğunu biliyorum, ancak üçlü gruplar halinde değil, sürü olarak daha fazla zaman geçirmenizi istiyorum" diyor.

Sloane da ben de kalkıp binadan ayrılmadan önce "Teşekkür ederim Dr. Mahdoni" diyoruz.

Biz dışarı çıkarken Sloane'un telefonu çalıyor ve ben de telefonuna bakıyorum. Elbette haberlerde bizden bahsedildiğinde telefonunda uyarılar çıkıyor. Bu kez, Piper ve Charlotte ile smoothie alırken gülümsediği bir fotoğraf.

Manşette "Kefilsiz Takım Enkazı" yazıyor.

Makaleden çıkıyor ve telefonu çantasına koyuyor, onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor. Max ve Bram ile konuşmam gerekecek. Bu saçmalığı aramaya devam edemez; bu onu sadece delirtecek. Bram hepimizi randevuya götürdü ve buzda kaymaması için Sloane'un elini tuttu. Park yeri kapalı-

bana bakarken kirli karlar içindeydi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Benimle arkaya oturur musun?" Sloane soruyor ve Max ile Bram'i ön koltukta bir araya getirecek olsa da kabul ediyorum. Arka koltuğu açıyor ve Max ile Bram araca binmeden önce ikimiz de biniyoruz.

Sloane yanımda pek iyi görünmüyor ama kafasına dokunduğumda ateşi yok.

"Bu saçmalıklar için uyarı almayı bırakmalısın," diye fısıldıyorum ona.

Alnını ovuşturuyor ve başını sallıyor. "Biliyorum," diye yanıtlıyor başını omzuma yaslayarak.

Yolculuğun geri kalanı sessiz, neredeyse rahatsız edici derecede sessizdir, ta ki Max metaforik keskin bir bıçakla gerilimi kesene kadar.

"Seni reddetmedim," diyor Max ve ben iç çekiyorum. "Ne yani, uyduruyor muyum?"

"Böyle hissedemezsin demiyorum. Ama bana teklif ettiğini bile bilmiyorken seni nasıl reddedebilirim? Sarhoşken bana yaklaşmaya çalışmasaydın, tüm bunlar yıllar önce çözülebilirdi."

Bram, "O sezon sürekli sarhoş olduğunuzu düşünürsek bu zor olurdu," diyor.

Bu iş ya çok iyi ya da çok kötü gidebilir.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyor

Sloane tekrar.

"Kahretsin, seni araba mı tutacak?" Bram, dikiz aynasından bize bakarken ses tonundaki kötü niyetin kaybolduğunu söylüyor.

Ağzını kapatıyor ve başını sallıyor.

"Lanet olsun. Köprüyü geçer geçmez," diyor Bram, aynadan geriye bakarak.

"Bak-" diye bağırır Max, ama artık çok geçtir.

Bram'ın SUV'sine çarpan metalin çıkardığı gıcırta rahatsız ediciyken bir başka araba Bram'ın sürücü tarafına çarpıyor.

Omzum anında sızlıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyordum ki metal sesi ve arkadan bize çarpan başka bir araba neler olduğunu anlamamı sağladı.

Araba doğrudan Mill Nehri'nin buzlu derinliklerine gidiyor.

Etkilenmemek için kendimi hazırlarken etrafımda çığlıkların yükseldiğinden eminim. Neyse ki kemerini bağlamış olan ve az önce üzerine kusan Sloane'a bakıyorum. Göz açıp kapayınca kadar araba suya çarpıyor ve bilmediğim bir süre boyunca yönümü şaşırtıyorum.

Yüzüme keskin bir tokat çarptı.

"Özür dilerim. Üzgünüm," diyor Sloane kemerini çözerken ve ben göz kırparak uyanıyorum.

Yanağım acıyor ve bu Sloane'un tokadından değil, aşağı inerken başımı bir yere çarpmış olmalıyım.

Ayaklarıma soğuk su d o l m a y a başlarken Sloane'un gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Ön hava yastıklarının ikisi de aktif hale gelir ve Bram ile Max'in her ikisi de baygın görünür.

"Uyan. Uyan," diyor Sloane, önünde oturan Max'i sarsarak.

Onu uyandırmaya çalışırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Araba batıyor, neyse ki oldukça yavaş, bu yüzden derenin çok derin olduğunu sanmıyorum. Ama son yağın kardan dolayı akıntı bu şekilde, eğer bir an önce buradan çıkmazsak araba dolabilir ya da hipotermi geçirebiliriz.

"Uyan. Lütfen. Lütfen. Uyan," diye ağlıyor Sloane ve ben başımı sallayarak beynimin tamamen çalışmasını sağlamaya çalışıyorum.

Koltuğun diğer tarafına uzanıp Bram'in nabzının hâlâ attığını kontrol ettikten sonra Max'e doğru uzanıyorum.

Tamam, ikisi de iyi.

Bagaja doğru eğildiğimde, Sloane bana delirmişim gibi bakıyor.

Aradığım şeyi bulana kadar Bram'in çantasını karıştırıyorum ve kokulu tuzları açıyorum.

Onları Max'in burnunun altına koyar koymaz, bir sarsıntıyla uyanıyor.

Ne yazık ki, Bram aynı şeyi yapmıyor.

Max, soğuk su inciklerimizde gezinirken neler olduğunu anladığında irkilmiş bir ses çıkarıyor. Bram'in omzunu itiyor ama uyanmıyor. Hiçbir yerde kan görmüyorum ama çok iyi bir görüş açısına da sahip değilim.

"Çıkarın onu buradan," diyor Max.

"Bram'i bırakamayız," diyor Sloane dişlerini gıcırdatarak.

"Onu dışarı çıkaracağım," diye söz veriyor Max. "Git, onu dışarı çıkar ve sıcak bir yere götür, hemen," diyor Max ve ben de başımı sallıyorum. Bram'in çantasından uzun kollu bir egzersiz tişörtü alıyorum ve bir kolunu Sloane'un bileğine bağladıktan sonra diğer kolunu benden uzaklaşmaması için kendime bağlıyorum.

"Gidemeyiz," diye söyleniyor.

Max, Alfa sesini kullanarak, "Hemen güvenli bir yere gidin," diyor.

Sloane ona bakarken gözleri büyür ve sonra Bram'e bakar.

"Bebeğim, onu bırakmayacağım. Lütfen git," diye yalvarıyor Max, kendi duygularını dizginlemeye çalışarak.

Camı açıp ilk ben çıktım. Bir kayanın üzerinde durabiliyorum ama su acımasızca soğuk ve akıntı beni de beraberinde sürüklemek istiyor gibi görünüyor. Ellerimi uzattım ve Sloane dışarı tırmandı.

Sırt üstü yatmasını söylediğimde dişleri gıcırıyor ve nehrin bizi götürmesine izin veriyoruz.

Kıyıya yeterince yaklaştığımızda, elini tutup onu kıyıya sürüklüyorum.

İkimiz de çok üşüyoruz. Daha önce hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum, sanki her yerim donuyor ama aynı zamanda yanıyor.

Sloane kendini tutuyor ve karlı, çamurlu bankta oturuyor, arabanın yarı suyun üstünde yarı altında olduğu yere bakıyor.

Araba uçup giderse, sıçtık demektir.

Ama acilen yardıma da ihtiyacımız

var. "Sw-sw-sw. Fu-ck."

Kelimeleri bile çıkaramıyorum. Çok kötü titriyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum ve o da arabaya bakıp titriyor.

Bankete tırmanıyorum ve birkaç arabaya el sallıyorum. Biri kenara çekip polisi arayana kadar dört araba yanımdan geçiyor.

Neyse ki arabasında birkaç battaniye var ve onları Sloane'un hıçkıra hıçkıra ağladığı bankaya geri götürüyorum.

Arabaya bakıyor ve Alfaların hiçbirisi suyun derinliklerinden çıkmamış.

Akıntıya karşı yüzmemin imkanı yok. İkimizin de acil servisi beklemekten başka yapabileceği bir şey yok.

Kenara çeken kadın, merkezle telefonda konuşurken Sloane'u teselli etmeye çalışıyor.

Umutsuz görünüyor.

Arabanın vites değiştirdiğini gördüğümüzde işler daha da kötüye gidiyor ve ikimiz de en kötüsünden korkuyoruz.

Aniden, kirli sarışın bir kafa soluk soluğa nehirden dışarı çıkar.

Ama tamamen yalnız.

Sloane yanımda hiperventilasyona başlıyor ve kalbim sıkışıyor.

Hayır, bunun imkanı yok.

Bram hala araçta olamaz. Max söz verdi.

Bram'i kaybedemem. Sloane, daha birbirimize bağlanmadan ve gerçek bir sürü olmadan Bram'i kaybedemez.

Bundan geri dönmemizin imkanı yok.

BÖLÜM 35

Sloane

My Alfa gitti.

Max'in sadece yüzeydeki açık renk saçlarını görebiliyorum. Ona bağlanamadım. Hayatımı onunla yaşayamadım. O sadece Gerçek sürü mutluluğunun ne olduğunu deneyimleyemeden elimden alındı.

Nefes alamıyorum. Ölüyormuşum gibi hissediyorum.

"Oh, tatlım. Polis ve itfaiye yolda," diyor tanımadığım bir kadın.

Her santimim donmuş gibi hissediyorum ve konuşmak imkansız.

Sevdiğim adam o aracın içinde sıkışıp kalmış durumda.

Birleştirildi. SUV'un üst kısmından sadece bir ayak dışarıda kalmış.

Ona ihtiyacım var. Bu gerçek olamaz.

Terapide tüm bunlar üzerinde çalışıyorduk. Deniyordu. Çok çabalıyordu çünkü beni seviyordu.

Bram beni seçti; beni korudu; o benim Alfa'm.

Onu kaybedemem, ona zar zor sahip olmuşken olmaz.

Bana bir nebze de olsa sıcaklık sağlayan battaniyeyi silkiyor ve akan nehrin kıvrımına doğru adım atıyorum. Planımın ne olduğundan emin değilim, akıntıyı yüzerek geçemeyeceğimi biliyorum ama burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam.

Kollar beni sarıyor ve Ethan'ın kolları olduğunu biliyorum.

İkimiz de karlı kuma düşerken ağırlığımı destekliyor ve Max'in başının bize doğru süzülüşünü izliyoruz.

"Hayır," diye sesleniyorum ve Ethan bana sıkıca sarılıyor, kendi vücudu da hıçkırıklarla titriyor.

Şu anda hissettiğim umutsuzluk, kalbimin göğsümden çekilip çıkarılması gibi. Olabileceğimiz her şeyin vaatleri kum taneleri gibi parmaklarımin arasından kayıp gidiyor.

Bram 30 yaşında bile değildi.

Yaşayacak o kadar çok hayatı, verecek o kadar çok sevgisi vardı ki.

Ona ihtiyacım var. Ethan ve benim ona ihtiyacımız var. Onsuz nasıl devam edebilirim ki? Onunla her birlikte olduğumda beni rahatlatacak kadar yüksek sesle mırıldanan Alfa olmadan. Başkalarına kapalı olabilen ama bana açılan adam olmadan.

Böyle bir şey olamaz.

Hasta olduğum için hepsi benim suçum. Ön koltukta oturmalıydım. Hareket hastalığım olduğunu biliyorum.

Bram gitti ve hepsi benim suçum.

Göğsüm kasılıyor ve ölecekmişim gibi hissediyorum. Ölmesem bile, keşke ölmüş olsaydım diye düşünmeden edemiyorum. Bram olmadan nasıl yaşayabilirim? Tüm bunlar benim hatamken nasıl yaşayabilirim?

Ethan nehri işaret ederek, "Lo-ok," diye titriyor.

Gözlerimi silmek için titreyen, neredeyse morarmış ellerimi kullanıyorum.

Max yüzmek için bir kolunu kullanıyor, diğer kolunu da Bram'a sarmış.

Bram yüzmüyor ama. Sadece Max'in yanında yüzüyor.

Nehre doğru bir adım daha atıyorum ve Ethan beni geri çekiyor. İtfaiye köprüye ve bulunduğumuz kıyıya park ederken siren sesleri kulakları tırmalıyor.

Hızla planları gözden geçirirken, ambulanslar ve acil yardım ekipleri de mücadeleye katılır.

Max hâlâ çok uzakta görünüyor ve Bram'in nasıl olduğunu göremiyorum. Bu dondurucu soğuk suda neden uyanık değil?

Omuzlarıma gümüş rengi, buruşuk bir battaniye örtülüyor ve onu göğsüme bastırıyorum.

"Hanımefendi, bizimle gelin," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Bram'ın o nehirden çıkarıldığını görmeliyim, iyi olduğunu bilmeliyim.

"Bayan. Burada ne kadar uzun süre kalırsanız hipotermi ihtimaliniz o kadar artar. Sizi hastaneye götürmeliyiz."

Başımı sallıyorum, çok üşüdüğüm için artık gözlerimden yaş bile gelmiyor.

Ethan yüzümü tutuyor, parmakları buz gibi soğuk. "Gitmek zorundayız. Kardeşim gitmeni isterdi," diyor.

Haklı olmasına rağmen başımı sallıyorum.

İtfaiyeciler dalgıç kıyafetlerini giyip Max ve Bram'e doğru ilerliyorlar. Ethan'ın yüzümdeki tutuşu sıkılaşıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor bana.

Şöyle bir baktığımda birden fazla ambulansın sıralandığını görüyorum ve gitmeye karar vermemin tek nedeni de bu.

Kendi kendime yardım almazsam Max'e ya da iyileşmekte olan Bram'a bir faydam olmaz - aksini düşünmeyi reddediyorum - o iyi olmak zorunda.

Ethan ve beni aynı ambulansa bindiriyorlar, cildimizi ısıtıyorlar ve serum takıyorlar. Hastaneye giderken aklım onların ne durumda olduğu ve olası en kötü senaryolarda dolaşıyor.

Ethan ve ben hep yakın durduk. Hatta ısıtıcıları kullanırken ve ısıtılmış salin damlalarımıza devam ederken bize birlikte bir oda verdiler. Kan alıyorlar ve Ethan herhangi bir güncelleme ya da haber olup olmadığını görmek için televizyonu açıyor.

Hastane personeli gelir gelmez bize haber vereceklerine söz verdiler.

Ethan yerel bir haber kanalına geçiyor ve enkazın ve olay yerindeki acil durum ekibinin görüntülerini dehşet içinde izliyorum.

"Araba New Haven Foxes takımının savunma oyuncusu Bram Nilsen'e ait, ancak tek şok edici kısım bu değil. Kaleci Max Connery de baş antrenörün kızı Sloane Applegate ile birlikte araçtaydı. Araçta dördüncü bir şahıs daha vardı ancak kimliği henüz belirlenemedi. Kaynaklarımız kimliği açıklanmayan erkek ve Bayan Applegate'in hastanede olduğunu ve kolaylıkla iyileşebileceklerini belirtmektedir. İki hokey profesyonelinin durumu henüz açıklanmadı ancak en kötüsünden korkuyoruz" dedi.

"Kazaya neyin sebep olduğu belli değil, ancak bu köprü büyük bir kar fırtınasından sonra tehlikeli olmasıyla meşhurdur. Yorum almak için New Haven Foxes'a ulaştık ancak henüz bir yanıt alamadık."

Ethan başka bir kanala geçer ve orada da kazayla ilgili haberler yayınlanmaktadır.

"New Haven Foxes'un iki oyuncusu, maskotu ve koçun kızının ilişkisi hakkında internette yoğun spekülasyonlar yapılıyordu. Bu kaza bir şeylerin döndüğünü doğruluyor gibi görünüyor, ancak kaynaklarımız hiçbirinin bağlantılı olmadığını belirtiyor." Haberler

Muhabir, ceket, atkı ve şapka giymiş yaşlı b i r adama yaklaşıırken mikrofonu tutuyor.

"Efendim, bize ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Ben bir şey görmedim. Ama size bunun muhtemelen Max Connery'nin hatası olduğunu söyleyebilirim. O katıldığından beri takım eskisi gibi değil. Arabayı o kullanıyorsa ve alkollü ise hiç şaşımam."

"Bu çok spekülatif. Size bu izlenimi verecek bir şey gördünüz mü?" diye soruyor muhabir.

"O sadece-"

"Kapat şunu," diye mırıldanıyorum ve Ethan güç düğmesine basıp ben kendimi tutmaya çalışırken televizyonu kapatıyor.

"Hey, her şeyi sansasyonel hale getirecekler. Onları dinlemeyin."

"O zaman neden hâlâ gelmediler?" Ethan'a sordum. "Belki başka bir hastaneye götürülmüşlerdir."

Onları bağlarsam ve zaten bir sürü olarak söz verirse, daha fazla bilgi edinebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Söylentilerin bazılarını susturabileceğimden bahsetmiyorum bile. Ama koku eşleşmem hakkında böyle konuştuklarını duymak midemde bir çukur oluşturuyor.

Max kaldı. Max söz verdiği şeyi yaptı. O lanet bir kahraman ve iyi bir adam. Şu anda kendimi sonsuz bir umutsuzluk içinde hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Alfalarımın iyi olmasına ihtiyacım var. Başka bir seçenek yok. Sağlıklı ve güvende olmazlarsa nasıl devam edeceğimden emin değilim.

Ethan hastane önlüğünün arkasını kapatırken serum torbasını alıyor ve yanıma yatmaya geliyor. Bana sıkıca sarıldı.

"Çok güçlüler, Sloane. Uğruna yaşayacakları çok şey var. Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, ona inanmak istiyorum. Ama neden hiçbir şey duymadık? Sanırım telefonlarımızın arabada kalması ve kimseye ulaşamamamız da yardımcı olmuyor.

Ailem muhtemelen çok korkmuştur. Her an burada olabilirler.

Hemşire ve doktor odamıza girdiğinde tüm bunlar hakkında cesur ve güçlü olmaya çalışıyorum. Eğer yatakta geviş getirmemizden rahatsız olurlarsa, hiçbir şey söylemiyorlar.

"İkinizin de rengi çok daha iyi görünüyor. Hastaneye getirilmenin sarsıcı olduğunu biliyorum ama kan tahlilleri harika görünüyor. Biz sadece

bebeği kontrol etmesi için bir kadın doğum uzmanı getirmemi istedi" dedi.

"Neyi?" Ben soruyorum.

Doktorun gözleri büyür ve boğazını temizler. "zr dilerim, bilmiyor muydunuz?"

Gözyaşlarına boğuldum ve Ethan bana sıkıca sarıldı. Eminim doktor çok utanmıştır.

Bu en iyi haber olmalı. Anne olmak istediğimi her zaman biliyordum ve sürümün kim olmasını istediğimi de biliyordum. İşlevsel olmayabiliriz ama onları seviyorum ve bunu zecektik.

Hamileyim ve Alfalarımın iyi olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Bize birkaç dakika verebilir misiniz?" diye soruyor Ethan ve hıkırıklarımın odadan çıktıklarını duyamıyorum.

Bana verdikleri tüm salın yüzümden akıp gidiyor. "Bırak çıksın, tatlım."

Bu sefer, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor. Bana yalan söylemiyor. Çünkü şu anda hiçbir şey iyi hissettirmiyor.

Ethan, "Belki de bu yüzden kendini pek iyi hissetmiyordun," dediğinde burnumu çektim. Başka hiçbir belirti yaşamamıştım. Yani, kızgınlığım yaklaşık bir, bir buçuk ay önceydi? Öyle değil mi?

"Ne yapacağız?" Ethan'a sordum.

"Ne olursa olsun seninle olacağım, Sloane. Hiçbir yere gitmiyorum," diyor, benim ona söylediğim aynı sözleri o da bana söylüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarlıyor.

Ona inanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. şu anda kendime nasıl bakacağımı bilmiyor olabilirim ama bakmam gereken benden daha büyük bir şey var. Yıkılmak istesem de yapamam. Bebeğimin iyi olduğundan emin olmalıyım.

şu anda tek yapmak istediğim dağılmak olsa bile güçlü olmak zorundayım.

Kapı çalındı ve Ethan içeri gelmelerini söyledi. Önlük giymiş bir kadın bir makineyi itiyor ve bana sempatik bir glmsemi veriyor.

"Bir Omega olarak daha önce bunlardan birini geçirdiğini varsayıyorum," diyor asayı tutarak ve ben de başımı sallıyorum. "Bunu bu kadar erken söylemek gerçekten zor olabilir ama kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız. Kan değerlerin canlı bir gebeliğin göstergesi" diyor.

Ethan yatağımdan kalkıyor ama asayı yağlayıp içime yerleştirirken elimi tutuyor. Etrafı araştırıyor ve gülümsediğinde içimden küçük bir rahatlama kaçıyor.

"İşte oradalar. Bakalım kalp atışı alabilecek miyiz? Daha erken."

Değneği çeviriyor ve o kadar silik ki hayal ettiğimi sanıyorum. Ama işte orada, bebeğimin kalp atışı.

O andan itibaren, Bram ya da Max'e ne olursa olsun, uğruna yaşayacak bir şeyim olduğuna karar verdim.

BÖLÜM 36

I sıcaklık içime akarken gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Sağımda tuzlu suyla dolu bir ısıtıcı var ve vücuduma ısıtıcı battaniyeler sarılmış.

Sol tarafıma baktığımda ağlayan annemi ve son derece endişeli ağabeyimi görüyorum.

"Görünüşe göre işler tersine döndü," diye söyleniyorum. "Herkes nerede?"

Onlar iyi mi? Onu kurtardım mı?" diye sordum.

Annem elini saçlarımda gezdiriyor.

"Sloane ve Ethan başka bir hastaneye götürüldü. Onları bir gece tutacaklar."

"Bram?" Duygularım boğazımda düğümlenerek soruyorum.

Sloane ve Ethan'a söz verdim; onu çıkaracağımı söyledim ve çıkardım da. Ama tüm bu süre boyunca bilinci yerinde değildi.

"Şu anda yoğun bakımda ama iyi olacak gibi görünüyor. Aileden olmadığımız için bize fazla bir şey söyleyemediler. Koç Ap- plegate'e söylemişler, o da bizi bilgilendirdi."

İçimi çekiyorum ve başımı hastane yatağının arkasına yaslıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Bram iyi olmasaydı kendimi affedebilir miydim bilmiyorum.

Kaza benim hatam değildi, bunun tamamen farkındayım. Ama Ethan'ın Sloane'u çıkarmasının tek sebebi benim sözümdü.

"Emin misin?"

"Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. Sloane ve Ethan yarın serbest bırakıldıktan sonra buraya gelecekler. Sen

Uykuya ihtiyacın var," diyor annem. "Ayrıca ikiniz de hastanelik olmaktan vazgeçerseniz çok memnun olurum."

Gülümsüyorum. İşte tanıdığım anne.

"İyi olmana sevindim. Tüm ekip hepiniz için endişeleniyor," diyor Owen.

"Gagnon bir kez daha parlayacak," diyorum, gözlerim kapanırken.

"Geri dönmeye hazır olur olmaz yeriniz sizi bekliyor. Sizi bir gece tutmak istiyorlar ama yarın eve gidebileceğinizi düşünüyorlar. Bizim evde kalabilirsin" diyor.

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyorum. Yalan olduğunu bilmeme rağmen.

Sürümle birlikte olmak istiyorum ve eğer bu kadar bitkin hissetmeseydim, şu anda onlara ulaşmaya çalışıyor olurdum.

"Sloane iyi mi?" Tekrar onaylıyorum, keşke bağlanmış olsaydık ve onu hissedebilseydim.

"O iyi, tatlım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sloane," diye fısıldıyorum ama saf yorgunluk beni ele geçiriyor ve kendimden geçiyorum.

Uyandığımda sıcak bir el parmak eklemlerimi ovuyor ve gözlerimi açmadan önce kim olduğunu tam olarak biliyorum. Sloane hıçkırarak ağlıyor ve bana sarılırken başını göğsüme koyuyor. Saçlarını geriye doğru tarıyor.

"Sorun yok, ben buradayım."

"İyisin," diyor, daha çok kendini teselli eder gibi. "Orta derecede hipotermi. İyileşeceğim."

Ethan bir elini saçlarımda gezdiriyor ve Sloane'un sırtını okşuyor. Bileğini tutuyorum ve elini öpüyorum.

"Onu dışarı çıkardığınız için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum."

Ethan başını sallıyor ama kendini tutmaya çalıştığı belli oluyor. Ethan, "Biz bir sürüyüz, birbirimize göz kulak oluruz," diyor.

Nedenini bilmiyorum. Belki kafa karışıklığı, adrenalinin azalması ya da gerçekten sahip olmadan önce neredeyse her şeyi kaybetmiş olmam.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

Sloane hiçbir şey söylemiyor. Sadece başparmaklarıyla gözyaşlarını siliyor ve yanağını yanağıma bastırıyor.

"Biz iyiyiz. Biz iyiyiz. İyiyiz," diye bağıyor. "Bram nasıl?"

Ethan, "Sanırım yarın yoğun bakımdan çıkacak, böylece onu görebileceğiz," diyor.

Sloane geri çekiliyor, ben de yüzünü kucaklıyorum.

"İyi misiniz? İkiniz de iyi misiniz?" Doğrulama ihtiyacı duyarak soruyorum.

İkisi bakışıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum ama Sloane sadece başını sallıyor. "Hafif hipotermi. Beni daha uzun süre tutmak istediler çünkü ben bir Omega'yım."

"Bu mantıklı," diye cevap veriyorum ve Sloane rahatlatarak başını sallıyor.

Kapı çalındı. Annem odaya girmeden önce Omega'mı kocaman kucaklıyor. İkisi de birbirlerine karşı zahmetsizce rahat görünüyorlar ve ben buna minnettarım.

"Hepinizin iyi olmasına çok sevindim. Ödüm bokuma karıştı," diyor annem ve Sloane onun omzuna doğru başını sallıyor. "Arkadaşların nasıl?"

"Onlar iyi. Hastanede ziyaret ettiler." Sloane bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Eve geri taşınmamı istiyorlar."

"Onlara ne söyledin?" "Hayır.

Artık sürümle birlikte yaşıyorum."

Sürünün çoğunu kendime sakladığımı düşünüyorum. Ama Ethan beni bir kitap gibi okuyor, elimi sıkıyor.

"Max, onun hayatını kurtardın. Sanırım yanına taşınmandan büyük mutluluk duyacağını söylemek yanlış olmaz," diyor Ethan saçmalıyormuşum gibi.

"Sanırım Bram hayat borcu söz konusu olduğunda tek istisna olabilir," diyorum ve Ethan başını sallıyor.

"Max, bu kadar dramatik olmayı bırak," diyor annem. "O hep böyleydi, biliyor musun? Bir keresinde Gameboy'unu elinden almıştım, bütün odasını topladı ve kaçacağını söyledi. Ben de devam et, bakalım ne kadar dayanacaksın dedim. Gece yarısı gizlice içeri girdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu kilerde bayat kraker yerken yakaladım. Bir gün bile dayanamadı."

"Anne," diye yakınıyorum.

"Ne? Gerçek bu. İlk aşık olduğu zamandan bahsetmiyorum bile. Aman Tanrım, bunu o yaptı-"

"Anne." Sesimi yükseltiyorum, o da iç çekerek beni başından savıyor.

"Peki, eğlencemi mahvet. Hepinize birlikte biraz zaman ayıracağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben Owen'la kalacağım."

Annem yanağımı okşadıktan sonra Sloane ve Ethan'a sarılıp yanlarından ayrılıyor. İkisi de yorgun ve bitkin görünüyor ama en azından buradalar. En azından güvendeler.

"Kazada başka kimse var mıydı?" diye sordum.

Ethan başını sallar. "Köprüde başka hiç kimse önemli ölçüde yaralanmadı."

"Güzel," diye cevap verdim. "Sanırım bir sonraki terapi seansımız ertelendi."

Sloane yüzünü ovalıyor. "Evet, bunun şimdilik arka planda kaldığını söyleyebilirim."

Bugün hep birlikte hastaneye gidip Bram'i görebilmek için dün gece Bram'in evinde uyudum.

Araba kullanırken milyonlarca kez daha bilinçliyim. Sloane ve Ethan'ın da aynı şekilde düşündüğü açık. Yol boyunca hepimiz ölüm sessizliğindeydik.

Daha koridoru dönmeden Bram'in yakındığını duyabiliyoruz. "Ne zaman gidebilirim?" diyor hırçın sesi ve Sloane duyuyor ve köşeyi dönüp onun odasına koşuyor. Ethan ve ben hızla onu takip ediyoruz; bir an bile gözümün önünden ayrılmasını istemiyorum.

İçeri girer girmez Sloane, saçlarını okşayıp onu teselli eden Alfa'ya yapışıyor.

Yüzünün bir tarafı ve burnu morarmış. Sloane onun yanına yaslanırken yüzünü buruşturuyor.

"Ben iyiyim, *Liefje*."

"İyi değilsin," diyor gözyaşları arasında.

Bram hemşiresine döner ve iç çeker. "Doktordan gelip durumumu sürüme açıklamasını isteyebilir misiniz?" diye sorar.

Hemşire başını salladı ve iç geçirdi. Bram'ın iyi bir hasta olmadığını tahmin ediyorum.

"Ne zaman gidebilirsin? Nasıl bir bakıma ihtiyacın var?" Sloane sorar. "Doktor size her şeyi anlatacak. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Sloane yüzünün her yerine dokunuyor ve saç çizgisindeki belirli bir noktaya dokunduğunda irkiliyor.

"Ne oldu? Acıyor mu?"

"Hafif, Sloane. Buzda daha kötülerini de gördüm."

"Ne demek istiyorsun? Beyninde hasar mı var?" diyor, her zamanki sesinden biraz daha yüksek bir sesle ve Bram irkiliyor. "Özür dilerim," diye çabucak özür diler.

"Sorun yok. Ben iyiyim," diyerek onun bileğini öpüyor ve Ethan'a dönüp bakıyor. Bir kolunu uzatıyor ve pek bir şey söylemeyen Beta'ya sarılıyor. Ethan'ın kazadan dolayı sarsılıp sarsılmadığını merak ediyorum çünkü genellikle dilinden bir espri dökülür.

Sloane, Bram'in öğle yemeğini yemesine yardım etmeye çalışır ve biz doktorundan durumu öğrenirken Bram tüm bu süre boyunca sinir krizi geçirir. Sloane, doktor odadan çıkana kadar gözyaşlarını tutarak iyi bir iş çıkarıyor.

Bram boğazını temizleyip bana bakmadan önce bir saat gibi gelen bir süre boyunca onun saçlarını okşuyor. "Max'le konuşabilir miyim?" diye soruyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Hemen koridorda olacağız," diyor Sloane, yanağından öpüyor ve hastane odasından çıkmadan önce ikimize de bakıyor.

Ellerimi ceplerime sokup yere bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hayatımı kurtardın," diyor Bram.

"Seni orada bırakmayacaktım. Ethan ve Sloane'a söz vermemiş olsam bile."

"Beni oradan çıkarmak kolay olmamıştır. Bana yardım ederken soğuk suya daha uzun süre maruz kaldınız."

Omuzlarımı silkiyorum ve Bram iç

çekiyor. "Özür dilerim," diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. "Ne?"

"Bütün sezon boyunca sana karşı bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Sloane'u hak etmediğini düşündüğüm için özür dilerim. Ama her şeyin ötesinde, iyi bir karaktere sahip olmadığını düşündüğüm için özür dilerim."

"Sen de aynısını yapardın," diyorum, bu iltifatı nasıl karşılayacağımı bilemeden.

"Sürü olmak böyle bir şey mi?" Bram gülerek soruyor. "Sana söylemeliyim Connery, özür dilemek benim güçlü yanlarımdan biri değil. Sadece kabul et ve hayatımıza devam edelim. Bu sefer gerçekten devam edeceğiz."

"Bu sefer gerçekten ciddi misin?"

"Nasıl yapamam? Sen benim hayatımı kurtardın. Ethan ve Sloane'u korudun. Bu sürüde başka bir Alfa olması gerekiyorsa, bunun sen olmandan onur duyuyorum."

Boğazımda tıkanmış bir duygu var.

Bram'in Sloane ve Ethan'la birlikte bana iltifat etmesini nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Neredeyse çok fazla. Ben bir kahraman değilim. Onu kurtarabilirdim, ben de kurtardım.

"Evde işler yolunda mı? Biz bodrumu bitirene kadar ikinci misafir odasını kullanabilirsiniz," diyor.

O kadar rahat ki sanki tüm hayatımızı planlamış gibi. Yatağının yanındaki sandalyeye oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Hiç kimseyi bu insanları önemseyemediğim kadar önemsememiştim ve bu çok korkutucu. Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir şey bu sürüden daha değerli değildi ve onları kaybedebilirdim. Farklı koşullar altında, ben şu anda ölmüş olabilirdim, Bram şu anda ölmüş olabilirdi ve hayatlarımız çok daha farklı görünürdü.

Bram'in büyük eli sanki bir köpekmişim ya da beni nasıl teselli edeceğini bilmiyormuş gibi başımın üstünü okşuyor.

"İyi iş çıkardın, Max."

"Onları kaybedebilirdik. Her şeyimizi kaybedebilirdik."

"Ama biz yapmadık. Bir hafta içinde tıbbi olarak hokey oynamaya uygun hale geleceksin, ben, belki bir ay. Ethan ve Sloane tamamen iyiler. Eğer bir şey varsa, bu beni uyandırdı," diyor.

"Birbirimiz için endişelenmek hep böyle mi hissettirecek?"

"Muhtemelen onlarla bağ kurduğumuzda daha da kötü olacak."

"Siktir," diye tıslıyorum ve başımı bir kez daha okşuyor.

"Tıbbi olarak temizlenir temizlenmez, Sloane ve Ethan'la bağ kuracağım," diyor ve başımı ellerimden çekip ona göz kırptıyorum. Az önce bağlandıktan sonra daha kötü olacağını söylemişti. Omuzlarını silkiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Onlara bağlı olmamak, onların benim acil durum irtibatlarım olarak listelenmesi? Daha fazla bekleyemem. Herkesin iyi olup olmadığını bilmemek işkence gibiydi."

"Çok korkuyorum."

Bram iç geçiriyor ve yorgunmuş gibi yatağına geri dönüyor. "O zaman sürü alfası olmama izin verin," diye öneriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırakın sorumluluk bende olsun. Bırak yükü ben taşıyayım." "Lanet olası bir hastane yatağındasın."

Bana ters ters bakıyor. "Evet, şu anda öyleyim. Kendimi bok gibi hissetmediğimde kıcına tekmeyi basabilirim."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Lanet terapistin dediği gibi. Sürüde bir hiyerarşiye ihtiyacımız var. Sürü alfası olmama izin ver."

kararları verin ve sürüye göz kulak olun."

Yanağımın içini ısıyorum, içimdeki Alfa parçası başka bir Alfa'ya böyle boyun eğip eğemeyeceğimi bilmiyor.

"Yeteneksiz olduğunu söylemiyorum, Max."

İlk adımı söylüyor ve ben ona bakarken tüm dikkatimi topluyor, çürükler ve her şey.

"Bunu sevdiğimi söylüyorum. Karar vermeyi ve bu sorumluluğu hissetmeyi seviyorum. O yüzden bırak ben alayım. Alfa olarak bana ihtiyaçları olduğu kadar sana da ihtiyaçları var ama sürünün başı olmak benim yerim gibi hissediyorum. Eğer bunu gerçekten yapıyorsak, bu şekilde ilerleyeceğiz."

"Bu ifşaat için tek yapmam gereken hayatını kurtarmak mıydı?"

"Görünüşe göre," diye homurdandı. "Bunu bir düşün. Sloane'u geri gönder.

Uyumadan önce onu biraz daha tutmam gerekiyor."

Sloane gözlerinde yaşlarla odaya geri döndüğünde, tüm konuşmayı dinlediği anlaşılır.

"Tanrım, buraya gel," diyor Bram.

Sloane göğsüne doğru hıçkırıyor - kazada yaralanmayan tarafına.

Ethan kulağıma fısıldayarak, "Hipotermi bu son derece neşeli Hallmark anına değmiş olabilir," diyor.

Kazadan beri ilk kez gülüyorum. Belki de bundan sonra hayatta kalacağız.

37. BÖLÜM

"H Bunu daha ne kadar sır olarak saklamak zorundayız? Bu beni içten içe öldürüyor," diye yakınıyor Ethan.

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Sadece iyi geçiniyorlar. Ama ben mahvetmek istemiyorum."

Ethan kalçasını tezgâha yaslariken kaşları çatılıyor. Şu anda Bram çorbası yapıyorum.

Bu hafta çok dinlenmesi gerektiğini pek iyi karşılamıyor ama doktorun emri böyleydi. Önümüzdeki birkaç hafta dinlenmesi ve birkaç rutin kontrolden geçmesi gerekiyor. Sol tarafına aldığı darbeden dolayı morarması ciddi ama kırılan bir şey yok. Başındaki yaralanmaya gelince, pek bir şey yok ama her ihtimale karşı bize nöbet önleyici ilaçlar verdiler. Dürüst olmak gerekirse, buza geri dönmek için kendini çok fazla zorlayacağından biraz korkuyorum. Max bağcık takmıyor ama antrenmanlara gidiyor, şu anda da orada.

"Bu neden her şeyi mahvetsin ki? Bu en iyi haber," diyor Ethan düz karnımı ovuşturarak.

Kalbim biraz çarpıyor ve acaba Alfalarım yeterince değer vermiyor muyum diye düşünüyorum.

"Daha yeni anlamaya başladılar. Tartışabileceklerinden endişeleniyorum." "Neyin üzerine?" Ethan ne demek istediğimi hiç anlamamış bir şekilde dan.

"Kimin olduğunu."

"Kimin umurunda? O bizim bebeğimiz," diyor Ethan.

Kıpırdanmayı bıraktım ve ona sıkıca sarıldım. Korkudan mı, duygusal karmaşadan mı, yoksa hamile olduğumu bilmekten mi bilmiyorum ama

Tam bir duygusal karmaşa içindeydim. Ağlıyorum ve Ethan iç çekerek bana sıkıca sarılıyor.

"Hepimizi baba yapıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Sloane, eğer bu konuda kavga ederlerse, kendimi kaybedebilirim."

"Bram tekrar ayağa kalkana kadar bekleyebilir miyiz?" İç çeker ama başını sallar.

"Bu büyük bir istek, tatlım. Herkese söylemek istiyorum."

"Alfalara söylemeden önce başkalarına söylemek doğru gelmiyor," diyorum ve çorbama geri dönüyorum.

"Hayır, haklısın. Sabırlı olmaya çalışacağım."

"Babana biraz çorba götürmek ister misin?"

"Bunu çok isterim. Babalardan bahsetmişken, seninkilerle konuşuyor musun?" diye soruyor.

Sinirli bir ses çıkardım. Tabii ki hastanedeyken tüm ailemi görmüştüm ama bu durum babamın daha da içerlemesine yol açmıştı. Kimsenin suçu olmadığı halde olanlar için Bram ve Max'i suçluyordu. Bana şımartılmaya ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi davrandığını anlatmaya çalıştığımda, kendimi savunmak zorunda kaldım. O zamandan beri konuşmadık. Yani babam ve ben konuşmadık. Hâlâ her gün annemle ve Beta babamla mesajlaşıyorum.

Eminim bu meseleyi er ya da geç çözüme kavuşturacağız ama şu anda babamın hayatıma yön vermeye çalışmasıyla uğraşamayacak kadar çok işim var. Ben bir kadını, kendi sürüsüne karar verebilen yetişkin bir Omega'yım. Ben de ebeveyn olmak üzereyim.

Titreyen ellerimle çorbayı Ethan'ın üvey babasına götürmesi için bir kaba dolduruyorum ve onu bir öpücükle uğurluyorum. Eğer babamın şu anda bu konuda kötü davrandığını düşünüyorsam, kızgınlık dönemimde hamile kaldığımı öğrendiğinde aklını kaçırarak. Ya da daha önce.

Max ve ben soyunma odasında herhangi bir koruma kullanmadık ve kim bilir benim ısım sırasında diyaframla ne kadar iyiydik? Bu, kızgınlığım sırasında aldığımı bildiğim bir riskti. Ethan ve Bram da benim doğum kontrol yöntemlerimi çok önceden biliyorlardı. Max ateşlenme sözleşmemi imzaladıktan sonra öğrendi ve kendini kapana kısılmış hissedebileceğinden endişeleniyorum.

O benim koku eşim, ki bunu kontrol edemezdi. Ben zaten Bram'le birlikteydim, onun da kontrolü yoktu. Şimdi de sürü olmayı öğrenme aşamasındayken hep birlikte bir bebek sahibi olacağız.

Belki biraz suçluluk duygusu vardır.

Bunu sineye çekip hap ya da implant kullanmalıydım. Ama bana hissettirdiklerini sevmiyorum. İçimde başka hormonlar varken kendimi kendim gibi hissetmiyorum.

Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. Bebeğimi planlamamıştım ama heyecanlı olduğumu inkâr edemem. Bram'ın evi büyük ve ana yatak odasının hemen yanında çocuk odası için uygun bir oda var.

Herkesin kendi odası olabilir. Kendime ait bir yere ihtiyacım yok.

Bu bir yalan, kesinlikle öyle.

Neyse ki seçtiğim adamlar dağınık değil, özellikle de Bram. Ama onlara her şeyin nasıl düzenli olmasını istediğimi göstermek için biraz eğitim almam gerekiyor.

Çorbanın tadı harika ve tüm ocakları kapatıp bir kase doldurduktan sonra Bram'a götürüyorum.

Kollarını kavuşturmuş yatağının başucuna yaslanıp televizyon izlerken sinirli görünüyor. Bram hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hareketsiz oturmaktan hoşlanmadığıdır. Dürüst olmak gerekirse bunu anlayamıyorum.

Bütün gün televizyon izlemek ve üzerine titrenmek rüya gibi geliyor. Tepsisini komodinin üzerine koydum. Su bardağı hâlâ dolu. "Ben iyiyim," diyor.

"Pekâlâ Bay Huysuz," diyorum televizyona bakarak. "Huysuzluğuna şaşmamalı. Televizyona iyi bir şeyler koymalısın."

"Bu iyi."

"Yavru bir fokun katil bir balina tarafından yenmesini izliyorsun. Hayır, sana sulu bir şey lazım."

"Sulu mu?" diyor kaşlarını çatarak.

Onun çürük tarafına bakmamaya çalışıyorum çünkü bu beni çok üzüyor.

"Evet, değersiz şovlar gibi. Onlar en iyisi."

"Sadece işime geri dönmek istiyorum," diye homurdanıyor.

"Biliyorum, ama hey, birkaç haftalığına beni tamamen kendine alıyorsun. O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Buraya gel. Aptal bir gösteri yap. Çorba için teşekkürler."

"Bir şey değil. Sakın çarşafılara bulaştırma, yoksa her şeyi yıkamak zorunda kalırız," diyorum ve iyi bir gösteri bulana kadar yatağa sokuluyorum. "Evet, buna bayılacaksın."

"Ne oldu?" diye sorar.

"Yani her sezon üç Omega var ve Alfaların sadece kokusunu alabiliyorlar ve onlarla bir duvarın arkasından konuşabiliyorlar. Neye benzediklerini asla göremiyorlar."

"Bu nasıl eğlenceli?" "Oh, sadece bekle."

Üç saat sonra

"Hayır, Zach'i seçemez. O bir pislik."

"Biliyorum, değil mi?"

"Peki Daniella neden sadece Craig ve Marcus'tan hoşlandığı halde tüm Alfa'ları kandırıyor?" diye soruyor.

"Ve diğer kızlara kiminle ilgilendiği konusunda yalan söylemeye devam ediyor," diye ekliyorum.

"Bu bir küme sikişi. Bunu ciddiye alan tek kişi Adrianna."

"Biliyorum, değil mi? Ayrıca, o çok güzel. Bence Adon, Eric ve Heath'i seçecek."

"Peki ya Raymond?" Bram şaşkınlıkla soruyor ve ben dudak.

"Raymond çocuk istemiyor. Aslında Adrianna'nın var. O ve Adon en güzel bebekleri yapardı."

Bram, "Çocuk istememekte yanlış bir şey yok," diyor ve kalbim sıkışıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Bunda yanlış bir şey yok, sadece aynı fikirde olmalılar. Çocuk istiyorsun, değil mi?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Eğer şu anda hayır derse ne yaparım bilmiyorum. Belki kendimi bir dolaba kilitleyip ağlarım ya da aynı derecede dramatik bir şey yaparım.

Raymond duvarın arkasından bunun istediği bir şey olmadığını söylediğinde Adrianna'nın yüzünün nasıl düştüğünü hatırlıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Kokusu en sevdiğiydi ama bunu söylediği anda onunla kapsül rezervasyonu yapmayı bıraktı.

"Çocuk istiyorum ama muhtemelen bir süre değil," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hemen tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum ve ben korkmuş bir hayvan gibi yataktan sıçrayıp uzaklaşırken kaşlarını çatıyor.

Kapıyı kapatır kapatmaz yüzüme biraz su çarptım. Hayır demedi. Sadece şimdi olmaz dedi.

Bu fikre alışması için yaklaşık sekiz ayı var. Çünkü artık geri dönüş yok.

Bu muhtemelen daha önce yapmamız gereken bir konuşmaydı. Ateşim ve bir sürü oluşturmak hakkında o kadar çok konuştuk ki, hayatlarımızı nasıl gördüğümüzün özüne inemedik. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Hayatımın hikayesi, değil mi?

Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm ve şimdi hayatımı koşullara göre planlıyorum, ki hayatımın böyle gittiğini düşünmüyordum. Beni yanlış anlamayın, şikâyetçi değilim. Sürüm mükemmel, ihtiyacım olan kişi bu. Ama her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Her ne kadar olmaya çalışsam da, akışına bırakan bir Omega değilim.

İşler düzenli olduğunda hayat daha sorunsuz ilerliyor ve son zamanlarda her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum.

Bram'e söyleme korkum daha da derinleşiyor. Kahretsin, onu çok seviyorum. Ama neden ona söylemekten bu kadar korkuyorum?

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve boş tuvalete sifonu çekiyorum ki tam bir sahtekâr gibi görünmeyeyim, sonra yatağa geri sürünüyorum ve Bram play tuşuna basıyor.

"Her şey yolunda mı?" Bram soruyor.

Ethan tüm giysilerini çıkarıp iç çamaşırlarına kadar soyunarak yatak odasına girdiğinde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

Onu iyi eğittim.

Dışarıda giyilen kıyafetler ve içeride giyilen kıyafetler gerçekten çok önemlidir ve görünüşe göre bu adamların hiçbiri şimdiye kadar bunu anlamamış. Mesele sadece kir değil, bütün gün dışarıda olmanın getirdiği kokular da söz konusu.

"Tanrım, Raymond'ı seçmeyecek, değil mi?" "Raymond'un nesi var?" Bram tekrar sorar.

"Çocuk istemiyor," diyerek daha önce söylediklerimi tekrarlıyor.

"O yirmi dört yaşında. Tabii ki çocuk istemiyor. Ben de yirmi dört yaşında çocuk istemedim. Kahretsin, yirmi yedi yaşındayım ve daha yeni

"Hayatımı muhtaç küçük bir iblisin yönetmesi fikrine ısınıyorum."

Ethan bana bakıyor ve her zaman dikkatli olan Bram bunu fark ediyor. "İkinizin nesi var böyle? Bu sadece bir reality şov."

Hayır, sadece istediğinden emin olmadığını itiraf ettiğin tüm hayatımız. Bu haberi vermek için daha fazla beklemek istiyorum. Üzülecek mi? Ya da kızar mı? Bram'e yalan söylemekten nefret ediyorum, ama onun randevu vermemesinden daha çok nefret edeceğim.

Ethan, "Evet, zaten üç bölümünü izlediğin bir dizi," diyor.

Max'in eve geldiğini haber veren güvenlik alarmının sesini duyuyorum ve tıpkı Ethan gibi o da yukarı çıkıp soyunuyor ve Bram'le karşılıklı olarak yatağa uzanıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor Max.

"*Eşinin Kokusunu Al*," diyorum.

"Bu şovu duydum. İyi bir şey mi?"

"Hayır," diyor Bram ve ben de göğsünü dürtüyorum. "İyi. Korkunç değil," diyor.

Bu hayal kırıklığı hissinin dağılmasına izin vermeye çalışıyorum ama çok zor. Hepimiz gösteriyi izlerken Ethan'ın eli beni rahatlatmak için sıkıca kalçamın üzerinde duruyor. Etrafımdaki herkese bakıyorum. Hepimizin Bram'in yatağında uzanıp aptal bir reality şov izleyeceğimizi hiç düşünmemiştim.

Diğer her şeyin üstesinden geldiysek, bunun da üstesinden geleceğiz. Ama belki de bunu bir süre daha sır olarak saklayacağım...

Gecenin bir yarısı kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarak uyanıyorum.

Bu sadece bir rüya, Sloane, kendime hatırlatıyorum.

Bram diğer odada. Max ve Ethan'ın arasındasın.

Sen iyisin. Onlar iyi.

Ama paniğimi dizginleyemiyorum. Bunun yerine, yataktan sürünerek çıkıp Max'in dolabına doğru ilerliyorum. Darmadağınık ve normal bir günde olsa rahatsız olurdu ama şu anda onun kıyafetlerinden oluşan bir yığının içinde oturuyor ve telefonumu göğsüme bastırıyorum.

Onlara uyumakta zorlandığımı söylemeliyim. Onlara bebekten bahsetmeliyim.

Telefonum elimde titriyor ve geri çekilip bildirime bakarken derin bir nefes alıyorum. Bram ve Max'i nasıl oyaladığımı ve Bram'in henüz buza dönmemesinin sebebinin ben olduğumu anlatan bir yorum akışı.

Tipik bir Omega kızından başka bir şey değil.

Onları hak etmiyor. Biraz da bize bırak.

Hokey haberlerinin bu aptal kızıl ve vasatın altındaki takımla ilgili olmasından bıktım.

Eninde sonunda ayrılacaklar.

Kefalet yok, paket sözleşmesi yok, zar yok.

Beni tanımayan insanların aptalca yorumları yüzünden gözlerimden yaşlar akıyor. Bir yanım hepsine haddini bildirmek istiyor. Ama hem Bram hem de Max'in halkla ilişkiler şirketi, biz bir paket sözleşmesi imzalayana kadar çenelerini kapalı tutmalarını söyledi.

Hamileyken bağ kurmanın güvenli olup olmadığı konusunda net bir yanıt alamadığım için aylar sürebilecek bir paket sözleşmesi. Şu anda yaşadıklarımı hissetmelerini istemediğimden bahsetmiyorum bile. Tüm bu duyguları birine yüklememin imkanı yok.

Piper'a sorabilirim, ama ya ben Max'e söyleme şansı bulamadan ağzından kaçırıp Owen'a söylerse? Bunu yapacağını düşündüğümünden değil ama olabilir. İnternette araştırdığım her şey çelişkili, bazıları bağ kurmanın güvenli olduğunu söylüyor, diğerleri bağ kurduktan sonra düşük yaptıklarını söylüyor, ancak bunların hiçbirisi tıbbi sitelerde yer almıyor. Çok fazla bilgi var ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Telefonu bırakırken ellerim titriyor. Korkudan elim ayağım tutmuyor ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Çılgın bir kaza yüzünden sürümü kaybetmekten korkuyorum. Onları kaybetmekten korkuyorum çünkü medya bizi parçalıyor. Ailemi özledim ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Her şeyden korkuyorum.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Bağlantımı koparır, yatağıma geri döner ve dolapta ağlamıyormuşum gibi davranırım.

Her şey yoluna girecek. İyi olacağım... Sanırım.

BÖLÜM 38

F Nihayet, haftalar süren iyileşme sürecinin ardından, ki buna ihtiyacım bile yoktu, buza geri dönmek üzereyim.

Birkaç baş ağrısı ve yaralarımın iyileşmesi için geçen süreyi saymazsak, işe dönmeye fazlasıyla hazırdım. Alarmımdan önce uyanmak üzere olduğumu biliyorum ama arkamı döndüğümde Sloane'u hiçbir yerde bulamıyorum.

Yorganı geri çekiyorum ve banyo kapısını açmadan önce öğürdüğünü duyuyorum. Yabani saçlarını geriye doğru çekiyorum ve kusarken diğer elimle sırtını ovarken tutuyorum.

"Neyin var? Kötü bir şey mi yedin?" Daha fazla kustuğu için cevap vermiyor.

"Antrenmanı erteleyeyim mi? Geri dönmek için bekleyebilirim."

Sloane başını sallıyor ve ben de o hastayken ona sorular sorarak sinir bozucu davrandığımı fark ediyorum.

Muhtemelen o bağırsaklarını kusarken keşke ona bağlı olsaydım dememeliyim ama öyle.

Ben aklanana ve sağlığıma kavuşana kadar beklemeye karar verdik; Sloane'un beklemeye razı olmasına çok şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, kazadan beri eskisi gibi değil. Her konuda çok daha temkinli görünüyor ve evden pek çıkmıyor.

Bir paket tuvalet kağıdı alıp yüzünü temizliyor ve sifonu çekiyor, ben de saçlarını serbest bırakıyorum.

"Hayır, işe git. Bana uymayan bir şey yemiş olmalıyım. İyi olacağım. Ayrıca, Ethan evde olacak."

"Hoşuma gitmiyor," diyorum ve bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Cidden, git sevdiğin şeyi yap. Ben burada bekliyor olacağım." "Seni hokeyden daha çok seviyorum. Bunu biliyor musun?"

"Evet, bunu biliyorum," diyor kalçama dokunarak. "Morlukların tamamen geçti, tıbbi olarak temizlendin ve takımın sana ihtiyacı var. İyi olacağım, söz veriyorum. İşinin başına dön."

"Bütün gün benimle televizyon izlemekten sıkıldın mı?"

"Hayır ve söz veriyorum sensiz *Pack Island* izlemeyeceğim."

"Yapmasan iyi edersin. Lyrik'in kalıp Remy ve Cass ile işleri yoluna koyup koymayacağını ya da eve geri mi döneceğini bilmem gerekiyor."

"Söz veriyorum, sensiz hiçbir güzel şeyi izlemeyeceğim."

"Burada sıkılmıyorsun, değil mi? Sana ne istersen, seni ne mutlu edecekse getirebilirim," diye söz veriyorum.

Alnı göğsüme yaslanıyor ve başını sallıyor. "Mutluyum, Bram. Sadece yorgunum ve kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gitmeden önce Ethan'ı yukarı gönderir misin?"

"Tamam, *Liefje*," diyorum ve başının üstünü öpüyorum.

Dışlerini fırçalıyor, ben de yatağına dönmesine yardım ediyorum.

"Max'le eve dönerken bir şey almamızı istersen bana mesaj at."

"Birlikte mi sürüyorsunuz?" diye soruyor mutlu bir şekilde, gözlerinin altındaki koyu halkalar bana farklı bir hikaye anlatsa da.

Keşke bana neler olduğunu anlatsa ya da bu konuda biriyle konuşsa. İyileşmeye başladığımdan beri günlerimin ve gecelerimin çoğunu Omega'yla geçiriyorum, ama yüzünü gizlemekte çok iyi.

Kafasında bir şeyler dönüyor ve keşke benimle konuşsa.

"Elbette, aynı yere gidip geliyoruz. Neden gitmeyelim ki?" Onu üzmemek istemediğimi söyledim.

"Bu beni mutlu ediyor," diyor yastığa sarılıp yatarken.

Başının üstünü tekrar öpüyorum. "Biraz uyu. Ethan'ı yukarı göndereceğim."

"Teşekkür ederim."

Kıyafetlerimi alıp Ethan ve Max'in kahvaltı ettiği alt kata iniyorum.

"Sloane kusarak uyandı. İyi olduğunu söyledi ama yanına gitmeni istiyor." Ethan'a doğru yöneldim.

"İyi olduğuna emin misin?" Max taburesinden kalkıp üst kata bakarak soruyor.

Ethan'ın yüzünde farklı bir ifade vardır. "Eminim iyidir. Gidip onu kontrol edeceğim. Bir sorun olursa sana mesaj atarım."

Max ve ben aynı anda "Teşekkürler," diyoruz.

Kahvaltılarımızı paket yaptırıyoruz ve arabaya biner binmez Max tam da benim düşündüğüm şeyi söylüyor.

"Bu ikisinin arasında bir şeyler var," diyor.

"Doğru mu?" Ben de aynı fikirdeyim.

Max, "Kazadan bu yana ikisi de farklı oldu," diyor.

Max ve ben muhtemelen kaza sırasındaki tıbbi sorunların yükünü çekerken -ben baygındım ve o da hayatımı kurtarmaya çalışıyordu- Ethan ve Sloane kıyıda umutsuzca bekliyorlardı. Görünüşe göre, bir süre ölü mü yoksa diri mi olduğumu bilmiyordu.

"Sence kazadan kaynaklanan travma mı?"

"En iyi tahminim bu muydu? Yani, mesafeli değillerdi ama bağlanma konusunu hiç açmamış olması bana garip geldi."

Max ve ben ne zaman aynı fikirde olmaya başladık? Bu gerçekten çılgınca.

Şey, hayır, gerçekten değil. Kazadan sonra yeniden başlayacağımızı biliyordum ama sanırım çaylak yılımda hissettiklerimi hissetmeye başlamayı beklemiyordum.

Max eğlenceli ve nazık biri. Ben dışarıdayken evdeki pek çok işi hallettiğinden ve aynı zamanda Fox'larla olan ilişkisini sürdürdüğünden bahsetmiyorum bile.

İstemesem de, eskiden nefret ettiğim Al-Fa'ya karşı giderek artan bir aşk besliyor olabilirim. Harekete geçeceğimden değil ama eğer geçerse? Nasıl tepki vereceğimden pek emin değilim ama onu kendimden uzaklaştıracığımı sanmıyorum.

İlgilendiğinden değil.

Sloane ve Ethan, son zamanlarda bizi itiyor gibi görünseler de bizim önceliklerimizdir.

Ama sadece bir ay oldu. Birlikte yaşamak ve o köprüde olanları geride bırakmaya çalışmak bir alışma süreci oldu. Kazadan beri hiçbirimiz yaklaşmadık ve Sloane kendi içine kapanmış gibi hissediyor. Ve Ethan, neredeyse onu koruyor gibi mi görünüyor?

"Doğum günü için dışarı çıkmak bile istemedi," diyorum ve Max başını sallıyor.

Evde küçük bir şeyler yaptık ama aynı hissi vermedi. Sloane çok seviliyor ve pek çok insan onun için orada olmak istedi ama o evde kalmayı tercih ettiğini söyledi.

"Belki de başka bir terapist aramalıyız. O binaya geri dönmemizin imkanı yok."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyorum.

"Belki ailesinden uzakta olmak onu depresyona sokuyordur ya da Foxes'taki işini özlüyordur. Koçla konuşmalı mıyız?"

Bu fikirden nefret ederek yüzümü buruşturuyorum.

"Haklısın, burası bizim yerimiz değil," diyor Max.

"Eğer isterse yardım edebiliriz ama bunun bize yaşlı adamdan ya da Sloane'dan puan kazandıracağını sanmıyorum."

"Bunu atlatacağız. Birlikte," diyor Max.

Ona bakıyorum, gözleri tamamen yola yapışmış. Bu kadar yakışıklı mıydı? Yoksa kinim gözümü kör etmiş ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuş muydum?

Giyinik durumdayım ama oynayabileceğimden şüpheliyim.

Sloane oyuna geldi ve sonunda evden çıktığı için daha mutlu olamazdım. Onun için kolay olmadığını biliyorum ama Piper ve Charlotte kutunun içinde. Anders'in de orada olması acı vermiyor. Piper ve Anders ona kendi çocuklarıymış gibi bakacaklar.

Çalışmaya hazır olmama ve onun burada olmasından dolayı mutlu olmama rağmen yine de biraz huzursuz hissediyorum.

İç saha maçlarında üçümüz de çalışmak zorundayız ve hiçbirimiz onun iyi olduğundan emin olamıyoruz. Belki de benim de kendi yüklerim vardır.

"Nilsen, oyundasın," diye bağıyor Koç ve ben de başımı sallıyorum, bariyerin üzerinden atlayıp buza doğru ilerlerken vardiya değişimini bekliyorum.

"İyi misin?" Max soruyor, ben de başımı sallıyorum. İkimiz de aynı anda kutuya bakıyoruz.

"O iyi. Peki sen iyi misin?" diye sorar.

"Evet, kendimi iyi hissediyorum," diyorum ona ve bunda ciddiyim.

Soğuk hava ve patenleri tekrar ayağımda hissetmek benim için her şey demek. Ama Sloane'a söylediklerimde ciddiydim. Onu daha çok seviyorum.

Eğer birbirimize bağlı olsaydık, onu kontrol edebilirdim ve iyi hissettiğini bilebilirdim.

Başımı salladım ve maça odaklandım. Bir galibiyete ihtiyacım var ve muhtemelen eski halime dönmeliyim. Son zamanlarda hayat biraz kontrolümden çıktı ve artık kontrolü ele alıp normale dönmeye hazırım. Pekâlâ,

normale dönmekten daha fazlasını istiyorum. Omega ve Beta'mla bağ kurmak, bir sürü sözleşmesi yapmak ve kızımın daha fazla gülümsediğini görmek istiyorum.

İşte yine dikkatim dağılıyor.

Sopamı buza vurup kemerimi bağladım. Jets düşüyor. Kanıtlamam gereken bir şey var.

Üçüncü periyot. Skor 2-2 ve ben galibiyete açım.

Buza geri döndüğüm için ne kadar mutlu olsam da, vücudum yüksek tempolu oyuna tam olarak geri dönmüş değil, ancak zorluyorum.

Neyse ki, oyun aşırı fiziksel değildi... şimdiye kadar.

Kazanmak için ağzımız köpürüyor ve sadece üç dakika kaldı, ya başaracağız ya başaracağız.

Kimse fazla mesai istemiyor. Fazla mesai için yeterli stamina'm olduğundan bile emin değilim. Sadece gidip uyumak istiyorum. Kıçımın üstüne oturup çürüklerimin iyileşmesini beklemek beni çok geriye götürdü ve bunu ne kadar halsiz hareket ettiğimden anlayabiliyorum.

Galibiyeti alıp eve gitmek istiyorum. Ama görünüşe göre, Jets hücum takımı buzda bana ve Martel'e doğru uçarken ilk maçımı bir patlama haline getirmek istiyor.

O ve rakip oyuncu panolara doğru itiliyor ve ben destek için kayıyorum, ancak pak yerinden çıkıp başka bir Jets oyuncusunun sopasına gittiği için hepsi boşuna.

Martel ve ben savunma pozisyonlarına geri dönmek için çabalarken fırsatı kaçırmıyor.

Max yan hakemin hamlesini tahmin ediyor ve pakı eldivenle tutabiliyor, ancak bunu yapar yapmaz rakip oyuncunun omzu ona çarpıyor ve Connery'yi yere düşürüyor.

Kariyerim boyunca pek çok kaleciyi korudum ama bu kişisel bir his.

Adrenalin içime dolunca tüm o durgunluk uçup gidiyor ve ben de kayarak o hıyarı formasından kavrayıp ilk darbeyi indiriyorum.

Kalabalık olağanüstü gürültülü, şiddet için tezahürat yapıyor. Bundan zevk alıyorum, hâlâ hassas olan tarafıma vurmasını umursamıyorum.

Düdükler çalınıyor ve daha fazla oyuncu mücadeleye katılıyor, ben onun formasını tutuyor ve her vuruşta canım yansa da vurmaya devam ediyorum.

Aldığım ve verdiğim her darbeye kalecime bulaşmayın mesajı gönderiyorum.

Sonunda birbirimizden uzaklaştırıldığımızda ağzımda kan tadı tazeliğini koruyor. İkimiz de ceza aldık ve maçın sonu dörde dört oynanacak.

Yüzümü stadyumdaki tüm ekranlara yansıtırlarken gülümsüyorum, dişlerime kan bulaşıyor.

Foxes'un yapabildiği bir şey varsa o da dörde dört.

Sanki doğuştan birlikte hokey oynuyormuş gibi Martel ve Beckford, Martel pakı alıp Beckford'a pas verirken bize paket kontratların neden gerçek bir anlaşma olduğunu gösteriyor.

Pakı durdurmuyor bile, sadece geriye dönüyor ve kaleye doğru vuruyor. Korna çalıyor ve son dakikanın dolmasını beklerken kalabalık çılgına dönüyor.

Kutunun dışına kayıyorum ve kutlamada takımıma katılıyorum, kolum Max Connery'nin boynunda. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama yıllar önce olduğu gibi, öne doğru eğilip onu öpmek için en saçma zamanı seçiyorum.

Ama bu sefer o da aynısını yapıyor.

Hızlı bir öpücük ve geri çekildiğimizde ikimiz de yaptıklarımıza şaşırılmış görünüyoruz. Ama yüzünü kaplayan gülümseme bana piyango kazanmışım gibi hissettiriyor.

Sahip olduğum bu hayatı hak etmiyorum ama tüm gücümle ona tutunacağım.

BÖLÜM 39

I evden çıkmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse, kendimi bok gibi hissediyorum. İnsanların fotoğrafımı çektiğini hissedebiliyorum ve bir sonraki manşetin ne olacağını sadece tahmin edebiliyorum. Muhtemelen beni mahvetmekle ilgili bir şey-
ya da nasıl hala kemiksiz olduğumu. Tanrım, hamile olduğumu öğrendiklerinde, manşetler perişan olacak.

Dağılmamaya çalışırken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Kendimi sürekli bok gibi hissediyorum ve bunu beni en çok seven iki adamdan saklamak için elimden geleni yapıyorum, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Bir yanım onlara hemen söylemek istiyor ama bir yanım da sahip olduğumuz şeyin çok kırılgan olmasından ve bunun inşa ettiğimiz her şeyi mahvedebileceğinden çok korkuyor. Sanki kendimi bu deliğe soktum ve nasıl çıkacağımı bilmiyorum. İçten içe, Max ve Bram'in bağ kurarsak duygularıyla başa çıkabileceklerini biliyorum ama birlikte bir bebek sahibi olmamızı nasıl karşılayacaklarından emin değilim. Ya manşetler doğruysa? Ya tüm bu çabaya değmezsem?

Bram'in ilk maçını izlerken tüm bu can sıkıcı düşüncelerden sıyrılıyorum. Her birinin fotoğraflarını ve videolarını çekerken eski alışkanlıklar zor ölüyor - ne yazık ki insanlar da aynısını benim için yapıyor. Artık Foxes için çalışmıyor olmam onlara sosyal medya konusunda yardımcı olamayacağım anlamına gelmiyor.

"Baban için bir saniyen var mı?" Arkamdan gelen sesi duyuyorum ve iç çekiyorum.

Babam Henderson. Maça geleceğimi duymuş olmalı, belki de Bram'in ilk maçı olduğu için öyle düşünmüştür.

"Hey, baba," diyorum, arkamı dönmeden.

Bunun yerine yanıma gelip maçı benimle birlikte izliyor.

"Daha önce sahip olduğu aynı azimle geri döndü," diyor. "Bram dirençlidir," diyorum.

"Seni özledik tatlım," diyor.

Gözlerim doldu çünkü görünüşe göre artık böyle yapıyorlar.

"Hey," diyor omzumdan tutup beni odanın koridoruna doğru çekerek. "Neler oluyor? Kristoff'a kızgın olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni suçlamıyorum bile. Ama yemeklere gelmemek ya da tek kelimelik cümlelerle cevap vermek sana göre değil. Medyanın acımasız olduğunu biliyorum, özellikle de olanlardan sonra. Sen iyi misin?"

Evet, öyle. Çok büyük bir sır saklıyorum ve böyle bir durumla karşılaşsam büyük ihtimalle pes edeceğimi biliyordum.

Başımı sallıyorum, o da iç geçiriyor.

"Seni çok seviyoruz ve senin için endişeleniyoruz. Bana mutlu olduğunu söylüyorsun ama şu anda sana baktığımda mutlu görünmüyorsun. Bu sen değilsin, Sloane. Bu adamlar mı yoksa olanlar mı bilmiyorum. Ama kızımın gözlerimin önünde kaybolmasına izin vermeyeceğim."

"Mutluyum" diyorum ve bunda ciddiyim. Gerçekten mutluyum.

Sadece beni hasta eden bir sır saklıyorum. Kendim ve sürüm hakkında korkunç şeyler okumaya bağımlı hale geldim ve bu beni daha da hasta ediyor.

"Başkasına yalan söylemeyi deneyebilirsin. Neler oluyor?" diye soruyor, bana bakarak.

"Bir şey olduğu yok."

"Kazadan sonra bazı sorunlar mı yaşıyorsun? İnternetteki tüm bu aptal orospu çocuklarını dinlemiyorsun, değil mi?" diye soruyor usulca.

Gözümden akan bir damla yaşı siliyorum çünkü evet, henüz resmi olarak bile senin olmayan bir sürüyü neredeyse kaybediyor olmak insanı mahvediyor. Ama cesur olmalıyım. Soğukkanlılığımı korumalıyım çünkü eğer hissetmeme izin verirsem, Sanırım parçalanabilirim.

Bram'ın evde olması hoşuma gidiyordu çünkü nerede olduğunu biliyordum ve onunla bağ kurmanın muhtemelen bu acının bir kısmına yardımcı olacağını biliyorum. Ama bir doktorla konuşana kadar bunu yapamam ve o zaman bile, iltihaplı duygularımla ne kadar dolup taşacağını merak ediyorum.

"Hayatım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum, bunu yüksek sesle söylemek istemeyerek.

Babam kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. "Senin için her zaman buradayız, Sloane. Seni özledik. Sana ulaşmak istiyorum. Sürünü tanıyorum. Sen taşındığından beri çok sıkıcı oldu." O

sırtımı ovarken ben de kısık bir kahkaha atıyorum.

"Sen her zaman bizim küçük kızımız olacaksın. İyi olduğundan emin olduğumuz için bizi suçlayamazsın."

Ona dede olmak üzere olduğunu söylemek dilimin ucuna geliyor ama kendimi tutuyorum. Max ve Bram'ın bu haberi önce duymaları gerekiyor ve bunu artık kendime saklayamayacağım çok açık. Bu beni daha da kötüleştiriyor.

Bu sırrı saklayarak kimseye iyilik yapmıyorum. Bram buzda sakatlanmadan önceki seviyesine yakın oynuyor ve Max de yanına taşındı. Bunu içimden atmak beni biraz rahatlatır.

"Buna ihtiyacım vardı. Belki bir ya da iki hafta sonra akşam yemeği için size gelebiliriz. Lori ve Ethan'ın üvey babası Dave'i de davet edebilirim. Gerçi o pek dışarı çıkmıyor."

"Hepinizi ağırlamak isteriz."

Omuzlarımı sıkıp kutuyu terk ederken "Mükemmel," diyorum.

Bana dikkatle bakan Piper'ın yanına oturuyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Artık yirmi bir yaşındasın. Maçta bir içki içebilirsin," diyor.

"Yeni kimliğimi henüz almadım," diyorum ve o da dilini şaklatıyor.

"Kasada kimlik kontrolü yapmıyorlar," diye yanıtlıyor.

"Midem birkaç gündür iyi değil. İçki içmenin daha iyi yapacağını sanmıyorum."

"Henüz kimseye söylemedin mi?" diye soruyor ve ben aşırı anlayışlı Alfa'ya göz kırparken boğazım tıkanıyor.

Omuz silkiyor. "Her gün hamile Omegalar görüyorum, Charlotte'un iki hamileliğinden bahsetmiyorum bile. İçki içmiyor, yorgun, aşırı duygusal, tüm özellikleri taşıyor."

"Kimseye söyleyemezsin," diyorum hızla, panik her sinir ucumu dolduruyor.

Kalçamı okşadı. "Hey, kimseye söylemeyeceğim. Ama klinikte bir randevu ayarlamalısın ki

sağlıklı."

"Biliyorum."

"Sürün bilmiyor mu?" diye soruyor, gözleri sempatik. "Ethan biliyor, diğerleri bilmiyor."

"Sloane." Adımı iç çekerek söylüyor.

"Daha yeni anlaşılmaya başladılar, Piper. Sonunda birbirlerinden nefret etmiyorlar ve ben de hayatımızı değiştirecek bir bilgi vermek üzereyim ve babanın kim olduğu konusunda kavga etmelerini istemiyorum. Bram bir süre çocuk istemediğini söyledi ve Max'i tüm bu ilişkinin içine hapsedmişim gibi hissediyorum ve istemediği bir şeyi daha bu karışıma eklediğim için bana kızacak. Birbirimize bağlanmadan önce hamile kalmamla ilgili söyleyecekleri boktan şeylerden bahsetmiyorum bile." Tüm bunları devrik bir cümle gibi söylüyorum.

"Sloane," diye sertçe adımı söylüyor.

"Ne?" Yüzümü silerek söylüyorum.

"Sana yıllar önce Charlotte'a verdiğim bir tavsiyeyi vereceğim. Eğer bu işi yürütmeye istekli değillerse, o zaman sana layık değillerdir."

"Onları kaybedemem," diyorum ve Piper bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Yapmayacaksın. O ikisinin sana nasıl baktığını gördüm. Bu haber ilk başta onlar için şok edici olabilir ama seni seviyorlar ve bu bebeği de sevecekler. Bunu içinizden atmanız gerek. Stres ne sana ne de bebeğe iyi gelir."

"Haklısın, haklı olduğunu biliyorum. Sadece korkuyorum."

Sempatik bir şekilde başını sallıyor ve beni daha fazla zorlamadığı için minnettarım.

"İhtiyacın olan her şey için buradayım ve bir hafta içinde seni programda göremezsem, başın büyük belaya girecek."

Güldüm ve başımı salladım. Bram ve Max'e söyleyeceğim, bir randevu ayarlayacağım ve ilerlemek için ihtiyacımız olan tüm cevapları alacağım. Umarım bunu bu kadar uzun süre sakladığım için bana kızmazlar. Max'in bir Jets oyuncusu tarafından yere düşürüldüğü maça odaklanıyorum. Ayağa kalkıyorum ve Bram'in karşı takımla bir tartışmaya girmesini izliyorum.

Bram'in dövüşünü izlemeye yeni başlamadım. Ama bırakın Max'i, bir kaleci için bile bu kadar sert dövüştüğünü görmemiştim.

Bram sol tarafına darbe aldığı anda irkiliyorum ve tırnaklarımı yiyorum. Ayrılanı kadar nefesimi tutuyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Onu kanlı dişleriyle sırtırken gösteriyorlar ve ben gülmek ve başımı sallamak zorunda kalıyorum.

O adam ocuğımın babalarından biri. Karnımı ovuyorum.

Ne yapıyorum ben? Neden bu kadar korkuyorum? Bram beni defalarca seçmedi mi? Max koku eşleşmesi olduğumu öğrendikten sonra hevesle kalmadı mı?

Köprüdeki olayın bana kendi başıma üstesinden gelebileceğimden daha fazla endişe verdiği her zamankinden daha açık. Korku içinde yaşamaya devam edemem ve kesinlikle bu sırrı bir an daha kendime saklayamam. Üzerimde taşıdığım bu ağırlık, bu acı, bu korku gitmeli.

Bu gece, onlara bu gece söyleyeceğim.

Takım maçı kazandığında tezahürat yapıyorum, Tilki Finnegan buza çıkıyor ve erkekler sarılıp galibiyetlerini kutlarken bir topun içinden tişörtleri fırlatıyor.

Max ve Bram birbirlerini öperken gördüklerime neredeyse inanamıyorum. Neredeyse yine duygusal bir çöküş yaşıyacaktım ama bunun yerine yanaklarımı acıtacak kadar çok gülümsedim. Kamera flaşları patlıyor ve insanların birbirlerinden hala nefret ettiklerini nasıl anlatacaklarını hayal edebiliyorum.

En son ne zaman bu kadar iyi hissettim?

Aşık olduğum iki adam birbirini seçiyor, sürümüzü seçiyor ve benim tek yaptığım bu haberle nasıl başa çıkacaklarından şüphe etmek. Belki de kendimden şüphe ettiğim içindir, sürüden şüphe ettiğim içindir. Kendime ve seçtiğim adamlara daha fazla güvenmeliyim.

Kontrol edemediğim şeylerden korkarak değil, gerçekten yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

Gelecek yıl bu zamanlar, üç babayı da buz üzerinde izlerken kucağımda bir bebek olacak. Yine gülümsüyorum. Belki de hayatım her şeyden sonra yerine oturuyor.

BÖLÜM 40

H Beni öptü.
Bram-Nilsen beni öptü, ben de onu öptüm ve tek istediğim bunu tekrar yapmak mı?

Galibiyetten sonra stadyumu tüm gücümüzle gezerken sırtıyor. Buzdan çıkıp soyunma odasına doğru kayarken konuşacak zamanımız yok.

Koç konuşuyor ama benim tek düşünebildiğim o lanet öpücük ve sıraya oturup eşyalarımı çıkarırken onu duymazdan geliyorum.

"Maç çekimleri için erken ve aydınlık. Bu gece biraz dinlenin," diyor Koç soyunma odasından çıkmadan önce.

Takım gürültülü ve ben düşüncelerimi toparlamaya çalışırken otomatik pilotta koşuyormuşum gibi hissediyorum. Bram ve ben çok iyi anlaştık, hatta onun evine taşındım. Buna rağmen, arkadaşlığın ötesinde bir şey için kapının açık olduğunu düşünmedim.

Arkadaşlığımızı ilerlettığımızı ve sürünün Alfaları olarak aramızdaki bağı sağlamlaştırdığımızı sanıyordum. Benimle ilgilendiği fikrini nasıl kabulleneceğimi bile bilmiyorum.

Aramızdaki her şey çözüldü ve aslında onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Kuru mizahını ve her konuda bu kadar açık sözlü olmasını seviyorum. Aynı zamanda ne kadar koruyucu ve düşünceli olabildiğini de seviyorum.

Ama bu duyguların bana açık olduğunu hiç düşünmemiştim.

Onların Sloane ve Ethan için ayrıldığını sanıyordum. Ve bu benim için sorun değildi. Dürüst olmak gerekirse, burada olduğum için mutluyum.

Son birkaç ay zor geçti ama kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. Belki daha önce kim olduğumu bile bilmiyordum, ama onu buldum.

bu insanlarla.

Hiçbir zaman çok değerli olduğumu düşünmedim ve belki de bu yüzden sezon başında Bram'ın öfkesini hak ettiğimi düşündüm. Dönüştüğüm adama baktığımda, potansiyelimi göstermesi için bu diğer Alfa'ya ihtiyacım olup olmadığını merak ediyorum.

Annem ve kardeşimle daha çok konuşuyorum; Sloane'un Omega tuhaflıklarını anlıyorum. Hatta boş zamanlarımda Ethan'a lokantayı onarması için yardım ediyorum ki babası lokantayı satın emeklilik parasıyla geçinebilsin.

Vermenin almaktan çok daha iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Kendimi tatmin olmuş hissediyorum ve Sloane'un araba kazasından çok etkilendiğini biliyorum ama bunun başıma gelen en iyi şey olup olmadığını merak ediyorum.

Takım giyinmiş ve soyunma odasından ayrılıyor. Neyse ki benim maç sonrası röportajım yok ve görünüşe göre Bram'in de yok.

Tamamen giyinik bile değil, önümde dururken üzerinde sadece iç çamaşırı var.

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor.

Gömleğimi yumrukladı ve ben de onun boyuna geldim. Harika, lanet bir şanstı.

Ama sonra sırtımı dolaba yaslıyor ve beni öncekinden daha sert öpüyor.

Belki kazadan beri seks yapmadığım için, belki de Bram beni öptüğü için, ama aletim o kadar sert ki ağrıyor.

Bram beni iç çamaşırlarımın dışından kavırıyor ve ben inleyerek başının iki yanından tutup onu daha sert öpüyorum.

Sert, tutkulu ve daha fazlasına ihtiyacım var.

"Arkanı dön," diyor ve ben öpücükten uzaklaşıyorum.

"Ne?" Kekeliyorum, öpücükten geri çekiliyorum.

"Ahonen'in hindistan cevizi yağını kullanabiliriz."

"Bekle. Beni becereceğini mi sanıyorsun? Uh. Hayır. Seni becerebilirim," diyorum ve Bram ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor.

"Beni sikmiyorsun."

"Sen de beni sikmiyorsun."

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve ikimiz de Sloane'un ağzını kapatıp kahkahalarını bastırmaya çalıştığını görmek için döndük.

"Görünüşe göre kimse sikilmiyor," diye şaka yapıyor ve neredeyse kahkahadan iki büklüm oluyor.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Bram gülümseyerek söylüyor, ikimiz de onun böyle güldüğünü görmekten mutluyuz.

"Bu biraz komik. Yani, ikiniz de birbirinizden nefret ediyordunuz ve şimdi birbirinizden hoşlanıyorsunuz ve ikiniz de dibe vurmayacaksınız."

Sanırım Bram ve ben yüzümüzü buruşturduk.

"Biliyor musun, her şey doğru yapılırsa anal oldukça harika."

"Böyle bir şey olmayacak Sloane," diyor Bram.

"Yani, biriniz sadece bir kez deneyebilir. Ben de izleyeyim."

"Hayır," diyorum ve Sloane suratını asıyor.

"İyi. Ama kaçınıyorsun. Hayatta analdan daha fazlası var, biliyorsun değil mi? Oral seks ve el işi hâlâ masada."

Bram, "Sloane, kışına şaplak atmak üzereyim," diyor ve benim gözlerimin büyüdüğünü söyleyebilirim, ama Sloane'unki istekle doluyor.

"Lütfen," diyor usulca ve Bram'in kaşları çatılıyor. "Sanırım buna ihtiyacım var."

Bram sanki burada yapmayı düşünüyormuş gibi etrafına bakınıyor. Yani, beni soyunma odasında becermeyi planlıyordu. Ama ya kızının kışına şaplak atarken Koç içeri girerse? Adam zaten bizden yeterince nefret ediyor. Bu geri dönemeyeceğimiz bir şey olabilir.

Bram boğazını temizler. "Evde," diyor ona. "Ayrıca, neden burada yalnızsın?"

"Anders ve Charlotte hemen dışarıdalar. Onları yanımda getirmediğime sevindim, değil mi?" Sloane diyor ki, sanki eski kıvılcımı geri gelmiş gibi.

Güzel, onun ukalalığını özlemişim. "Ethan nerede?" diye sordum.

"Dışarıda arabada bekliyor. İkinizle evde buluşacağım. O zamana kadar ellerinizi kendinize saklamaya çalışın?" diye şaka yapıyor.

"Küçük Omega," diye uyarıyor Bram, ama o sadece gülümsüyor ve parmaklarını çenesinin altına koyarak ona el sallıyor.

Ama bu anı bozmuyor. Aksine, Bram başını sallıyor ve gülümsüyor.

"Belki de sadece evden çıkmaya ihtiyacı vardı."

"Ya da bizi neredeyse sevişirken yakalamak, ki görünüşe göre böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum.

"Haksız değil, yine de çalışan bir ağzın var."

Omzunu itiyorum ve gülmemeye çalışıyorum ama elimde değil.

"Senin de bir ağzın var, biliyor musun?"

Elini ağzına götürüyor ve nefesi kesiliyor. "Şuna bakar mısın? Tabii ki bakarım. Giyin de eve gidip kutlayalım."

Evin kapısından içeri girer girmez tek koklayabildiğim Sloane oluyor. Yine de onun kokusu biraz farklı.

Bram'ı dürtüyorum.

"Farklı kokuyor mu?" Ben soruyorum.

Derin bir nefes alıyor ve neden bahsettiğimi anlamamış gibi başını sallıyor.

İkimiz de üst kata çıkıyoruz ve ana yatak odasının kapısını açar açmaz, Ethan onu kışından sikerken Sloane'un dört ayak üzerindeki görüntüsüyle karşılaşıyoruz.

Dövmeli elleri kızın yumuşak, kremi göğüslerine bastırarak içine girip çıkıyor.

"Seyircimiz var tatlım," diyor Ethan, onu yukarı çekiyor ve içine doğru sallanmaya devam ederken vücudunu göğsüne yaslıyor. "Küçük şeytani planının bir parçası olmaktan şikayetçi değilim," diyor, her kelimeyle birlikte onu inletiyor.

"Bu beni ya da Bram'i birbirimizi becermeye ikna etmek için bir tür oyun mu?" Ben soruyorum ve Ethan duruyor.

"Bekle. Geri sar, ne?"

"Herkes çenesini kapasın. Bu haftalardır hissettiğim en iyi şey. Buraya gelin," diye sızlanıyor Sloane.

Bram ve ben soyunuyoruz ve tamamen çıplak olduğumuzda yatağın yanında duruyoruz. Şimdi her şey çok daha gerçekçi geliyor. Bizi birlikte olmaya zorlayan bir sıcaklık yok ve o zamandan beri ilk kez hepimiz çıplak ve aynı odada olacağız.

Ethan Sloane'dan ayrılıyor ve elimi tutarak beni yatağa uzanmaya yönlendiriyor, kucağıma oturuyor ve sıcak, ıslak amını boyumdan aşağı kaydırıyor.

"Siktir, bebeğim. Bunu özlemişim. Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diyorum ve tekrar aşağı kaymadan önce duraklıyor.

Ethan kendini yeniden hizalıyor, bacaklarıma biniyor ve içeri itmeden önce Sloane'un kalçalarını tutuyor.

Ethan onu doldururken Sloane'u tutuşum sıkılaştıkça inliyorum. Onun horozunun her kayması beni neredeyse yanmaya hazır hale getirdi.

Görünüşe göre, Bram'ın şaftını yağlarken ve Ethan'ın arkasına geçerken ne yapacağını söylemesine gerek yok.

Lanet olsun.

Bunu daha sonra izlemek için kaydetmeliyiz.

Sloane'un önü benimkine bastırıyor ve Ethan onu ikimiz için sikerken hareket etmeye bile gerek duymadan onu tutuyorum.

Şeftali kokusunda hafif bir başka şey daha var ama onu çözemiyorum. Tek bildiğim her zamankinden daha iyi koktuğu, hatta kızgınlık döneminden bile daha iyi koktuğu. Onun tatlı kokusunu içime çekiyorum ve sanki oracıkta boşalacakmışım gibi hissediyorum. Ama uzun zaman geçmiş olsa bile kendimi utandırمام.

Sloane kulağıma inliyor ve ben de uzun kıvıll saçlarını avucumun içine alıp dudaklarını dudaklarıma götürüyorum.

"Sikimin üzerinde ne kadar ısılandığını hissetmeyi özledim bebeğim," diyorum ona.

Ethan onun kıcını sikerken ve Bram onun içine kayarken çenemi tutuyor ve beni kabaca öpüyor.

İnlemeler, kayganlık ve kayganlaştırıcıdan oluşan bir kakofoni.

Bu sabahki Sloane ile öğleden sonraki Sloane arasında ne oldu bilmiyorum ama arada dağlar kadar fark var. Sanki onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu kendi başına çözmüş ve bu garip arafta daha fazla zaman kaybetmek istemiyor ve gerçekten yaşamaya başlıyor.

Onun amcığı ve Ethan'ın sikinin kaymasıyla sikim çok sıkı kavrandığı için olabilir.

Tek düşünebildiğim bunun ne kadar mükemmel olduğu, bu sürüyü ne kadar sağlamlaştırmamız gerektiği.

Sloane'u her zaman hissedebilmeliyim. Hepimizin bu zor dönemi atlatmasına ihtiyacım var. Şimdiye kadar istediğimiz her şey parmaklarımızın ucundaydı, sadece onu almamız gerekiyordu.

Kokusu beni en iyi şekilde boğuyor ve boynu tam orada. Tanrım, narin, tatlı görünümlü boynu. Etini yalıyorum ve sıcak tenini öpüyorum, dudaklarımın her geçişinde daha da açgözlü oluyorum.

Üstümde kıvranıyor, Bram ve Ethan da zevkten homurdanıyor ama odaklanabildiğim tek şey üstümdeki Omega ve ona ne kadar ihtiyacım olduğu.

"Siktir, bebeğim," diyorum ona, yaklaştığını bilerek.

Bu bencilce, ama Ethan ondan çekilirken, ben de düğümümü onun içinde kaydırıyorum. Beta küfrediyor ama Bram onu sikerken Sloane'un yanındaki yatağa itiyor. Olması gerekenden daha sıcak, ama ben onu doldururken tüm dikkatim Sloane'da.

İnliyor ve titriyor, ve lanet olsun, çok güzel kokuyor.

Köprücük kemiğini boğazına bağlayan deriyi ağzıma alıyorum, sadece emmek niyetindeyim ama düğümüm şişip Sloane kulağında inlerken tüm kontrolümü kaybediyorum.

Amacım için çok uzun süre bekledim.

Bu sürü benim burada olma sebebim ve odadaki tüm feromonlar ve şehvetle birlikte kendimi kontrol edemiyorum.

Dişlerimi boynuna geçirip bizi birbirimize bağladım.

Saf mutluluk anı. Hayatımın en mutlu otuz saniyesi olarak işaretleyebilirim çünkü Sloane'dan gelen bağı memnuniyet ve sevgiyle hissediyorum ve onun da bunu benden hissettiğini biliyorum.

O birkaç kısa anda her şey mükemmeldir - ta ki mükemmel olmayana kadar.

Sloane'un nefesi kesilip boynunun yan tarafını tutmasıyla inanılmaz orgazm ve tam mutluluk hissi kaybolur.

Hâlâ birbirimize düğümlemiş durumdayız ve onun gidebileceği hiçbir yer yok. Tüm korku, suçluluk ve panik duyguları bağdan aşağı fırlarken ona göz kırpmıyorum.

"Lanet olsun. Sloane, özür dilerim. Önce sormam gerekirdi. Çok özür dilerim bebeğim," diyorum panik içinde.

Sloane'un çılgınlıkları Bram ve Ethan'ın dikkatini çekiyor. Bram kışımı tekmelemek ister gibi bakarken Ethan daha çok Sloane için endişeleniyor.

"Çok üzgünüm bebeğim," diyorum ona, kendi duygularım boğazımda düğümleniyor.

Beni bağlamaya hazır değil miydi? Bunu istemiyor muydu?

"Ne yaptın sen?" Bram yüksek sesle, orada çırılçıplak durduğunu söylüyor ama bu onu nedense o kadar da heybetli yapmıyor.

Sloane'un tüm duyguları beni büyük bir üzüntüye boğuyor. Hep böyle mi hissediyordu? Neler oluyor böyle? O hissetmesin diye kendi paniğimi bastırmaya çalışıyorum ama hissettiği çok açık.

Nefesini tutup burnundan nefes alıyor ve başını sallıyor. "Ben istiyorum. Sorun sen değilsin, Max. Söz veriyorum. Seni seviyorum, bağ kurmak istiyorum... Ben sadece..."

"Sadece ne?" Bram benim yerime soruyor ve bunun için mutluyum çünkü kendi başıma zihinsel bir çöküş yaşamak üzereyim.

Ethan, "Söyle onlara, Sloane," diyor ve ikimiz de Beta'ya bakıyoruz.

"Bize neyi anlatacaksın?" Bram soruyor.

Sloane elleriyle yüzünü kapatıyor. Ben hâlâ kalçalarını tutuyorum. Düğümlemenin benim lehime çalışmayacağı bir zaman olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu an aksini kanıtlıyor.

"Özür dilerim. Hepinize daha önce söylemeliydim ama korktum." "Bize neyi anlatacaktın?" Bram tekrar sorar.

Şu anda ne kadar korktuğunu hissetmek ve duymak için ona bağlı olmama bile gerek yok.

"Hamileyim ve bağ kurmanın bebek için güvenli olduğundan emin olmak için doktora gidecektim ama fırsatım olmadı ve şimdi bağ kurma anımızı mahvettim ve bunun bebek için ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor Sloane inanılmaz derecede hızlı bir şekilde ve hepimiz bir anlığına gözlerimizi kırıştırtarak onun sözlerine yetişmeye çalışıyoruz.

Ethan onun sırtını sıvazlarken hepimiz sessiziz, her şeyi anlattığı için onunla gurur duyduğu belli.

"Ne kadar sürecek?" Bram soruyor. Sesi sert, daha önce Sloane'la konuştuğunu hiç duymadığım bir şekilde.

Konuşurken ona bakamıyor bile. "Kaza gecesi."

Bram sinirli bir nefes veriyor ve ben de Sloane'un kendisinden ne kadar hoşnutsuz olduğunu hissedebiliyorum. Kendi düşüncelerimi toparlarken onu rahatlatmaya çalışarak bacaklarını ovuyorum.

Vay anasını.

Bir bebeğimiz olacak ve ben daha önce hiç çocuk kucağıma almadım.

Sloane nasıl bir baba olacağımı bilmediğim için duyduğum endişeyi ona kızmakla karıştırıyor ve kucağımdan inmeye çalışıyor ama inemiyor.

"Kıvrınmayı kes." Bram ona karşı Alfa sesini kullanıyor ve kadın ona ters ters bakıyor. "Kendine ya da Max'e zarar verebilirsin. Düğümü iner inmez kıpırdamadan otur. Seni kontrol için acil servise götüreceğiz." Ses tonu doğrudan ve saçmalıktan uzak.

Bu Bram Sloane'un alışık olduğu yumuşak ve şefkatli tavır değil ve kendi içine çekilirken bunu fark ettiği belli oluyor. Başını salladı ve hepimizden uzağa baktı.

"Sloane," diye fısıldıyorum adını, onu rahatlatmak istiyor ve bana geçen tüm bu duygulardan nefret ediyorum.

"Şu anda yapamam," diye burnunu çekiyor.

Ethan iç geçiriyor ve Bram'le giyinirken saçlarını ovuşturuyor. Banyoda tartışıklarını duyabiliyorum. Eminim bir güzel dayak yiyordur.

sırrını bu kadar uzun süre sakladığı için. Bir yanımda Ethan için üzülmüyor. Ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım. Neden bunu bir sır olarak saklasın ki?

Ayrıca, ben ne halt edeceğim? Üvey babam iyi bir adamdı, sessizdi ama pek karışmazdı. Baba olmak hakkında ilk şeyi bilmiyorum; çocuklar radarımda bile değildi.

Sloane'un vücudu benimkine karşı titriyor ve sırtını okşayabilmek için onu göğsüme uzanmaya zorluyorum. Hayatımda ilk kez onu rahatlatırken göğsümden bir mırıltı yükseliyor. Bana karşı iç çekiyor ve bunun onu ne kadar rahatlattığını aramızdaki bağ sayesinde hissedebiliyorum.

"Lütfen benden nefret etme."

"Bebeğim, senden asla nefret edemem. Sadece bir kerede çok fazla şey alıyorum.

Kızgın değilim, sadece korkuyorum."

Burnunu çekiyor ve göğsüme doğru kayarak göğsümün hareketinin onu rahatlatmasına izin veriyor.

"Ben de," diye fısıldıyor.

"Her şeyi çözeceğiz," diyorum ona, bunun ne anlama geldiğini bile bilmediğim halde.

"Ya kötü bir şey olursa?" diye soruyor ve ben de yüzünü tutarak onu bana bakmaya zorluyorum.

"Kötü bir şey olmayacak" diyorum çünkü başka ne diyebilirim ki?

"Bunu bilmiyorsun. Seni kaybedemem, Max."

"Beni kaybetmeyeceksin."

"Bağın ağzındaki her şeyi hissedebiliyorum. Dehşete düşmüşsün." Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü haksız değil. "Ya bu kadar korkmak ve endişelenmek bebeğe zarar verdiyse? Ya sana söylememem onlara zarar verdiyse? Ben zaten kötü bir anneyim."

"Hey, hayır," diyorum ve elmacık kemiklerini okşuyorum.

"Her zaman çok korkuyorum Max ve şimdi sen de bunu hissetmek zorundasın. Özür dilerim," diyor ve başını göğsüme yaslıyor, belli ki daha fazla konuşmak istemiyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum çünkü onu rahatlatmak için başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. Sadece kendi paniğimi bastırmaya çalışıyorum.

Birbirimize bağlıyız ve bir bebeğimiz olacak ve benim ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 41

ETHAN

M Ben bekleme alanında oturup Sloane'un elini tutarken, Ax ve Bram Sloane'u daha hızlı içeri sokmak için ön taraftaki bankoya doğru ilerliyorlar.

"Planın neydi tatlım? Onları fındık sonrası mutluluğa ulaştırmayı ve bebekten bahsetmeyi mi umuyordun?" Ben soruyorum.

Göğsüme vuruyor ama biraz gülüyor, bu da beni rahatlatıyor.

"Olabilir. İşe yarayacağını düşünmüştüm."

"Yani, işe yaradı ama senin istediğin gibi olduğunu sanmıyorum."

Max'in bağ iziyle boynunu ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Onlara gerçeği söylemekten korktuğum için Max'le aramızdaki bağlanma deneyimini mahvetmişim gibi hissediyorum."

"Artık her şeyin açığa çıkmasına sevindim. Sana bir şey aldım," diyorum ona.

Sloane hediye almayı onun kadar sevmiyormuş gibi davranıyor ama ben kızımı tanıyorum. Bunları bilmek için ona bağlanmak zorunda değilim, ama umuyorum ki ona hem Max hem de Bram tarafından bağlanacağım, böylece neredeyse tam bir bağ gibi olacak.

Alfa olmamam sürü hayatının bu kısmını tecrübe edemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Büyük bir şey değil," diyorum onu umutlandırmamak için. Ama ona altın işlemeli anahtarlığı verdiğimde ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Geleceğin *Bebek Annesi* yazıyla kazınmış ve gerçekten gülmeye başlıyor.

"Seni seviyorum Ethan Heart," diyor.

"Ben de seni seviyorum. O iki koca aptal da öyle. Bebekle ilgili her şey yoluna girecek. İyi olacağız."

"Bram çok üzgün görünüyor," diyor anahtarlığı ev anahtarlarına eklerken.

"Bram değişimde ya da bir şey bilmemekte iyi değildir. Özellikle de son bir aydır evde onunla birlikte oturuyorsan. Olsa olsa ona söylemediğin ve Max'in bu bilgiyi bilmeden seninle bağ kurduğu için üzgündür. Şok olduğu ya da biraz üzüldüğü için onu suçlayamazsınız."

"Biliyorum. Ama aptal hormonlarım bunu anlamıyor gibi görünüyor." "Bir ay oldu. Doğurana kadar sakladığın gibi değil- onu yutmak."

"O, ha?" diye soruyor.

"Sanırım hayatınız boyunca zor adamlarla çevrili olmak sizin talihsizliğiniz."

Gülüyor ve bana yaslanıyor.

"Bram ve Max'i öpüşürken gördükten sonra gerçekten azmıştım. Baştaki planım herkesi kızdırmak değildi. Eve gelip bebek hakkında konuşmak istemişim ama belli ki öyle olmamış."

"Gerçekten şikayet edemem. Tüm bu bekarlık olayı benim en sevdiğim şey değil."

Bana gözlerini deviriyor.

Max yanına geliyor ve elini uzatıyor. "Seni şimdi geri götürüyorlar," diyor ve kız onun elini tutuyor.

Bram hâlâ soğuk davranıyor, bu yüzden geri çekilip Max ve Sloane'un önümüzden yürümesine izin veriyorum.

"Kendini toparlamalısın," diye fısıldıyorum Bram'a.

"Bir aydır çok büyük bir sır saklıyor. Bizim bilmediğimiz ve Max'in ona bağlandığı düşünüldüğünde önemi bile olmayan bir sır. Ne düşündüğü için sağlığını riske attı? Bunu iyi karşılamayacağımızı düşündüğü için mi?"

"Yani, bunu iyi idare edemiyorsun."

"Tabii ki korkmuyorum. Korkuyorum amına koyayım," diyor açıkça.

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hepimiz korkuyoruz ama sen sürü Alfa'sı olmak için kayıt yaptırdın, bu da şu anda kendini toparlamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Stres Sloane ya da bebek için iyi değil ve şu anda suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor."

Bram iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Ona şaplak atmamı istemesine şaşmamalı."

Başımı eğiyorum.

"Bu konuya daha sonra dönebiliriz. Ama senin ölü mü diri mi olduğunu bilmediği bir anda öğrendi. Max'le aranızdaki dengeyi bozmak istemediğini söyledi ama açıkçası kazayla ilgili olarak söylediğinden daha zor zamanlar geçirdiğini düşünüyorum. Sana ihtiyacı var. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Sloane ve Max'e yetişip muayene odasına girerken derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

Sloane yatağa yatıyor, Bram onun yanında duruyor ve Max ile ben doktor odaya girerken yerlerimizi alıyoruz.

Elindeki tableti karıştırıyor ve bizi gülümseyerek selamlıyor. "Ben Dr.

Mann. Bugün size ben bakacağım, peki neler oluyor?" Sloane ağzını açacak olur ama onun yerine Bram konuşur.

"Kadın hamile ve adam bunu bilmeden onunla bağ kurdu ve onu ve bebeği kontrol etmemiz gerekiyor" diyor.

Dr. Mann Bram'e bakıyor, geniş çerçevelerini burnuna doğru iterek uğultulu bir ses çıkarıyor.

"Ne kadar ilerlediğini biliyor musun?" diye sorar Sloane'a.

"Hayır," diye sorar Bram.

"Hamile kadına soruyordum," diyor doktor ve Bram kollarını kavuşturarak ofluyor.

"Sanırım on ya da on bir hafta kadar." "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz sabah bulantısı ve biraz yorgunluk, ama bunun dışında o kadar da kötü değil. Sanırım stresimin bir kısmı kendimden kaynaklanıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bram sorar ve Sloane iç çeker.

Dr. Mann, "Yalnız görüşmek isterseniz, tıbbi uzmanınızdan gizlilik talebinde bulunabilirsiniz," diyor. Bram tamamen hakarete uğramış görünüyor.

Sloane iç çeker ve başını sallar. "Hayır, onları burada istiyorum."

Doktor Bram'a sert bir bakış atıyor ve iri Alfa çenesini kapatıp dinliyor gibi görünüyor.

"Seviyelerinizi kontrol etmek için bir kan paneli yapacağız ve ultrasonunuzu yapması için teknisyeni göndereceğim. Hamilelik sırasında bağ kurmaya gelince, bunun herhangi bir şekilde zararlı olduğunu söyleyen hiçbir çalışma yapılmamıştır. Aksine, Omega annenin hamileliği sırasında rahatlamasına yardımcı olabilir. Bağlanmamış olmak istenmeyen pek çok strese neden olabilir ve baba adayının veya babaların annenin duygularına yardımcı olmasına yardımcı olur. Ama madem buradasınız, kontrol edebilir ve

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Doğum öncesi vitamin alıyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyor ve Bram ile Max ona bakıp bunları nereye sakladığını merak ediyorlar.

O benim komodimimde olurdu. Ama onun doğum öncesi sakız satıcısı olduğumu bilmelerine gerek yok. Bu sırrı kendimize saklayabiliriz.

"Teşekkür ederim," diyor Sloane.

"Geri döneceğim, Hemşire Sardea kan örneğinizi alacak ve sonuçları tartışmak için daha sonra geri geleceğim."

Başını sallar ve odadan çıkar. Hemşire Sloane'un kanını alırken, Bram zavallı kadının üzerinde sanki bir çürük bırakırsa boynunu kıracaktı gibi gezinir. Kadın gider gitmez, Bram sorgulamasına başlar.

"Neden? Neden bunu bu kadar uzun süre sır olarak sakladınız? Max ve ben o günden beri işleri daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimizi düşünüp endişeleniyoruz. Bilmeyi hak etmediğimizi mi düşünüyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve Sloane bana el sallıyor.

"Kendimi açıklayabilirim Ethan. Sorun yok."

Bram bana sert bir bakış atarken koltuğuma geri oturuyorum.

"Hastanede, senin iyi olup olmayacağını bilmediğim bir anda öğrendim. Ethan ve ben neler olduğunu bilmiyorduk ve ikimiz de çok korkmuştuk. Kahretsin, ben hâlâ korkuyorum," diyor Sloane kollarını kendine sararak. "Sonra iyileşiyordun. Sen ve Max iyi geçiniyordunuz, arkadaş oluyordunuz. Bu konuyu açıp ikinizin tekrar birbirinizi boğazlamanızı istemedim."

"Neden birbirimizin boğazına sarılalım ki?" Bram soruyor.

Sloane açıkça, "Biyolojik babanın kim olduğu konusunda," diyor. Bram başını sallıyor ve kadın ona ters ters bakıyor. "Bana bunu söyleme. Eskiden ondan nefret ederdin, Bram. Benim kızgınlığım sırasında ikiniz fiziksel bir kavgaya tutuşmuştunuz. Hayatımız altüst olduğunda her şeyi nasıl yoluna koyacağımızı bulmak için terapiye gidiyorduk. Hayatımda hiç o gün korktuğum kadar korkmamıştım. Seni kaybettiğimi sandım. Seninle asla bağ kuramayacağımı düşündüm. İyileştikten ve sana söylediğim anda en başa dönmeyeceğimizden emin olmak istedim."

"O kadar önemsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" Bram diyor ki.

Hepimiz ona bakıyoruz ve o da iç geçirip elini yatağının arkasına koyuyor.

"*Scent Your Match*'i izlerken sana söylemeyi düşündüm," diye fısıldıyor.

Bram derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatır.

"Kahretsin, Sloane," diyor, koltuğu kapıyor ve onun elini tutuyor. "İdeal bir dünyada çocuk sahibi olmadan önce sürü olmak için zamanımız olurdu. Ama ben mutluyum. Yani, dehşet içindeyim ama mutluyum."

"Öyle mi?"

"Hepimiz öyleyiz," diye ekliyorum çünkü ben sürünün yardımsever Beta'sıyım. "Oh, paçayı kurtardığını sanma, seni sinsi lanet olası sır kaleci." Bram beni işaret ediyor.

"Omega, Alfa'dan üstündür. Benden ne istediğinizi bilmiyorum," diyorum ve Sloane sanki haklı bir nokta varmış gibi beni işaret ediyor.

Max çenesini ovuşturuyor.

"Peki ya ben?" diye soruyor usulca ve Sloane yutkunuyor. "Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemedim," diye fısıldıyor.

Max sanki suratına tokat atmış gibi görünüyor.

"Kapana kısılmak mı? Bu sürü başıma gelen en güzel şey ve şimdi bir bebeğimiz olacak. Beni asla tuzağa düşürmedin, Sloane. Bana bir amaç verdin."

Ultrason teknisyeni içeri girdiğinde "Hamile bile değilim ve ağlayacakmışım gibi hissediyorum" diyorum.

"Tişörtünü yukarı kaldırmanı isteyebilir miyim?" diye sorar Sloane'a. O da başını sallar.

Sanırım bu sefer içindeki asa olmayacağı için çok mutlu.

Teknisyen Sloane'un dümdüz karnına soğuk kayganlaştırıcı görünümlü bir madde sürerken Max ve ben Bram'in yanında duruyoruz. Belki karnının alt kısmında küçük bir kese var ama o da çok fazla atıştırmalık yemekten kaynaklanıyor olabilir.

Teknisyen, makineyi cildinin üzerinde gezdirirken yapışkan sıvıyı karnının alt kısmına sürüyor. Bebeği bulduğunda hepimiz huşu içinde ekranı izliyoruz ve odayı geçen seferkinden çok daha güçlü bir gümbürtü sesi dolduruyor.

Sloane rahat bir nefes alır.

Max ve Bram bebeğimizi ilk kez gördüklerinde büyük bir hayranlıkla monitöre bakıyorlar.

"On bir ya da on iki hafta arasında olduğunu söyleyebilirim," diyor. "Ama cinsiyetini belirlemek için henüz çok erken. Kalp atışları mükemmel aralıkta. Her şey harika görünüyor."

Odayı terk eden gerilim miktarı hissedilebilir.

Teknisyen ultrasonun birden fazla kopyasının çıktısını alır ve Sloane'a verir.

"Dr. Mann birazdan gelecek ve taburcu evraklarınızı hazırlayabiliriz."

Taramaları, daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi inceleyen Bram ve Max'e uzatıyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Max.

"Bir bebeğimiz olacak," diyor

Bram. "Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?"

"Affedildin, evet. Ama artık sağlığın benim ellerimde," diyor Bram kolayca.

"Katılıyorum," diyor Max.

Sloane yatağa yığıldı ve ağzını bana doğru açtı. "Ne oluyor lan?" Sonra telefonu titriyor ve ben ne olduğunu zaten biliyorum.

"Ve bizi her gündeme getirdiğinde bildirim alıyor," diye geveledim.

Ona omuz silkiyorum ve o da bana hainmişim gibi bakıyor.

"Tanrım, Sloane. Bütün o makaleler korkunç. Telefonumdaki tüm o şeyleri engelledim ama sen hepsini okudun mu?" Max soruyor ve kızın yanakları kızarıyor.

"Telefonu bana ver," diyor Bram, elini uzatarak. Kadın telefonu ona veriyor ve bu sırada bana ters ters bakıyor.

Bram makaleyi okur ve Sloane'a bakar.

"Bunların hepsini mi okuyordun?" diye sorar ve gözleri yaşla dolar.

"Artık bu saçmalıkları okumak yok. Senin için iyi değil ve hepsi sahte. Bu da senin Ahonen'i becerdiğini söylüyor. Bu ne lan?" Bram şikayet ediyor.

"Bu saçmalıklara bakmanın insanı kötü bir ruh haline sokabileceğini bilecek kadar basının içinde bulundum. Bunu kendine neden yapıyorsun?" Max, Sloane'a sorar.

"Bilmiyorum. Tam oradaydı. Her şey Tilki Finnegan'ın nerede olduğuyla ilgili o önemsiz konuyla başladı. Ethan'a insanların ilgisini çekecek kadar dikkat çektiğim için gurur duyuyordum ama sonra kontrolden çıktı. Belki de beni biraz etkilediler" diyor yumuşak bir sesle.

"Evet, tabii ki yaptılar. Yıllardır bundan kaçıyorum, bu sizi içten içe parçalayacak."

Bram tüm bu süre boyunca telefonuyla uğraştı, muhtemelen artık göremesin diye medyada bizden bahsedilmesini engelledi.

"Artık sır yok. Artık sessizlik içinde acı çekmek yok. Düzenli olarak randevu almanız gerekiyor ve biz de daha iyi beslenmenizi sağlayacağız" diyor Bram.

Sloane yardım için bana bakıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Dinle tatlım. Ya ölürüm ya da dirilirim ama bebek Cape Cod cipsleri ve Heluva Good French dip sosuyla hayatta kalamaz," diyorum ve Alfalar başlarıyla onaylıyorlar.

"Bebeğin ne istediğini kontrol edemem."

"Yapabilirim," diyor Bram. "Tıpkı dizüstü bilgisayarına gelen bildirimleri de kontrol edeceğim gibi. Artık bu saçmalıklar yok, iğrenç." Bram ona telefonunu geri veriyor ve bana boktan bir bakış atıyor.

Bu yüzden Sloane'la paylaştığımız sırlar konusunda daha dikkatli olmalıyım çünkü başımın belaya girmesini pek sevmem.

"Bu sırrı sakladığım için kefaretim bu," diye fısıldıyor daha çok kendi kendine.

"Öyle," diye kabul ediyor Bram ve Dr. Mann odaya geri döndüğünde Sloane iç geçiriyor.

"Sodyum dışında her şey harika görünüyor. Bunun biraz düştüğünü görmek isterim," diyor ve Bram Sloane'a sert bir bakış atıyor. "Hamileliğiniz boyunca bakımınız için bir kadın doğum uzmanıyla görüşmeniz gerekecek. Ama bunun ötesinde bir endişem yok."

"Yani bağ kurmak güvenli mi?" Bram tekrar onaylıyor. "Evet, tamamen güvenli," diye yanıtıyor.

"Düğümlenme mi?" Max fısıldar ve doktor gülümseyerek başını sallar.

"Düğüm atmak güvenlidir ve özellikle ilk üç aylık dönem bittikten sonra aktif olarak aradığı bir şey olabilir."

"Cinsel olarak masada olmayan bir şey var mı?" Bram soruyor.

"Özellikle s o r m a k istediğin bir şey var mı?" diye s o r a r , sürüdeki herkese bakıyor.

Bram sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi rahatlıkla "Özellikle şaplak atma," diyor.

Sloane'un gözleri büyür ve mahcup görünür.

"Çok sert olmadığı ve nefes almasını zorlaştıracak ya da çok fazla baskı uygulayacak bir pozisyona sokulmadığı sürece

Dr. Mann son derece profesyonel bir tavırla, "Neden olmasın?" diye soruyor. "Açık olan kliniklerin bir listesine ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, zaten bir tane var, teşekkür ederim," diyor Sloane, yanakları utançtan kıpkırmızı.

Doktor ona birkaç broşür uzatır. "Bunların hepsi kaynak olarak kullanabileceğiniz güvenilir, tıbbi olarak desteklenen siteler. Hepiniz iyi bir iş çıkarıyorsunuz. Kendinize iyi bakmaya devam edin, mutlu ve sağlıklı bir hamilelik geçireceğinizi tahmin ediyorum."

"Tekrar teşekkür ederim," diyor Sloane.

"Elbette, sanırım hepiniz bu konuyu halletmişsinizdir. İşte yeni babalar için bazı yeniden kaynaklar" diyor ve bize bir demet daha bilgi uzatıyor.

Max odadan çıkarken "Teşekkür ederim," diyor ve biz de Sloane'u eve götürmeye hazırlanıyoruz.

"Şaplağı sormak zorunda mıydın?" Sloane yanakları yeniden kızararak soruyor.

"Kesinlikle sormak zorundaydım," diyor.

Zavallı Sloane, ama sanırım ben de izlemek isteyebilirim.

"Artık eve gidip biraz uyuyabilir miyiz lütfen?" Ben soruyorum. Tanrım, bu gece herkes için uzun oldu.

"Önce şey içinde ve Sabah, Biz ayar yukarı randevularınız," diyor Bram.

"Tamam."

"Artık babama söyleyebilir miyim?" Bütün bunları bir aydır içimde tuttuğum için nefret ederek soruyorum. Bunca zamandır sırrım içimde patlamak istiyormuş gibi hissediyordum.

Sloane yüzünü buruşturarak, "Sanırım aileme de söylememiz gerekecek," diyor.

Alfaların ikisi de böyle bir şey akıllarının ucundan bile geçmemiş gibi görünüyor ve hastanede kalmayı tercih ediyorlar ama biz eve gidip normale dönmeye çalışırken ikisi de Sloane'a başlarıyla onay veriyor.

BÖLÜM 42

Iyulaf ezmesine tiksintiyle bakıyorum.

Bram üstüne tarçın serpiyor ama bana bir şey yapmıyor. "Bu hapishane yemeğine benziyor."

Bram, "Bu hapishane yemeği değil, sağlıklı yemek," diyor.

Max ve Ethan'a bakıyorum, istediklerimi yerine getirme olasılıkları daha yüksek olan iki kişiye, özellikle de gözlerim birazcık parlarsa.

Max gözlerini kaçırarak, "Sakın yapma, Sloane," diyor.

Lanet olsun.

"Belki de bebek doğana kadar sana söylememeliydim, böylece istediğim her şeyi yiyebilirdim."

Bütün adamlar bana göz kırpmıyor.

"Tamam, gizli hamilelik şakaları için çok erken. Biliyor musun, pek çok insan hamile olduğunu şimdiye kadar öğrenmedi bile?" Ben de öyle diyorum.

"Yulaf ezmeni ye, *Liefje*."

Pislik kokusu alıyorum. Hayır, kesinlikle değil.

Midem bulanıyor ve tabureden atlayıp çöp tenekesine koşuyorum, orada sabah içtiğim suyu ve dün gece midemde kalan azıcık şeyi kusuyorum.

Max sırtımı ovuyor ve onun Bram'e yakındığını duyuyorum.

Ethan elinde sıcak bir bezle gelip yüzümü siliyor.

Zavallı adam çok uzun zamandır sabah bulantısı nöbetinde.

"Belki de sabahları ne isterse yemesine izin vermelisin. Genelde o zaman hastalanır."

"Ya da her zaman," diyorum, çöp kutusunu kapatıp tabureme geri dönüyorum ve aşağılayıcı *kahvaltıyı* itiyorum.

"Peki, şimdilik bu geçene kadar," diye kabul ediyor Bram.

Max ve Bram birbirlerine bakıyorlar ve ben de dün gecedan beri baş başa geçirdikleri bu kısa zamanda ne planlıyor olabileceklerini merak ediyorum.

"Ne?" Sabahın ilk işinde mutlu bir şekilde cips ve sosumu yerken soruyorum.

Bebeğin harika bir tadı var.

Max, "Antrenmana gitmeden önce birkaç dakikamız var ama sizinle bir şey konuşmak istiyoruz, ikinizle de," dedi.

"Bu ikinizin birbirinizi becermek isteyip de becerememenizle mi ilgili?" Cipsimin üzerine bolca sos dökerek soruyorum.

"Bekle, ne?" Ethan sorar.

Alfaların ikisi de tavana bakıyor, sanki tanık olduğum şeyi unutacakmışım gibi. Ayrıca, onlar daha fazla öpüşmeye başlayana kadar bu düğmeye basmaya kesinlikle devam edeceğim.

"Hayır, bunu daha sonra konuşabiliriz," diye geçiştiriyor Bram ve ben de gülümsüyorum. "Ailene söylemeden önce resmen bir sürü olmak istiyoruz."

Max diyor ki. "Annem ve Ethan'ın babası hemen heyecanlanıp sevinçten havalara uçacaklar. Ama baban, ona daha birleşik bir cephe olarak gelmenin darbeyi biraz yumuşatabileceğini hissediyorum," diyor Max.

"Resmi olarak, devlete teslim olmak gibi mi yoksa bağ kurmak gibi mi?" "Her ikisi de," diyor Bram. "Hepimiz," diyor Ethan'a bakarak.

"Espe-

Özellikle de artık güvenli olduğunu bildiğimize göre," diyor bağ işaretime bakarak.

Tenimde gümüşü bir parlaklık var. Bram'in kıskanç olduğunu söyleyebilirim ama eskiden Max'te gördüğüm kıskançlığın yakınından bile geçmiyor.

"İki gün sonra deplasman maçına gidiyorsun," diyorum Max'e bakarak.

Dün gece ona çok sıkı sarıldım ve bugün işe gitmesi gerektiği için içsel bir kriz geçiriyor olabilirim. Mantıklı zihnim onun önemli bir işi olduğunu ve beni bırakmak istemediğini anlıyor, ancak yeni bağlanmış, dışa dönük hamile zihnim bana sarılmak ve beni sevdiğini tekrar tekrar söylemek için ona ihtiyaç duyuyor.

Tüm duygularımı anlamış olmalı ki taburede arkama gelip kollarını bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Şu anda benden daha fazlasına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bu yüzden Bram biz dönene kadar beklemek istiyor."

Bram tezgahı kırmak ister gibi tutuyor ama başını sallıyor.

"Keşke sezon dışı olsaydı."

"Ben de. Şu anda senden uzakta olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum," diyor Max başımın üstünde.

Ethan kendinden emin bir şekilde, "Sen gitmeden önce Max'le bağ kurmalıyız," diyor.

O kadar sabırlı, isteklerim ve ihtiyaçlarım konusunda o kadar anlayışlı ki, kendi isteklerini ifade ettiği için onunla gurur duyuyorum. Ethan ensesini ovarken yanakları ısınıyor.

"Burada Sloane ile daha fazla birlikte olduğumu düşünüyorum ve bu şekilde bağlantı kurarsak herkesin daha rahat hissetmesine yardımcı olur. Ayrıca, bu zaten kaçınılmaz, değil mi?" Ethan Max'e bakarak soruyor.

"Bence bu harika bir fikir," diye yanıtlıyor Max ve ben de başımla onaylıyorum.

Bram'e dönüp baktığımda suratını asmış gibi görünüyor. İçimi çekiyorum ve adanın etrafında dönüp kollarımı tatlı, muhtaç Alfa'ma doluyorum.

"Ne kadar sabırlı bir Alfa," diyorum ve o da kıcıma sertçe vuruyor.

"Beni zorlama, Sloane. Beklememin tek nedeni, bağlandıktan sonra Alfa'nızla daha fazla yuva kurma zamanına ihtiyacınız olduğunu bilmem."

"Çok düşünceli," diyorum ve tekrar vuruyor.

Şimdi kahvaltı için tek istediğim bir Alfa siki, ama Bram benden uzaklaşıyor ve bana bir öpücük vermek için yüzümü tutuyor.

"Yuvalardan bahsetmişken," diyor Ethan.

"Doğru," diyor Bram başını sallayarak. "Müteahhit ne istediğinizi konuşmak için önümüzdeki hafta geliyor. Zamanında evde olacağız. Sanırım yeni hayatımıza uyum sağlamak için daha fazla ayarlama yapmamız gerekecek," diyor Bram.

Kollarımı ona sarıp daha da sıkarken kendime engel olamıyorum.

Bram başımın tepesini öpüyor, kokumun sapıttığını ve tek yaptığının onu baştan çıkarmak olduğunu bilmeme rağmen. Antrenman için ayrıldıklarında Max'i öpüyorum.

Alfalar ayrılırken Ethan, "Sadece sen ve ben varız, evlat," diye şaka yapar.

"Tam bir baş belası olmak konusunda ne hissediyorsun?" Ona sordum. Eğer bugün meşgul olmazsam, internette hakkımızdaki haberlere bakmayı düşüneceğim. Belki de bir hobi bulmalıyım çünkü sürümün haklı olduğunu biliyorum, kendimi bu makaleleri okumaya devam edemem.

Artık her şey masada olduğu için kendimi daha özgür hissediyorum ve bunu bozacak hiçbir şey yapmayacağım.

Ethan sırtıyor ve Tanrım, o çok güzel.

"Ben onların hayatlarını son derece zorlaştırmak için doğdum."

"Mükemmel," diyorum, elinden tutup onu bodruma sürüklüyorum.

Ethan terliyor ve nefes nefese kalıyor, şilteyi yere koyarken pek yardım etmeme izin vermiyor.

Işıkları asmak için merdiveni bile kullanmama izin vermiyor. Yatağı yapmama ve evimizdeki her bir yastıkla örtmeme izin veriyor - ki bu fazlasıyla büyük bir miktar. Belki de bir yastık sorunu var, ama şu anda bu bizim yararımıza çalışıyor gibi görünüyor.

"Tatlım, buradaki plan nedir?" diyor alnındaki teri silerek.

Bodrum katı serin ve neyse ki duvarlar çoğunlukla bitmiş durumda. Zemin hala beton, ancak Ethan'a burayı daha rahat hale getirmek için oturma odasından ve banyodan halılar çaldırdım.

Ethan şu ana kadar benden hiçbir şey sormadı. Sanırım ona bir sürü şey taşıttım. Omuzlarımı silkiyorum ve Ethan benim alanıma girip kalçalarımı tutuyor.

"Ne oldu?"

"Senin bağın özel olmalı," diyorum ağlamamaya çalışarak.

Ağlamam kontrolden çıktı.

"Özel bir şeye ihtiyacım yok. Sadece hepinizle bağlantıda olmak istiyorum."

"İlk bağım için istediğim şey buydu... yani, bir nevi," diyorum. Kesinlikle karmakarışık bir yuva ama rahat ve tatlı.

Ethan yüzümü arıyor. Max ve Bram'le aramdaki bağ temel bir içgüdüsel ihtiyaç olabilir, vahşi bir arzudan kaynaklanıyor olabilir. Ama Ethan? Ethan benim en iyi arkadaşım ve beni Alfalarımın daha iyi tanıyor. Aramızda doğrudan bir bağ olmasa bile Ethan bana neler olduğunu biliyor.

"Mükemmel," diyor, beni yargılamadan ya da sorgulamadan.

Bunu kontrol edebilirim; bundan zevk alabilirim. Max'le hayalimdeki bağ kuramamış olabilirim ama Ethan'la kurmalarını sağlayabilirim.

Belki de Alfalarım için de tatlı bir şeyler yapma ihtiyacıdır.

Geleceğimde ciddi şaplaklar yiyeceğimi ve belki de ömür boyu "hamileliğini bizden sakladığın zamanı hatırlıyor musun" dersleriyle uğraşacağımı düşünüyorum. Ama bu, Ethan ve Max için yumuşak, tatlı bir alan yaratmak, bunu kontrol edebilirim.

"Seni burada istediğimi biliyorsun, değil mi?" diyor, yüzümü öpüyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Biliyorum. Her şey yerine oturduğunda burada olmak istiyorum."

"Milyon yıl geçse de böyle bir şey yaşayacağım aklıma gelmezdi," diyor eliyle karnımı okşarken.

Hamilelik hakkında ne hissettiğimiz hakkında pek konuşmadık, sadece sırrı saklamanın endişesini yaşıdık.

"Harika bir baba olacaksın," diyorum ona ve bunda ciddiylim.

Eli karnımın üzerinde yılan gibi kıvrılıyor ve sanki gelecekteki çocuğumuzu görebiliyormuş gibi elinin olduğu yere bakıyor.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka türlü seni seçmezdim. Yumuşak, nazik ve kibarsın Ethan. Beni hayal ettiğim şekilde seviyorsun ve aynı şeyi bebeğimiz için de yapacağını biliyorum."

Başını benimkinin üstüne yaslıyor ve bana sarılıyor. Kendimi hamile kalmaya bu kadar kaptırdığım ve Alfalara Ethan'ın iç çalkantılarından bazılarını dikkate almadığımı söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Dave isteyebileceğim en iyi babaydı. Onun bana yaptığı babalığın yarısı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bu yüzden mi biyolojiyi hiç önemsemedin?" diye sordum.

"Yani, benim, Beta'nın baba olma ihtimali zaten yok denecek kadar az. Bebeğin DNA'sını kimden aldığı önemli değil. Bu benim de çocuğum ve onu çok seveceğim."

Gülüyorum ve ellerimi terli gömleğinin arkasına koyuyorum. Teni terden yapış yapış olmuş.

"Daha fazla battaniyeye ihtiyacımız var," diyerek onu güldürüyorum. "Dileğin benim için emirdir."

Bodrumdan çıkarken kışına bir şaplak atıyorum ve ona yaptırdığım tüm işlere bakıyorum.

Bu mükemmel olacak.

BÖLÜM 43

ETHAN

S loane temel atıştırma tabağı dediğı şeyi hazırlıyor ve aşağıya, yaptığımız küçük yuvaya getiriyor.

Sanırım bu gecenin özel olmasını istemesi ve hamileliğı için bir yuva istemesinin bir karışımı. *Omega'nız Beklerken Ne Beklemelisiniz*'i neredeyse üç kez okudum.

"Tüm ağır işleri yaptığınız için teşekkürler," diyor biraz peynir yiyip buraya getirdiğimiz milyonlarca yastıktan birine yaslanarak.

"Neye ihtiyacın varsa, ben senin adamınım," diyorum ona ve başımı kucağına koyuyorum.

Yemeye devam ediyor ama saçımı okşuyor. "Burada bir televizyona ihtiyacımız var."

"Müteahhitler çalışmaya başladığında bunların hepsini yukarı taşımak zorunda kalacağımızı biliyorsun."

"Umarım uzun sürmez," diye iç geçiriyor ve ben de bunu Bram'e söylemek için bir not alıyorum.

Belki bodrumu bitirecek birini bulana kadar üst katta yapabileceğimiz bazı değişiklikler vardır.

Arkamı dönüp karnını öpüyorum.

"Sence kız mı erkek mi?" Ona sordum.

Bana gülümsüyor, yumuşak parmakları hala saçlarımla oynuyor.

"Hmm. Henüz öyle ya da böyle bir şey hissetmiyorum. Ama en kısa zamanda öğreneceğimize inansanız iyi olur. Hiçbir şekilde doğana kadar bekleyebilirim."

"Ben de, bilmek isterdim. Muhtemelen bir sürü ismi seçmeliyiz," diyorum ve o da mırıldanıyor.

"Çocuklar muhtemelen soyadlarını koruyacaklar, en azından hokey oynadıkları sürece" diyor.

"Soyadım olmasını istemiyorum," diyorum açıkça.

Bana açıklama yaptırmıyor; sadece başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda Applegate'i düşünemeyecek kadar babama kızgınım." Kucağında gülüyorum ve o da omuz silkiyor. "Bram sürünün alfası, Nilsen'i almak mantıklı olur."

"Bence onun soyadını almak istediğini söyleyen altına kaçırır."

"O kadar güçlü, ha?"

"Çok küçük ama çok güçlü," diyorum ona, karnını öpüyorum ve üzerinden yuvarlanıyorum.

"Max'in eve gelmesini bekliyoruz," diye beni işaret ediyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Birine bağlanacağımı hiç düşünmemiştim. Biraz gerginim," diye itiraf ediyorum ikimiz de yan yatıp birbirimize bakarken.

"Bir saniyeliğine acıyor ama sonra geçiyor ve harika hissettiriyor. Max'in duygularını en güçlü şekilde hissedebileceksiniz. Okuduklarıma göre, Alfa ile Beta arasındaki bağ bir Omega ile olan kadar yoğun olmayabilir, ama yine de güçlüdür. Bu bağ sayesinde beni ne kadar hissedebileceğinden emin değilim ama Bram ikimize de bağlandığında daha güçlü olacaktır."

"Onlarla bağ kurmamı gerçekten sorun etmiyor musun?"

"İyiden de öte, herkesin herkesi sevdiği bir evde büyüdüm. Bu benim hayalimdi," diyor bana rahatlıkla.

"Omega'nın sen olduğunu biliyorsun. Önceliğimiz sensin." "Ethan mı?"

"Öyle mi?"

Onu nazikçe göğsüme doğru çekerken, "Kapa çeneni ve benimle biraz kestir," diyor.

Daha önce şekerleme yapmayı hiç sevmezdim, ama bir nevi Beta olmak beni yumuşattı. Bu konuda kızgın bile değilim.

"Yüce Tanrım. Her yerde sizi arıyorduk," diyor Max ve ikimizi de uyandırıyor.

Alfalar bizim amatör yuvamıza giriyor ve tüm kızgınlık ortadan kalkıyor.

"Nedir bu?" Bram sorar.

Sloane utangaç görünüyor. Belki de rahatlamak için kendine ait rahat bir yere ne kadar ihtiyacı olduğunu farkında bile değil ama Bram onun cevap vermesine bile izin vermediğine göre bunu anlamış olmalı.

"Harika görünüyor," diyor.

Harika görünmüyor, ama bunu getirmeyecek kadar nazikler.

Yu

kar "Siz ikiniz bütün gün burada mıydınız?" Max soruyor.

1. "Çoğunlukla. Burada bir televizyona ihtiyacımız var," diyor Sloane.

Adamın duvardan bir tane çekmemesine şaşırdım. uzakta. Yatağa oturmaya gider ve Sloane ona bakar.

İç çamaşırlarıyla yatağa oturmadan önce tüm kıyafetlerini çıkarıp düzgün bir yığın haline getiriyor.

Bram da aynı şeyi yapıyor ve sonra hepimiz zeminin ortasındaki şiltenin üzerinde oturmuş, bu işin nasıl gideceğini merak ediyoruz.

Sloane, "Bence sen ve Bram Ethan'a bağlanmalısınız," diyor.

Hepimizin kafası yastıklardan oluşan tahtında bir kraliçe gibi görünen Sloane'a dönüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bram bağlanmadan ayrılmaktan huzursuz. Max'in ikimize de bağlı olmasının ona yardımcı olacağını biliyorum. Ancak tek bir bağa sahip olmasının kaygılarının bir kısmına yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Benim kaygım yok," diye karşılık veriyor Bram.

Elini uzatıyor ve onu çekiştiriyor, böylece adam onu kaşıklıyor.

"Sen nasıl istersen, Alfa. Ayrıca, bence güzel olur. Max onunla bağ kurduğunda bunun nasıl bir şey olduğunu hissedeceğim ve o da biz bağ kurduğumuzda bunun nasıl bir şey olduğunu hissedecek," diyor Bram'a.

"Romantik küçük bir şeysin, değil mi?" diyorum burnuna dokunarak.

"Evet ve muhtaç biri," diyor Bram'in kasıklarına sürtünerek.

İri yarı Alfa bir elini kızın beline doluyor ve elini kızın şortunun kemerinden aşağı kaydırıyor.

"Sırılsıklam," diye mırıldanıyor başının arkasına doğru ve iç çekerek gömleğimi çekiştiriyor ve soyunmamı söylüyor.

Bram boğazının kenarını öperken aynı anda Max'in eli kalçamı sarıyor ve sikimi sıkıyor. Sert uzunluğunu kıcıma sürttüğünde inliyorum.

"İstediğin bu mu Ethan? Her iki bağı da mı?" diye fısıldıyor kulağıma. Bana karşı daha sert öğütürken içinden alçak bir onay sesi yükseliyor. "Bu kadar açgözlü bir Beta olacağını kim bilebilirdi?"

"Neden Beta ve Alfa'nıza yardım etmiyoruz, hmm?" Bram soruyor.

Bram parmaklarını onun içinden kaydırıp Max'in aletini kaygan sıvıyla kaplamak için uzandığında Sloane inliyor.

Sloane'un parfümü küçük alanda bizi boğarken Alfaların ikisi de memnuniyetle inliyor.

Alfalarının birbirlerine dokunmalarını izlemeyi seviyor ve benim de buna aldırıldığımı söyleyemem.

Bram, "Şimdi senin kayganlığıyla kaplı Beta'mızı becerecek," diyor.

Max iç çamaşırımı aşağı çekip kayganlaştırıcı kaplı sikiyle deliğimi ovmaya başladığında sikim hiç bu kadar sert olmamıştı.

Sloane ve ben birbirimize bakıyoruz, her iki Alfa da içimize girerken dağınık bir öpücük için eğiliyoruz.

O benimkini yaparken ben de onun iniltilerini yutuyorum.

Sikimi okşamadan önce biraz kayganlık toplamak için Bram'in elini klitorisinden uzaklaştırıyor.

Uzun süre dayanamayacağım.

Omega'm beni okşarken Max'in yavaşça içime girmesi, çok iyi hissettiren o derin lanet noktaya vurması ile değil.

"Bir gün bu daracık deliği düğümleyeceğim," diyor Max, beni inleterek.

Sloane ağzımı tekrar onunkine çarpıyor.

Bram onu sikerken ağzıma doğru pantolonunu çekiyor ve sikimin üzerindeki hareketleri daha az planlı hale geliyor. Bu da beni onun eline boşalmaya daha da yakınmışım gibi hissettiriyor.

Max ense mi öpüyor, dişleri tenime sürtüyor, olacakların bir vaadi. Bram, Sloane'un arkasında uzandığı yerden bizi izliyor.

Aylar önce kıskançlık dolu bir bakış olan şey, şimdi tamamen açlık dolu bir bakış.

Sikeyim.

Şu anda tüm sürüm beni bir şekilde beceriyormuş gibi hissediyorum ve bu ilgiyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Bu bir
yalan. Onu
yiyip
bitiriyorum.

Düğümünün girişime baskı yaptığını hissettiğimde Max'in beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Kahretsin," diye arkamdan bağıyor, kalçaları her sert itişte kıç yanaklarıma çarpıyor.

"Ben Beta'mızı bağlarken düğümü sen mi atacaksın?" Bram Sloane'a sorar

Birbirimize yaklaştıkça inleyerek cevap veriyor. Elinin hareket edecek fazla yeri yok, bu yüzden onun yerine beni sıkıyor.

Her şey çok hızlı oluyor.

Bram kolumu tutup bileğimi dudaklarına doğru çekerken, Max çenemi kavırıyor ve ikisi de aynı anda dişlerini içime geçiriyor.

Elini dölle kaplayıp tüm duyguların içimden geçmesine izin verirken Sloane sikimi sarsıyor.

Max beni sikerken orgazmım sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor, benimle bağ kurarken beni serbest bırakmasıyla dolduruyor.

Hepsi de olumlu olan bir duygu karmaşası bana aynı anda çarpıyor: şehvet, aşk, memnuniyet.

Sonra diğerlerinden daha parlak görünen bir duygu zerresi var. Saf mutluluk.

Sloane olduğunu biliyorum.

Bir parçam Bram'ın bağını önce aldığım için kendimi suçlu hissediyor.

"Hayır," diye gürlüyor Alfa, bileğimdeki gün gibi ortada olan bağ izini öperek. "İstediğin buydu, değil mi *Liefje*?"

İnliyor. Kendi zevkime o kadar dalmıştım ki, Bram'in ona düğümlendiğini fark etmedim.

Sloane dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. Öne eğilip onu öpüyorum, o da bileğimi tutup Bram'in az önce benimle bağ kurduğu noktayı öpüyor.

Bram onu kollarına daha sıkı sararken, "Bu tam da istediğim şeydi," diyor hülyalı bir şekilde.

Max içimden çekiliyor ve ben ırkılıyorum. "Hemen döneceğim," diyor.

Üst kata çırılçıplak koşmak zorunda kalır ama elinde birden fazla sıcak bezle geri döner ve birkaçını Bram'a uzatır.

bana doğru geliyor. Sormadı bile. Sadece yanımdaki yatağa uzanmadan önce beni ve kendini temizliyor.

Yatakta dönüyorum, böylece birbirimize bakıyoruz.

Her zaman yakışıklıydı, her zaman eğleneliydi. Ama şu an ona baktığımda gerçek Max'i görüyorum. Her zaman olmak istediği ama farkına varamadığı Max'i.

"Senden babamın kanepesini taşımanı istediğimde sonumuzun böyle olacağını mı düşünmüştün?" diye sordum.

"Hayır, ama öyle olmasını istedim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yemekteki o ilk geceden beri sana ve Sloane'a aşıktım. O zaman ikinizi de hak etmediğimi biliyordum."

"Peki ya şimdi?" Bağ izini ovarak soruyorum.

Kahretsin, garip hissettiriyor. Alışmak kesinlikle biraz zaman alacak.

"Bazen tüm bunlar bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Sanki bir gün sen ve Sloane benim bir sahtekâr olduğumu anlayacaksınız." Sloane ve Bram'in duyamayacağı şekilde fısıldıyor.

Uyuyor ve düğümlemiş olsalar da, arkamı dönüp bunu öğrenme riskini almayacağım.

Boynunun arkasını tutup başparmağımı oradaki kaslara sürüyorum.

"Sır mı?"

"Hmm?"

"O zamanlar ben de sana aşıktım. Sen bir sahtekâr değilsin ve hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz. Benim ve Sloane'un eşleşen bağ işaretlerinin bunu kanıtlamaktan daha fazlası olduğuna eminim. Sen iyi bir adamsın, Max. Sloane seni seviyor. Ben de seni seviyorum. Bu sonsuza dek sürecek."

Güzel mavi gözleri yüzümü ararken bir an için parlıyor.

"Size iyi bir ortak olmak için gerçekten çok çalışacağım" diyor.

"Zaten biliyorsun," diye söz veriyorum, öne doğru eğilip onu şefkatle öpüyorum.

Geri çekildiğimde gülümsüyor ve ben de gülümsediğimde bu bulaşıcı oluyor. Sloane bu sürünün merkezi ve hepimizin biraz daha fazla değer verdiği kişi olabilir ama günün sonunda hepimiz birbirimizden etkilenen ve birbirimize karşı hisler besleyen bir sürüyüz. Bunun her birimiz arasında nasıl görüldüğü farklı ama değerli.

Şimdi Max'e baktığımda, lokantada tavsiye verdiğim ukala herifin çok ötesinde biri olduğunu görüyorum. O güvendiğim, saygı duyduğum ve hayatımı bağladığım biri.

Kendi ailemi kurmanın ya da kendi bağlarımı oluşturmanın neye benzeyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama on iki yaşındaki bana sonumun nereye varacağını söyleselerdi, buna asla inanmazdım.

"Onu hissedebiliyor musun?" diye fısıltıyla soruyor, omzumun üzerinden bakarak. Sloane bayılmış olmalı. Hamilelik onu yorgun düşürmüştü.

"Evet," diyorum hafifçe kızarak.

"Deplasman maçlarımızdan döner dönmez resmiyet kazanacak."

"Ve sonra Koç'a söylememiz gerekecek," diyorum ve Max yüzünü buruşturuyor.

"Evet, o da var."

"Daha kötülerini de atlattık," diyorum ve o da başını sallayarak kollarını bana doluyor.

"Evet," diye yanıtlıyor ve çok geçmeden hepimiz Sloane'la birlikte yaptığımız derme çatma yuvada sızıp kaldık ve hayatımda daha iyi bir uyku çektiğimi sanmıyorum.

BÖLÜM 44

"A Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Ethan arabamı havaalanından geçirirken soruyor ve bir araç paylaşım servisine biniyoruz.

"Olumlu," diyorum.

"Ya kaybederlerse ve morali bozuksa?" "O zaman ruh halini daha iyi hale getiririm."

Kalçamı kavrarken "Adil," diye cevap veriyor.

Şoför *Grand Theft Auto*'dan bir karakter gibi Tampa sokaklarında ilerliyor. Ethan kenara çekmesini isteyecek gibi görünüyor ama öğleden sonra ve kulağımın arkasındaki bant ve uçak yolculuğundan önce aldığım ilaçlar yüzünden kendimi o kadar hasta hissetmiyorum.

Ethan sanki bunu bilmiyormuşum gibi, "Yarın eve geliyor," diye hatırlatıyor.

"Bu büyük bir jest."

"O dönene kadar seninle otel odasında kalacağım." "Senden bunu beklerdim. Mantıksız değilim."

Sanki bu sabah Bram'le bir saniye daha bağ kurmak için sabırsızlandığıma karar verdiğim için gerçekten de mantıksızmışım gibi iç geçiriyor. İşte buradayız, Florida'dayız ve ona sürpriz yapmakla kalmayıp onunla bağ kurmayı planlıyorum.

Bu deplasman maçları dizisi çok fazla oldu ve ne kadar üzgün olduğumu saklamaya çalışıyorum ama hem Max hem de Ethan bunu hissedebiliyor. Bugünlerde birileri alarm durumuna geçmeden bir kız hüznü bile olamıyor.

İçimden bir ses Bram ile bağ kurmanın çözüm olduğunu söylüyor.

İşte buradayız.

Biletleri alır almaz Ethan Max'i aradı, bu nedenle resepsiyonda Max ve Ethan'ın gece kalacağı yeni bir oda anahtarı ve Bram ile Max'in mevcut odasının anahtarı var.

Asansöre binip içeri giriyoruz, maçı izliyoruz ve onun dönmesini bekliyoruz.

Neyse ki Foxes kazandı ve bu gecenin mükemmel bir kutlama olacağını biliyorum.

Çok çaba sarf etmem gerekti ama Ethan sonunda beni otel odasında yalnız bıraktı. Her iki Alfam gibi kokuyor, bu da beni bir şekilde hissettiriyor.

Çok azgın bir şekilde.

Düğümlemeye ihtiyacım

var. *Kötü.*

Bram'ı beklerken odasını karıştırıyorum, benim gibi kokan bir tişörtünü buluyorum ve bu bana olması gerekenden daha fazla zevk veriyor. Kapıyı açtığında tişörtün üzerinde kendi kokumu hissediyorum.

Beni görünce neredeyse çenesi düşecekti, ben de ona sııttım.

"Sen yokken bunu otuz bir çekmek için mi kullanıyorsun?"

Soruyorum ve kaşları çatılıyor.

"Burada yalnız mısın?" diye tehlikeli bir tonda soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ethan bu gece Max'le kendi odasına gitmek için çıktı. Sadece sen ve ben varız."

Çantasını yana atıp kravatını gevşetiyor.

Maçtan sonra takım elbise giymekten nefret ettiğini biliyorum, ama lanet olsun, bir tanesini güzelce dolduruyor. Belki bir gün patronum gibi davranmasını ve küçük kötü bir asistanmışım gibi kucağında beni tokatlamasını sağlayabilirim, ama bir süre olmayacağımı biliyorum. Tüm bu hamilelik olayının en büyük hayranı olmadığım birkaç kısıtlaması var.

"Max'in bundan haberi var mıydı?" diye soruyor.

"Çoğunlukla," diye cevap veriyorum ve bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, takım elbise ceketini çıkarıp kemerini açıyor ve ağzımın sulanmasına neden oluyor.

"Yani buraya uçtun ve ona olaydan sonra mı söyledin?" diye soruyor, beni zaten çok iyi tanıyor.

"Şey..."

"Külotunu indir ve ellerini yatağa koy, *Liefje*."

Evet.

Dediğini yapıyorum. Kotumu ve külotumu çıkarıyorum, arkamı dönüyorum ve ellerimi yatağın üzerine koyuyorum, k  ım tamamen açıkta.

Bram tamamen giyinik bir şekilde arkamda dururken, eli nazikçe k  ımın yanağını ok uyor.

"Yarın evde olacakken *hamile* Omega'mın bu gece beni görmesini gerektirecek kadar önemli olan neydi?" diye soruyor.

"Daha fazla bekleyemezdim," diyorum.

Sert,  rt l  boyunu k  ıma bastırıyor. "Sikime ve düğüme muhtaç mı hissediyordun?"

"Evet. Ama aynı zamanda... Senin bağına ihtiyacım var," diyorum usulca.

Arkamda duruyor ve omzumu öpmek için öne eğiliyor.

"Buraya beni bağlamak için mi geldin?" diye soruyor, sesi tatlı.

"Daha fazla bekleyemem. Yeterince beklemedik mi?"

"Evde rahat etmek istemiyor musun? Bodrumda? Ya da yatak odamızda?" diye soruyor ve kalbim çarpıyor. Bram her zaman her şeyden önce benim rahatımı düşünüyor.

"Lütfen Alfa," diyorum, istediğimi alacağımı bilerek.

Ayrıca, Tampa'ya kadar onca yolu düğümlenmek için gelmedim. Ne olursa olsun Bram'in senediyle buradan ayrılıyorum.

"Alfalarınıza karşı komplo kurduğu için bu tatlı k  a  aplak atmam gerekiyor," diyor, bağlanma konusunu açmadan.

"Bununla ba a çıkabilirim," diyorum.

Kal alarımдан aşağı kaygan bir sıvı damlıyor ve Bram'in bunu gördüğünü biliyorum. Sadece sabırlı olmamı istiyor, ama sanırım hamile kalmak beni şimdiye kadarki en az sabırlı insan yaptı.

"Lütfen, Bram."

Elleri üzerimden çekildi ve kalbim beklentiyle hızla çarpıyor. İlk  aplak hafifçe vuruluyor ve ben a r k a m ı dönüp ka larımı çatarak ona bakıyorum.

G l yor. "Daha sert mi?" diye sorar.

"Evet, neydi o?"

"Hamilesin" diyor, sanki mantıksız olan benmi im gibi.

"Evet, ben senin hamile, azgın Omega'nım,  aplak yemek ve sonra da seni bağlamak istiyorum. Ben camdan yapılmadım. Doktor iyi olduğunu söylemişti, hatırladın mı?"

Başını sallıyor ve ben tekrar yatağa dönüyorum.

"Seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun," diyor Bram.

"Beni her zaman en sevdiğim yiyeceklerden mahrum bırakıyorsun," diyorum ve bu sözlerim sert bir şaplakla noktalanıyor.

Aradığım o kafayı bulmam için yeterli.

"Küçük Omega'mın ihtiyacı olan bu muydu?" diye soruyor benimle alay ederek. "Daha fazla," diyorum ve o da minnettar bir şekilde bunu yerine getiriyor.

Sonraki birkaçı daha sert ve o kadar ıslağım ki yemin ederim yere damladığımı duyabiliyorum. Eğer yakında beni arkadan kızdırmaz ve istediğimi vermezse, ağlayabilirim. İsteddiğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya karşı değilim.

Bir sonraki şaplakla inliyorum ve Bram amımı avuçlarken, parmakları kendime yaptığım karmaşada oynarken kenara gönderiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor saçlarıma, parmaklarını içime sokup çıkarırken. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor muydun? Bu yüzden mi beni bu ıslak amcıkla şaşırtıyorsun?"

Sözleri kalçalarımı eline daha sert bastırmamı sağladı.

"Uzan, seni tatmam lazım. Siktir," diye tıslıyor.

Arkamı dönüp gömleğimi çıkarıyorum ve Bram'in soyunmasını izlerken sütyenimi çıkarmıyorum. Vücudu çok büyük ve erkeksi ve çok benim. Teni lekesiz ve pürüzsüz ve bu neredeyse onu işaretlemek istememe neden oluyor.

Neredeyse olabildiğince yumuşak olmayan otel çarşaflarına uzandığım anda - çarşafların sterilizasyonunu düşünmeyin

-Bram bacağımı öpmeye başlıyor. Nerede olduğumuza dair tüm düşünceler, ağzı amıma gelene kadar kalçamdan yukarı doğru öpüşürken yavaşça buharlaşıyor.

Bacaklarımı açıp beni cömertçe yalarken kahverengi gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Üzerime inerken çıkardığı zevk sesleri kalçalarımı titretiyor ve ihtiyacım tavan yapıyor.

Bram'ın bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var ve bu baş döndürücü bir his. Onu çok seviyorum ve bunu yapabilirdim, hayır. Oraya gitmiyorum, özellikle de ağzını bana böyle dayamışken.

İki parmağını içime sokuyor, klitorisimi emerken beni parmaklıyor.

Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirerek, "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Tam doğru noktaya vurduğunda başımı geriye atıyorum, nefesim kesiliyor ve sinir uçlarımda zevkli bir karıncalanma oluyor. İçimden boşalırken kalçalarım yüzüne karşı titriyor.

Vücudumda yukarı doğru kaymadan önce kayganlığımı yalayarak inliyorum.

Dudaklarında kendi tadımı alırken öpücük dağılıyor. Vücudunun benimkinin üzerinde olmasına dikkat ediyor ve onu daha da yaklaştırmak istesem de yapmıyorum. Yüzümü kavrarken ağırlığının çoğunu dirseklerinin üzerinde tutuyor.

"Gerçekten istediğin bu mu? Burada mı?" diye sorar.

"Lütfen, bunu çok uzun zamandır istiyordum," diyorum ona. Her kelimesinde ciddiydim.

Bana tüm dünyasıymışım gibi bakarken parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde kayıyor.

"Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Bileklerini tutarken yanaklarım ısınıyor. "Mükemmel olması için tek ihtiyacım olan sensin."

"Bir otel odası bağından daha fazlasını hak ediyorsun,

Sloane." "Sen. Tek ihtiyacım olan sensin, Bram."

Hayatın planlarımızı altüst etmediği normal bir zaman çizelgesinde olsaydık, yıllar önce bağlanmış olurduk.

İçime yavaşça kayarken kalçamı yukarı kaldırıyor. Kalın sikinin her santimini içime alırken göz temasını hiç kesmiyoruz. Bana hissettirdiklerinden asla bıkmayacağım.

"Sikimi ağzına aldığında çok güzel oluyorsun."

Neredeyse gergin görünüyor, bu da hayattan daha büyük olan Alfa'ya hiç benzemiyor.

"Sen de çok güzelsin, Bram."

Bram öne eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Kalçaları yavaşça hareket ediyor. Bu anın tadını çıkarıyor ve bu beni duygusallıktan b o ğ u y o r . İçime girip çıkarken parmaklarımın tenini, saçlarını ve kaslarını keşfetmesine izin veriyorum.

"İşaretimi nerede istiyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor.

Başımı Max'in işaretinin karşı tarafına doğru eğiyorum ve o da inleyerek boynumun yan tarafını öpüyor, sonra da yumuşak etimi yalayıp emiyor. Seçimimin onu memnun ettiğini bilmek onu daha da çok istememe neden oluyor.

Topuğumu kıkına sokuyorum ve düğümünü içimin derinliklerine itmeden önce hızı biraz artırıyor.

İnleyerek başımı geriye attığımda, Bram saçlarımı yumrukluyor ve daha kolay erişebilmek için başımı eğiyor.

"Hiçbir şeyi bunu istediğim kadar çok istememiştim," diye fısıldıyor, kalçaları daha da derinleşebilecekmiş gibi benimkilere bastırıyor. "Benim Omega'm, benim kızım. Çocuğumun annesi. Siktir, seni seviyorum."

Düğümü en büyük boyutuna ulaşmadan önce tek bir kelime bile edemiyorum, dişleri boynuma hafifçe batarken benden daha da şiddetli bir orgazm koparıyor. Bu sefer sürpriz yok, korku yok, sadece tam bir mutluluk var.

Bram'ın bana ve sürüye olan sevgisi çok büyük ve ben onun duygularının ne kadar derin olduğunu ancak şu anda anlayabiliyorum.

Onu kendime sıkıca sarıyorum, bu duygunun bitmesini hiç istemiyorum.

Sanki onun ruhu benimkine bağlı. Artık bizi ayıran hiçbir şey yok. Biz bir bütünüz ve sürümüz de öyle.

Yaşadığımız her şey bu ana kadar geldi ve içimden dökülen katartık gözyaşlarına engel olamıyorum. Neyse ki artık birbirimize bağlı olduğumuz için Bram bunların üzgün gözyaşları olmadığını biliyor.

Onun yerine bana sarılıyor ve bağ izini defalarca öpüyor. "Çok iyiydin. Benim mükemmel küçük Omega'm," diye övüyor.

Onu kendime doğru o kadar sıkı tutuyorum ki, bana fazla ağırlık vermemesi için aktif olarak beni itiyor.

"Sloane."

"Ne?" Köprücük kemiğine karşı boğuluyorum.

İç geçiriyor ve açıklama yapmak yerine, o altta ben üstte olacak şekilde yerimizi değiştiriyor. Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovduktan sonra emen bir battaniye alıp sırtıma koyuyor.

Bu battaniyenin ne kadar korkunç olduğu konusunda gerçekten cesur davranıyorum, ancak şu anda ne kadar mutlu hissettiğimi söylemek biraz daha kolay.

"İyi bir sürpriz mi?" Şaka yapıyorum.

"En güzel sürpriz," diyor başımın yanını öperek. "Bana söyleyebilirsin ve diğerlerine söylemek zorunda değiliz. En iyisini sona mı saklıyordun?"

Gülüyorum ve düğümüne doğru kayarak oturduğumda inliyor, elleri kalçalarımnda. Kulaktan kulağa sırtıyor ve bu bulaşıcı bir şey.

"Bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim."

Başparmakları karnımı okşuyor. "En iyi şeyler beklemeye değer."

Yüzümü sildim. "Dur, yoksa yeniden ağlamaya başlayacağım."

"Uzan, buraya gel," diyor ve ben de göğsüne yaslanıyorum.

Tekrar göğsüne uzandığımda, yeniden duygusallaşıyorum. Ya araba kazasında ölseydi ve ben buna hiç sahip olamasaydım? Ya bebeğim babalarından biriyle hiç tanışmasaydı?

"Hey. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum," diye yatıştırıyor, düşüncelerimi kolayca takip edebiliyor.

"O gece sana bağlanmayı çok isterdim," diyorum ona içtenlikle.

"Keşke beklemeseydim, kızgınlığımdan hemen sonra bağlansaydık."

"Ben de aynı şekilde hissettim. Ama artık buradayız. Güvendeyiz."

"İyi bir baba olacaksın Bram," diyorum ona dürüstçe. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"I Biliyorum Yani. I olmazdı. var takip edildi sen ve yol I başka türlü yaptı."

"Bana biraz takıntılıydın," diye şaka yapıyor ve gülümsemesi ışıldayan yüzünü avuçlamak için geri çekiliyorum.

Benim yüzümden. O gülümsemeyi oraya ben koydum. Bram'ı ben mutlu ediyorum.

"Hiçbir şeyin bu hale gelmesinden pişmanlık duymuyor musun?" diye soruyorum. "Bir saniyeliğine bile" diye cevaplıyor.

Sanki dünyam kontrolden çıkmış gibi hissetmeyi bırakıyor ve uzun zamandır ilk kez bilinmeyenin korkusuyla değil, hayatın bizim için neler sakladığına dair heyecanla doluyorum.

BÖLÜM 45

I Sloane'u bütün gece göğsümde sıkıca tuttum, şu anda yanımda olmaması fikrine bile dayanamadım.

Max ile bağ kurmasının ne kadar üzücü olduğunu şimdi anlıyorum. Sadece sağlığı için korkmakla kalmadı, aynı zamanda ihtiyacı olan yuvayı da bulamadı.

Ama çıkış saati geldi ve Koç'a takımla birlikte eve gitmeyeceğimi söylemek zorundayım.

Sabahı geçirmek için ideal bir yol değil ama Sloane'un bensiz eve uçmasındansa onunla uğraşmayı tercih ederim.

Sloane'un saçını yıkıyorum. Tanrı'ya şükür tüm malzemelerini kendisi toplamış. Oteldeki battaniye ve çarşaflardan etkilenmediğini söyleyebilirim.

Omega'mın en iyisine ihtiyacı var. Bir dahaki seyahatimizde kendi yatağımızı getirmek için bir not alıyorum.

Ne zaman seyahat edeceğimizden emin değilim, sonuçta o hamile.

"Belki sezon dışında buraya tekrar gelebiliriz," diye öneriyor.

"O zaman çok hamile olacaksın. Sıcaktan hoşlanacağından emin misin?" Duş spreyi üzerinden soruyorum.

Burnunu kıvrıyor ve başını sallıyor. "Belki de değil."

"Eve daha yakın bir yerde kalmalıyız," diyorum ona, elim vücudunun ön kısmında gezinmekten kendini alamıyor.

İçinde bir insan büyütüyor olması bana hâlâ çılgınca geliyor.

Omzunu öpüyorum ve su üzerimize fışkırırken ona sıkıca sarılıyorum.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diye kabul ediyor ve ben de minnettar oluyorum.

"Her ihtimale karşı doktorlarınızın yakınında olmalıyız." "Belki Bar Harbor ya da Maine'de bir kulübe."

"Muhtemelen Beckford'un Vermont'taki kulübesini ödünç alabiliriz," diyorum ve o da onaylayarak mırıldanıyor.

"Küçük bir bebek tatili gibi."

"Bebek tatili de ne?"

"Balayı gibi ama bu sefer bebekle. Bebek gelmeden ya da yeni sezon başlamadan önce sizinle biraz daha zaman geçirmem gerekecek."

Başımı sallıyorum, suçluluk duygusu beni çok etkiliyor. Kollarımda dönüyor ve yüzümü kavriyor.

"Hey, ben babamla birlikte hokey oynayarak büyüdüm. Neye bulaştığımı biliyorum. Yeterince sevilmediğimi hissettiğim hiçbir an olmadı, tamam mı?"

"Ben sadece... bir şeyleri kaçırma fikrinden hoşlanmıyorum. Babam kötü bir adam değildi ama her zaman yanımda değildi."

Elimi tutuyor ve yüzüne doğru tutuyor.

"Sana ikimiz için de yetecek kadar inanacağım.

Tamam mı?" "Tamam," diyorum çünkü şimdilik elimdeki tek şey bu.

Ben kolumu Sloane'un omzuna atmış Koç'a yaklaşırken Max ve Ethan da dahil olmak üzere tüm ekibim lobide bekliyordu.

Kızına şefkatle bakıyor ve hemen iki bağ işaretini çakıyor.

"Sloane? Burada ne işin var?"

Yanakları kızarıyor ve omuzlarını silkip başka tarafa bakıyor.

"Takımla birlikte geri dönemem. Sloane ile birlikte uçmam gerekiyor."

"Tamam," diyor kolayca ve Koç ona bakıyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Başını sallıyor ve babasıyla birlikte uzaklaşıyor. Kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama konuşma boyunca onun duygularını takip ediyorum. Tartışıyor gibi görünmüyorlar, bu da bir şeydir.

Max ve Ethan bana yaklaşır ve Sloane babasıyla konuşurken doğal davranmaya çalışıyoruz.

"İyi mi kötü mü?" Ethan başparmağını onlara doğru iterek "İyi mi kötü mü?" diye soruyor. "Onlar için iyi, bizim için kötü olacak," diyor Max.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorar Beta.
"Demek ki ailelerle tanışma vakti geldi." Bu kesinlikle ilginç olacak.

Applegate'lerin evi temiz, büyük ve New England'a özgü bir şekilde gösterişli.

"Lanet olsun. Sloane'un seni aştığını biliyordum ama yepyeni bir vergi dilimine girerek evlendiğini bilmiyordum," diyor Ethan'ın üvey babası Dave nefes nefese.

Beta arkadaşım hasta babasına evin içinde yardım ediyor.

"Tanrım, baba, normal ol."

"Tamam, eve gidip süslü ev pantolonumu giyeyim," diyor yaşlı adam ve Sloane sırtarak onun yanına geliyor ve yanında yürüyor.

"Kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin Dave," diyor ona.

"Gördün mü, anladı. Bahse girerim bu piçlerin üçünü de parmağında oynatıyorsundur. Dördüncüye ihtiyacın olursa haberim olsun," derken Sloane bizi yemek odasına götürürken ağzından ağır bir nefes çıkıyor.

Yaşlı adamın sandalyesini çekiyorum ve o da oturuyor.

"Bilmiyorum Dave. Sence yetişebilir misin?"

"Kesinlikle denerdim," diyor gülerek ve Ethan inliyor.

"Lütfen baba. Koç zaten kızgın. Lütfen ona başka bir sebep verme."

Oğlunun elini omzundan çeker. "Ben olsam babandan korkmazdım. Sadece söylüyorum," diye fısıldıyor Sloane'a ve onu güldürüyor.

Anneleri odaya girip kızlarına sarılır ve Dave'in elini sıkar.

"Sloane'un bakışlarını nereden aldığını anlıyorum," diyor.

Ethan inliyor ama Sloane'un Omega annesi sadece yaşlı adama sırtıyor ve göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim, siz Ethan'ın babası Dave misiniz?" diye sorar.

"O benim. Sen Willow'sun ve sen de Rosemary'sin," diye onayladı.

"Bram, bize katılacak bir ailen var mı?" Rose Mary soruyor. Göz korkutucu biri, hatta muhtemelen Koç'tan bile daha korkutucu. Sürüsünün erkek Alfa'sının yaptığı gibi duygularını koluna takmıyor.

"Hayır, annem bir süre önce vefat etti. Babam Hollanda'ya geri döndü. Pek yakın değiliz."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor.

Kapı çaldı ve Sloane yerinden sıçradı. "Bunlar Max, Lori, George ve Owen olmalı."

Tabii ki o çıkar çıkmaz babaları odaya giriyor ve kendilerini tanıtıyorlar. Henderson çok daha sakin ama Koç bana ters ters bakıyor. Omega'sı karnını okşayınca hemen duruyor.

Açıkçası şu anda buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim. Bu habere nasıl tepki vereceklerini bilmenin bir yolu yok. Ama Sloane'un incindiği bir an olursa buradan siktir olup gideceğimizi biliyorum.

Max ailesiyle birlikte içeri giriyor ve endişesini hissedebiliyorum. Annesi Dave'den bile daha canlı.

Tanışmalar dostça ve neyse ki hepimiz otururken sessizliğin bir kısmını gideriyor. Sloane yanıma oturduğu için minnettarım ve acaba masada ailesi olmayan tek kişi ben olduğum için mi böyle oldu diye merak ediyorum.

Yemekçiler akşam için yiyecekleri getirirken elini masanın altından kalçama koyuyor.

Lori yanıma yaslanırken Dave sevinçle doluyor.

"Çok süslü, ha?" diyor ve ben de homurdanmaktan kendimi alamıyorum.

"Sonunda hepimizin bir araya gelebilmesine çok sevindim. Sloane'un sürüsünü ve geniş ailesini daha yakından tanımak istiyorduk," diyor Willow neşeyle.

Henderson, sanki adam bize her gün işkence yapmıyormuş gibi Koç'un omuzlarını sıkarak, "Bu da somurtmayı kessin diye söylemiyorum bile," diyor. "Ayrıca, kızımızın evde olmasını özledik."

"Biliyor musun, senin yerinde olsam ben de onlara işkence ederdim," diye araya giren Dave, Koç'un nadiren gülümsemesini kazandı.

"Baba, hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldar Ethan.

"Yani, eminim hepinize 'kızıma dokunmayın' konuşması yapmıştır. Dinlemediğiniz için sizi suçlamıyorum - Sloane'a bakın. Buna rağmen hepiniz dinlemeyecek kadar dik kafalıydınız."

"Artık bunu aştık, değil mi Kristoff?" Willow arkadaşına, bu geceyi berbat etmemesi gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor.

"Doğru. Artık çiftleştiler, bu yüzden her şey birbirlerini daha iyi tanımakla ilgili," diye kabul ediyor Koç, baskı altında olsa da.

"Davetiniz için teşekkür ederiz. Her iki oğlumun da Tilkiler için oynaması ve bu şekilde sürülerini bulmaları büyük bir lütuf oldu. Bu yüzden sonsuza dek minnettarım, George da öyle," diyor Lori karides yemekte olan kocasına.

"Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum. Birlikte olduklarını bilmiyordum," diyor Owen ve Sloane ona inanmayan bir bakış atarak sırtıyor. "Yine de bir baldızım olduğu için çok mutluyum. Sanırım bu beni aynı zamanda senin de kardeşin yapıyor, Nilsen," diyor sırtarak.

Diğer Connery'yi hep sevmişimdir ama şu anda onu biraz boğabilirim.

"Her şey köprüünün altından çok sular aktı. Değil mi baba?" Sloane soruyor, o da kızına bakıp başını sallıyor. Derin bir nefes alıyor ve ben de masanın altından elini sıkıyorum.

Vay anasını. İşte bu kadar.

"Sürümü kabul etmene sevindim çünkü bildiğin gibi artık birbirimize bağlıyız," diyor, bunu gerçekten uzatarak.

"Tabii ki tatlım. Harika bir seçim yaptın. Seninle gurur duyuyoruz," diyor annesi Rosemary, tanışma faslından bu yana ilk kez konuşarak.

"Teşekkürler anne." Sloane derin bir nefes alır. "Böyle düşünmene sevindim çünkü kendimi birlikte hayal edebileceğim başka kimse yok. Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde çok mutluyum."

Koç başını kızına doğru eğiyor. "Ve?" diye sorar, kızının söylemek istediği başka bir şey olduğunu bilmektedir.

"Birbirimizi tanıyabildiğimiz için çok mutluyum çünkü Eylül ayında hepiniz büyükanne ve büyükbaba olmak üzeresiniz."

Kimsenin konuşmadığı bir sessizlik anı yaşanır.

Max'in annesi Lori, oğlunu kucaklayarak ve mutluluk çığlıkları atarak ilk konuşan kişi oldu.

"Lanet bir büyükanne mi olacağım?" diyor, ayağa kalkıp Sloane'a ve bana sarılıyor.

Düşündüğüm kadar rahatsız hissetmiyorum ve onu tamamen destekliyorum.

Dave, Ethan'ın sırtını sıvazlayarak, "Aferin oğlum," diyor.

Sloane'un annesi Willow ağlıyor ama hemen ayağa kalkıp kızının yanına gidiyor ve kollarını ona doluyor.

"Bebeğimin bir bebeği olacak ve umarım Başak burcu olur," diyor onu sevecen bir şekilde kucaklayarak. "İhtiyacın olan her şey için burada olacağım."

Henderson ayağa kalkıp kucaklaşmaya katılarak, "Sloane hiçbir şeyi yarım yamalak yapan biri olmadı," diyor.

İki Alfa ebeveyn biraz soğukkanlı görünüyor.

Koç kızgın görünürken Rosemary düşünceli görünüyor. "Hamile mi?" Koç soruyor.

"Ben de öyle dedim," diye yanıtlıyor Sloane ve ben iç çekiyorum. Buzda hayatımı cehenneme çevirecek.

"Hazır bir paket sözleşmemiz var efendim," diye araya giriyorum ve bana kaşlarını çatıyor. "Son zamanlarda buzda ve buz dışında işlerin gergin olduğunu biliyorum. Ama size üçümüzün de kendimizi tamamen Sloane'a ve bu bebeğe adadığımızı söylediğimde ciddiylim."

"Bu meslekte çocuk sahibi olmak kolay değil," diyor çenesini ovuşturarak. "Çok fazla pişmanlığım var" diyor.

Willow arkadaşının arkasında durur ve omuzlarına sarılır.

Kızını neden oyuncularıyla birlikte istemediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bunun bizim yeterince iyi olmamızla hiçbir ilgisi yok; her şey onun kendisini bir ebeveyn olarak nasıl gördüğüyle ilgili.

"Sen en iyi babaydın," diyor Sloane. "Hokeyi severek, senden ve tüm ebeveynlerimden ilham alarak büyüdüm. En iyi hayata sahiptim. Umarım çocuğumuza senin bana verdiklerinin yarısını verebiliriz."

Sert, laf dinlemeyen Alfa, Koç ayağa kalkıyor ve Omega'ma sarılıyor.

"Yani ben bir pop pop mu olacağım?"

"Sanırım ben pop pop alacağım," diye araya giriyor Dave, hepimiz kahkahalara boğulurken.

Geleneksel olmayabilir ama sanırım sonunda ailemi buldum.

"Medya öğrenmeden önce bu işin önüne geçsen iyi olur," diyor Koç, heyecandan endişeye geçerek. "Çok fazla spekülasyon olduğunu ve Tilkilerin hiçbir yorum yapmadığını biliyorum. Ama eğer hepiniz anlatıyı kontrol etmek istiyorsanız, muhtemelen haberleri kendi şartlarınızla paylaşmalısınız."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ediyorum ama muhtemelen incitici olmadığı sürece söylediği her şeyi kabul ederim. Bu adamın benden nefret etmemesine ihtiyacım var.

Dave'in "Amcık kırbaçlandı," diye mırıldandığını duyuyorum ve bana sadece vahşî bir gülümseme veren yaşlı adama ters ters bakıyorum.

Ethan'ın neden bu kadar baş belası olduğunu şimdi anlıyorum.

"Bunun önüne geçeceğiz ama sanırım bunu şimdilik arkadaşlarımız ve ailemiz arasında tutmak istiyoruz."

Willow tekrar, "Anlaşılabilir, tatlım, senin adına çok mutluyuz," diyor. "Gidip bebek albümlerini çıkarayım."

"Evet, lütfen. Biliyorsun, Max'in kızıl bir büyük büyükbabası var. Belki bu gen geçer," diyor Lori ve herkes bir dakikalığına sessizliğe gömülüyor.

Sloane ve Ethan bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. "Ne olursa olsun, bebek çok güzel olacak."

Sloane'un gözleri yaşlarla doluyor ve bu sezon ilk kez Koç'tan onaylayan bir bakış alıyorum.

Büyük sır artık masadan kalktığı için gecenin geri kalanı daha hafif bir sohbetle geçiyor. Gece ilerledikçe, Koç'un hayatımda görmediğim kadar gülümsediğine yemin edebilirim. Sloane'un hayatınızda olması bunu sağlar.

Başını omzuma yaslayan Sloane'a "İyi iş çıkardın," diye fısıldıyorum.

"İyi iş çıkardık. Ben yoruludum. Artık eve gidebilir miyiz?" Gülümsedim ve başımı salladım. Burası artık onun evi değil.

Onun evi benim yanımda.

BÖLÜM 46

"A Pekâlâ, neye sahip olduğumuzu öğreniyor muyuz?" diye soruyor teknisyen, cihazı Sloane'un karnının üzerinde kaydırırken. "Kesinlikle," diyor sözünü bitiremeden.

Cümle.

"Bakalım," diye yanıtlıyor teknoloji, cihazı hareket ettiriyor ve görüntü almak için düğmelere basıyor. Teknisyen gülümsüyor ve Sloane'a bakıyor. "Bu bir erkek," diyor ve penis olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi işaret ediyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Bir oğlum olmak üzere.

Savunmasız küçük bir bebek bana muhtaç olmak üzere ve benim ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok.

Sloane elimi tutuyor. Aramızdaki bağ sayesinde her birimizi nasıl deşifre edebildiğine dair hiçbir fikrim yok ama bu konuda inanılmaz.

"Bir oğlan," diyor gözleri yaşararak.

Ethan, "Açıkça söyleyeceğim ki ben aradım," diyor.

Teknisyen ultrasonun birden fazla kopyasını çıkarır ve eve götürmemiz için bize verir.

Başını sallayan Sloane'a "Bir sonraki randevunuzu resepsiyondaki kızlardan alın," diyor.

Bana ultrasonun bir kopyasını verdi ve sanırım ilk kez gerçekmiş gibi hissettim.

Tabii ki Sloane yavaş yavaş kendini göstermeye başladı ve daha önce ultrasona girdiğini görmüştüm ama önümdeki görüntü gerçek bir bebeğe benziyor.

Bu lanet olası gerçek. Ve tamamen korkutucu.

Ya berbat bir babaysam ve sabrım yoksa? Ya onlara ayıracak yeterli zamanım yoksa? Ya iş için seyahat ettiğim ve her zaman gelemediğim için kızgın büyürlerse?

"Max, dondurma alabilir miyiz?" Sloane soruyor.

Bram iç geçirir çünkü bu kadını sağlıklı beslenmeye zorlamak neredeyse imkânsızdır.

"Sizinle evde buluşuruz," diyor Bram.

Sloane'un karnını temizlemesine ve banktan kalkmasına yardım ediyorum. "Gerçekten dondurma istiyor musun?" Ona soruyorum.

"Tabii ki dondurma istiyorum."

Gülüyorum ve ayrılıp en sevdiğimiz anne ve pop dükkanına giderken elini tutuyorum.

Tezgâhın arkasında çalışan yeni bir kız var ve biz sipariş verirken biraz gergin görünüyor.

"Ne istiyorsun ufaklık?" Sloane seçenekleri incelemekten önce midesine soruyor. "Waffle külahının üzerine bir kepçe çilek ve karamel alabilir miyim?" diye soruyor.

"Bir fındanda limon şerbeti alayım lütfen."

"Hadi Maxy, biraz yaşa," diyor ve ben ona başımı sallıyorum.

Tezgâhtaki kız siparişlerimizi toplayıp zili çalıyor ve Sloane'la birlikte küçük yuvarlak masalardan birine oturuyoruz. Dondurmasını yerken mırıldanıyor ve nefesi kesiliyor, elimi tuttuğunda neredeyse dondurmasını düşürüyor.

"Hareket ediyor," diyor ve bebeğin ilk tekmelerini hissettiğimde elimi karnına koyuyor.

Eğer daha önce bir kriz yaşadığımı düşündüysem, paniğim on kat artar.

"Hey, konuş benimle," diyor, elimi hâlâ karnının üzerinde tutuyor.

"Ya bu işte berbatsam?"

Bana gülümsüyor ve elimi karnından çekip elimi tutuyor.

"Biliyor musun, kendinden şüphe etme ve bazı şeyleri gözünde büyütme konusunda çok iyisin. Bir koku eşleşmesi olarak bana gösterdiğin her şey, benim bağlandığım Alfa, inanılmazdı. Sen iyi bir adamsın ve harika bir baba olacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Yapabilirim. Ayrıca, sezon dışında bizi ebeveynlik derslerine yazdırdım zaten" diyor rahatlıkla.

İç çektim. "Hiç bebek kucağıma almadım," diye itiraf ediyorum.

"O zaman Charlotte'un evine gidelim. Onunkilerden birini tutabilirsin."

"Hiç bebek bezi değiştirmedim ya da bir bebeği hayatta tutmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Ayrıca sürü hayatını hiç düşünmedin ya da benden önce bir Omega ile birlikte olmadın ve şu haline bak. Bunların hepsi öğrenilebilir, Max. İş yüküne yardımcı olacak üç kişinin daha burada olduğundan bahsetmiyorum bile. Yalnız değilsin ve bir daha asla olmayacaksın."

Öne doğru eğilip dondurmasından bir ısırık almadan önce dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum, bu da onun gülmesine ve benimkinden bir ısırık alarak karşılık vermesine neden oluyor.

"Oh, bu iğrenç," diyor burnunu kıvrarak. "Gerçekten bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Birbirimize sahip olduğumuz sürece yapabileceğimizi biliyorum," diyor gülümseyerek.

Bilinmeyene karşı hâlâ biraz korkum olsa da paniğimin bir kısmı kayboluyor. Her şey benim omuzlarımda değil ve birlikte her şeyi yapabiliriz.

Çok yorgunum ve eve, Sloane'un yanına gitmeye hazırım. Bu akşam maça gelmedi, hamilelik onu yıpratmaya başladı. Bu da bana sezonun bitmesini özletiyor. Playofflara kalmaya ve sezonumuzu uzatmaya odaklanmam gerektiğini biliyorum. Beni yanlış anlamayın, Foxes'u gidebildiğimiz yere kadar götürmek istiyorum ama bu sezon buna hazır olduğumuzu sanmıyorum.

Bu acı bir gerçek. Playofflara kalsak bile ne kadar ilerleyebileceğimizden emin değilim.

Bildiğim tek şey, Sloane'un bizimle zamana, hamile olmanın ve bağ kurmanın tadını çıkarmak için zamana ihtiyacı olduğu.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Şu basın toplantısını bir an önce bitirmek istiyorum. Sloane'un evde yalnız olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor ve kendimi gergin hissediyorum. En azından deplasman maçlarında Ethan'la birlikte güvende ve evde olduğunu biliyoruz.

İkisini düşündüğümde kendi kendime gülümsüyorum. Birlikte her şeyden çok sorun yaratıyor olabilirler ama Ethan onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Birine Ethan'a güvendiğim kadar tamamen güvenebilmek vahşi bir his.

Bram ve ben maç sonrası basın toplantısı için yerlerimizi aldık. Bu gece savunmada çok iyiydik, tek bir pakın bile ağlara gitmesine izin vermedik. Bram omzuma vuruyor ve ben de muhabirlerin olduğu alana bakıyorum - bir şeyler ters gidiyor.

Belki yıllardır medyadan aldığım tepkiler ya da uzun zamandır basınla uğraşmıyor olmamdan kaynaklanıyor ama bu gecenin pek de kolay geçmeyeceğini söyleyebilirim. Koltuğumda daha dik oturuyorum ve ellerimi masanın tahtasına dayayarak kendimi bu akşamki maçla ilgili sorulara hazırlıyorum.

İlk muhabir ayağa kalkarken kameralar kayıtta. Bu Serenity Jade, *Pack Weekly*'den bir muhabir. O neden burada ve ona basın kartını kim verdi?

"Max, harabelere değinmek için eklemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor. Sesi gösterişli ve aşağılayıcı.

Kaşlarım çatıldı ve Bram'e baktım. Sürü sözleşmemiz gelecek sezona kadar resmiyet kazanmayacak ve hamileliğimizi sadece yakın arkadaşlarımız biliyor. Beni kışkırtmaya çalışıyorsa ona bilgi vermek istemiyorum.

Mikrofona doğru eğildim. "Hangi söylentilerden bahsettiğinizden emin değilim."

"*Pack Weekly*'de bugün yayınlanan makaleyi görmedin mi?" diye soruyor ve sanki benim sahip olmadığım bilgilere sahip olmaktan keyif alıyor. Muhtemelen öyledir. NHL'ye katıldığımdan beri o dergi sürekli başımı ağrıttıyor.

"Basında kendimle ilgili haberleri okumama eğilimindeyim çünkü bunlar çoğunlukla dedikodudan ibaret."

Dergiyi çıkardı ve kapağı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben ve Sloane dondurmacıdayız.

"Bu makale sadece Sloane Applegate'e bağlı olduğunuzu değil, aynı zamanda onun hamile olduğunu da iddia ediyor. Bunu doğrulayabilir misin?" diye soruyor.

Mikrofonuna doğru eğilen Bram'a bakıyorum.

"Maç sonrası değerlendirmenin amacının maçı ve hokeyi tartışmak olduğunu sanıyordum, dedikodu paçavraları tarafından bildirilen önemsiz söylentileri değil?"

İşte böyle anlarda Bram Nilsen'i sevdiğimi anlıyorum. Aşkımız biraz kafa karıştırıcı ve alışılmadık olabilir. Ama biliyorum ki o

Ne olursa olsun, arkamı kolla.

"Belki yorum yapmak istersiniz, Bay Nilsen, makalenin geri kalanında sizin de Bayan Applegate'e nasıl bağılı olduğunuz ayrıntılı olarak anlatılıyor. Gerçi siz onun koku eşleşmesi değilsiniz, değil mi?" diye soruyor kapıcı.

Bram'ın parmak eklemleri masaya tutunduğu için bembeyaz. Kadına sadece zihinsel gücüyle onu yok etmek istiyormuş gibi bakıyor.

Koç hemen basın sahnesine çıkıp bir mikrofon kapıyor.

"Hokey sporuyla gerçekten ilgili eğitimli sorularınız yoksa, stadyumumdan defolup gitmenizi öneririm," diyerek kadına dik dik bakıyor.

"Ya da belki kızınızın oyuncularınızla yatması ve bağ kurmadan önce hamile kalması hakkında yorum yapmak istersiniz. Kaynaklar onun bağlanma işaretlerini yakın zamanda aldığını gösteriyor ama-

"Bu konuşmanın ne kadar uygunsuz olduğu konusunda yorum yapmak istiyorum. Bir Omega'nın vücuduyla ne yaptığı ya da yapmadığı hakkında yorum yapmak ne kadar iğrenç. Kızım ve benden önce mükemmel sporcular ve erkekler olan bu adamlarla olağanüstü gurur duyuyorum. Aptalca soru diye bir şey yoktur derler ama siz onların yanıldığını kanıtladınız. Lütfen çıkış yolunu görün ve basın rozetinizi teslim edin. Şimdi, bu akşamki maçla ilgili gerçek sorular varsa, onları yanıtlamaktan mutluluk duyarız," diyor Koç kendinden emin bir şekilde, Serenity güvenlik tarafından sürüklenerek götürülürken.

Bram ve ben birbirimize bakıyoruz.

Koç'un bağlandığımızı kabul etmesi ve bebek için heyecan duyması başka bir şey. Ama o adam hiç beklemediğim bir şekilde bizi savundu.

Soruların geri kalanı maçla ilgili. Koç Applegate kollarını kavuşturmuş hepsine bakarken tüm muhabirler tir tir titiyor.

Basın toplantısı biter bitmez Koç bizi kenara çekti.

"Eve git ve Sloane'un iyi olduğundan emin ol. Makaleyi çıkardım," diyor yüzünü buruşturarak. "İlişkinize ya da Connery'nin geçmişteki ilişkilerine ışık tutmuyor."

"Ben artık o adam değilim," diyorum utanarak.

"Bunu biliyorum. Sloane bunu kesinlikle biliyor. Hâlâ burada olmanızın tek nedeni, bu sezon sizi daha iyi bir hale getirmek için

daha iyi görünüyorsun," diyor Koç.

"Durum ne kadar kötü?" Bram sorar ve Koç ona telefonunu uzatır.

İkimiz de benim ve Sloane'un dondurmacıdaki görüntümüze bakıyoruz, elim karnında.

"Rosemary o dondurma dükkânının başına üşüşecek ve resmi hangi küçük pisliğin sattığını bulmaya çalışacak," diyor Koç ve ben de okurken başımı sallıyorum.

Kötü yazılmış, spekülatif ve saçma.

Av Tüfeği Paketi

Serenity Jade tarafından

Aylardır New Haven Foxes'ta bu sezon neler olup bittiğine dair spekülasyonlar yapıyoruz. Bram Nilsen, Max Connery, koçun kızı ve maskotun bir ilişkisi mi var?

Bu muhabirin haberi var.

Sert bir kış akşamında sıradan bir dondurmanın tadını çıkarırken görülen Max Connery ve Sloane Applegate'ten başkası değil.

Muhtemelen çoğunuz Max Connery'yi Pack Weekly'deki birçok yazısından tanıyorsunuzdur. Kendisi genellikle ayın lezzetiyle öne çıkar. Ancak görünen o ki yeni favori lezzeti yasak meyveler.

(Max'in diğer kadınlarla çekilmiş fotoğraflarından oluşan kolaj)

Ama eski playboy yuva kuruyor olabilir mi? Güvenilir kaynağım evet diyor, ama sadece koçun kızı hamile olduğu için değil, aynı zamanda kalecinin koku eşleşmesi olduğu için.

O tesisteki suyun içinde ne var?

Hatırlarsanız geçen sezon Connery'nin kardeşi Owen Connery, Foxes'ta kaleci olarak oynayabilmek için ünvanını gizlemişti. Şu anda takımın yarı zamanlı personeli ve eski kaptan Alexi Bandnin ve onun kokusu ile eşleşen Piper Blake ile resmi bir pakette yer alıyor.

Bu da bizi şu soruya götürüyor: Bir zebra çizgilerini değiştirebilir mi? Max Connery bu Omega'ya sadık kalabilecek mi? Yoksa bu Foxes'la uzun vadeli bir sözleşme yapmak için bir boşluk mu?

Bu uzun süreli muhabirin tek bildiği, her şeyin şüpheli görüldüğüdür. Kayıp oyunlar, spekülatif araba kazası ve şimdi de gizli bir hamilelik mi?

En iyi tahminim Max'in zor bir duruma düştüğü ve artık kendini kurtaramayacağı yönünde. Özellikle de Max'le ilgili

sürü sözleşmeleri. Tahminimce iki alfa kimin baba olduğunu bulmak için kapışıyor.

Anketime katılarak babanın kim olduğunu ve Connery'yi yeni bir tatlıyla görmemize ne kadar zaman kaldığını tahmin edin.

"Ne oluyor lan?" Bram, Koç'a telefonu geri verirken tıslıyor. "Bu nasıl yayınlandı?"

Koç telefonunda bir şeyler yazıyor. "Rosemary zaten gazeteden tam bir redaksiyon ve özür bekliyor."

Sanırım yüksek mevkilerde kayınpederin olması işe yarıyor.

"Sloane'dan haber aldınız mı?" Koç soruyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Git hallet. Ben hallederim."

Bram ve ben eşyalarımızı alıp Ethan'la garajda buluşuyoruz. Arabaya yaslanmış bizi bekliyor ve ısıklık çalıyor.

"İnsanların babanın kim olduğunu düşünme konusunda yüzde on farkla kazanıyorum. Benim adım değil maskot yazıyor ama kabul ediyorum."

Bram gözlerini devirir.

"Oh, hadi ama. Öncelikle, telefonunda tüm bu saçmalıkları engellemişsin ve böyle saçmalıklara inanmaz," diyor Ethan.

"Evet, telefonundan çıkarmak zorunda kaldık çünkü hepsine bakıyordu. Benim ve ondan önce becerdiğim tüm kadınların kolajını görünce pek mutlu olacağını sanmıyorum."

Ethan yüzünü

buruşturur.

"Kahretsin," diye

tıslar.

"Evet, kahretsin," diye onaylıyor Bram eve dönerken ve ben Omega'mı ne halde bulacağımı merak ediyorum.

BÖLÜM 47

W Hamilelik hormonlarını kim icat ettiyse en kötü şeyleri hak ediyor.

Basın toplantısı biter bitmez Ethan'ın iPad'ini aldım ve *Pack Weekly*'deki makaleye baktım.

Serenity Jade'in gazetecilik dersi alması gerekiyor çünkü makale berbat. Hamileliğimi kesinlikle böyle duyurmak istemezdim. Ve Max'in diğer kızlarla olan fotoğraflarına ağlıyor olabilirim.

Benden önce olduğunu biliyorum; beni asla aldatmayacağını biliyorum.

Ama yine de.

Ellerini başka kadınların üzerinde görmek beni suç işlemeye hazır hale getirdi. Ama hamile olduğum ve şiddete meyilli olmadığım için derme çatma yuvamda muzlu puding yiyip ağlıyorum.

Kimse muzlu puding yerken ağlamamalı.

Sadece kontrolün bende olduğu bir zaman istedim. Yeni oluşturduğum sürünün ve şu anda bu aptal makale yüzünden beni ağlatan yetiştirdiğim insanın tadını çıkarabileceğim bir yer.

Resimlere tekrar bakarken burnumu çekiyorum. Ne zaman bu kadar mazoşist oldum?

Babam haklıydı. Her şeyin önüne geçmeli ve kendi açıklamamızı yapmalıydık. Adamın duygularını şimdilik bir kenara itmeye çalışıyorum, her ne kadar bağ boyunca beni zorluyor olsalar da.

Çoğu öfke ve endişe.

Gözyaşlarımı siliyorum, üzüntümle dolup taşmalarından nefret ediyorum.

Tanrım, ağlamaktan çok yoruldum. Muhabirlerden ve dedikodulardan çok yoruldum. Başka bir paket sözleşmesinin potansiyeline takıldılar ve akıllarını kaybettiler. İnsan ahlakına ne oldu?

Sürümün eve gelmesini beklerken milyonlarca kez izlediğim bir diziye geçiyorum. Amacım, beni burada acınası bir halde bulduklarında tam bir karmaşa içinde olmamak.

Ne yazık ki başarısız oldum.

Aşağı iner inmez beni hıçkırı hıçkırı ağlarken buldular.

Max yanıma ilk gelen oldu ve yuvaya tırmanmaya çalıştı.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim ona.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, hızla soyunuyor ve yanıma sürünüyor.

"Bütün o muzlu puding tepsisini mi yedin?" Ethan soruyor ve ben de daha fazla hıçkırıyorum. Ona biraz ayırmalıyım. Gözleri kocaman oldu ve saçlarımı okşadı. "Sorun değil. Normal miktarda muzlu puding yedim," dedi ki bu bir yalandı. Lanet bir parti tepsisiydi.

"O makalenin tamamının saçmalık olduğunu biliyorsun," diyor Max. "Biliyorum," diye burnumu çekiyorum. "Ama bu okunmasının kolay olduğu anlamına gelmiyor."

"Hiç okumamalıydın," diyor Bram, bu da benim yine kendimi kaybetmeme neden oluyor.

Ethan onu azarlayarak, "Aferin sana," der.

"Tüm cihazlarını engelledim. Senin iPad'in onda," diyor Bram ona. "Yani bu benim suçum mu?" Ethan karşılık verir.

Max gözyaşlarımı silerken, "Anketi sen kazanıyorsun," diye ekliyorum. Ethan gülüyor, bu da beni gülümsetiyor.

"O pisliğin seni etkilemesine izin verme. Kendimi sana ve bu sürüye adadım.

Bu benim tüm hayatım," diyor karnımı okşayarak.

"Şu anda bebekten çok muzlu puding gibi," diyorum ve o da gülümseyip beni dudaklarımdan öpüyor.

"Babanın onun kışını kapattığını gördün mü?" Max bunu söyler ve üzüntüsü gerçekten kaybolmaya başlar.

"Gerçekten yaptı."

Ethan, "Annen de şimdiden herkese dava açmış gibi görünüyor," diye ekleyince sırtıttım.

"Annem onları mahvedecek," diyorum sırtarak.

Bram son beş dakikadır yaşadığım duygu değişiminden dolayı şaşkın görünüyor ama ellerini kalçalarına koyuyor.

"Yiyecek daha önemli bir şeye ihtiyacınız var. Senin için ne getirebilirim?"

Elimi uzatıyorum ve o da iç çekiyor. Soyunup yuvaya geliyor, Max önümü tutarken o arkamda yatıyor.

"Mırıldanıyor," diyorum ve o da iç çekiyor. Ama göğsünün sesi ve hareketi beni rahatlatırken göğsü eski bir motor gibi çalışıyor.

Max'in parmakları yüzümü nazikçe okşuyor ve kokularının beni rahatlatmasına izin veriyorum. Bileklerini kavrayıp elini öperken suçluluk duygusunu hâlâ hissedebiliyorum.

"Buna inandığım için üzölmüyorum. Senin nasıl bir Alfa olduğunu biliyorum Max. Sadece her şeyin kontrolömden çıkmasından bıktım. Ve geçmişteki görüntöler beni özmüş olabilir," diyorum ona.

Max, "Ellerinde bu kadar çok görüntü olduğu ve seni incittikleri için üzgünüm," diyor ve ben onun üzüntüsünü ve suçluluğunu hissedebiliyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, Bram'in mırıltıları hâlâ sırtımı gümbürdetiyor. "Karşılık vereceğiz."

Ethan yatağın üzerinde zıplayıp tüm vücutlarımızın hafifçe kaymasına neden olurken gözleri kocaman açılıyor.

"Aklında nasıl bir şeytani plan vardı, tatlım?" Ethan soruyor.

"Dolandırıcı olanlar. Ama şu anda kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım var," diyorum.

Hafif bir dudak bükme.

Gözyaşları beni ne kadar çabuk terk ettiyse, sürüm tarafından sahiplenilme ihtiyacı o kadar güçlü.

"Seni daha iyi hissettirecek şey nedir, küçük Omega?" Bram soruyor, sert siki kıcıma bastırırken bir elini kalçama dolayarak amımı avuçluyor.

"Sen ve Max seks yapabilirsiniz. Bu beni daha iyi hissettirir," diyorum.

Max bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "İki Alfanızı birlikte görmek ister misiniz?"

Ethan ve ben aynı anda "Evet," diye cevap veriyoruz.

Ethan dizlerimin üzerine çökmeme yardım ederken iki alfa da önce bana sonra birbirlerine bakıyorlar. Aralarındaki ilişki karmaşık.

Birbirlerinden etkilendikleri çok açık ama ilişkileri dostluk ve sürünün bir bütün olarak kalmasını sağlamak üzerine kurulu. Kendilerini fiziksel olarak ifade ettiklerini görmek beni neden bu kadar sersemletiyor bilmiyorum ama bu bana keyif veriyor.

Bram, Max'in yüzünün yan tarafını tutup dilini ağzına götürdüğünde hemen ıslanıyorum.

Ethan arkamda oturuyor, göğüslerimi okşuyor.

"Kahretsin, bunlar gittikçe büyüyor. Tanrım, seni böyle seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma, boğazımı öpüyor ve bir eliyle göğsümü yoğururken vücudumda aşağı doğru kayıyor.

Bram ve Max'i izlerken inliyorum ve ağırlığımı ona yaslıyorum. İkisi de şimdi daha umutsuzca öpüşüyorlar.

Bram ilk hamleyi yapar, elini Max'in boxer'ından aşağı kaydırır ve sikini yumruklar.

İsa.

"Çok ıslaksın. Çünkü bize sahip olduğunu biliyorsun, Sloane. Ne isterlerse yazabilir ya da söyleyebilirler. Ama biz kime ait olduğumuzu biliyoruz."

Sözleri Ethan'ın parmaklarının müstehcen miktarda kayganlaşmasına neden olur.

"İşte böyle. Elime boşalmanı sevdiğimi biliyorsun," diyor ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Destek için onun bedenini kullandığımda kalçalarım titriyor. Parmakları durmuyor ve ben de Bram ve Max'in birbirlerine dokunma şekillerine bakmaktan vazgeçmiyorum.

Onlar benim ve biri aksini söylerse lanetleneneceğim.

Ethan omzumu öpüyor, parmak uçları klitorisimin üzerinde geziniyor ve her dokunuşta içime bir ürperti gönderiyor.

"Lütfen seni becermeme izin ver," diyor ve külotumu indirmeye yardım ederken inliyorum.

Alfaların ikisi de birbirlerine dokunuyor ve bu her ne kadar hoşuma gitse de onların da bana dokunmasına ihtiyacım var.

Max'in sert, ağlamaklı sikini ağızma sokmadan önce elimi Bram'inkinin üzerine koyarak dört ayak üzerine kalkıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye tıslıyor ben onu boğazımdan aşağı alırken.

Ethan beni arkamdan sikerken Bram'a mastürbasyon yapmayı bırakmıyor.

Ateşim yok ama yine de hepimiz buradayız, böyle birlikteyiz. Tek istediğim buydu.

Ethan'ın kalçaları beni sikerken kışıma çarpıyor, yavaşlamıyor ve tam da ihtiyacım olan şey bu.

Bir iddia.

Max'in bir eli saçlarımda, diğer eli de Bram'e mastürbasyon yapıyor. Max'e geri dönmeden önce Bram'in sikinin ucunu yalayabilmek için hafifçe kayıyorum.

"Ne kadar iyi bir küçük Omega. Alfa'nın sikinin tadını beğendin mi?" Bram soruyor.

Max'in boyundan çekilip Bram'e kendi tadına bakması için yeterli alan verdiğimde bu bir meydan okuma gibi görünüyor, ki öyle de yapıyor.

"Kahretsin," diyor Max, diğer Alfa onu emerken Bram'in kafasının arkasını kavırıyor. "Siktir. Boşalacağım," diyor.

Bram durmuyor ve Max orgazmını inlerken kalçaları sıkılıyor. İşi biter bitmez Bram'in ağzı benimkine yapışıyor. Tadı kendisinin ve Max'in salgısının bir karışımı gibi, bir daha asla alamayacağımı düşündüğüm bir tat.

Ethan beni arkamdan sikerken ağzına doğru inliyorum, hızı artıyor ve dirseklerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum.

Akşamki ikinci orgazmımda yatağın içinde nefes nefese kalırken kimin elinin klitorisimle oynamak için kalçalarımın arasına girdiğinden emin değilim. Ethan'ın etrafına sarıldım, yatağın içine salıverildiğimi haykırırken amım onun etrafında çırpınıyor.

Geri çekildiğimde, Bram ağzına boşalırken Max'in iyiliğe karşılık verdiğini görüyorum.

Yan yatarken dudaklarımı yalıyorum ve Ethan arkamdan bana sarılıyor.

Ethan, "Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim," diyor.

İki alfa yatağa yığılırken Bram nefesini tutmaya çalışıyor.

"Sana hayatta analdan daha fazlası olduğunu söylemiştim," diyorum ve ikisi de nefeslerini tutarken gülüyorlar.

Bram burnundan nefes alıyor, iri ön kolu yüzünün üst kısmını kapatıyor. "Akşam yemeği için hâlâ gerçek bir şeyler yemen gerekiyor."

"Anı mahvediyorsun," diyorum Ethan'a daha sıkı sarılarak. "Birkaç saat içinde uyanacaksın ve açlıktan ölüyor olacaksın," diyor Bram.

Tartışmaya çalışıyor, ben de başımı sallayıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

Aslında birkaç saat sonra açlıktan uyanıyorum.

Çantam ve ben farklı fotoğraflar için poz verirken fotoğraf makinesinin deklanşörü hızla tıklıyor.

"Sanırım şansımızı denedik," diyor fotoğrafçı.

Başımı sallıyorum ve Cassie Escobar'ın karşısındaki kanepeye otururken Max elimi tutuyor. *New Haven Times*'ın yaşam tarzı bölümünün baş muhabiri.

Saçmalamıyor ve sansasyonel medyayı değil, gerçekleri seviyor. "Ee," diyor gülümseyerek. "Hikâyenî dinleyelim." Ona gerçeği anlattık.

Puck Around ve Öğrenin

Cassie Escobar tarafından

Pack Nilsen'den başkasıyla özel bir röportaj yapacak kadar şanslıydım. Doğru, ilk kez burada duydunuz. Medyayı kasıp kavuran al- leged sürüsünün resmi bir sürü adı var, devlete kayıtlı olduklarından ve Bram Nilsen ile Max Connery'nin gelecek yıl Foxes ile bir sürü sözleşmesi imzalayacaklarından bahsetmiyorum bile.

Buraya sürü sözleşmelerini ya da bir karar için fikir birliğinin ne olduğunu tartışmak için gelmedim. Bu sürüyle tanışırken yapmak istediğim şey, neyin gerçek olduğunu ve medyada neyin sansasyonel olduğunu öğrenmektir.

İlişkiniz ne zaman başladı?

Sloane: Her biri ayrı zamanlarda başladı. Bram'e itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir aşıktım ama sezonun başında ciddi bir ilişkimiz oldu. Ethan hemen aşık olabileceğiniz insanlardan biri ve ben de oldum. Max'e gelince, o arkadaştan sevgiliye ve koku eşleşmelerinin bir kombinasyonu.

Baban bu ilişki hakkında ne düşünüyor?

Sloane: İnanılmaz derecede destekleyici.

Bram: Bize fazladan alıştırma yaptırmadığı sürece.

Hamilelikle ilgili söylentiler doğru mu?

Max: Bunlar çok doğru ve önümüzdeki sonbaharda oğlumuza kavuşacağımız için son derece heyecanlıyız.

Ethan: İnanılmaz heyecanlı.

Bram: Çocuğumuzun annesi Sloane olduğu için çok şanslıyız.

Babalık testi yaptırarak mısınız?

Sloane: Kesinlikle hayır.

Geçirdiğiniz trafik kazasından sonra ortalıkta pek çok söylenti dolaştı. Düzeltmek istediğiniz bir şey var mı?

Bram: Aracı ben kullanıyordum ve gerçekten de tam anlamıyla korkunç bir kazaydı. Ethan'ın kazayı atlatabildiği için çok minnettarım.

Sloane çok çabuk çıktı ve ben hayatımı Max'e borçluyum.

İkinizin geçmişte çalkantılı bir ilişkisi oldu.

Hepsi özöldü mü?

Max: özölmekten de öte. Biz farklı adamlarız; daha iyi adamlarız.

Bu arada, bu söylentilerden önce imajınız pek de parlak değildi. Değişmediğinizi düşönen insanlara ne diyorsunuz?

Max: Bunun çoğunu Ethan ve Sloane'a borçluyum. Foxes'a takas edildiğimde, bu boşluğu geçici ilişkilerle doldurmayı bırakmam gerektiğini biliyordum. İnsanlarımı buldum ve asla arkama bakmayacağım.

***Pack Weekly*'yi siz ve sürünüz hakkındaki tatsız makaleleri nedeniyle dava ettiğiniz doğru mu?**

Sloane: Etrafta (küfür) dolaştılar ve öğrendiler.

Pack Nilsen ile oturup konuştuktan sonra bir şey iyice netleşti. Her zaman okuduğunuza inanmayın. Ve gerçekler kurgudan çok daha önemlidir.

BÖLÜM 48

ETHAN

"I Burası Vermont. Bu kadar sıcak olmamalı," diyor Sloane paytak paytak kanepeye doğru yürürken.

Pack Hodges bir haftalığına kulübelerini kullanmamıza izin verdi.

Fikir haklıydı ama Sloane hamileliğinde pek bir şeyden zevk alamayacak kadar ilerlemiş durumda.

Ayaklarının dibine oturup bileklerini ovuyorum. "Sen bir meleksin, teşekkür ederim."

"Haberlerim var," diyorum ona, daha fazla içimde tutamayarak.

"İyi haber mi?" diyor, yüzüne dökülen bir saç telini iterek.

"Çok iyi haberlerim var. Ben, yani Tilki Finnegan NHL'de yılın maskotu ödülüne aday."

Sekiz aylık hamileyken olabildiğince hızlı bir şekilde doğruluyor ve ağlayıp kollarını bana dolamadan önce bana göz kırpmıyor. Gözyaşları Sloane ile her gün ortaya çıkıyor, bu yüzden hepimiz buna alıştık.

"Seninle çok gurur duyuyorum."

"Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

"Çok doğru," diyor ve ben gülüyorum ve geri çekilip yüzünü avuçluyorum. "Ciddiyim. Başka hiç kimse maskotun nasıl görüldüğünü ya da

çevrimiçi olarak temsil edildi. Ona yeni bir görünüm kazandırmama ve onun için doğru kişiliği oluşturmama yardımcı oldunuz. Buraya tek başıma gelemezdim."

"Yapabilirdin. Ben sadece çok daha hızlı ilerlemesini sağladım" diyor.

Yuvarlak karnını okşuyorum ve gömleğinin üzerinden göbeğini öpüyorum. Küçük adam yüzüme hızlı bir tekme atıyor, bu da Sloane'un irkilmesine neden oluyor.

"Dev gibi. Dışarı çıkabileceğini sanmıyorum," diye yakınıyor. "Kocaman adamlarla zina yapmak zorunda kaldım ve başıma gelen bu."

"Bence o normal boyutlarda; sen sadece küçüksün."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor ve tekrar kanepeye uzanıyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Max yiyecekleri kaldırırken söylüyor. "Doğum yapmak için," diye yakınıyor Sloane.

"Doğum kılavuzu ve vizyon panosu üzerinde çalışmak ister misin?" Ona sordum. Bana bir kaşını kaldırıp iç geçiriyor. "Kahretsin, buna bile hazır değil misin?"

"Sadece tekrar rahat hissetmek istiyorum."

"Neye ihtiyacın varsa tatlım," diyorum ona.

"Doktorunuz ya da Alfa tarafından veto edilen faaliyetler hariç," diye bağıyor Bram koridorun aşağısından.

Sloane gözlerini deviriyor ve dirseklerinin üzerinde kayarak bana sırtıyor. "Ödüllü maskot Ethan Heart, Omega'sının üzerine çıkmak ister mi?" diye soruyor.

Güldüm. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Onu son yemeğimmiş gibi yiyorum ve hemen ardından kendinden geçiyor. Ben şanslı bir adamım.

Ter içinde kalan Sloane, "Bunu yapamam," diyor.

Max ve Bram paniklemiş görünüyorlar. Bram her zaman ne yapacağını, onu nasıl sakinleştireceğini bilir. Ama çok acı çekiyor. Çok uzun süredir doğum yapıyor.

"Korkuyorum. Tekrar deneyebilirim. Yapabilirim," diyerek doktora yalvarmaya çalışır.

"Üzgünüm, bu artık bir seçenek değil," der ve Sloane susar, başını sallarken gözyaşları yüzünü çizer.

Bram ve Max onun saçlarını okşuyor ve ellerini tutuyorlar ama ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlar.

Max'in yanında duruyorum ve kızarmış yanaklarını okşuyorum.

"Hey, tatlım. Yakında oğlumuzla tanışacağız. Çok iyiydin. Çok iyiydin. Çok büyük ve kendi kendine çıkmıyor, bu yüzden seni sezaryen için geri götürmeleri gerekiyor."

Başını avuçlarımda içinde ileri geri sallıyor, ben de elmacık kemiklerini okşuyorum.

"Uzun bir gün olduğunu biliyorum. Yorgun olduğunu biliyorum. Sen çok güçlüsün, Sloane. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Tatlım, bunun senin planın olmadığını biliyorum. Bu şekilde doğurmak istediğini biliyorum ama seni geri götürmek zorundalar," diyorum ona.

"O haklı," diyor Bram. Sözlerim onu kendi korkusundan tokatlamış olmalı. Başının yan tarafını öpüyor. "Bunu yapabilirsin, *Liefje*. Her zaman yanında olacağız."

"Hepsi senin suçun," diyor ve hem Bram'in hem de Max'in gözleri büyüyor. "Sen bu kadar büyük olmasaydın, bebek de bu kadar büyük olmazdı," diyor burnunu çekerek.

"Özür dilerim bebeğim. Haklısın," diyor Max, sadece onun yıpranmış öfkesine katılıyor.

"Tamam," diyor burnunu çekerek. "Tamam."

İhtiyaç duyulan tıbbi personeli getirdiklerinde doktor rahatlamış görünüyor ve bizi sterilize edip hazır hale getiriyorlar. Ameliyat odasına alınmak üzereyken kalbim dakikada bir milyon kez atıyor.

Sloane kadar kısa boylu ama daha kıvrımlı, pembe önlüklü b i r hemşire eliyle bizi durduruyor.

"Şu anda hissettiğiniz korkutucu duygular ne olursa olsun, onları yatıştırmanız gerekiyor. İçerideyken en sakin ve mutlu duygulara ihtiyacı var. Hâlâ panik halinde ve mümkün olduğunca sakin olmasına ihtiyacımız var."

"Bunu yapabiliriz," diye onaylıyor Bram açık mavi önlüklü elbisesi ve patikleriyle.

Kapıyı açarken bize başıyla selam veriyor ve hepimiz Sloane'un başının yanında toplanıyoruz. Ben saçlarını okşarken kurumuş gözyaşları yüzünü çiziyor.

Max onun yanağını öpüyor ve Bram'in eli neredeyse benimkinin üstüne geliyor. "Bunun Sloane'un hamilelik kılavuzunda olmadığını biliyorum. Ama sen harika gidiyor."

Hafifçe titriyor gibi görünüyor ama başını sallıyor. "Daha ne kadar sürecek?" diye soruyor.

"Çok uzun sürmez," diye onaylıyor doktor.

Bir yanım kağıt perdenin arkasından bakmak istiyor ama bu travmaya ihtiyacım yok. Bunun yerine, her korkutucu an geçerken burada Sloane ile oturuyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diyor Max ona.

Sloane hızla göz kırpmıyor ve sanırım sakın kalmaya çalışıyor. Kahretsin, çok güçlü davranıyor. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama oğlumuzu dünyaya getirmek için soğukkanlılığını korurken, hissettiğim tek şey dolu.

Doktor oğlumuzu kaldırdığında keskin bir ağlama sesi duyuldu ve Sloane tekrar ağlamadan önce yüksek sesle bir nefes verdi.

Hava yolunu açıp göbek bağına klemplerken hemşire, "Oh, kocaman sağlıklı bir çocuk," diyor.

Sarılmış oğlumuzu Sloane'un yüzüne yaklaştırmak hepimiz bir şekilde Sloane'a dokunuyoruz.

"Merhaba," diyor usulca ona.

Küçük yüzünü çimdikleyip etrafına bakınırken onun sesiyle çabucak sakinleşiyor.

"Çok güzel," diyorum ona.

"Mükemmel," diyor Max.

Ve hepimiz arasında Bram, birkaç damla gözyaşı akmasına izin verirken ve yumuşak yenidoğanımızın yanına dokunurken kendini tutamayan kişidir.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Sloane'un başına bir öpücük kondurarak. "O gerçekten burada," diyor Sloane şaşkınlıkla.

Doktorlar çalışıyor ama sanki burada küçük, samimi bir an yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

"O gerçekten burada," diye onaylıyorum ve o da yüzünü bebeğe yaklaştıyor.

"Pekâlâ babalar, ikiniz benimle ve küçük adamımızla gelin, biriniz de biz onu odaya dönmeye hazırlarken annemle kalabilir."

Max, Sloane'un saçlarını okşayarak, "Ben kalacağım," diyor.

Hemşire bebeği temiz küçük bir beşiğe koyup odaya geri iterken Bram ve ben ikimiz de başımızla onu onaylıyoruz. Orada birkaç şey daha yapıyor.

Bram Sloane'un ailesini ararken her şeyin fotoğrafını çekiyorum ve babama bir mesaj gönderiyorum.

Sloane'un doğum için ne istediğine dair tüm protokolü zaten biliyoruz ve yakın ailesinin doğumdan sonra hastanede olmasını istedi. Arkadaşlar eve döndüğümüzde olacak.

Bram bir kolunu omzuma atıyor ve şu anda sorumlu olduğumuz küçük insana bakarken beni sıkıyor.

"Vay anasını. Biz babayız," diyor ve ben de onun kalçasına benimkiyle vuruyorum.

Kısa bir süre önce Bram benim kim olduğumu bile bilmiyordu ama şimdi bu dünyada en çok güvendiğim insanlardan biri. Şimdi birlikte bir çocuğumuz var. Hayatın sizi ihtiyacınız olan insanlarla doğru zamanda buluşturması ne kadar çılgınca.

Sloane ve Max odaya geri getiriliyor ve ben bebeği dikkatlice kucağıma alıyorum. Muhtemelen hayatımın en korkutucu anıydı. Benden daha küçük çocukların yanında büyüdüm ama bir bebek bambaşka bir şey.

Onu Sloane'un kollarına bırakıyorum ve o da üçümüze bakmadan önce uzun bir süre ona bakıyor.

"Bizde hiçbir şey planlandığı gibi gitmez, değil mi?" diyor bebeğin şapkasını çıkarıp yumuşak sarı saçlarını okşamadan önce. Çok fazla saç yok ama kesinlikle var.

"Arie hakkında ne düşünüyorsun?" diyor Bram'a bakarak. "O 10 pound, *Lieffe*. Ona Arie adını veremezsin," diyor Bram.

Homurdanıyor ve küçük adama dönüp bakıyor, oysa gerçekte, sanırım yeni doğanlar söz konusu olduğunda o kadar da küçük değil.

"Güçlü bir isme ihtiyacı var," diyor Bram.

"Tüm isimlerinizin bir kombinasyonu hakkında ne düşünüyorsunuz?" Kaşlarımı çatarak diğer adamlara bakıyorum ve Sloane dudağını ısırıyor. "Braxton," diye fısıldıyor. "Bram, Max ve Ethan. Biliyorum sonu açık ve bir değil, ama oldukça yakın."

Üçümüz birbirimize baktık. Oğluna hepimizin adını vermek istiyor.

Max oğlumuzu bakarak, "Bence bu güçlü bir isim bebeğim," diyor. "Onu kucağıma alabilir miyim?" Kadın başını sallıyor ve Max yutkunuyor. "Oturabilir miyim ve biri onu bana verebilir mi?"

Bram boğazını temizler ve Braxton'ı kaldırır. "Kısaca Brax mı?" diyor, başını sallayan Sloane'a bakarak. "Brax Nilsen, üçüncü nesil bir hokey oyuncusu. Bram Nilsen, Max Connery ve Ethan Heart'ın oğlu ve efsanevi Kristoff Applegate'in torunu. Çok ilerleyeceksin," diye bebeğe mırıldanıyor.

Bram bebeği Max'e verirken Sloane çılgınca gülümser.

Max biraz paniklemiş görünüyor. "Bunu doğru yapıyor muyum?"

"Evet, sadece başını destekleyin. İşte böyle." Sloane yatağa daha fazla sokulurken onu alkışlıyor ve ben de yatağının yanına geliyorum.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Tek başıma koca bir suşi teknesi ve bir Dr. Pepper," diyor.

"Bunu yapabilirim. Babamı da alıp buraya getirsem sorun olur mu?"

"Elbette," diyor elimi sıkıca sıkarak.

Kocaman bir torba suşi, altılı bir paket Dr. Pepper ve hasta babamla hastaneye döndüğümde, oda ailemle doluydu.

Henderson ve Kristoff Braxton'ı tutarken Sloane'un annesi onu kontrol ediyor.

Max babamın oturabilmesi için ayağa kalkıyor ve o bana bakarken ben de yürütecini taşımasına yardım ediyorum.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin oğlum. Şimdi bu da ikinci en iyi şey," diyor ve Sloane'un yemeğini bırakıp paketi Kristoff'tan babama aktarırken gözlerimin altını silmemi sağlıyor. "Kahretsin," diyor boğazı düğümlenirken. "O çok güzel, Sloane."

Sloane ağzında bir somon rulosuyla sırıtıyor ve cevap vermeden önce yutkunuyor.

"Teşekkürler Dave."

"Hayır, cidden. Bu çocuk tamamen sen, bu pisliklerin hiçbirisi değil. Doğurganlık testine gerek yok. Tertemiz bir gebe kalma."

Babam torununa bakarken o gülüyor. "Adı ne?" diye soruyor.

"Braxton," diye cevap veriyorum.

Babam kaşlarını çatıyor ve bebeğe fısıldıyor. "Hem yakışıklı olup hem de iyi bir isme sahip olamazsın. Hepimizin güçlü yönleri var."

Neyse ki başka kimse onu duyamıyor ve ben de ona bunu söylemeyeceğim.

Babamın yanına oturdum ve bebeğin battaniyesini biraz hareket ettirdim. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Muhtemelen sana yeterince söylemediğimi biliyorum.

Çocukken sana çok yüklendiğimi biliyorum ama bunun nedeni senin ne kadar inanılmaz biri olabileceğini bilmemdi. Sen onun gibi değilsin ve bunu hatırlamanı istiyorum. Eğer benden bir şey hatırlamıyorsan, bunu hatırlamanı istiyorum. Sen onun olmak istediğinden çok daha iyi bir adamsın. Güzel bir ailen var ve kendi başına bir şeyler başardın. Seni seviyorum Ethan," diyor.

Ona nazıkçe yaslanıyorum ve oğluma bakıyorum.

"Çünkü beni sen büyüttün," diyorum ona ve bunu tamamen içtenlikle söylüyorum. O olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım ve her şeyimi ona borçluyum.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum," diyor ve gülerek bebeği itip kakıyor. Willow, "Pekâlâ Dave, bebek domuzluğu yapmayı bırak," diyor.

Brax'ı almak için.

"Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum Willow," diye flört ediyor babam.

Bazı şeyler asla değişmeyecek ve babamın uygunsuz bir şaka yapmak için burada olmadığı günden korkuyorum.

Willow torununu tutar ve Sloane'un yanına gider.

"Bu anların gitmesine izin verme, hepsinin değerini bil" der babam. Bu öğüdü hayatımın sonuna kadar tutacağım.

BÖLÜM 49

İKİ YIL SONRA

Sloane

E Braxton'ı havuzda sallarken kalçasında tutmaktan daha iyidir. Bram, gözlerini deviren Ethan'a, "O kadar hızlı değil, az önce çok fazla karpuz yedi," der.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bram mayomun içinde büyüyen karnımı ovuşturarak soruyor.

"Eli şu anda sosisli sandviç ve hamburger yapıyor," diyor Charlotte yanımdaki koltuktan.

En büyük kızı Katie sırtarak, "Babam en iyi sosislileri yapar," diyor. Mor çiçekli güneş gözlükleri ve ona uygun mor bir mayosu var. Ona ne kadar hayran olduğumu inkâr edemem. Belki ikimiz de kızıl saçlı olduğumuz için, belki de birkaç ay sonra kendi kız bebeğimin olacağı düşüncesi beni heyecanlandırdığı için.

Çocuklarımızın benzer yaşlarda olmasını istediğimizi düşündük ve benim tamamen evde, Ethan'ın da çoğu zaman evde olması mantıklı geldi.

Katie'ye "O zaman ben de bir sosisli sandviç alayım," dedim.

"Harika bir seçim," diye yanıtlıyor küçük kız, üç tane Bar-bies çıkarıp oynamaları için havuzun kenarına koyarken.

İkizlerden biri Mikael'in, diğeri de Anders'in elinde, Braxton'la birlikte havuzda su sıçratıyorlar.

Piper elinde iki margarita ve benim için bir buzlu çay ile geldi.

"Bir gün seni sarhoş edeceğiz, Sloane," diyor Piper, içkimi uzatırken.

Bram, Piper'a kaşlarını kaldırır ve Piper onu el sallar.

"Tanrım, hepsi çok büyüyor. Bize yeni bir tane verdiğin için mutluyum," diyor Piper, karnımı göstererek.

"Her şeyin yolunda gitmesini umuyorum," diyorum elimi karnımda gezdirirken.

Piper, "Eminim öyle olacaktır," diye beni temin ediyor.

Başımı sallıyorum ve sakinleştirici derin bir nefes alıyorum. Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın hiçbir zaman planlandığı gibi gitmediği, ama sonunda her şeyin yoluna girme ihtimalinin olduğudur.

"Çocuklar Alexi Amcalarının büyük gücünü görmek ister mi?" diyor iri Alfa, kaslarını göstererek.

Max ve Owen onun arkasındadır ve çocuklar gülerken başlarını sallarlar.

"O adama bir bebek vermek istemediğine emin misin?" Charlotte Piper'a diyor ki.

"Tabii ki hayır, siz ikiniz sürekli onları ortaya çıkarırken olmaz. Onları kiralayıp iade edeceğiz," diyor Piper ve ben homurdanıyorum.

Alexi havuza doğru büyük bir sıçrama yapar, kristal suya sıçrarken bacaklarını göğsüne doğru çeker. Büyük bir dalga yaratarak çocukları güldürüyor.

Yüzeye çıktığında Ethan'ın yanına gelir. "Bana yeğenimi ver," der.

Ethan başını sallıyor ama bebeğimi amcasına teslim ediyor. Brax onun kollarına girer girmez sakalıyla oynamaya başlıyor.

Alexi, Piper'a, "Gördün mü *Malyska*, sakalımı beğendi," diyor.

"O ve şu lanet sakalı. Uykusunda keseceğim," diyor Piper arkadaşına el sallarken.

Max ve Owen, Anders'e yemek konusunda yardım etmek için ızgaranın yanına gidiyorlar ve ben sahip olduğum hayata bakıp gülümsüyorum. Hayal edebileceğim her şey var.

Bram sandalyemi ona yaklaştırıyor, böylece elini karnıma koyabiliyor.

"İyi iş çıkardık," diyor havuza bakarak. "Pişman değil misin?" Ona soruyorum.

"Tek bir tane bile değil, *Liefje*." Ona gülümsüyorum, hala onunla ilk tanıştığım zamanki kadar saplantılı olmam hoşuma gidiyor.

Alexi, Braxton'ı sudan çıkarıyor ve mayolarını giydirerek bana doğru koşturuyor.

"Anne, yüz," diyor soğuk ellerini üzerime koyarak. "Tamam, babana git ve birlikte suya girelim," diyorum ona.

Hemen Bram'ın kollarına koşar, Bram da onu kucağına alır ve yüzünün her yerini öperek kıkırdamasına neden olur.

"Neden beni hiç bu şekilde öpmüyorsun?" Max bir tepsi yemek getirirken şikayet eder.

Bram, "O kadar sevimli değilsin," deyince Max ters ters bakıyor.

"Onun yerine babama gelmek ister misin?" diyor, kollarını uzatarak.

"Yüz," diyor Braxton, hangi babasının elinde olduğunu umursamadan, sadece istediğini elde etmek için.

Ne de olsa o benim çocuğum. Max'in tıpatıp aynısı gibi görünse de bunu inkar etmek mümkün değil. Parlak mavi gözleri ve parlak sarı saçlarında herhangi bir değişiklik yok gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, soyunma odasındaki ilk zamanlarımızdan beri onun biyolojik olarak Max'ten olduğunu varsayıyordum. Benim kızgınlığım sırasında doğum kontrolüyle hızlı ve gevşek oynamış olabiliriz, ama Braxton'ın o anda yaratıldığından eminim.

Bram onunla birlikte havuza girmeden önce Braxton'un yanağına hızlı bir öpücük konduran Max'e "Gel bana yardım et," diyorum.

Ellerimi uzatıyorum, o da tutuyor ve beni nazikçe ayağına kaldırıyor.

"İyi misin, bebeğim?" diye soruyor, yüzüme yapışan bir tutam saçı toplayarak.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum ona.

Havuza ilk o giriyor, sanki beni tutmazsa düşüp ölecekmişim gibi kalçalarımı kavırıyor.

Ama ben seviyorum.

Çocuklardan sonra ilişkimizin nasıl değişeceği konusunda endişeliydim ve beni yanlış anlamayın, zorlandığımız anlar oldu. Ama belki de iş yükünü paylaşacak dört kişi olduğumuz için ya da bize yardım edecek harika bir köyümüz olduğu için, her zamankinden daha bağlı kalabildik.

Kendimi ağırlıksız hissederek havuza girerken, ki bu inanılmaz bir şey, sığ kısımdaki tüm babalara ve çocuklara katılıyorum.

"Huysuz diyebilir misin?" Bram onu tutarken Mikael Braxton'a "Huysuz" diyor. "Babam huysuz," diye tekrarlıyor Mikael.

"Eğer çeneni kapatmazsan," diye tıslıyor Bram.

"Siktir kötü bir kelime. Küfür kavanozumu sonra getiririm," diyor Katie ve Bram yine nefesinin altında küfrediyor.

Braxton suyu sıçratıyor ve ben kollarımı ona uzatıyorum. Bram onun küçük bedenini tutup suyun içinden bana doğru fırlatırken sırtlıyor.

Ethan suyun altına girip sonra yukarı çıkarken onu kalçamda tutuyorum ve Braxton'ın sıçramasını ve kıpırdanmasını sağlıyorum.

Braxton'ın tam bir ana kuzusu olduğunu söylemek istesem de bu yalan olur. Ethan onun kişiliği ve onu suçlayamam bile.

Ethan şapkasını düzeltiyor ve Braxton onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. Ethan, "Particular, tıpkı annem gibi," diye şaka yapar.

"Hey," diye hafifçe vuruyorum, o da gülümseyip eğiliyor ve bana bir öpücük veriyor.

"Bu sende sevdiğim bir şey." "Hı hı," diye homurdanıyorum.

Braxton ellerini Ethan'a uzatıyor, benim öpücük alıp onun alamamasından nefret ediyor. Ben de istemeye istemeye ona verdim.

Herkes havuzdan çıkıp kurulanırken Eli "Yemekler hazır," diye bağırıyor. Ama ben küçük ailemle birlikte bir süre daha içeride kalıyorum.

Gözlerim doluyor ve inliyorum. Bu hamilelikten sonra özlemeyeceğim tek şey bu.

"Ah, bebeğim, sorun ne?" Max soruyor.

"Sadece çok mutluyum," diyorum ona.

"Grup kucaklaşması," diye anons ediyor Ethan, Braxton'ı ortaya koyuyor ve hepimiz kucaklaşırken onu güldürüyor.

Her gözyaşı, şüphe anı ve bilinmezlik anı bunun için değerdi.

Bir pakette ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama gerçekte aldığım şey milyonlarca kat daha iyiydi.

Bu. Bu her zaman istediğim hayat.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bu kitabı beklediğiniz için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Umarım siz de bu seriyi yazarken benim kadar keyif almışsınızdır.

Leisha - Devam etmemi sağlıyorsun.

Jess - Çok nazik ve yardımseversiniz.

Marielli - Küçük ayrıntıları yakalıyorsunuz ve geri bildirimleriniz harika.

Jade - Umarım büyükannen adaşının bu olayda bir pislik gibi davranmasından hoşlanır, her ne kadar sen çok tatlı olsan da.

Stephanie - nam-ı diğer tire kraliçesi.

Cj Lucci - Bram's Dutchness'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Kassie - Dm'lerinde sürtüklük yapmama izin verdiğin için.

Sandra - Benim için yaptığın her kapak için.

Fallon & Leslie - ARC'lerden önce okuduğum ve im- postor sendromumu yatıştırdığın için.

ARC ekibim son dakika hatalarını bulmama yardımcı oldukları ve her sürüm için beni cesaretlendirmeye devam ettikleri için. Size çok minnettarım.

Son olarak, 20 yaşındaki bana göre, biz iyiyiz, başardık.

AYRICA SARAH BLUE TARAFINDAN

High Roller Omegas

[Kupa Kızı](#)

Dead Palms MC [Nobody's](#)

[Darlin'](#)

Pucked Up Omegaverse [Bir](#)

[Pucked](#) Up [Paketi](#) [Kalbimle](#)

[Puck Yapma Puck Around](#)

[& Find Out](#)

Heat Haven Omegaverse

[Heat](#) Haven

[Omega'nın Saplantısı](#)

[Koruyucunun Sözü](#)

[Çok Cazip](#)

[Heat Haven Tatilleri](#)

Lavanta Ayı [Lavanta](#)

[Ayı](#)

[Lavender Moon Las Vegas'ta Buluşuyor](#)

Paranormal tarafta bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?

[Evlilik Büyüsü](#)

Büyüleyici Dizi

[Babanı Büyülemek](#)

[Şeytanı Büyülemek](#)

[Cehennem Kadar](#)

[Büyüleyici](#)

Peçedeki Aşk

[Küçük](#) Aşk [Tanrısı](#)

[Sanslı](#) Aşk [Tanrısı](#)

[Baba](#) Aşk [Tanrısı](#)

Carlson Kardeşler - Çağdaş Romantik [Gururunu](#)

[Yut](#)

[Ahlaki Değerlerinizi Unutun](#)

YAZAR HAKKINDA

Sarah Blue çağdaş tatlı omegaverse, erotik, neden romantizm seçmeli romanlar yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz. Romansın daha tatlı tarafını ve macera ve baharat eklerken ilginç karakterler yaratmayı seviyor. Güçlü kadın karakterler ve zayıflıklarını göstermeye istekli erkek karakterler yazmak onu içten içe heyecanlandıran bir şey.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi projesi üzerinde çalışıyor ya da Tik Tok'ta geziniyordur.

www.authorsarahblue.com Instagram'da
@sarahblueauthor ve Facebook'ta TikTok
Sarah Blue'nun Okuyucu Grubu

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.